Dokument ten służy wyłącznie do celów dokumentacyjnych i instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego zawartość

►**B** **ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 1308/2013**

z dnia 17 grudnia 2013 r.

ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007

(Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671)

zmienione przez:

		Dziennik Urzędowy		
		nr	strona	data
►**M1**	Rozporządzenie (UE) nr 1310/2013 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 grudnia 2013 r.	L 347	865	20.12.2013

sprostowane przez:

►**C1** Sprostowanie, Dz.U. L 189 z 27.6.2014, s. 261 (1308/2013)

►**C2** Sprostowanie, Dz.U. L 130 z 19.5.2016, s. 20 (1308/2013)

▼B

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 1308/2013

z dnia 17 grudnia 2013 r.

ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 42 akapit pierwszy i art. 43 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Trybunału Obrachunkowego ([1]),

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ([2]),

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ([3]),

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ([4]),

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W komunikacie Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów, zatytułowanym „WPR do 2020 r.: sprostać wyzwaniom przyszłości związanym z żywnością, zasobami naturalnymi oraz aspektami terytorialnymi”, określono potencjalne wyzwania, cele oraz kierunki wspólnej polityki rolnej („WPR”) po 2013 r. W kontekście debaty na temat tego komunikatu reforma WPR powinna wejść w życie dnia 1 stycznia 2014 r. Reforma ta powinna obejmować wszystkie najważniejsze instrumenty WPR, w tym rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 ([5]). Ze względu na zakres reformy należy uchylić to rozporządzenie i zastąpić je nowym rozporządzeniem o jednolitej wspólnej organizacji rynków produktów rolnych. Reforma powinna także, w miarę możliwości, zharmonizować, uspójnić i uprościć przepisy, w szczególności te, które obejmują więcej niż jeden sektor rolny, w tym poprzez zapewnienie Komisji możliwości przyjmowania innych niż istotne elementów środków w drodze aktów delegowanych.

([1]) Opinia z dnia 8 marca 2012 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).
([2]) Dz.U. C 191 z 29.6.2012, s. 16 i Dz.U. C 44 z 15.2.2013, s. 158.
([3]) Dz.U. C 225 z 27.7.2012, s. 174.
([4]) Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 20 listopada 2013 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym)
([5]) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) (Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1).

▼B

(2) Niniejsze rozporządzenie powinno zawierać wszystkie podstawowe elementy wspólnej organizacji rynku produktów rolnych.

(3) Niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie do wszystkich produktów rolnych wymienionych w załączniku I do Traktatu o Unii Europejskiej („TUE") oraz do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej („TFUE") (razem „Traktaty") w celu zapewnienia wspólnej organizacji rynku dla wszystkich tych produktów, zgodnie z wymogami art. 40 ust. 1 TFUE.

(4) Należy wyjaśnić, że rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 ([1]) oraz przepisy przyjęte na jego podstawie powinny co do zasady mieć zastosowanie do środków określonych w niniejszym rozporządzeniu. W szczególności rozporządzenie (UE) nr 1306/2013 ustanawia przepisy w celu zagwarantowania przestrzegania obowiązków ustanowionych w przepisach dotyczących WPR, obejmujących kontrole oraz stosowanie środków i kar administracyjnych w przypadku stwierdzenia nieprzestrzegania obowiązków, jak również przepisy dotyczące wnoszenia i zwalniania zabezpieczeń oraz odzyskiwania nienależnych płatności.

(5) Na podstawie art. 43 ust. 3 TFUE Rada ma przyjmować środki dotyczące ustalania cen, potrąceń, pomocy i ograniczeń ilościowych. ►C2 Dla jasności, w przypadkach gdy stosuje się art. 43 ust. 3 TFUE, niniejsze rozporządzenie powinno wyraźnie określać, że Rada przyjmie te środki na tej podstawie prawnej. ◄

(6) W celu uzupełnienia lub zmiany pewnych elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane Komisja powinna zapewniać jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

(7) W niniejszym rozporządzeniu należy ustalić niektóre definicje odnoszące się do niektórych sektorów. W celu uwzględnienia specyfiki sektora ryżu Komisji należy przekazać uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do zmiany definicji dotyczących sektora ryżu w zakresie niezbędnym do ich aktualizacji w świetle rozwoju sytuacji na rynku.

([1]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 352/78, (WE) nr 165/94, (WE) nr 2799/98, (WE) nr 814/2000, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 485/2008 (Zob. s. 549 niniejszego Dziennika Urzędowego).

▼B

(8) Niniejsze rozporządzenie zawiera odniesienia do opisu produktów i odesłania do pozycji lub podpozycji Nomenklatury scalonej. Poprawki do nomenklatury wspólnej taryfy celnej mogą wymagać przyszłych dostosowań technicznych niniejszego rozporządzenia. W celu uwzględnienia takich poprawek, Komisji należy przekazać uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do dokonywania niezbędnych dostosowań technicznych. W celu zapewnienia przejrzystości i uproszczenia rozporządzenie Rady (EWG) nr 234/79 ([1]), które aktualnie określa tę możliwość, należy uchylić, a uprawnienia włączyć do niniejszego rozporządzenia.

(9) Dla zbóż, ryżu, cukru, suszu paszowego, nasion, wina, oliwy z oliwek i oliwek stołowych, lnu i konopi, owoców i warzyw, przetworzonych owoców i warzyw, bananów, mleka i przetworów mlecznych oraz jedwabników należy ustalić lata gospodarcze, dostosowane tak dalece jak to możliwe do naturalnego cyklu produkcyjnego każdego z tych produktów.

(10) Aby zapewnić stabilizację rynków oraz odpowiedni poziom życia ludności wiejskiej, opracowano zróżnicowany system wsparcia rynkowego dla poszczególnych sektorów i wprowadzono systemy wsparcia bezpośredniego przy uwzględnieniu różnych potrzeb każdego z tych sektorów, z jednej strony, oraz zależności zachodzących między nimi, z drugiej strony. Środki te przyjmują formę interwencji publicznej lub dopłat do prywatnego przechowywania. Istnieje potrzeba utrzymania środków wsparcia rynkowego przy jednoczesnym ich usprawnieniu i uproszczeniu.

(11) Należy ustalić unijne skale klasyfikacji, identyfikacji i prezentacji tusz w sektorach wołowiny i cielęciny, wieprzowiny oraz baraniny i koziny do celów rejestracji cen i stosowania ustaleń dotyczących interwencji w tych sektorach. Ponadto takie unijne skale służą realizacji celu dotyczącego zwiększenia przejrzystości rynku.

(12) W celu zapewnienia jasności i przejrzystości przepisy dotyczące interwencji publicznej powinny zostać objęte wspólną strukturą przy jednoczesnym zachowaniu założeń polityki dla każdego sektora. W tym celu należy dokonać rozróżnienia pomiędzy progami referencyjnymi a cenami interwencyjnymi oraz zdefiniować ceny interwencyjne. Przy dokonywaniu tego szczególnie istotne jest wyjaśnienie, że jedynie ceny interwencyjne w przypadku interwencji publicznej odpowiadają stosowanym cenom administrowanym, o których mowa w ust. 8 zdanie pierwsze załącznika 3 do porozumienia WTO w sprawie rolnictwa (tj. wsparciu cen rynkowych). W tym kontekście oznacza to, że interwencja rynkowa może przyjmować formę interwencji publicznej, jak również inne formy interwencji, które nie wykorzystują podawania cen ustalanych *ex-ante*.

([1]) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 234/79 z dnia 5 lutego 1979 r. w sprawie procedury dostosowania nomenklatury Wspólnej Taryfy Celnej używanej dla produktów rolnych (Dz.U. L 34 z 9.2.1979, s. 2).

▼B

(13) W zależności od potrzeb każdego odnośnego sektora w świetle praktyk i doświadczeń w ramach poprzednich jednolitych organizacji rynku, system interwencji publicznej powinien być dostępny w pewnych okresach roku i w tych okresach powinien być otwierany na stałe albo w zależności od cen rynkowych.

(14) Cena interwencyjna powinna składać się ze stałej ceny za określone ilości pewnych produktów, a w innych przypadkach powinna zależeć od przetargu, odzwierciedlając praktykę i doświadczenie w ramach poprzednich wspólnych organizacji rynków.

(15) W niniejszym rozporządzeniu należy przewidzieć możliwość zbywania produktów zakupionych w ramach interwencji publicznej. Środki te należy podjąć w taki sposób, aby uniknąć zakłóceń na rynku oraz zapewnić równy dostęp do towarów i równe traktowanie nabywców.

►C2 (16) Istniejący program dystrybucji żywności wśród osób najbardziej potrzebujących w Unii, przyjęty w ramach WPR, powinien stanowić przedmiot odrębnego rozporządzenia, które uwzględni cele tego programu w zakresie spójności społecznej. ◄ Należy jednak włączyć do niniejszego rozporządzenia przepis umożliwiający zbywanie produktów zakupionych w ramach interwencji publicznej poprzez udostępnianie ich do wykorzystania w ramach tego programu.

(17) W celu zapewnienia równowagi na rynku oraz stabilizacji cen rynkowych niezbędne może być przyznawanie dopłat do prywatnego przechowywania określonych produktów rolnych. W celu zapewnienia przejrzystości rynku należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do określania warunków, na jakich może ona podejmować decyzje w sprawie przyznawania dopłat do prywatnego przechowywania z uwzględnieniem sytuacji na rynku.

(18) W celu zapewnienia, aby produkty zakupione w ramach interwencji publicznej lub podlegające dopłatom do prywatnego przechowywania nadawały się do długoterminowego przechowywania oraz miały solidną i właściwą jakość handlową, a także w celu uwzględnienia specyfiki różnych sektorów z myślą o zapewnieniu racjonalnego pod względem kosztów funkcjonowania interwencji publicznej i prywatnego przechowywania, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do wymogów i warunków, jakie mają spełniać te produkty w zakresie jakości i kwalifikowalności, w uzupełnieniu do wymogów ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu.

(19) W celu uwzględnienia specyfiki sektora zbóż i ryżu niełuskanego należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do ustanawiania kryteriów dotyczących skupu i sprzedaży tych produktów.

▼B

(20) W celu zapewnienia odpowiednich możliwości przechowywania oraz racjonalnego pod względem kosztów funkcjonowania systemu interwencji publicznej, dystrybucji i dostępu dla podmiotów gospodarczych, a także w celu utrzymania jakości produktów zakupionych w ramach interwencji publicznej z myślą o ich zbywaniu po zakończeniu okresu przechowywania, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do wymogów, które mają spełniać miejsca przechowywania wszystkich produktów objętych systemem interwencji publicznej, przepisów dotyczących przechowywania produktów zarówno na, jak i poza terytorium państwa członkowskiego, które jest odpowiedzialne za produkty, oraz traktowania tych produktów, jeżeli chodzi o należności celne i wszelkie inne kwoty przyznawane lub pobierane w ramach WPR.

(21) W celu zapewnienia, aby prywatne przechowywanie wywierało pożądany wpływ na rynek, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do przepisów i warunków stosowanych w przypadkach, gdy ilość przechowywana jest mniejsza od ilości przewidzianej w umowie, a także warunków przyznawania zaliczek oraz warunków mających zastosowanie do ponownego wprowadzania na rynek i zbywania produktów objętych umowami w sprawie prywatnego przechowywania.

(22) W celu zapewnienia właściwego funkcjonowania systemów interwencji publicznej i prywatnego przechowywania, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do przepisów dotyczących stosowania procedur przetargowych oraz do ustanawiania dodatkowych wymogów, jakie mają spełniać podmioty gospodarcze, oraz wymogu wnoszenia przez nich zabezpieczenia.

(23) W celu uwzględnienia postępu technicznego oraz potrzeb sektorów wołowiny i cielęciny, wieprzowiny oraz baraniny i koziny, jak również potrzeby ustandaryzowania prezentacji różnych produktów z myślą o poprawie przejrzystości rynkowej, rejestracji cen i stosowania środków interwencji rynkowej, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do dostosowywania i aktualizacji unijnej skali klasyfikacji tusz w tych sektorach, jak również w odniesieniu do ustanawiania związanych z nimi przepisów dodatkowych i odstępstw od tych przepisów.

(24) Należy wspierać spożywanie przez dzieci w wieku szkolnym owoców i warzyw oraz mleka i przetworów mlecznych z myślą o trwałym zwiększeniu udziału tych produktów w diecie dzieci na etapie kształtowania się ich nawyków żywieniowych, przyczyniając się w ten sposób do osiągnięcia celów WPR, w szczególności poprzez stabilizację rynków i zapewnienie dostępności zarówno obecnych, jak i przyszłych dostaw. W związku z tym należy promować pomoc unijną na finansowanie lub współfinansowanie dystrybucji tego rodzaju produktów wśród dzieci uczęszczających do placówek oświatowych.

▼B

(25) W celu zapewnienia należytego zarządzania budżetami unijnego programu „Owoce i warzywa w szkole” oraz „Mleko w szkole” należy ustanowić odpowiednie przepisy dla każdego z nich. Pomocy unijnej nie należy wykorzystywać do zastępowania finansowania jakichkolwiek istniejących krajowych programów „Owoce i warzywa w szkole” oraz „Mleko w szkole”. Ze względu na ograniczenia budżetowe państwa członkowskie powinny jednak mieć możliwość zastępowania swojego wkładu finansowego na rzecz tych programów środkami z sektora prywatnego. W celu zwiększenia skuteczności programów dystrybucji owoców i warzyw niezbędne mogą być środki towarzyszące, na które państwa te powinny mieć możliwość przyznawania pomocy krajowej. Państwa członkowskie uczestniczące w tych programach powinny rozpowszechniać informacje o roli pomocy unijnej w ich finansowaniu.

(26) W celu propagowania zdrowych nawyków żywieniowych wśród dzieci oraz zapewnienia, aby z pomocy korzystały dzieci regularnie uczęszczające do placówek oświatowych administrowanych lub uznanych przez państwa członkowskie, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do programu „Owoce i warzywa w szkole” w zakresie dodatkowych kryteriów związanych z ukierunkowywaniem pomocy, zatwierdzania i wyboru wnioskodawców występujących o pomoc oraz przygotowywania krajowych lub regionalnych strategii oraz środków towarzyszących.

(27) W celu zapewnienia skutecznego i właściwie ukierunkowanego wykorzystania środków finansowych Unii należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do programu „Owoce i warzywa w szkole” w zakresie metody ponownego rozdziału pomocy między państwa członkowskie na podstawie otrzymanych wniosków o pomoc, kosztów kwalifikujących się do objęcia pomocą unijną; z uwzględnieniem możliwości ustalenia ogólnego pułapu tych kosztów, oraz obowiązku monitorowania i ewaluacji przez państwa członkowskie efektywności ich programów „Owoce i warzywa w szkole”.

(28) W celu propagowania wiedzy o programie „Owoce i warzywa w szkole” należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do wymogu, aby państwa członkowskie prowadzące program „Owoce i warzywa w szkole” rozpowszechniały informacje o roli pomocy unijnej w finansowaniu tego programu.

►C2 (29) W celu uwzględnienia zmian modelu konsumpcji produktów mleczarskich, innowacji i rozwoju na rynku produktów mleczarskich, dostępności produktów na różnych rynkach w Unii ◄ oraz aspektów żywieniowych, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania

▼B

niektórych aktów w odniesieniu do programu „Mleko w szkole” w zakresie produktów, które kwalifikują się do programu; krajowych lub regionalnych strategii państw członkowskich, w tym, w stosownych przypadkach, środków towarzyszących, oraz monitorowania i ewaluacji programu.

(30) Aby zapewnić zakwalifikowanie odpowiednich beneficjentów i wnioskodawców do pomocy oraz sprawne i skuteczne wykorzystanie tej pomocy, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do: zasad dotyczących beneficjentów i wnioskodawców kwalifikujących się do pomocy, wymogu zatwierdzania wnioskodawców przez państwa członkowskie oraz wykorzystywania produktów mleczarskich do przygotowywania posiłków w placówkach oświatowych.

(31) W celu zapewnienia, aby wnioskodawcy ubiegający się o pomoc wypełniali swoje obowiązki, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do wymogu wnoszenia zabezpieczenia w przypadku wypłaty zaliczki pomocy.

▼C2

(32) W celu propagowania wiedzy o programie „Mleko w szkole” należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do warunków, na jakich państwa członkowskie mają rozpowszechniać informacje o swoim uczestnictwie w tym programie oraz o finansowym wsparciu Unii dla tego programu.

▼B

(33) Aby zapewnić odzwierciedlenie pomocy w cenach produktów, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do wprowadzenia monitorowania cen w ramach programu „Mleko w szkole”.

(34) Finansowanie unijne musi zachęcać uznane organizacje producentów, zrzeszenia tych organizacji lub organizacje międzybranżowe do sporządzania programów prac do celów usprawniania produkcji i wprowadzania na rynek oliwy z oliwek oraz oliwek stołowych. W tym kontekście w niniejszym rozporządzeniu należy przewidzieć, że wsparcie unijne przydzielane będzie zgodnie z priorytetami ustalonymi dla podejmowanych działań w odpowiednich programach prac. Współfinansowanie należy jednak zmniejszyć w celu poprawy skuteczności tego rodzaju programów.

▼B

(35) W celu zapewnienia sprawnego i skutecznego wykorzystania pomocy unijnej udzielonej organizacjom producentów, zrzeszeniom tych organizacji lub organizacjom międzybranżowym w sektorze oliwy z oliwek oraz oliwek stołowych oraz w celu poprawy jakości produkcji oliwy z oliwek oraz oliwek stołowych, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do poszczególnych środków, które mogą być finansowane przez Unię oraz działań, które nie mogą być w ten sposób finansowane, minimalnego przydziału finansowania unijnego na konkretne obszary, wymogu wnoszenia zabezpieczenia, kryteriów, które państwa członkowskie powinny uwzględniać przy dokonywaniu wyboru i zatwierdzaniu programów pracy.

(36) W niniejszym rozporządzeniu należy dokonać rozróżnienia między owocami i warzywami, z jednej strony, obejmującymi owoce i warzywa przeznaczone do bezpośredniej konsumpcji oraz owoce i warzywa przeznaczone do przetworzenia, a przetworzonymi owocami i warzywami, z drugiej strony. Przepisy dotyczące funduszy operacyjnych, programów operacyjnych i unijnej pomocy finansowej powinny być stosowane jedynie do pierwszej kategorii, a oba rodzaje owoców i warzyw w ramach tej kategorii powinny być traktowane w podobny sposób.

(37) Produkcja owoców i warzyw jest trudna do przewidzenia, a produkty łatwo się psują. Nawet ograniczone nadwyżki mogą spowodować poważne zakłócenia na rynku. Należy zatem ustanowić środki zarządzania kryzysowego, które powinny być nadal włączane do programów operacyjnych.

(38) Produkcja i wprowadzanie do obrotu owoców i warzyw powinny w pełni uwzględniać zagadnienia ochrony środowiska, w tym metody uprawy, gospodarkę odpadami i sposób zbywania produktów wycofanych z rynku, w szczególności pod kątem ochrony jakości wody, zachowania różnorodności biologicznej i dbałości o tereny wiejskie.

(39) Wsparcie na rzecz tworzenia grup producentów w odniesieniu do wszystkich sektorów i wszystkich państw członkowskich należy określić w ramach polityki rozwoju obszarów wiejskich. W związku z tym należy znieść wsparcie specjalne w sektorze owoców i warzyw.

(40) W celu przyznania organizacjom producentów i ich zrzeszeniom w sektorze owoców i warzyw większej odpowiedzialności za podejmowane przez nie decyzje finansowe i w celu nakierowania środków publicznych dla nich przeznaczonych na spełnienie przyszłych wymogów, należy ustalić warunki wykorzystania tych środków. Wspólne finansowanie funduszy operacyjnych utworzonych przez organizacje producentów i ich zrzeszenia stanowi właściwe rozwiązanie. W szczególnych przypadkach należy zezwolić na dodatkowe możliwości finansowania. Fundusze operacyjne należy wykorzystywać jedynie do finansowania programów operacyjnych w sektorze owoców i warzyw. W celu nadzorowania wydatków Unii pomoc przyznana organizacjom producentów i ich zrzeszeniom, które tworzą fundusz operacyjny, nie powinna przekraczać określonego pułapu.

▼B

(41) W regionach, w których organizacja produkcji w sektorze owoców i warzyw jest słaba, powinna istnieć możliwość zapewnienia dodatkowego krajowego wkładu finansowego. W przypadku państw członkowskich, które pod względem struktur znajdują się w szczególnie niekorzystnej sytuacji, Unia powinna zwracać takie wkłady.

(42) W celu zapewnienia sprawnego, właściwie ukierunkowanego i zrównoważonego wykorzystania wsparcia na rzecz organizacji producentów i ich zrzeszeń w sektorze owoców i warzyw, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do funduszy operacyjnych i programów operacyjnych, ram krajowych i strategii krajowej dotyczących programów operacyjnych w odniesieniu do obowiązku monitorowania i ewaluacji skuteczności ram krajowych i strategii krajowych; unijnej pomocy finansowej; środków zapobiegania sytuacjom kryzysowym i zarządzania kryzysowego oraz krajowej pomocy finansowej.

(43) Ważne jest, aby w sektorze wina określić środki wsparcia mogące wzmocnić struktury konkurencyjne. Środki te powinny być określane i finansowane przez Unię, ale państwa członkowskie powinny mieć możliwość dobierania właściwych środków, które uwzględniałyby potrzeby ich organów regionalnych, biorąc pod uwagę ich cechy szczególne, w razie konieczności, oraz włączania ich do krajowych programów wsparcia. Państwa członkowskie powinny być odpowiedzialne za realizację tych programów.

(44) Promocja i wprowadzanie do obrotu win Unii powinny stanowić jeden z głównych środków kwalifikujących się do krajowych programów wsparcia. Wspieranie innowacji może zwiększyć zbywalność i konkurencyjność unijnych produktów sektora wina. Działania związane z restrukturyzacją i przekształcaniem powinny w dalszym ciągu być objęte wsparciem ze względu na ich pozytywny wpływ na sektor wina. Należy również udostępnić wsparcie dla tych inwestycji w sektorze wina, których celem jest poprawa wyników ekonomicznych przedsiębiorstw jako takich. Należy udostępnić wsparcie dla destylacji produktów ubocznych państwom członkowskim, które chcą korzystać z tego instrumentu, aby zapewnić jakość wina chroniąc równocześnie środowisko.

(45) Instrumenty prewencyjne, takie jak ubezpieczenie zbiorów, fundusze wspólnego inwestowania oraz zielone zbiory, powinny kwalifikować się do pomocy w ramach programów wsparcia na rzecz sektora wina, co powinno sprzyjać kształtowaniu odpowiedzialnej postawy wobec sytuacji kryzysowych.

(46) Przepisy dotyczące wsparcia dla plantatorów winorośli w formie przyznawania uprawnień do płatności przez państwa członkowskie będą ostateczne począwszy od roku budżetowego 2015 zgodnie z art. 103n rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 i na warunkach określonych w tym przepisie.

▼B

(47) W celu zapewnienia realizacji celów prowadzonych przez państwa członkowskie programów wsparcia na rzecz sektora wina oraz sprawnego i skutecznego wykorzystania funduszy unijnych przez państwa członkowskie należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do: przepisów dotyczących odpowiedzialności za wydatki poniesione w okresie od dnia otrzymania przez Komisję programów wsparcia oraz zmian w programach wsparcia do dnia, od którego mają one zastosowanie; przepisów dotyczących treści programów wsparcia oraz wydatków, kosztów administracyjnych i personelu, a także działań, które mogą zostać ujęte w programach wsparcia w państwach członkowskich, oraz warunków i możliwości dokonywania wypłat przez pośredników w przypadku wsparcia na rzecz ubezpieczenia zbiorów; przepisów dotyczących wymogu wnoszenia zabezpieczenia w przypadku wypłaty zaliczki; przepisów dotyczących stosowania pewnych terminów; przepisów dotyczących określania pułapu wydatków na przesadzanie winorośli ze względów zdrowotnych lub fitosanitarnych; przepisów dotyczących unikania podwójnego finansowania projektów; przepisów, zgodnie z którymi producenci mają wycofywać produkty uboczne wyrobu wina oraz dotyczących wyjątków od tego obowiązku w celu uniknięcia dodatkowego obciążenia administracyjnego; oraz przepisów w zakresie dobrowolnej certyfikacji destylarni; oraz przepisów umożliwiających państwom członkowskim określenie warunków niezbędnych do właściwego funkcjonowania środków wsparcia.

(48) Sektor pszczelarski charakteryzuje się różnorodnością warunków produkcji i wielkości plonów oraz rozproszeniem i zróżnicowaniem podmiotów gospodarczych, zarówno na etapie produkcji, jak i wprowadzania do obrotu. Ponadto, z myślą o rosnącym wpływie niektórych typów inwazji pasożytniczych na zdrowie pszczół, a w szczególności w związku z rozprzestrzenianiem się warrozy w szeregu państwach członkowskich w ostatnich latach oraz w związku z problemami, które choroba ta stwarza dla produkcji miodu, niezbędne jest kontynuowanie działań na poziomie Unii, ponieważ warrozy nie można całkowicie wyeliminować, a do jej zwalczania należy stosować zatwierdzone produkty. Zważywszy na te okoliczności oraz w celu usprawnienia produkcji i wprowadzania do obrotu produktów pszczelich w Unii, co trzy lata należy sporządzać programy krajowe w celu poprawy ogólnych warunków produkcji i wprowadzania do obrotu produktów pszczelich. Te programy krajowe powinny być częściowo finansowane przez Unię.

(49) Należy określić środki, które można włączać do programów pszczelarskich. W celu zapewnienia, aby unijny program pomocy był dostosowany do rozwoju sytuacji oraz aby objęte nim środki były skuteczne w poprawie ogólnych warunków produkcji i sprzedaży produktów pszczelich, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do aktualizacji wykazu środków poprzez dostosowanie istniejących środków lub dodanie nowych środków.

(50) W celu zapewnienia sprawnego i skutecznego wykorzystania funduszy unijnych na pszczelarstwo, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do: zapobiegania podwójnemu finansowaniu prowadzonych przez państwa członkowskie programów dotyczących pszczelarstwa i programów rozwoju obszarów wiejskich oraz podstaw przyznawania wkładu finansowego Unii każdemu uczestniczącemu państwu członkowskiemu.

▼B

(51) Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 73/2009 ([1]) płatności obszarowe na chmiel zostały oddzielone od produkcji od dnia 1 stycznia 2010 r. W celu umożliwienia organizacjom producentów chmielu prowadzenia działalności tak jak wcześniej, wprowadzić należy szczególny przepis dotyczący równoważnych ilości, które mają być stosowane w danych państwach członkowskich w tych samych działaniach. W celu zapewnienia, aby pomoc finansowa była przeznaczana na cele organizacji producentów określone w niniejszym rozporządzeniu, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do wniosków o przyznanie pomocy, przepisów dotyczących kwalifikujących się do wsparcia upraw chmielu oraz obliczenia kwoty pomocy.

(52) Dopłaty Unii do chowu jedwabników powinny zostać oddzielone od wielkości produkcji i włączone do systemu płatności bezpośrednich zgodnie z metodą stosowaną w odniesieniu do pomocy w innych sektorach.

(53) Dopłaty do produkowanego w Unii mleka odtłuszczonego i odtłuszczonego mleka w proszku przeznaczonych na paszę oraz do przetwarzania na kazeinę i kazeiniany okazały się nieskuteczne przy wspieraniu rynku, należy zatem je znieść, podobnie jak przepisy dotyczące stosowania kazeiny i kazeinianów w produkcji sera.

(54) Decyzję o zniesieniu przejściowego zakazu sadzenia winorośli na poziomie Unii uzasadnia osiągnięcie głównych celów reformy organizacji unijnego rynku wina z 2008 r., w szczególności zakończenie długotrwałej strukturalnej nadwyżki produkcji wina oraz stopniowa poprawa konkurencyjności i prorynkowego nastawienia sektora wina w Unii. Te postępy są rezultatem zdecydowanego zmniejszenia powierzchni plantacji winorośli w Unii, rezygnacji mniej konkurencyjnych producentów oraz wycofywania pewnych środków wspomagania rynku, co zniechęciło do nierentownych inwestycji. Zmniejszenie potencjału dostaw, wspieranie środków strukturalnych i promocja eksportu wina umożliwiły lepsze dostosowanie się do zmniejszonego popytu na wino na poziomie Unii, wynikającego ze stopniowego zmniejszania się spożycia w państwach członkowskich będących tradycyjnymi producentami wina.

▼C2

(55) Jednak perspektywa stopniowego wzrostu popytu na rynku światowym stanowi zachętę do zwiększenia potencjału dostaw, a co za tym idzie, do nowych nasadzeń winorośli w najbliższym dziesięcioleciu. Choć należy mieć na uwadze podstawowy cel, jakim jest zwiększenie konkurencyjności unijnego sektora wina, aby nie utracić udziału w rynku światowym, zbyt szybkie nowe nasadzenia winorośli w odpowiedzi na przewidywany wzrost popytu

([1]) Rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 1290/2005, (WE) nr 247/2006, (WE) nr 378/2007 oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 (Dz.U. L 30 z 31.1.2009, s. 16).

▼C2

na rynkach międzynarodowych mogą ponownie doprowadzić do nadmiernego potencjału dostaw w perspektywie średnioterminowej, co może mieć ewentualne skutki społeczne i środowiskowe w konkretnych obszarach produkcji wina. Aby zapewnić uporządkowany wzrost nasadzeń winorośli w latach 2016–2030, należy utworzyć na poziomie unijnym nowy system zarządzania nasadzeniami winorośli, obejmujący system zezwoleń na nasadzanie winorośli.

►C2 (56) W tym nowym systemie możliwe jest bezpłatne udzielanie zezwoleń na nasadzanie winorośli producentom; zezwolenia te tracą ważność po trzech latach, o ile nie zostały wykorzystane. ◄ Takie rozwiązanie przyczyniłoby się do szybkiego i bezpośredniego wykorzystywania zezwoleń przez producentów wina, którym zostały przyznane, i tym samym nie dopuszczałoby do spekulacji.

(57) Wzrost nowych nasadzeń winorośli powinien zostać objęty mechanizmem zabezpieczenia na poziomie Unii, opartym na zobowiązaniu państw członkowskich do corocznego udostępniania zezwoleń na nowe nasadzenia obejmujących 1 % wszystkich obszarów obsadzonych winoroślą z zachowaniem pewnej elastyczności, aby móc reagować na szczególne warunki panujące w każdym z państw członkowskich. Państwom członkowskim należy umożliwić podejmowanie decyzji dotyczących udostępnienia mniejszych obszarów na poziomie krajowym lub regionalnym, w tym na poziomie obszarów kwalifikujących się do określonych chronionych nazw pochodzenia i określonych oznaczeń geograficznych, na podstawie obiektywnych i niedyskryminacyjnych przesłanek, przy zapewnieniu, aby nałożone ograniczenia wynosiły ponad 0 % i nie były zbyt rygorystyczne w stosunku do celów, jakie planuje się osiągnąć.

(58) Aby zapewnić przyznawanie zezwoleń w sposób niedyskryminacyjny, należy określić pewne kryteria, w szczególności w przypadku gdy całkowita liczba hektarów, których dotyczą wnioski o zezwolenie przedłożone przez producentów przekracza całkowitą liczbę hektarów udostępnionych dzięki zezwoleniom oferowanym przez państwa członkowskie.

(59) Wydawanie zezwoleń producentom karczującym istniejące uprawy winorośli – ze względu na to, że nie pociąga to za sobą zwiększenia ogólnej powierzchni upraw – powinno odbywać się automatycznie po złożeniu wniosku przez producenta i niezależnie od mechanizmu zabezpieczeń dla nowych nasadzeń winorośli. W określonych obszarach kwalifikujących się do produkcji wina z chronioną nazwą pochodzenia lub chronionym oznaczeniem geograficznym państwa członkowskie powinny mieć możliwość ograniczenia udzielania takich zezwoleń na ponowne nasadzenia na podstawie zaleceń uznanych i reprezentatywnych organizacji zawodowych.

▼B

(60) Ten nowy system zezwoleń na nasadzenia winorośli nie powinien mieć zastosowania do tych państw członkowskich, które nie stosują unijnego przejściowego systemu praw do sadzenia, oraz powinien mieć charakter fakultatywny dla tych państw członkowskich, do których mają zastosowanie prawa do sadzenia, ale w których obszar upraw winorośli nie osiągnął pewnego progu.

(61) Należy ustanowić przepisy przejściowe, aby zapewnić bezproblemowe przejście ze starego systemu praw do sadzenia do nowego systemu, w szczególności aby uniknąć zbytniego zwiększenia nasadzeń przed wejściem nowego systemu w życie. Państwa członkowskie powinny mieć pewną elastyczność w decydowaniu o terminie składania wniosków dotyczących konwersji uprawnień do sadzenia na zezwolenia w okresie od dnia 31 grudnia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2020 r.

►C2 (62) Aby zapewnić zharmonizowane i skuteczne wdrożenie nowego systemu zezwoleń na nasadzenia winorośli, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów dotyczących warunków zwolnienia niektórych nasadzeń winorośli z systemu; ◄ zasad dotyczących kryteriów kwalifikowalności i pierwszeństwa; dodawania kryteriów kwalifikowalności i pierwszeństwa; współistnienia winorośli przeznaczonych do wykarczowania z nowonasadzonymi winoroślami oraz podstaw, na których państwa członkowskie mogą ograniczyć przyznawanie zezwoleń na nowe nasadzenia.

(63) Należy prowadzić skuteczne kontrole nasadzeń bez zezwolenia, aby zapewnić zgodność z przepisami w ramach nowego systemu.

(64) Stosowanie norm handlowych dla produktów rolnych może przyczynić się do poprawy warunków ekonomicznych w zakresie produkcji tych produktów, wprowadzania ich do obrotu oraz do poprawy ich jakości. ►C2 Stosowanie tego rodzaju norm leży zatem w interesie producentów, handlowców i konsumentów. ◄

(65) Z komunikatu Komisji w sprawie polityki jakości produktów rolnych i związanej z nim debaty wynika, że właściwe jest zachowanie norm handlowych dla poszczególnych sektorów lub produktów, w celu uwzględnienia oczekiwań konsumentów oraz przyczynienia się do poprawy warunków gospodarczych produkcji i wprowadzania do obrotu produktów rolnych, a także ich jakości.

(66) Dla norm handlowych należy wprowadzić przepisy o charakterze horyzontalnym.

(67) Normy handlowe należy podzielić na normy obowiązkowe dla poszczególnych sektorów lub produktów oraz na określenia zastrzeżone stosowane fakultatywnie, które będą ustalane dla poszczególnych sektorów lub produktów.

▼B

(68) Normy handlowe powinny mieć co do zasady zastosowanie do wszystkich produktów rolnych wprowadzanych do obrotu w Unii.

(69) Należy wymienić w niniejszym rozporządzeniu te sektory i produkty, do których mogą mieć zastosowanie normy handlowe. Jednakże w celu uwzględnienia oczekiwań konsumentów oraz potrzeby poprawy jakości produktów rolnych oraz ekonomicznych uwarunkowań ich produkcji i wprowadzania ich do obrotu, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów dotyczących zmiany wykazu tych sektorów i produktów pod ścisłymi warunkami.

▼C2

(70) Aby uwzględnić oczekiwania konsumentów oraz poprawić ekonomiczne uwarunkowania produkcji i wprowadzania do obrotu, a także jakość niektórych produktów rolnych, oraz aby umożliwić dostosowanie do nieustannie zmieniających się warunków na rynku, do ewolucji popytu oraz do zmian stosownych norm międzynarodowych, a także uniknąć tworzenia przeszkód dla innowacji produktów, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów dotyczących przyjmowania norm handlowych dla poszczególnych sektorów lub produktów, na wszystkich etapach wprowadzania do obrotu, oraz odstępstw od tych norm i wyłączeń z ich stosowania. Normy handlowe powinny uwzględniać między innymi naturalne i istotne cechy danych produktów, co pozwoli na uniknięcie znacznych zmian w zwykłym składzie danego produktu. Ponadto normy handlowe powinny uwzględniać ewentualne ryzyko wprowadzenia konsumentów w błąd z uwagi na ich oczekiwania i sposób postrzegania. Jakiekolwiek odstępstwo od norm lub wyłączenia z ich stosowania nie powinny pociągać za sobą dodatkowych kosztów, które byłyby ponoszone wyłącznie przez rolników.

▼B

(71) Normy handlowe należy stosować, aby umożliwić łatwe zaopatrywanie rynku w produkty znormalizowanej i zadowalającej jakości; normy te powinny w szczególności odnosić się do definicji technicznych, klasyfikacji, prezentacji, oznaczania i etykietowania, pakowania, metody produkcji, konserwowania, przechowywania, transportu, odnośnych dokumentów administracyjnych, certyfikacji i terminów, ograniczeń dotyczących stosowania i zbywania.

(72) Uwzględniając potrzebę producentów w zakresie przekazywania informacji na temat cech charakterystycznych produktu i jego produkcji oraz zapotrzebowanie konsumentów na dokładne i jasne informacje na temat produktów, powinno być możliwe ustalenie miejsca produkcji lub miejsca pochodzenia dla każdego produktu z osobna i na odpowiednim poziomie geograficznym, przy jednoczesnym uwzględnieniu specyfiki niektórych sektorów, w szczególności w odniesieniu do przetworzonych produktów rolnych.

(73) Należy ustanowić szczególne przepisy dotyczące produktów przywożonych z państw trzecich, pod warunkiem że krajowe przepisy obowiązujące w państwach trzecich uzasadniają odstępstwa od norm handlowych i o ile zagwarantowana jest ich

▼B

równorzędność z prawodawstwem unijnym. Należy również ustanowić przepisy odnoszące się do stosowania norm handlowych mających zastosowanie do produktów wywożonych z Unii.

(74) Produkty sektora owoców i warzyw przeznaczone do sprzedaży konsumentowi jako produkty świeże mogą być wprowadzane do obrotu tylko jeśli mają solidną i właściwą jakość handlową oraz jeżeli wskazano państwo pochodzenia. W celu zapewnienia właściwego stosowania tego wymogu oraz uwzględniania pewnych szczególnych sytuacji, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów dotyczących szczególnych odstępstw od tego wymogu.

(75) W całej Unii należy wprowadzić politykę jakości opartą na procedurze certyfikacji produktów sektora chmielu oraz zakazie wprowadzania do obrotu tych produktów, które nie zostały objęte certyfikatem. ►C2 W celu zapewnienia właściwego stosowania tego wymogu oraz uwzględniania pewnych szczególnych sytuacji należy przekazać Komisji uprawnienia ◄ do przyjmowania niektórych aktów dotyczących odstępstw od tego wymogu, co umożliwi spełnienie wymogów handlowych stawianych przez niektóre państwa trzecie lub dotyczących produktów przeznaczonych do zastosowań specjalnych.

(76) W odniesieniu do pewnych sektorów i produktów definicje, oznaczenia i opisy handlowe są istotnymi elementami ustalania warunków konkurencji. Należy zatem ustanowić dla tych sektorów lub produktów definicje, oznaczenia i opisy handlowe, które mają być używane w Unii jedynie przy wprowadzaniu do obrotu produktów spełniających odpowiednie wymogi.

►C2 (77) Aby dostosować definicje i opisy handlowe dotyczące pewnych produktów do potrzeb wynikających ze zmian popytu wśród konsumentów, postępu technicznego i potrzeby innowacji produktów, ◄ należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów dotyczących zmian, odstępstw lub wyłączeń w odniesieniu do definicji i opisów handlowych.

(78) W celu zapewnienia, aby operatorzy i państwa członkowskie jasno i właściwie rozumieli definicje i opisy handlowe przeznaczone dla pewnych sektorów, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych ►C2 aktów dotyczących zasad specyfikacji i stosowania tych definicji i opisów. ◄

(79) W celu uwzględnienia specyfiki każdego produktu lub sektora, różnych etapów wprowadzania do obrotu, warunków technicznych, wszelkich możliwych znaczących trudności praktycznych oraz dokładności i powtarzalności metod analizy, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do tolerancji w zakresie co najmniej jednej normy szczegółowej, której przekroczenie powoduje, iż cała partia produktów uważana jest za niezgodną z normą.

▼B

(80) Należy określić niektóre praktyki enologiczne i ograniczenia dotyczące produkcji wina, w szczególności w odniesieniu do kupażowania i stosowania niektórych rodzajów moszczu winogronowego, soku winogronowego i świeżych winogron pochodzących z państw trzecich. W celu spełnienia międzynarodowych norm w dziedzinie przyszłych praktyk enologicznych Komisja powinna uwzględniać praktyki enologiczne zalecane przez Międzynarodową Organizację ds. Winorośli i Wina (OIV).

(81) Należy ustanowić przepisy dotyczące klasyfikacji odmian winorośli, zgodnie z którymi państwa członkowskie produkujące więcej niż 50 000 hektolitrów rocznie nadal powinny być odpowiedzialne za klasyfikację odmian winorośli, z których dozwolona jest produkcja wina na ich terytoriach. Należy wykluczyć niektóre odmiany winorośli.

(82) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość utrzymania lub przyjmowania pewnych przepisów krajowych określających poziomy jakości w odniesieniu do tłuszczów do smarowania.

►C2 (83) W przypadku sektora wina państwa członkowskie powinny mieć możliwość ograniczenia lub wykluczenia stosowania niektórych praktyk enologicznych i wprowadzania bardziej rygorystycznych ograniczeń ◄ w odniesieniu do win produkowanych na ich terytorium, jak również dopuszczenia eksperymentalnego stosowania niedozwolonych praktyk enologicznych.

(84) W celu zapewnienia poprawnego i przejrzystego stosowania przepisów krajowych dotyczących pewnych produktów i sektorów w odniesieniu do norm handlowych, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do warunków stosowania tego rodzaju norm handlowych, jak również warunków posiadania, obrotu i użycia produktów uzyskanych za pomocą praktyk eksperymentalnych.

(85) Oprócz norm handlowych, ustanowić należy określenia dotyczące jakości stosowane fakultatywnie w celu zapewnienia, aby pojęcia opisujące cechy charakterystyczne odnośnego produktu lub cechy uprawy lub przetwarzania nie były nieprawidłowo stosowane na rynku, a konsumenci mogli na nich polegać przy określaniu różnych cech danego produktu. W świetle celów niniejszego rozporządzenia oraz w celu zapewnienia jasności istniejące oznaczenia jakości stosowane fakultatywnie powinny być wymienione w niniejszym rozporządzeniu.

(86) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość ustanawiania zasad dotyczących zbywania produktów sektora win niespełniających wymogów niniejszego rozporządzenia. W celu zapewnienia prawidłowego i przejrzystego stosowania krajowych zasad dotyczących produktów sektora win należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów dotyczących ustanawiania warunków wykorzystywania produktów sektora win niespełniających wymogów niniejszego rozporządzenia.

▼B

(87) W celu uwzględnienia sytuacji na rynku oraz rozwoju norm handlowych i międzynarodowych, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do zastrzegania dodatkowych określeń zastrzeżonych stosowanych fakultatywnie oraz określania warunków ich stosowania, a także zmiany warunków stosowania określeń zastrzeżonych stosowanych fakultatywnie i anulowania takich określeń.

(88) W celu uwzględnienia szczególnych cech pewnych sektorów oraz oczekiwań konsumentów, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do ustanawiania dalszych szczegółów i wymogów dotyczących wprowadzania dodatkowych określeń zastrzeżonych.

(89) W celu zapewnienia zgodności produktów, do których odnoszą się określenia zastrzeżone stosowane fakultatywnie, z odpowiednimi warunkami stosowania, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w zakresie ustanawiania dodatkowych wymogów dotyczących stosowania określeń zastrzeżonych stosowanych fakultatywnie.

(90) W celu uwzględnienia specyfiki handlu między Unią a niektórymi państwami trzecimi oraz szczególnego charakteru niektórych produktów rolnych, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do warunków, na podstawie których produkty przywożone uznaje się za spełniające w równoważnym stopniu wymogi Unii dotyczące norm handlowych i które dopuszczają środki stanowiące odstępstwo od zasady, na podstawie której do obrotu w Unii wprowadza się wyłącznie produkty zgodne z takimi normami i przepisami dotyczącymi stosowania norm handlowych w przypadku produktów wywożonych z Unii.

(91) Przepisy dotyczące wina należy stosować z uwzględnieniem umów międzynarodowych zawartych zgodnie z TFUE.

(92) Pojęcie win gatunkowych w Unii opiera się między innymi na specyfice związanej z pochodzeniem geograficznym danego wina. Konsumenci mogą identyfikować takie wina dzięki chronionym nazwom pochodzenia i chronionym oznaczeniom geograficznym. Dążąc do przejrzystych i bardziej dopracowanych ram, w których można by zawrzeć postulaty jakościowe związane z danymi produktami, należy ustanowić system, w ramach którego wnioski o przyznanie nazw pochodzenia lub oznaczeń geograficznych rozpatrywano by zgodnie z podejściem stosowanym w unijnej horyzontalnej polityce jakości w odniesieniu do środków spożywczych innych niż wina i wyroby spirytusowe, określonej w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 ([1]).

([1]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. L 343 z 14.12.2012, s. 1).

▼B

(93) W celu ochrony szczególnych cech wina objętego chronioną nazwą pochodzenia lub chronionym oznaczeniem geograficznym państwa członkowskie powinny mieć ►C2 możliwość stosowania bardziej rygorystycznych przepisów. ◄

(94) Aby nazwy pochodzenia oraz oznaczenia geograficzne mogły korzystać z ochrony w Unii, muszą być uznane i zarejestrowane na poziomie unijnym zgodnie z przepisami proceduralnymi określonymi przez Komisję.

(95) Należy zapewnić ochronę nazw pochodzenia oraz oznaczeń geograficznych państw trzecich, w przypadkach gdy są one objęte ochroną w państwie pochodzenia.

(96) Procedura rejestracji powinna umożliwiać korzystanie z prawa do wniesienia sprzeciwu każdej osobie fizycznej lub prawnej, która ma uzasadniony interes w danym państwie członkowskim lub państwie trzecim.

(97) Należy chronić zarejestrowane nazwy pochodzenia oraz oznaczenia geograficzne przed wykorzystaniem prowadzącym do nieuczciwego czerpania korzyści z reputacji, którą cieszą się produkty spełniające wymogi. Aby wspierać uczciwą konkurencję oraz aby nie wprowadzać w błąd konsumentów, ochrona ta powinna również dotyczyć produktów i usług nieobjętych niniejszym rozporządzeniem, w tym również tych, które nie zostały wymienione w załączniku I do Traktatów.

(98) W celu uwzględnienia istniejących praktyk związanych z etykietowaniem, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do dopuszczania stosowania nazwy odmiany winorośli, która zawiera chronioną nazwę pochodzenia lub chronione oznaczenie geograficzne lub składa się z chronionej nazwy pochodzenia lub chronionego oznaczenia geograficznego.

(99) W celu uwzględnienia specyfiki produkcji na wyznaczonym obszarze geograficznym, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do ustanowienia dodatkowych kryteriów wyznaczania obszaru geograficznego oraz ograniczeń i odstępstw dotyczących produkcji na wyznaczonym obszarze geograficznym.

(100) W celu zapewnienia jakości i identyfikowalności produktów, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do warunków, na jakich specyfikacja produktu może zawierać dodatkowe wymogi.

▼B

(101) W celu zapewnienia ochrony praw lub uzasadnionego interesu producentów oraz podmiotów gospodarczych, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do rodzaju wnioskodawcy, który może złożyć wniosek o objęcie ochroną nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego; warunków, które należy spełnić w odniesieniu do wniosku o ochronę nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego, analizy wniosków przez Komisję, procedury zgłaszania sprzeciwu oraz procedur wprowadzania zmian, anulowania ochrony i zmian chronionych nazw pochodzenia lub chronionych oznaczeń geograficznych. To przekazanie uprawnień powinno również obejmować warunki mające zastosowanie do wniosków transgranicznych; warunki dla wniosków odnoszących się do obszaru geograficznego w państwie trzecim; termin, od jakiego stosuje się ochronę lub dotyczące jej zmiany, oraz warunki dotyczące poprawek do specyfikacji produktów.

(102) W celu zapewnienia odpowiedniego poziomu ochrony, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do ograniczeń dotyczących nazwy chronionej.

(103) W celu zapewnienia, aby stosowanie niniejszego rozporządzenia do nazw win, które objęto ochroną przed dniem 1 sierpnia 2009 r. lub w stosunku do których przed tą datą złożono wniosek o objęcie ochroną, nie wpłynęło w niewłaściwy sposób na podmioty gospodarcze i właściwe organy, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do ustanowienia przepisów przejściowych dotyczących tych nazw win, win wprowadzonych do obrotu lub opatrzonych etykietą przed określoną datą i poprawek do specyfikacji produktów.

(104) Niektóre określenia są tradycyjnie stosowane w Unii, aby przekazywać konsumentom informacje o właściwościach i jakości win, stanowiąc uzupełnienie informacji przekazanych za pośrednictwem chronionych nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych. Aby zapewnić funkcjonowanie rynku wewnętrznego i uczciwą konkurencję oraz aby uniknąć wprowadzania konsumentów w błąd, te tradycyjne określenia powinny kwalifikować się do objęcia ochroną w Unii.

(105) W celu zapewnienia odpowiedniego poziomu ochrony, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do języka oraz pisowni określenia tradycyjnego, które ma być chronione.

(106) W celu zapewnienia ochrony uzasadnionych praw producentów lub podmiotów gospodarczych, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do rodzajów wnioskodawców, którzy mogą ubiegać się o ochronę określenia tradycyjnego; warunków ważności wniosku o uznanie

▼B

określenia tradycyjnego; podstaw sprzeciwu wobec zaproponowanego uznania określenia tradycyjnego; zakresu ochrony, obejmującego związek ze znakami towarowymi, chronionymi określeniami tradycyjnymi, chronionymi nazwami pochodzenia lub chronionymi oznaczeniami geograficznymi, homonimami lub niektórymi nazwami winorośli; podstaw anulowania określenia tradycyjnego; terminu składania wniosku lub zgłoszenia oraz procedur stosowanych w związku z wnioskiem o objęcie ochroną określenia tradycyjnego, w tym rozpatrywania wniosków przez Komisję, procedury zgłaszania sprzeciwu oraz procedury wprowadzania zmian i anulowania ochrony.

(107) W celu uwzględnienia specyfiki handlu pomiędzy Unią a pewnymi państwami trzecimi, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do warunków, na jakich określenia tradycyjne mogą być stosowane do produktów z państw trzecich oraz przewidujących odnośne odstępstwa.

(108) Opis, oznaczenie i prezentacja produktów objętych niniejszym rozporządzeniem w sektorze wina mogą mieć znaczny wpływ na ich zbywalność. Różnice w przepisach poszczególnych państw członkowskich w sprawie etykietowania produktów w sektorze wina mogą zakłócić sprawne funkcjonowanie rynku wewnętrznego. Należy zatem ustanowić przepisy uwzględniające uzasadnione interesy konsumentów i producentów. Z tego względu należy ustanowić unijne przepisy dotyczące etykietowania i prezentacji.

(109) W celu zapewnienia zgodności z istniejącymi praktykami związanymi z etykietowaniem, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do ustanawiania wyjątkowych okoliczności, które uzasadniają brak odesłania do określeń „chroniona nazwa pochodzenia” lub „chronione oznaczenie geograficzne”.

(110) W celu uwzględnienia specyfiki sektora wina, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do prezentacji i stosowania na etykietach innych danych szczegółowych niż określone w niniejszym rozporządzeniu, niektórych obowiązkowych i fakultatywnych danych szczegółowych oraz prezentacji.

(111) W celu zapewnienia ochrony uzasadnionego interesu podmiotów gospodarczych, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów dotyczących tymczasowego etykietowania i prezentacji win opatrzonych nazwą pochodzenia lub oznaczeniem geograficznym, w przypadkach gdy ta nazwa pochodzenia lub to oznaczenie geograficzne spełniają niezbędne wymogi.

▼B

(112) W celu zapewnienia, aby podmioty gospodarcze nie ponosiły szkody, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów dotyczących przepisów przejściowych odnośnie do win wprowadzonych do obrotu i opatrzonych etykietą zgodnie z odnośnymi przepisami mającymi zastosowanie przed dniem 1 sierpnia 2009 r.

(113) W celu uwzględnienia specyfiki handlu produktami sektora wina między Unią a niektórymi państwami trzecimi, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do odstępstw od przepisów dotyczących etykietowania i prezentacji, w odniesieniu do produktów, które mają zostać wywiezione, w przypadku gdy takie są wymogi prawa obowiązującego w danym państwie trzecim.

(114) Po zniesieniu systemu kwotowego nadal będą konieczne szczególne instrumenty do zapewnienia odpowiedniej równowagi praw i obowiązków między przedsiębiorstwami cukrowniczymi a plantatorami buraków cukrowych. Należy zatem ustanowić standardowe przepisy ogólne regulujące pisemne porozumienia branżowe zawierane między nimi.

(115) Reforma z 2006 r. dotycząca systemu cukrowego wprowadziła daleko idące zmiany w unijnym sektorze cukru. W celu umożliwienia plantatorom buraków cukrowych zakończenia dostosowywania się do nowej sytuacji rynkowej i zwiększonego poziomu orientacji rynkowej obecny system kwot cukrowych powinien zostać przedłużony do momentu jego zniesienia pod koniec roku gospodarczego 2016/2017.

(116) W celu uwzględnienia specyfiki sektora cukru, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do aktualizowania definicji technicznych odnoszących się do sektora cukru; aktualizowania warunków zakupu buraków cukrowych określonych w niniejszym rozporządzeniu; oraz dalszych zasad dotyczących określania wagi brutto, tary i zawartości cukru w burakach cukrowych dostarczanych do przedsiębiorstwa i wysłodkach.

▼C2

(117) Najnowsze doświadczenia wskazują na potrzebę określonych środków, aby zapewnić wystarczające dostawy cukru na rynek unijny w pozostałym okresie obowiązywania kwot cukrowych.

▼B

(118) W celu uwzględnienia specyfiki sektora cukru oraz interesów wszystkich zainteresowanych stron, a także z uwagi na potrzebę uniknięcia jakichkolwiek zakłóceń na rynku, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do: warunków zakupu i umów dostawy; aktualizacji warunków zakupu buraków cukrowych określonych w niniejszym rozporządzeniu; oraz kryteriów, jakie mają być stosowane przez przedsiębiorstwa cukrownicze przy przyznawaniu plantatorom buraków cukrowych ilości buraków objętych przedsiewnymi umowami dostawy.

▼B

(119) W celu uwzględnienia postępu technicznego, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów dotyczących ustanowienia wykazu produktów, do których produkcji mogą być wykorzystywane cukier przemysłowy, izoglukoza przemysłowa lub przemysłowy syrop inulinowy.

(120) W celu zapewnienia, aby zatwierdzone przedsiębiorstwa produkujące cukier, izoglukozę lub syrop inulinowy wypełniały swoje obowiązki, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów dotyczących zatwierdzania i cofania zatwierdzenia tych przedsiębiorstw oraz kryteriów nakładania kar administracyjnych.

(121) W celu uwzględnienia specyfiki sektora cukru oraz zapewnienia, aby interes wszystkich grup był należycie uwzględniony, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów dotyczących znaczenia pojęć związanych z funkcjonowaniem systemu kwotowego oraz warunków sprzedaży do regionów najbardziej oddalonych.

(122) W celu zapewnienia włączenia plantatorów buraków cukrowych w podejmowanie decyzji w sprawie przeniesienia pewnych ilości produkcji, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów dotyczących przeniesień cukru.

(123) Do celów lepszego zarządzania potencjałem uprawy winorośli państwa członkowskie powinny przekazać Komisji wykaz swojego potencjału produkcyjnego opracowany na podstawie danych zawartych w rejestrze winnic. Aby zachęcić państwa członkowskie do przekazania wykazu, przyznawanie pomocy na restrukturyzację i przekształcenie powinno ograniczać się do państw członkowskich, które przekazały wykaz.

(124) W celu ułatwienia monitorowania i sprawdzania przez państwa członkowskie potencjału produkcyjnego, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do treści wykazu winnic oraz zwolnień.

(125) W celu zapewnienia zadowalającego poziomu identyfikowalności odnośnych produktów, w szczególności w celu ochrony konsumentów, należy wymagać, aby do wszystkich produktów sektora wina objętych niniejszym rozporządzeniem – podczas obrotu nimi na obszarze Unii –dołączony był dokument towarzyszący.

(126) W celu ułatwienia przewozu produktów sektora wina i jego weryfikacji przez państwa członkowskie, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do przepisów dotyczących dokumentu towarzyszącego i jego stosowania; warunków, na jakich dokument towarzyszący należy traktować jako potwierdzający chronioną nazwę pochodzenia lub chronione oznaczenie geograficzne; obowiązku prowadzenia rejestru i sposobu korzystania z niego; ►C2 określenia, kto ma prowadzić rejestr, i określenia zwolnień z obowiązku prowadzenia rejestru; a także działań, jakie należy uwzględniać w rejestrze. ◄

▼B

(127) Wobec braku prawodawstwa Unii w sprawie formalnych umów pisemnych państwa członkowskie mogą zadecydować o wprowadzeniu obowiązku stosowania takich umów na mocy krajowego prawa umów, pod warunkiem że będzie przy tym przestrzegane prawo Unii, i w szczególności nie naruszając właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego i wspólnej organizacji rynku. Zważywszy na różnorodność warunków w Unii oraz zgodnie z zasadą pomocniczości decyzja taka powinna należeć do państw członkowskich. Jednakże w sektorze mleka i przetworów mlecznych w celu zapewnienia odpowiednich norm minimalnych dla tego rodzaju umów oraz właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego i wspólnej organizacji rynku niektóre warunki podstawowe stosowania tych umów należy ustanowić na poziomie Unii. Wszystkie takie warunki powinny podlegać swobodnym negocjacjom. W związku z tym, że statuty niektórych spółdzielni mleczarskich mogą zawierać przepisy o podobnym skutku, dla uproszczenia w takich przypadkach powinny być one zwolnione z wymogu zawierania umów. W celu zwiększenia skuteczności takiego systemu umów państwa członkowskie powinny zadecydować, czy powinno się je stosować w przypadkach, gdy pośrednicy skupują mleko od rolników w celu przekazania go przetwórcom.

(128) W celu zapewnienia rentownego rozwoju produkcji, a tym samym odpowiedniego poziomu życia producentom mleka, należy wzmocnić ich siłę przetargową wobec przetwórców, co przyczyni się do sprawiedliwszego podziału wartości dodanej na poszczególnych etapach łańcucha dostaw. W celu realizacji tych założeń WPR należy, na podstawie art. 42 i art. 43 ust. 2 TFUE, przyjąć przepis umożliwiający organizacjom producentów skupiającym producentów mleka lub ich zrzeszeniom wspólne negocjowanie z mleczarniami warunków umów, w tym cen, na dostawę części lub całości produkcji członków tej organizacji. W celu utrzymania skutecznej konkurencji na rynku mleczarskim możliwość tę należy objąć odpowiednimi ograniczeniami ilościowymi. Aby nie utrudniać skutecznego funkcjonowania spółdzielni i z uwagi na jasność, należy stwierdzić, że w przypadku gdy członkostwo rolnika w spółdzielni zakłada obowiązek – w odniesieniu do całości lub części produkcji mleka prowadzonej przez tego rolnika – dostarczania surowego mleka na warunkach, które są przedstawione w statucie spółdzielni lub w zasadach i decyzjach na nim opartych, warunki te nie powinny być objęte negocjacjami prowadzonymi przez organizację producentów.

(129) Mając na uwadze istotne znaczenie chronionych nazw pochodzenia oraz chronionych oznaczeń geograficznych, w szczególności w przypadku słabszych regionów wiejskich, oraz aby zapewnić wartość dodaną i utrzymać jakość, w szczególności serów korzystających z takich nazw lub takich oznaczeń, a także w kontekście zbliżającego się wygaśnięcia systemu kwot mlecznych, państwa członkowskie powinny mieć możliwość stosowania przepisów regulujących całość podaży takich

▼B

serów wyprodukowanych na określonym obszarze geograficznym na wniosek organizacji międzybranżowej, organizacji producentów lub grupy, jak zdefiniowano w rozporządzeniu (UE) nr 1151/2012. Taki wniosek powinien być popierany przez znaczną większość producentów mleka reprezentujących znaczną większość mleka wykorzystywanego do produkcji takiego sera oraz, w przypadku organizacji międzybranżowych i grup, przez producentów sera reprezentujących znaczną większość produkcji takich serów.

(130) Aby móc śledzić rozwój sytuacji na rynku, Komisji potrzebne są aktualne informacje o wielkości dostaw mleka surowego. Należy zatem wprowadzić przepisy wymagające od pierwszego skupującego regularnego przekazywania takich informacji państwu członkowskiemu, które następnie powiadamia Komisję.

(131) Organizacje producentów i ich zrzeszenia mogą pełnić użyteczną rolę w koncentracji podaży, poprawie wprowadzania do obrotu, planowania i dostosowywania produkcji do popytu, w optymalizacji kosztów produkcji i stabilizowaniu cen producenta, prowadzeniu badań, promowaniu najlepszych praktyk i oferowaniu pomocy technicznej, gospodarowaniu produktami ubocznymi i zarządzaniu narzędziami zarządzania ryzykiem dostępnymi dla ich członków, przyczyniając się tym samym do wzmocnienia pozycji producentów w łańcuchu dostaw żywności.

(132) Organizacje międzybranżowe mogą pełnić ważną rolę w umożliwianiu dialogu między podmiotami łańcucha dostaw oraz propagowaniu najlepszych praktyk i przejrzystości rynku.

(133) Istniejące przepisy w zakresie definicji i uznawania organizacji producentów, ich zrzeszeń i organizacji międzybranżowych należy zatem ujednolicić, poprawić i rozszerzyć w celu przewidzenia ewentualnego uznania na wniosek na mocy statutu określonego zgodnie z niniejszym rozporządzeniem w odniesieniu do pewnych sektorów. W szczególności kryteria i statut organizacji producentów powinny zapewniać, aby podmioty takie były tworzone z inicjatywy producentów i kontrolowane zgodnie z zasadami umożliwiającymi członkom będącym producentami demokratyczną kontrolę swojej organizacji i ich decyzji.

(134) Istniejące w różnych sektorach przepisy zwiększające wpływ organizacji producentów, ich zrzeszeń oraz organizacji międzybranżowych poprzez umożliwienie państwom członkowskim pod pewnymi warunkami rozszerzania niektórych przepisów tego rodzaju organizacji na podmioty niebędące członkami okazały się skuteczne i należy zatem je ujednolicić, poprawić i rozszerzyć na wszystkie sektory.

▼B

(135) Należy wprowadzić przepis umożliwiający przyjmowanie pewnych środków na rzecz ułatwienia dostosowania podaży do wymogów rynku, który to przepis może przyczynić się do stabilizacji rynków oraz do zapewnienia odpowiedniego poziomu życia danej społeczności wiejskiej.

(136) W celu zachęcenia organizacji producentów, zrzeszeń organizacji producentów i organizacji międzybranżowych do podejmowania działań na rzecz ułatwienia dostosowania podaży do wymogów rynku, z wyjątkiem działań związanych z wycofywaniem z rynku, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do: środków poprawy jakości; promowania lepszej organizacji produkcji; przetwarzania i wprowadzania do obrotu; ułatwiania odnotowywania tendencji w zakresie cen rynkowych, oraz umożliwiania opracowywania prognoz krótko- i długoterminowych na podstawie wykorzystywanych środków produkcji.

(137) Aby poprawić funkcjonowanie rynku win, państwa członkowskie powinny mieć możliwość wdrożenia decyzji podjętych przez organizacje międzybranżowe. Z zakresu takich decyzji powinny jednak zostać wykluczone praktyki, które mogłyby zakłócić konkurencję.

(138) Podczas gdy stosowanie sformalizowanych umów pisemnych w sektorze mlecznym objęte jest odrębnymi przepisami, stosowanie takich umów może również pomóc we wzmocnieniu odpowiedzialności podmiotów w innych sektorach i zwiększyć ich świadomość potrzeby, aby lepiej uwzględniać sygnały z rynku, w poprawie transmisji cen i dostosowaniu podaży do popytu oraz w uniknięciu pewnych nieuczciwych praktyk handlowych. W przypadku braku prawodawstwa unijnego dotyczącego takich umów państwa członkowskie mogą – w ramach krajowego prawa umów – zadecydować, że stosowanie takich umów jest obowiązkowe, pod warunkiem że jest przy tym przestrzegane prawo unijne, a w szczególności, że zapewnia się właściwe funkcjonowanie rynku wewnętrznego i wspólnej organizacji rynku.

(139) W celu zapewnienia rentownego rozwoju produkcji, a poprzez to przyzwoitego standardu życia producentom w sektorze wołowiny i cielęciny oraz sektorze oliwy z oliwek, a także producentom pewnych zbóż uprawnych, wzmocnić należy ich siłę negocjacyjną w stosunku do podmiotów działających na dalszych etapach łańcucha dostaw żywności, dzięki czemu nastąpi bardziej sprawiedliwy rozkład wartości dodanej w łańcuchu dostaw żywności. Aby osiągnąć te cele WPR, uznane organizacje producentów powinny być w stanie negocjować, z zastrzeżeniem ograniczeń ilościowych, warunki umów na dostawy wraz z cenami, w odniesieniu do części lub całości produkcji swoich członków, pod warunkiem że organizacje te realizują jeden lub większą liczbę celów w zakresie koncentracji dostaw, wprowadzania na

▼B

rynek produktów produkowanych przez swoich członków i optymalizacji kosztów produkcji, oraz pod warunkiem że realizacja tych celów prowadzi do zintegrowania działań oraz że takie zintegrowanie może przynieść znaczącą skuteczność, tak aby ogólnie działania organizacji producentów przyczyniły się do realizacji celów art. 39 TFUE. Jest to możliwe do osiągnięcia, pod warunkiem że organizacja producentów prowadzi pewne określone działania i że działania te są znaczące pod względem wielkości danej produkcji i pod względem kosztów produkcji oraz wprowadzania produktu na rynek.

(140) Aby zapewnić wartość dodaną i utrzymać jakość, w szczególności, szynki wędzonej, do której stosuje się chronioną nazwę pochodzenia lub chronione oznaczenie geograficzne, państwa członkowskie powinny mieć możliwość, z zastrzeżeniem rygorystycznych warunków, stosowania przepisów regulujących podaż takiej szynki wędzonej, pod warunkiem że te przepisy są popierane przez dużą większość jej producentów oraz, w stosownych przypadkach, przez producentów świń na obszarze geograficznym, gdzie produkuje się taką szynkę.

(141) Obowiązek rejestracji wszystkich umów na dostawy chmielu wyprodukowanego w Unii jest uciążliwy i należy go znieść.

(142) W celu zapewnienia, aby cele i obowiązki organizacji producentów, zrzeszeń organizacji producentów oraz organizacji międzybranżowych były jasno określone i przyczyniały się do zwiększenia skuteczności ich działań bez nakładania niepotrzebnych obciążeń administracyjnych i bez naruszania zasady wolności zrzeszania się, w szczególności w odniesieniu do podmiotów niebędących członkami takich organizacji, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do:

przepisów dotyczących określonych celów, które mogą lub muszą być realizowane przez takie organizacje i zrzeszenia lub których takim organizacjom i zrzeszeniom realizować nie wolno i które, w stosownych przypadkach, będą dodane do celów wymienionych w niniejszym rozporządzeniu; przepisów takich organizacji i zrzeszeń, statutów organizacji innych niż organizacje producentów, szczególnych warunków mających zastosowanie do statutów organizacji producentów w niektórych sektorach, w tym odstępstw, struktury, okresu członkostwa, wielkości i odpowiedzialności demokratycznej, działalności takich organizacji i zrzeszeń; a także skutków wynikających z fuzji; warunków uznania, wycofania i zawieszenia uznania, skutków z tego wynikających oraz wymogów dotyczących podejmowania środków zaradczych w przypadku nieprzestrzegania kryteriów uznania;

międzynarodowych organizacji i zrzeszeń i zasad dotyczących pomocy administracyjnej w przypadku współpracy międzynarodowej; sektorów, w których outsourcing podlega zezwoleniom udzielanym przez państwa członkowskie, oraz warunków i charakteru działań, które mogą być objęte outsourcingiem, oraz udzielania pomocy technicznej przez organizacje lub zrzeszenia;

▼B

podstaw obliczania minimalnej wielkości lub wartości produkcji zbywalnej organizacji producentów i zrzeszeń; zasad obliczania ilości surowego mleka objętej negocjacjami prowadzonymi przez organizacje producentów; przyjmowania członków niebędących producentami w przypadku organizacji producentów lub niebędących organizacjami producentów w przypadku zrzeszenia organizacji producentów;

rozszerzenia niektórych przepisów dotyczących organizacji na producentów niebędących członkami i obowiązek płatności składek przez producentów niebędących członkami, w tym wykorzystywania i podziału takich składek przez te organizacje oraz wykazu surowszych przepisów w zakresie produkcji, które mogą zostać rozszerzone, dalszych wymogów w odniesieniu do reprezentatywności, odnośnych obszarów gospodarczych, w tym kontroli przez Komisję ich określenia, minimalnych okresów, przez jakie przepisy muszą obowiązywać przed ich rozszerzeniem; osób lub organizacji, których dotyczą przepisy lub obowiązek płacenia składek, oraz okoliczności, w jakich Komisja może wymagać odmowy lub wycofania rozszerzenia przepisów lub obowiązkowych składek.

(143) Monitorowanie obrotu handlowego jest przede wszystkim kwestią zarządzania, w odniesieniu do której należy stosować podejście elastyczne. Decyzja w sprawie wprowadzenia wymogów w zakresie pozwoleń powinna być podejmowana przy uwzględnieniu potrzeby wydawania pozwoleń w celu zarządzania danymi rynkami oraz, w szczególności, potrzeby monitorowania przywozu lub wywozu odnośnych produktów.

(144) W celu uwzględnienia zobowiązań międzynarodowych Unii oraz mających zastosowanie unijnych norm w zakresie ochrony socjalnej, ochrony środowiska i dobrostanu zwierząt, konieczności monitorowania zmian w handlu i rozwoju sytuacji na rynku oraz przywozu i wywozu, potrzeby należnego zarządzania rynkiem, a także konieczności zmniejszenia obciążeń administracyjnych, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do wykazu produktów objętych wymogiem przedstawienia pozwolenia na przywóz lub wywóz; oraz przypadków i sytuacji, kiedy przedstawienie pozwolenia na przywóz lub pozwolenia na wywóz nie jest wymagane.

(145) W celu ustalenia dalszych elementów systemu pozwoleń, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do zasad dotyczących: praw i obowiązków związanych z pozwoleniem, jego skutków prawnych i przypadków, w których dopuszczana jest tolerancja w odniesieniu do obowiązku przywozu lub wywozu ilości wymienionej w pozwoleniu lub w którym należy podać pochodzenie, w przypadku gdy wydanie pozwolenia na przywóz lub dopuszczenie do swobodnego obrotu objęte jest wymogiem przedstawienia dokumentu, wydanego przez państwo trzecie lub właściwą jednostkę, potwierdzającego między innymi pochodzenie, autentyczność i cechy jakościowe produktów; przekazywania pozwoleń lub ograniczenia

▼B

możliwości ich przekazywania; dodatkowych warunków dotyczących pozwoleń na przywóz konopi oraz zasady dotyczącej udzielania pomocy administracyjnej między państwami członkowskimi w celu zapobiegania nadużyciom finansowym i nieprawidłowościom lub w przypadku ich wystąpienia; oraz przypadków i sytuacji, kiedy nie jest wymagane wnoszenie zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia.

(146) Zasadnicze elementy należności celnych stosowanych do produktów rolnych na mocy porozumień Światowej Organizacji Handlu (WTO) i umów dwustronnych są określone we wspólnej taryfie celnej. Należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania środków dotyczących szczegółowego obliczania należności celnych przywozowych na podstawie tych zasadniczych elementów.

(147) Dla niektórych produktów należy utrzymać system cen wejścia. W celu zapewnienia skuteczności tego systemu należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów mających na celu sprawdzanie zasadności zadeklarowanej ceny dostawy przy stosowaniu zryczałtowanej wartości importu oraz mających na celu ustanowienie warunków, zgodnie z którymi wymagane jest złożenie zabezpieczenia.

(148) W celu zapobieżenia lub przeciwdziałania wystąpieniu na rynku Unii niekorzystnych skutków, które mogłyby wynikać z przywozu niektórych produktów rolnych, przywóz takich produktów powinien – przy spełnieniu określonych warunków – być obciążony dodatkowym cłem przywozowym.

(149) Na określonych warunkach należy otwierać przywozowe kontyngenty taryfowe, wynikające z międzynarodowych umów zawartych na podstawie TFUE lub wynikające z innych aktów prawa Unii, i administrować nimi. Przyjęta metoda administrowania powinna, w przypadku przywozowych kontyngentów taryfowych, w należyty sposób uwzględniać wymogi dotyczące dostaw w odniesieniu do obecnej i przyszłej unijnej produkcji, przetwarzania i rynku konsumentów pod względem konkurencyjności, pewności i ciągłości dostaw oraz potrzeby zabezpieczenia równowagi rynku.

(150) Aby wypełnić zobowiązania zawarte w porozumieniach zawartych w ramach urugwajskiej rundy wielostronnych negocjacji handlowych dotyczących przywozowych kontyngentów taryfowych na przywóz do Hiszpanii 2 000 000 ton kukurydzy i 300 000 ton sorgo oraz przywozowych kontyngentów taryfowych na przywóz do Portugalii 500 000 ton kukurydzy, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania pewnych aktów dotyczących ustanawiania przepisów niezbędnych do realizacji przywozowych kontyngentów taryfowych oraz, w stosownych przypadkach, publicznego przechowywania ilości przywożonych przez agencje płatnicze danego państwa członkowskiego.

▼B

(151) W celu zapewnienia sprawiedliwego dostępu do dostępnych ilości i równego traktowania podmiotów gospodarczych w ramach przywozowego kontyngentu taryfowego, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do: określenia warunków i wymogów w zakresie kwalifikowalności, które podmiot gospodarczy musi spełnić, aby złożyć wniosek w ramach przywozowego kontyngentu taryfowego; ustanawiania zasad dotyczących przekazywania praw między podmiotami gospodarczymi i – w razie konieczności – ograniczania możliwości przekazywania w ramach administrowania przywozowym kontyngentem taryfowym; uzależnienia uczestnictwa w przywozowym kontyngencie taryfowym od wniesienia zabezpieczenia; wprowadzania – w razie konieczności – przepisów dotyczących wszelkich specyficznych właściwości, wymogów lub ograniczeń mających zastosowanie do kontyngentu taryfowego ustanowionych w danej umowie międzynarodowej lub innym odnośnym akcie.

(152) Produkty rolne mogą w określonych przypadkach w państwach trzecich korzystać ze szczególnych regulacji przywozowych, jeżeli produkty te spełniają określone specyfikacje lub warunki cenowe. W celu zapewnienia prawidłowego stosowania takiego systemu konieczna jest współpraca administracyjna organów przywożącego państwa trzeciego z organami Unii. W tym celu odnośnym produktom powinny towarzyszyć certyfikaty wydawane w Unii.

(153) W celu zapewnienia, aby wywożone produkty mogły pod pewnymi warunkami korzystać ze szczególnych regulacji przywozowych w państwach trzecich, na mocy umów międzynarodowych zawartych przez Unię zgodnie z TFUE, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów dotyczących nakładania na właściwe organy państw członkowskich obowiązku wystawiania, na wniosek i po dokonaniu odpowiednich kontroli, dokumentu potwierdzającego, że produkty spełniają wspomniane warunki.

(154) W celu zapobiegania, aby nielegalne uprawy nie powodowały zakłóceń na rynku konopi uprawianych na włókno, należy określić w niniejszym rozporządzeniu możliwość kontroli przywozu konopi i nasion konopi w celu zapewnienia, aby takie produkty oferowały określone gwarancje dotyczące zawartości tetrahydrokanabinolu. Ponadto przywóz nasion konopi przeznaczonych do celów innych niż siew powinien nadal być objęty systemem kontroli przewidującym uprawnianie zainteresowanych importerów.

(155) W całej Unii stosowana jest polityka utrzymania jakości produktów sektora chmielu. W przypadku produktów importowanych należy włączyć do niniejszego rozporządzenia przepisy zapewniające przywóz jedynie tych produktów, które spełniają równoważne minimalne wymogi jakościowe. W celu zminimalizowania obciążeń administracyjnych, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów określających przypadki, w jakich nie powinno się stosować obowiązków dotyczących świadectwa równoważności oraz etykietowania opakowań.

▼B

(156) Unia zawarła z państwami trzecimi szereg umów o preferencyjnym dostępie do rynku umożliwiających tym państwom eksport cukru trzcinowego do Unii na korzystnych warunkach. Należy utrzymać przez pewien okres odnośne przepisy dotyczące ewaluacji zapotrzebowania rafinerii na cukier do rafinacji oraz, pod pewnymi warunkami, zastrzeżenie pozwoleń na przywóz dla wyspecjalizowanych zakładów zużywających znaczące ilości importowanego surowego cukru trzcinowego uznawanych w Unii za rafinerie przemysłowe. W celu zapewnienia, aby rafinacja cukru importowanego dokonywana była zgodnie z tymi wymogami, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów dotyczących pojęć stosowanych w umowach przywozowych; warunków i wymogów kwalifikowalności, które spełnić musi podmiot gospodarczy, aby móc złożyć wniosek o przyznanie pozwolenia na przywóz, w tym złożenia zabezpieczenia, oraz przepisów określających kary administracyjne, jakie mają być nakładane.

(157) System ceł umożliwia rezygnację z wszystkich innych środków ochronnych na zewnętrznych granicach Unii. W wyjątkowych okolicznościach jednak funkcjonowanie rynku wewnętrznego i mechanizmu celnego może okazać się niewystarczające. W takich przypadkach, aby nie pozostawić rynku Unii bez ochrony przed możliwymi zakłóceniami, Unia powinna mieć możliwość niezwłocznego podejmowania wszelkich niezbędnych środków. Takie środki powinny być zgodne z międzynarodowymi zobowiązaniami Unii.

(158) Należy dopuścić możliwość zawieszania stosowania procedur uszlachetniania czynnego i biernego, w przypadku gdy występuje lub może wystąpić zakłócenie rynku unijnego w związku ze stosowaniem tych procedur.

(159) Refundacje wywozowe z tytułu wywozu do państw trzecich na podstawie różnic między cenami w Unii i na rynku światowym, podlegające ograniczeniom wynikającym z zobowiązań w ramach WTO, powinny zostać utrzymane jako środek, który może obejmować niektóre produkty, do których ma zastosowanie niniejsze rozporządzenie w przypadku gdy warunki na rynku wewnętrznym odpowiadają warunkom opisanym dla środków wyjątkowych. Wywozy objęte refundacją powinny podlegać ograniczeniom pod względem wartości i ilości oraz, bez uszczerbku dla stosowania środków wyjątkowych, dostępna refundacja powinna być równa zeru.

(160) Zgodność z ograniczeniami pod względem wartości należy zapewnić w momencie ustalania refundacji wywozowych przez monitorowanie płatności zgodnie z przepisami dotyczącymi Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji. Monitorowanie powinno być ułatwione ze względu na obowiązek wcześniejszego ustalenia refundacji wywozowych, z dopuszczeniem możliwości, w przypadku zróżnicowania refundacji, zmiany określonego miejsca przeznaczenia w ramach obszaru geograficznego, do którego odnosi się jedna stawka refundacji wywozowej. W przypadku zmiany miejsca przeznaczenia powinna zostać wypłacona refundacja wywozowa mająca zastosowanie do faktycznego miejsca przeznaczenia, przy czym pułap stanowi kwota mająca zastosowanie do miejsca przeznaczenia określonego z wyprzedzeniem.

▼B

(161) Zgodność z ograniczeniami ilościowymi należy zapewnić poprzez wprowadzenie rzetelnego i skutecznego systemu monitorowania. W tym celu przyznawanie refundacji wywozowych powinno podlegać obowiązkowi posiadania pozwolenia na wywóz. Refundacje wywozowe powinny być przyznawane w ramach dostępnych limitów w zależności od konkretnej sytuacji każdego produktu. Wyjątki od tej zasady można dopuścić tylko w przypadku produktów przetworzonych niewymienionych w załączniku I do Traktatów, w odniesieniu do których nie stosuje się ograniczeń ilościowych. Należy przewidzieć możliwość wprowadzenia odstępstwa od wymogu ścisłego stosowania zasad zarządzania, w przypadku gdy nie jest prawdopodobne przekroczenie pułapów ilościowych ustanowionych dla wywozu objętego refundacjami wywozowymi.

(162) W przypadku wywozu żywego bydła refundacje wywozowe powinny być przyznawane i wypłacane jedynie pod warunkiem przestrzegania przepisów prawa unijnego dotyczących dobrostanu zwierząt, a w szczególności ochrony zwierząt podczas transportu.

(163) W celu zapewnienia właściwego funkcjonowania systemu refundacji wywozowych należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do wymogu wniesienia zabezpieczenia gwarantującego wykonanie obowiązków podmiotu.

(164) W celu zmniejszenia obciążenia administracyjnego podmiotów gospodarczych i organów, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do określania progów, poniżej których można odstępować od wymogu przedstawiania pozwolenia na wywóz, określania miejsc przeznaczenia lub operacji, w odniesieniu do których można uzasadnić zwolnienie z obowiązku przedstawiania pozwolenia na wywóz, oraz dopuszczenia wydawania pozwoleń na wywóz *ex post* w uzasadnionych przypadkach.

(165) W celu uwzględnienia konkretnych sytuacji, które stanowią podstawę do całkowitej lub częściowej kwalifikowalności do refundacji wywozowych, oraz w celu pomocy podmiotom gospodarczym w wypełnieniu luki od momentu złożenia wniosku do końcowej płatności refundacji wywozowej, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do zasad dotyczących: zmiany terminu refundacji; zaliczek z tytułu refundacji wywozowych, obejmujących warunki wnoszenia i zwalniania zabezpieczenia; dodatkowych dowodów w przypadkach wątpliwości dotyczących faktycznego miejsca przeznaczenia produktów, oraz możliwości przywozu powrotnego na obszar celny Unii; miejsc przeznaczenia uważanych za wywóz z Unii oraz włączenia miejsc przeznaczenia na obszarze celnym Unii, które są kwalifikowalne do refundacji wywozowych.

(166) W celu zapewnienia równego dostępu do refundacji wywozowych eksporterom produktów wymienionych w załączniku I do Traktatów i produktów przetworzonych z produktów tam wymienionych, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do stosowania niektórych przepisów w zakresie produktów rolnych do produktów wywożonych w postaci produktów przetworzonych.

▼B

(167) W celu zapewnienia wywozu produktów objętych refundacją wywozową z obszaru celnego Unii i zapobieżenia ich przywozowi powrotnemu, a także zmniejszenia obciążenia administracyjnego podmiotów gospodarczych przy przygotowywaniu i przedstawianiu dowodów, że produkty objęte refundacją dotarły do państwa przeznaczenia w przypadku zróżnicowania refundacji, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do zasad dotyczących: terminu, przed upływem którego należy zakończyć wyprowadzanie z obszaru celnego Unii, w tym terminu czasowego powrotnego wprowadzenia; przetwarzania, jakiemu mogą w tym czasie być poddane produkty objęte refundacją wywozową; dowodów, że produkty objęte refundacją dotarły do państwa przeznaczenia dla potrzeb ich kwalifikowalności do zróżnicowania refundacji; progów refundacji i warunków, na jakich eksporterzy mogą być zwolnieni z przedstawiania powyższych dowodów; oraz warunków zatwierdzania dowodów, dostarczonych przez niezależne strony trzecie, dowodów, że produkty objęte refundacją dotarły do państwa przeznaczenia w przypadku gdy stosuje się zróżnicowanie refundacji.

(168) W celu zachęcania eksporterów do przestrzegania warunków dobrostanu zwierząt oraz umożliwienia właściwym organom sprawdzania prawidłowości wydatków w zakresie refundacji wywozowych w przypadkach, kiedy są one uzależnione od przestrzegania wymogów w zakresie dobrostanu zwierząt, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do przestrzegania wymogów w zakresie dobrostanu zwierząt poza obszarem celnym Unii, w tym wykorzystywania niezależnych stron trzecich.

(169) W celu uwzględnienia specyfiki różnych sektorów należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do szczególnych wymogów i warunków, które mają spełniać podmioty gospodarcze i produkty kwalifikowalne do refundacji wywozowej oraz ustalania współczynników do celów obliczania refundacji wywozowej z uwzględnieniem procesu dojrzewania niektórych napojów spirytusowych otrzymywanych ze zbóż.

(170) Minimalne ceny wywozowe bulw kwiatowych nie są już przydatne i należy je znieść.

(171) Na podstawie art. 42 TFUE postanowienia TFUE dotyczące konkurencji mają zastosowanie do produkcji rolnej i handlu produktami rolnymi jedynie w zakresie ustalonym przez prawodawstwo Unii w ramach art. 43 ust. 2 TFUE i zgodnie z przewidzianą w nich procedurą.

(172) Uwzględniając specyfikę sektora rolnictwa oraz fakt, że jego funkcjonowanie jest oparte na właściwym funkcjonowaniu całego łańcucha dostaw żywności, w tym na skutecznym stosowaniu zasad konkurencji we wszystkich powiązanych sektorach na wszystkich etapach łańcucha dostaw żywności, które może być wysoce skoncentrowane, należy zwrócić szczególną uwagę na stosowanie zasad konkurencji ustanowionych w art. 42 TFUE.

▼B

W tym celu niezbędna jest ścisła współpraca między Komisją a organami ds. konkurencji państw członkowskich. Ponadto przyjmowane przez Komisję w stosownych przypadkach wytyczne stanowią odpowiednie narzędzie udzielania wskazówek przedsiębiorstwom i innym zainteresowanym stronom.

(173) Należy przewidzieć, że zasady konkurencji odnoszące się do porozumień, decyzji i praktyk, o których mowa w art. 101 TFUE, oraz przepisy odnoszące się do nadużywania pozycji dominującej mają zastosowanie do produkcji rolnej i handlu produktami rolnymi, o ile ich stosowanie nie zagraża realizacji celów WPR.

(174) Szczególne podejście powinno być dopuszczalne w przypadku organizacji rolników, organizacji producentów lub zrzeszeń organizacji producentów, które zajmują się w szczególności wspólną produkcją lub wspólnym wprowadzaniem do obrotu produktów rolnych lub korzystaniem ze wspólnych urządzeń, o ile takie wspólne działanie nie wyklucza konkurencji ani nie zagraża realizacji celów art. 39 TFUE.

(175) Bez uszczerbku dla uregulowania dostaw niektórych produktów, takich jak ser i szynka opatrzone chronioną nazwą pochodzenia lub chronionym oznaczeniem geograficznym, lub wino, do którego odnosi się szczególny zbiór przepisów, należy zastosować specjalne podejście w stosunku do pewnych działań organizacji międzybranżowych, pod warunkiem że nie prowadzą one do podziału rynków, nie zakłócają sprawnego funkcjonowania wspólnej organizacji rynków, nie zakłócają konkurencji ani jej nie znoszą, nie pociągają za sobą ustalania stałych cen lub kwot ani nie prowadzą do dyskryminacji.

(176) Przyznanie pomocy krajowej mogłoby zagrozić właściwemu funkcjonowaniu rynku wewnętrznego. W związku z tym postanowienia TFUE dotyczące pomocy państwa powinny zasadniczo mieć zastosowanie w odniesieniu do produktów rolnych. Niezależnie od tego, w niektórych okolicznościach należy zezwolić na wyjątki. W przypadkach, w których takie wyjątki istnieją, Komisja powinna jednak mieć możliwość sporządzenia wykazu istniejących, nowych lub proponowanych mechanizmów pomocy krajowej, przekazania stosownych uwag państwom członkowskim oraz zaproponowania przedsięwzięcia odpowiednich środków.

(177) Przepisy dotyczące premii za karczowanie oraz niektóre środki w ramach programów wsparcia sektora wina nie powinny same w sobie stanowić przeszkody w wypłacaniu płatności krajowych w tym samym zakresie.

(178) Ze względu na specyficzne uwarunkowania gospodarcze dotyczące produkcji mięsa z reniferów i przetworów z tego mięsa oraz wprowadzania ich do obrotu Finlandia i Szwecja powinny nadal wypłacać pomoc krajową w tym zakresie.

▼B

(179) W Finlandii uprawa buraków cukrowych jest prowadzona w szczególnych warunkach geograficznych i klimatycznych, których niekorzystny wpływ na sektor będzie dodatkowo nakładać się na ogólne skutki reformy sektora cukru. Należy zatem przyznać temu państwu członkowskiemu stałe zezwolenie na wypłacanie płatności krajowych plantatorom buraków cukrowych na jego terytorium.

(180) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość dokonywania płatności krajowych do celów współfinansowania środków dotyczących pszczelarstwa ustanowionych na mocy niniejszego rozporządzenia oraz chronienia pasiek będących w niekorzystnej sytuacji z uwagi na warunki strukturalne lub naturalne lub objętych programami rozwoju gospodarczego, z wyjątkiem płatności krajowych przyznanych na produkcję lub handel.

(181) Państwa członkowskie uczestniczące w systemach służących poprawie dostępu dzieci do żywności powinny być w stanie przyznać – poza pomocą unijną – pomoc krajową na dostarczanie produktów i na pokrycie pewnych powiązanych z tym kosztów.

(182) Aby radzić sobie z rzeczywistymi sytuacjami kryzysowymi nawet po zakończeniu okresu przejściowego, państwa członkowskie powinny mieć możliwość przyznawania płatności krajowych dla destylacji w sytuacjach kryzysowych w ramach ogólnego limitu budżetowego wynoszącego 15 % stosownej wartości odpowiedniego budżetu rocznego danego państwa członkowskiego przeznaczonego na krajowe programy wsparcia. Tego typu płatności krajowe należy zgłaszać Komisji; muszą one zostać zatwierdzone przed ich przyznaniem.

(183) Należy zezwolić państwom członkowskim na utrzymanie płatności krajowych obecnie określonych w ramach art. 120 rozporządzenia (WE) nr 73/2009 na rzecz orzechów, w celu złagodzenia skutków oddzielenia od wielkości produkcji wsparcia poprzedniego programu pomocy unijnej na rzecz orzechów. Ponieważ to rozporządzenie ma zostać uchylone, te płatności krajowe należy, dla zapewnienia jasności, określić w niniejszym rozporządzeniu.

(184) Należy przewidzieć specjalne środki interwencyjne w celu sprawnego i skutecznego reagowania na zagrożenie wystąpieniem zakłóceń na rynku. Należy określić zakres tych środków.

(185) W celu sprawnego i skutecznego reagowania na zagrożenie wystąpieniem zakłóceń na rynku spowodowanych znaczącym wzrostem lub spadkiem cen na rynku wewnętrznym lub zewnętrznym lub innymi wydarzeniami i okolicznościami, które w znaczący sposób zakłócają rynek lub grożą znaczącym jego zakłóceniem, jeżeli taka sytuacja lub jej skutki dla rynku prawdopodobnie będą trwać nadal lub się pogarszać, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do środków koniecznych do zaradzenia sytuacji na rynku – bez naruszenia jakichkolwiek zobowiązań wynikających z umów międzynarodowych oraz pod warunkiem, że jakiekolwiek inne

▼B

środki dostępne na mocy niniejszego rozporządzenia okażą się niewystarczające – obejmujących możliwość rozszerzania lub zmiany zakresu, okresu stosowania lub innych aspektów pozostałych środków określonych w niniejszym rozporządzeniu, udzielania refundacji wywozowych, lub też całkowitego lub częściowego zawieszenia należności celnych przywozowych, w tym w odniesieniu do określonych ilości lub okresów, zależnie od potrzeby.

(186) Ograniczenia swobodnego obrotu wynikające z zastosowania środków mających na celu walkę z rozprzestrzenianiem się chorób zwierząt mogą powodować trudności na rynku w jednym lub kilku państwach członkowskich. Z doświadczeń wynika, że poważne zakłócenia na rynku, takie jak znaczny spadek konsumpcji lub cen, można przypisać utracie zaufania konsumentów spowodowanej zagrożeniami dla zdrowia ludzi, zdrowia zwierząt lub zdrowia roślin. W świetle doświadczeń środki, które dotyczą utraty zaufania konsumentów, należy rozszerzyć na produkty roślinne.

(187) Nadzwyczajne środki wspierania rynku dla wołowiny i cielęciny, mleka i przetworów mlecznych, wieprzowiny, baraniny i koziny, jaj oraz mięsa drobiowego powinny być bezpośrednio związane ze środkami zdrowotnymi i weterynaryjnymi przyjmowanymi w celu walki z rozprzestrzenianiem się chorób. Środki te należy przyjmować na wniosek państw członkowskich w celu zapobieżenia poważnym zakłóceniom na rynkach.

(188) Aby stworzyć możliwość skutecznego reagowania w sytuacjach nadzwyczajnych, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do rozszerzania określonych w niniejszym rozporządzeniu wykazów produktów, w odniesieniu do których mogą zostać przyjęte nadzwyczajne środki wsparcia.

(189) Należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania środków niezbędnych do rozwiązania konkretnych problemów w sytuacjach nadzwyczajnych.

(190) Sprawne i skuteczne reagowanie na zagrożenie zakłóceniami na rynku, w tym na zakłócenia rynku, może mieć szczególne znaczenie dla sektora mleczarskiego. Podobnie mogą pojawić się w odniesieniu do tego sektora szczególne problemy w sytuacji nadzwyczajnej. Należy zatem podkreślić, że środki przyjęte przez Komisję mogą odnosić się do takich zagrożeń i szczególnych problemów, a w szczególności do sektora mleczarskiego.

(191) W okresach poważnej nierównowagi na rynku właściwe mogą się okazać określone rodzaje działań zbiorowych – traktowanych jako środki wyjątkowe mające na celu stabilizację odnośnych sektorów – podejmowanych przez prywatnych producentów, pod ścisłymi warunkami, z określeniem granic i zabezpieczeń. W przypadku gdy takie działania mogłyby wchodzić w zakres stosowania art. 101 ust. 1 TFUE, należy umożliwić Komisji wprowadzenie tymczasowego odstępstwa. Działania takie powinny jednak jedynie uzupełniać działania Unii w ramach

▼B

interwencji publicznej i prywatnego przechowywania lub w ramach środków wyjątkowych przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu i nie powinny negatywnie wpływać na funkcjonowanie rynku wewnętrznego.

(192) Powinna istnieć możliwość zobowiązania podmiotów gospodarczych, państw członkowskich lub państw trzecich do składania informacji do celów stosowania niniejszego rozporządzenia, monitorowania oraz analiz rynku produktów rolnych i zarządzania rynkiem produktów rolnych, zapewnienia przejrzystości rynku oraz prawidłowego funkcjonowania środków WPR, kontroli różnego szczebla, monitorowania, ewaluacji i audytu środków WPR oraz przestrzegania wymogów określonych w umowach międzynarodowych obejmujących wymogi w zakresie przekazywania informacji w ramach tych umów. Aby zapewnić jednolite, sprawne i uproszczone podejście, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania wszelkich niezbędnych środków w zakresie przekazywania informacji. Komisja powinna uwzględniać przy tym potrzeby w zakresie danych oraz synergie między potencjalnymi źródłami danych.

►C2 (193) Aby zapewnić integralność systemów informacyjnych oraz autentyczność i czytelność dokumentów i powiązanych z nimi przekazywanych danych, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do charakteru i rodzaju informacji, które mają być przekazywane; kategorii danych, które mają być przetwarzane, i maksymalnych okresów przechowywania; ◄ celów przetwarzania, w szczególności w przypadku publikacji takich danych i ich przekazywania do państw trzecich; praw dostępu do informacji lub udostępnianych systemów informacyjnych; oraz warunków publikacji informacji.

(194) Zastosowanie mają przepisy Unii dotyczące ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych oraz swobodnego przepływu tych danych, w szczególności dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ([1]) i rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady ([2]).

(195) Skonsultowano się z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych, który wydał opinię w dniu 14 grudnia 2011 r. ([3]).

([1]) Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31).

([2]) Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1).

([3]) Dz.U. C 35 z 9.2.2012, s. 1.

▼B

►C2 (196) Należy przekazać środki finansowe z rezerwy przeznaczonej na sytuacje kryzysowe w sektorze rolnym zgodnie z warunkami i procedurą, o których mowa w art. 24 rozporządzenia (UE) nr 1306/2013 i pkt 22 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją ◄ w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami ([1]), i należy określić precyzyjnie, że niniejsze rozporządzenie stanowi mający zastosowanie akt podstawowy.

(197) W celu zapewnienia sprawnego przejścia od ustaleń określonych w rozporządzeniu (WE) nr 1234/2007 do przepisów niniejszego rozporządzenia, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do ustanowienia niezbędnych środków, w szczególności środków niezbędnych do ochrony praw nabytych i uzasadnionych oczekiwań przedsiębiorstw.

(198) Stosowanie trybu pilnego przy przyjmowaniu aktów delegowanych na mocy niniejszego rozporządzenia powinno być dopuszczalne wyłącznie w wyjątkowych przypadkach, gdy jest to uzasadnione szczególnie pilną potrzebą, w celu skutecznego i efektywnego reagowania na zagrożenie wystąpieniem zakłóceń na rynku lub w przypadkach, gdy takie zakłócenia już występują. Wybór trybu pilnego powinien być uzasadniony i należy określić, w jakich przypadkach ma on być stosowany.

(199) Należy przekazać Komisji uprawnienia wykonawcze w celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ([2]).

(200) Do przyjmowania aktów wykonawczych do niniejszego rozporządzenia należy stosować procedurę sprawdzającą, zważywszy, że akty te odnoszą się do WPR w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. b) ppkt (ii) rozporządzenia (UE) nr 182/2011. Jednakże przy przyjmowaniu aktów wykonawczych do niniejszego rozporządzenia, które odnoszą się do kwestii z zakresu konkurencji, należy stosować procedurę doradczą, gdyż procedura ta jest stosowana na ogół przy przyjmowaniu aktów wykonawczych w dziedzinie prawa konkurencji.

(201) Komisja powinna przyjmować akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie dotyczące przyjęcia, zmiany lub uchylenia unijnych środków ochronnych, zawieszenia stosowania procedury uszlachetniania czynnego lub procedury uszlachetniania biernego, jeśli jest to konieczne w celu natychmiastowego zareagowania na sytuację rynkową, oraz rozwiązania konkretnych problemów, którymi należy zająć się niezwłocznie, w przypadku gdy w należycie uzasadnionych przypadkach wymaga tego uzasadniona pilna potrzeba.

([1]) Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.

([2]) Rozporządzenie (UE) nr 182/2011 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

▼B

(202) W odniesieniu do niektórych środków w ramach niniejszego rozporządzenia wymagających niezwłocznego podjęcia działań lub polegających jedynie na stosowaniu przepisów ogólnych w konkretnych sytuacjach bez jakiegokolwiek marginesu swobody, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów wykonawczych bez stosowania przepisów rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

(203) Komisja powinna ponadto zostać uprawniona do wykonywania niektórych zadań administracyjnych lub z zakresu zarządzania, które nie wymagają przyjęcia aktów delegowanych lub wykonawczych.

(204) Niniejsze rozporządzenie powinno przewidywać pewne szczegółowe przepisy dotyczące Chorwacji zgodnie z Aktem o przystąpieniu Chorwacji ([1]).

(205) Zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1234/2007 w odpowiednim czasie po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia wygaśnie kilka środków sektorowych. Po uchyleniu rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 odnośne przepisy należy stosować do zakończenia odnośnych programów.

(206) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 922/72 ([2]) ustanawiające ogólne zasady przyznawania pomocy w odniesieniu do jedwabników na rok hodowlany 1972/1973 jest obecnie nieaktualne; rozporządzenie (EWG) nr 234/79 w sprawie procedury dostosowania nomenklatury Wspólnej Taryfy Celnej zostaje zastąpione niniejszym rozporządzeniem; rozporządzenie Rady (WE) nr 1601/96 ([3]) w sprawie pomocy na rzecz producentów chmielu z tytułu zbiorów w 1995 r. stanowi środek przejściowy, który z uwagi na swój charakter jest już nieaktualny. Rozporządzenie Rady (WE) nr 1037/2001 ([4]) zezwalające na oferowanie i dostarczanie niektórych przywożonych win zostało zastąpione przepisami Umowy pomiędzy Wspólnotą Europejską i Stanami Zjednoczonymi Ameryki w sprawie handlu winem przyjętej decyzją Rady 2006/232/WE ([5]) i z tego względu jest już nieaktualne. Dla jasności i pewności prawa rozporządzenia te należy zatem uchylić.

(207) Niektóre przepisy obowiązujące w sektorach mleka i przetworów mlecznych, w szczególności przepisy dotyczące stosunków umownych i negocjacji, regulowania podaży sera z chronioną nazwą pochodzenia i chronionym oznaczeniem geograficznym, oświadczeń pierwszych skupujących, organizacji producentów,

([1]) Dz.U. L 112 z 24.4.2012, s. 21.

([2]) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 922/72 ustanawiające ogólne zasady przyznawania pomocy w odniesieniu do jedwabników na rok hodowlany 1972/1973 (Dz.U. L 106 z 5.5.1972, s. 1).

([3]) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1601/96 z dnia 30 lipca 1996 r. w sprawie pomocy na rzecz producentów chmielu z tytułu zbiorów w 1995 r. (Dz.U. L 206 z 16.8.1996, s. 46).

([4]) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1037/2001 z dnia 22 maja 2001 r. zezwalające na oferowanie i dostarczanie do bezpośredniego spożycia przez ludzi niektórych przywożonych win, które mogły być poddane procesom enologicznym nieprzewidzianym w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1493/1999 (Dz.U. L 145 z 31.5.2001, s. 12).

([5]) Decyzja Rady 2006/232/WE z dnia 20 grudnia 2005 r. w sprawie zawarcia Umowy pomiędzy Wspólnotą Europejską i Stanami Zjednoczonymi Ameryki w sprawie handlu winem (Dz.U. L 87 z 24.3.2006, s. 1).

▼B

zrzeszeń organizacji producentów i organizacji międzybranżowych niedawno weszły w życie i nadal mają uzasadnienie w obecnej sytuacji gospodarczej na rynku mleczarskim i przy aktualnej strukturze łańcucha dostaw. Należy je zatem stosować w tym sektorze przez wystarczająco długi okres (zarówno przed zniesieniem kwot mlecznych, jak i po ich zniesieniu), aby mogły być w pełni skuteczne. Jednakże przepisy te powinny mieć charakter tymczasowy i powinny podlegać przeglądowi. Komisja powinna przyjąć sprawozdania dotyczące rozwoju rynku mleka, obejmujące w szczególności ewentualne zachęty dla rolników do zawierania umów o wspólnej produkcji, przy czym pierwsze z nich ma być przedstawione do dnia 30 czerwca 2014 r., a drugie do dnia 31 grudnia 2018 r.,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

CZĘŚĆ I

PRZEPISY WPROWADZAJĄCE

Artykuł 1

Zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia wspólną organizację rynków produktów rolnych, rozumianych jako wszystkie produkty wymienione w załączniku I do Traktatów, z wyjątkiem produktów rybołówstwa i akwakultury określonych w unijnych aktach ustawodawczych dotyczących wspólnej organizacji rynków produktów rybołówstwa i akwakultury.

2. Produkty rolne określone w ust. 1, dzieli się na następujące sektory wymienione w odpowiednich częściach załącznika I:

a) zboża, część I;

b) ryż, część II;

c) cukier, część III;

d) susz paszowy, część IV;

e) nasiona, część V;

f) chmiel, część VI;

g) oliwa z oliwek i oliwki stołowe, część VII;

h) len i konopie, część VIII;

i) owoce i warzywa, część IX;

j) produkty z przetworzonych owoców i warzyw, część X;

k) banany, część XI;

l) wina, część XII;

m) drzewa i inne rośliny żywe, bulwy, korzenie i tym podobne, kwiaty cięte i liście ozdobne, część XIII;

▼B

n) tytoń, część XIV;

o) wołowina i cielęcina, część XV;

p) mleko i przetwory mleczne, część XVI;

q) wieprzowina, część XVII;

r) baranina i kozina, część XVIII;

s) jaja, część XIX;

t) mięso drobiowe, część XX;

u) alkohol etylowy pochodzenia rolniczego, część XXI;

v) produkty pszczele, część XXII;

w) jedwabniki, część XXIII;

x) pozostałe produkty, część XXIV.

Artykuł 2

Przepisy ogólne wspólnej polityki rolnej (WPR)

▼C2

Do środków określonych w niniejszym rozporządzeniu zastosowanie ma rozporządzenie (UE) nr 1306/2013 oraz przepisy przyjęte na jego podstawie.

▼B

Artykuł 3

Definicje

1. Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się definicje dotyczące niektórych sektorów określone w załączniku II.

2. Definicje określone w załączniku II część II sekcja B mają zastosowanie jedynie do końca roku gospodarczego dla cukru 2016/2017.

3. Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się definicje określone w rozporządzeniu (UE) nr 1306/2013, rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1307/2013 ([1]) oraz rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1305/2013 ([2]), o ile w niniejszym rozporządzeniu nie postanowiono inaczej.

([1]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i rady (UE) nr 1307/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające przepisy dotyczące płatności bezpośrednich dla rolników na podstawie systemów wsparcia w ramach wspólnej polityki rolnej oraz uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 637/2008 i rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009 (Zob. s. 608 niniejszego Dziennika Urzędowego).

([2]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i rady (UE) nr 1305/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Zob. s. 487 niniejszego Dziennika Urzędowego).

▼B

4. W celu uwzględnienia specyfiki sektora ryżu, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych zmieniających definicje dotyczące sektora ryżu określone w załączniku II część I w zakresie niezbędnym do aktualizacji tych definicji w świetle rozwoju rynku.

5. Do celów niniejszego rozporządzenia:

a) „regiony słabiej rozwinięte” oznaczają regiony określone zgodnie z definicją w art. 90 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 ([1]).

b) „niekorzystne zjawiska klimatyczne porównywalne do klęski żywiołowej” oznaczają warunki pogodowe takie jak mróz, grad, lód, deszcz lub susza, które niszczą ponad 30 % średniej rocznej produkcji danego rolnika wyliczonej na podstawie produkcji z poprzednich trzech lat lub średniej z trzech lat wyliczonej na podstawie pięciu ubiegłych lat, z wyłączeniem wartości najwyższej i najniższej.

Artykuł 4

Dostosowania nomenklatury wspólnej taryfy celnej stosowanej w przypadku produktów rolnych

W przypadkach, w których konieczne jest uwzględnienie zmian do Nomenklatury scalonej Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych, dostosowujących opisy produktów i odesłania w niniejszym rozporządzeniu do pozycji lub podpozycji Nomenklatury scalonej.

Artykuł 5

Współczynniki przeliczeniowe dla ryżu

Komisja może przyjmować akty wykonawcze:

a) ustalające współczynniki przeliczeniowe dla ryżu na różnych etapach przetwarzania, koszty przetwórstwa i wartość produktów ubocznych;

b) przyjmujące wszelkie niezbędne środki dotyczące stosowania współczynników przeliczeniowych dla ryżu.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

([1]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 (Zob. s. 85 niniejszego Dziennika Urzędowego).

▼B

Artykuł 6

Lata gospodarcze

Ustanawia się następujące lata gospodarcze:

a) od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia danego roku w przypadku sektorów: owoców i warzyw, produktów z przetworzonych owoców i warzyw oraz bananów;

b) od dnia 1 kwietnia do dnia 31 marca następnego roku w przypadku sektora suszu paszowego oraz sektora jedwabników;

c) od dnia 1 lipca do dnia 30 czerwca następnego roku w przypadku:

(i) sektora zbóż;

(ii) sektora nasion;

(iii) sektora oliwy z oliwek i oliwek stołowych;

(iv) sektora lnu i konopi;

(v) sektora mleka i przetworów mlecznych;

d) od dnia 1 sierpnia do dnia 31 lipca następnego roku w przypadku sektora wina;

e) od dnia 1 września do dnia 31 sierpnia następnego roku w przypadku sektora ryżu;

f) od dnia 1 października do dnia 30 września następnego roku w przypadku sektora cukru.

Artykuł 7

Progi referencyjne

1. Ustala się następujące progi referencyjne:

a) w odniesieniu do sektora zbóż: 101,31 EUR za tonę – dotyczy etapu sprzedaży hurtowej towarów dostarczonych do magazynu, przed ich wyładowaniem;

►C2 b) w odniesieniu do ryżu niełuskanego: 150 EUR za tonę w przypadku ryżu standardowej jakości określonej w załączniku III część A ◄ – dotyczy etapu sprzedaży hurtowej towarów dostarczonych do magazynu, przed ich wyładowaniem;

►C2 c) w odniesieniu do cukru standardowej jakości określonej w załączniku III część B ◄ – dotyczy cukru luzem, EXW:

(i) w odniesieniu do cukru białego: 404,4 EUR za tonę;

(ii) w odniesieniu do cukru surowego: 335,2 EUR za tonę;

d) w odniesieniu do sektora wołowiny i cielęciny: 2 224 EUR za tonę tusz bydła płci męskiej o klasie uformowania/okrywy tłuszczowej R3 według unijnej skali klasyfikacji tusz bydła w wieku ośmiu miesięcy lub więcej, o której mowa w załączniku IV część A;

▼B

e) w odniesieniu do sektora mleka i przetworów mlecznych:

(i) w odniesieniu do masła: 246,39 EUR za 100 kg;

(ii) w odniesieniu do odtłuszczonego mleka w proszku: 169,80 EUR za 100 kg;

f) w odniesieniu do wieprzowiny 1 509,39 EUR za tonę tusz wieprzowych standardowej jakości określonych pod względem masy i zawartości chudego mięsa na podstawie unijnej skali klasyfikacji tusz wieprzowych, o której mowa w załączniku IV część B:

(i) tusze ważące od 60 kg do mniej niż 120 kg: klasa E;

(ii) tusze ważące od 120 kg do 180 kg: klasa R;

g) w odniesieniu do sektora oliwy z oliwek:

(i) 1 779 EUR za tonę oliwy z oliwek najwyższej jakości z pierwszego tłoczenia;

(ii) 1 710 EUR za tonę oliwy z oliwek z pierwszego tłoczenia;

(iii) 1 524 EUR za tonę oliwy z oliwek typu lampante o kwasowości wynoszącej dwa stopnie, która to kwota podlega obniżeniu o 36,70 EUR za tonę za każdy dodatkowy stopień kwasowości.

2. Komisja poddaje progi referencyjne przewidziane w ust. 1 przeglądowi na podstawie obiektywnych kryteriów, w szczególności w świetle zmian w produkcji, zmian kosztów produkcji (zwłaszcza środków produkcji) i zmian sytuacji na rynku. W razie konieczności progi referencyjne aktualizuje się zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą w świetle zmian w produkcji i sytuacji na rynku.

CZĘŚĆ II

RYNEK WEWNĘTRZNY

TYTUŁ I

INTERWENCJA RYNKOWA

ROZDZIAŁ I

Interwencja publiczna i dopłaty do prywatnego przechowywania

Sekcja 1

Przepisy ogólne dotyczące interwencji publicznej i dopłat do prywatnego przechowywania

Artykuł 8

Zakres stosowania

W niniejszym rozdziale ustanawia się przepisy dotyczące interwencji rynkowej w zakresie:

a) interwencji publicznej, w przypadku której właściwe organy państw członkowskich skupują i przechowują produkty aż do momentu ich zbywania; oraz

▼B

b) przyznawania dopłat do przechowywania produktów przez podmioty prywatne.

Artykuł 9

Pochodzenie kwalifikujących się produktów

Do zakupu w ramach interwencji publicznej lub do przyznawania dopłat do prywatnego przechowywania kwalifikują się produkty pochodzące z Unii. Dodatkowo, jeżeli produkty są wytwarzane z upraw, uprawy te muszą być zebrane w Unii, a jeżeli są wytwarzane z mleka, mleko to musi być wyprodukowane w Unii.

Artykuł 10

Unijna skala klasyfikacji tusz

►C2 Unijna skala klasyfikacji tusz ma zastosowanie, odpowiednio, zgodnie z załącznikiem IV części A i B ◄ w sektorze wołowiny i cielęciny w odniesieniu do tusz bydła w wieku ośmiu miesięcy lub więcej oraz w sektorze wieprzowiny w odniesieniu do świń niebędących świniami hodowlanymi.

W sektorze baraniny i koziny, państwa członkowskie mogą stosować unijną skalę klasyfikacji tusz baranich zgodnie z przepisami określonymi w załączniku IV część C.

Sekcja 2

Interwencja publiczna

Artykuł 11

Produkty kwalifikujące się do interwencji publicznej

Interwencję publiczną stosuje się w odniesieniu do następujących produktów zgodnie z warunkami ustanowionymi w niniejszej sekcji oraz wszelkimi dodatkowymi wymogami i warunkami, które mogą zostać określone przez Komisję, w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 19 i aktów wykonawczych zgodnie z art. 20:

a) pszenicy zwyczajnej, pszenicy durum, jęczmienia i kukurydzy;

b) ryżu niełuskanego;

c) świeżej lub schłodzonej wołowiny i cielęciny objętych kodami CN 0201 10 00 oraz od 0201 20 20 do 0201 20 50;

d) masła wyprodukowanego bezpośrednio i wyłącznie z pasteryzowanej śmietanki uzyskanej bezpośrednio i wyłącznie z mleka krowiego w zatwierdzonym przedsiębiorstwie w Unii, o minimalnej zawartości tłuszczu mlecznego w masie wynoszącej 82 % i maksymalnej zawartości wody w masie wynoszącej 16 %;

▼B

e) odtłuszczonego mleka w proszku najwyższej jakości wytworzonego z mleka krowiego metodą rozpyłową w zatwierdzonym przedsiębiorstwie w Unii, o minimalnej zawartości białka wynoszącej 34,0 % w odtłuszczonej masie suchej.

Artykuł 12

Okresy interwencji publicznej

Interwencja publiczna jest dostępna:

a) w odniesieniu do pszenicy zwyczajnej, pszenicy durum, jęczmienia i kukurydzy — od dnia 1 listopada do dnia 31 maja;

b) w odniesieniu do ryżu niełuskanego — od dnia 1 kwietnia do dnia 31 lipca;

c) w odniesieniu do wołowiny i cielęciny — przez cały rok;

d) w odniesieniu do masła i odtłuszczonego mleka w proszku — od dnia 1 marca do dnia 30 września.

Artykuł 13

Otwieranie i zamykanie interwencji publicznej

1. ►C2 W okresach, o których mowa w art. 12, interwencja publiczna: ◄

a) jest otwarta dla pszenicy zwyczajnej, masła i odtłuszczonego mleka w proszku;

b) może zostać otwarta przez Komisję – w drodze aktów wykonawczych – dla pszenicy durum, jęczmienia, kukurydzy i ryżu niełuskanego (w tym szczególnych odmian lub rodzajów ryżu niełuskanego), jeżeli wymaga tego sytuacja na rynku. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2;

c) może zostać otwarta przez Komisję dla wołowiny i cielęciny – w drodze aktów wykonawczych przyjętych bez zastosowania procedury, o której mowa w art. 229 ust. 2 lub 3 – jeżeli w reprezentatywnym okresie, ustalonym na podstawie art. 20 akapit pierwszy lit. c), średnia cena rynkowa w danym państwie członkowskim lub w danym regionie państwa członkowskiego, notowana na podstawie unijnej skali klasyfikacji tusz bydła, o której mowa w załączniku IV część A, jest niższa niż 85 % progu referencyjnego określonego w art. 7 ust. 1 lit. d).

▼B

2. Komisja przyjmuje akty wykonawcze zamykające interwencję publiczną w sektorze wołowiny i cielęciny, jeżeli w reprezentatywnym okresie ustalonym na podstawie art. 20 akapit pierwszy lit. c) nie są już spełnione warunki określone w ust. 1 lit. c) niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się bez zastosowania procedury, o której mowa w art. 229 ust. 2 lub 3.

Artykuł 14

Zakup po ustalonej cenie lub w ramach przetargu

W przypadku otwarcia interwencji publicznej na podstawie art. 13 ust. 1 środki dotyczące ustalania cen zakupu produktów, o których mowa w art. 11, oraz, w stosownych przypadkach, środki dotyczące ograniczeń ilościowych, gdy zakup dokonywany jest po ustalonej cenie, są przyjmowane przez Radę zgodnie z art. 43 ust. 3 TFUE.

Artykuł 15

Cena interwencyjna

1. Cena interwencyjna oznacza:

a) cenę zakupu produktów w ramach interwencji publicznej, w przypadku gdy zakup dokonywany jest po ustalonych cenach, lub

b) maksymalną cenę, za jaką produkty kwalifikujące się do interwencji publicznej mogą zostać zakupione w przypadku zakupu w drodze procedury przetargowej.

2. Środki dotyczące ustalania poziomu cen interwencyjnych, w tym kwoty podwyżek i obniżek, są przyjmowane przez Radę zgodnie z art. 43 ust. 3 TFUE.

Artykuł 16

Zasady ogólne dotyczące zbywania publicznych zapasów interwencyjnych

1. Zbywanie produktów zakupionych w ramach interwencji publicznej odbywa się w taki sposób, aby:

a) zapobiec jakimkolwiek zakłóceniom na rynku,

b) zapewnić równy dostęp do towarów i równe traktowanie nabywców, oraz

c) zapewnić zgodność z zobowiązaniami wynikającymi z umów międzynarodowych zawartych zgodnie z TFUE.

2. Zbywanie produktów zakupionych w ramach interwencji publicznej może odbyć się przez udostępnienie ich w ramach programu dystrybucji żywności wśród osób najbardziej potrzebujących w Unii określonego w odpowiednim unijnym akcie prawnym. ►C2 W takich przypadkach wartość księgowa takich produktów odpowiada poziomowi odpowiednich ustalonych cen interwencyjnych, o których mowa w art. 15 ust. 2 niniejszego rozporządzenia. ◄

▼B

3. Co roku Komisja podaje do wiadomości publicznej zasady, na jakich produkty zakupione w ramach interwencji publicznej zostały sprzedane w ciągu poprzedniego roku.

Sekcja 3

Dopłaty do prywatnego przechowywania

Artykuł 17

▼C2

Kwalifikujące się produkty

▼B

Dopłaty do prywatnego przechowywania mogą być przyznawane w odniesieniu do następujących produktów zgodnie z warunkami ustanowionymi w niniejszej sekcji oraz wszelkimi dalszymi wymogami i warunkami, które mają zostać przyjęte przez Komisję w drodze aktów delegowanych na podstawie art. 18 ust. 1 lub art. 19 oraz aktów wykonawczych na podstawie art. 18 ust. 2 lub art. 20:

a) cukru białego;

b) oliwy z oliwek;

c) włókna lnianego;

d) świeżego lub schłodzonego mięsa z bydła w wieku ośmiu miesięcy lub więcej;

e) masła wyprodukowanego ze śmietanki uzyskanej bezpośrednio i wyłącznie z mleka krowiego;

f) sera;

g) odtłuszczonego mleka w proszku wyprodukowanego z mleka krowiego;

h) wieprzowiny;

i) mięsa baraniego i koziego.

Akapit pierwszy lit. f) ogranicza się do serów objętych chronioną nazwą pochodzenia lub chronionym oznaczeniem geograficznym na mocy rozporządzenia (UE) nr 1151/2012 przechowywanych dłużej niż przez okres dojrzewania określony w specyfikacji produktu, o której mowa w art. 7 tego rozporządzenia, lub okres dojrzewania, który przyczynia się do zwiększenia wartości sera.

Artykuł 18

Warunki przyznawania pomocy

1. W celu zapewnienia przejrzystości rynku Komisja, w razie konieczności, jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych określających warunki, na jakich może ona podejmować decyzje o przyznaniu dopłat do prywatnego przechowywania produktów wymienionych w art. 17, uwzględniając:

▼C2

a) średnie ceny rynkowe notowane w Unii, progi referencyjne i koszty produkcji danych produktów; lub

▼B

b) potrzebę zareagowania we właściwym czasie na szczególnie trudną sytuację na rynku lub na zmiany sytuacji gospodarczej, które mają znaczący negatywny wpływ na marże w sektorze.

2. Komisja może przyjmować akty wykonawcze:

a) przyznające dopłaty do prywatnego przechowywania produktów wymienionych w art. 17, uwzględniając warunki, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu;

b) ograniczające przyznawanie dopłat do prywatnego przechowywania.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

3. Środki dotyczące ustalania wysokości dopłat do prywatnego przechowywania, przewidzianego w art. 17, przyjmowane są przez Radę zgodnie z art. 43 ust. 3 TFUE.

Sekcja 4

Przepisy wspólne w zakresie interwencji publicznej i dopłat do prywatnego przechowywania

Artykuł 19

Przekazane uprawnienia

1. W celu zapewnienia, aby produkty zakupione w ramach interwencji publicznej lub podlegające dopłatom do prywatnego przechowywania nadawały się do długoterminowego przechowywania oraz miały solidną i właściwą jakość handlową, a także aby uwzględnić specyfikę różnych sektorów w celu zapewnienia racjonalnego pod względem kosztów funkcjonowania interwencji publicznej i prywatnego przechowywania, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych określających wymogi i warunki, które mają spełniać te produkty w uzupełnieniu do wymogów określonych w niniejszym rozporządzeniu. Te warunki i wymogi mają na celu zapewnienie w odniesieniu do zakupionych i przechowywanych produktów:

a) ich jakości w odniesieniu do parametrów jakości, grup jakościowych, klas jakości, kategorii, charakterystyk produktu i wieku;

b) ich kwalifikowalności w odniesieniu do ilości, opakowań, w tym etykietowania, konserwowania, wcześniejszych umów dotyczących przechowywania, zatwierdzenia przedsiębiorstw i stanu produktów, do których odnosi się cena interwencyjna oraz dopłaty do prywatnego przechowywania.

▼B

2. W celu uwzględnienia specyfiki sektora zbóż i ryżu niełuskanego, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych określających kryteria jakościowe w odniesieniu do zakupu i sprzedaży pszenicy zwyczajnej, pszenicy durum, jęczmienia, kukurydzy i ryżu niełuskanego.

3. W celu zapewniania odpowiedniej możliwości przechowywania oraz racjonalnego pod względem kosztów funkcjonowania systemu interwencji publicznej, dystrybucji i dostępu dla podmiotów gospodarczych oraz w celu utrzymania jakości produktów zakupionych w ramach interwencji publicznej z myślą o ich zbywaniu po zakończeniu okresu przechowywania, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych określających:

a) wymogi, które mają spełniać miejsca przechowywania wszystkich produktów zakupionych w ramach systemu interwencji publicznej;

b) przepisy dotyczące przechowywania produktów zarówno na terytorium państwa członkowskiego, które jest odpowiedzialne za produkty oraz ich traktowanie, jak i poza tym terytorium, jeżeli chodzi o należności celne i wszelkie inne kwoty przyznawane lub pobierane w ramach WPR.

4. W celu zapewnienia wywierania przez dopłaty do prywatnego przechowywania pożądanego wpływu na rynek, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych określających:

a) przepisy i warunki stosowane w przypadkach, gdy ilość przechowywana jest mniejsza od ilości przewidzianej w umowie,

b) warunki przyznawania zaliczek dotyczących takich dopłat;

c) warunki, na jakich można podjąć decyzję o ponownym wprowadzeniu do obrotu lub o zbywaniu produktów objętych umowami prywatnego przechowywania.

5. W celu zapewniania właściwego funkcjonowania systemów interwencji publicznej i prywatnego przechowywania, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych:

a) przewidujących stosowanie procedur przetargowych gwarantujących równy dostęp do towarów i równe traktowanie podmiotów gospodarczych;

b) określających dodatkowe warunki, jakie muszą spełnić podmioty gospodarcze, aby ułatwić sprawne zarządzanie systemem i kontrolę nad nim ze strony państw członkowskich i podmiotów gospodarczych;

c) określających wymogi dotyczące podmiotów gospodarczych w zakresie wnoszenia zabezpieczenia gwarantującego wykonanie ich obowiązków.

▼B

6. W celu uwzględnienia postępu technicznego i potrzeb sektorów, o których mowa w art. 10, jak również konieczności ustandaryzowania prezentacji różnych produktów do celów poprawy przejrzystości rynkowej, rejestracji cen i stosowania środków interwencji rynkowej, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych:

a) dostosowujących i aktualizujących przepisy załącznika IV dotyczące unijnej skali klasyfikacji, identyfikacji i prezentacji tusz;

b) ustanawiających przepisy uzupełniające dotyczące: klasyfikacji, w tym prowadzonej przez wykwalifikowanych rzeczoznawców, podziału na klasy, w tym przy użyciu automatycznych technik podziału na klasy, identyfikacji, ważenia i znakowania tusz oraz obliczania średnich cen unijnych i współczynników ważenia stosowanych przy obliczaniu tych cen;

c) ustanawiających, w sektorze wołowiny i cielęciny, odstępstwa od przepisów i odstępstwa szczególne, które państwa członkowskie mogą przyznać ubojniom, w których dokonuje się uboju niewielkiej liczby sztuk bydła, oraz dodatkowe przepisy dotyczące danych produktów, w tym klas uformowania i okrywy tłuszczowej, oraz, w sektorze baraniny, dalsze przepisy dotyczące masy, koloru mięsa i okrywy tłuszczowej oraz kryteria klasyfikacji jagniąt lekkich;

d) upoważniających państwa członkowskie do niestosowania skali klasyfikacji w przypadku klasyfikacji tusz wieprzowych oraz do stosowania dodatkowych kryteriów oceny oprócz kryterium masy i szacowanej zawartości chudego mięsa lub określających odstępstwa od tej skali.

Artykuł 20

Uprawnienia wykonawcze zgodnie z procedurą sprawdzającą

Komisja przyjmuje akty wykonawcze ustanawiające środki niezbędne do zapewnienia jednolitego stosowania niniejszego rozdziału. Środki te mogą w szczególności dotyczyć:

a) kosztów ponoszonych przez podmiot gospodarczy w przypadku, gdy produkty dostarczone w ramach interwencji publicznej nie spełniają minimalnych wymogów jakości;

b) ustalenia minimalnych możliwości przechowywania w miejscach przechowywania interwencyjnego;

c) reprezentatywnych okresów, rynków i cen rynkowych niezbędnych do stosowania niniejszego rozdziału;

▼B

d) dostaw produktów, które mają być objęte zakupem w ramach interwencji publicznej, kosztów transportu, które mają być ponoszone przez oferenta, przejmowania produktów przez agencje płatnicze oraz płatności;

e) różnych czynności związanych z procesem odkostniania w sektorze wołowiny i cielęciny;

f) praktycznych ustaleń dotyczących pakowania produktów, wprowadzania ich do obrotu i etykietowania;

g) procedur zatwierdzania przedsiębiorstw produkujących masło i odtłuszczone mleko w proszku do celów niniejszego rozdziału;

h) wszelkich zezwoleń na przechowywanie poza terytorium państwa członkowskiego, w którym produkty zostały zakupione i były przechowywane;

i) sprzedaży lub zbywania produktów zakupionych w ramach interwencji publicznej, w szczególności w odniesieniu do cen sprzedaży, warunków wycofania z przechowywania, dalszego wykorzystania lub przeznaczenia produktów wycofanych z przechowywania, obejmujących procedury dotyczące produktów udostępnianych do wykorzystania w ramach programu, o którym mowa w art. 16 ust. 2, w tym przekazywania produktów między państwami członkowskimi;

j) w odniesieniu do produktów zakupionych w ramach interwencji publicznej, przepisów odnoszących się do możliwości sprzedaży przez państwa członkowskie, na własną odpowiedzialność, małych ilości pozostających w miejscach przechowywania lub ilości, które nie nadają się do ponownego zapakowania, lub których stan uległ pogorszeniu;

k) w odniesieniu do prywatnego przechowywania, zawierania i treści umów między właściwym organem państwa członkowskiego a wnioskodawcami;

l) wprowadzania produktów do prywatnego przechowywania, ich prywatnego przechowywania oraz wycofania z przechowywania;

m) długości okresu prywatnego przechowywania oraz przepisów, na podstawie których okres ten, określony w umowie, może zostać skrócony lub wydłużony;

n) procedur, których należy przestrzegać przy zakupie po ustalonych cenach, w tym procedur dotyczących zabezpieczenia, które należy wnieść, i jego wysokości, lub dotyczących przyznawania uprzednio ustalonych dopłat do prywatnego przechowywania;

▼B

o) stosowania procedur przetargowych zarówno do interwencji publicznej, jak i do prywatnego przechowywania, w szczególności w odniesieniu do:

(i) składania ofert lub ofert przetargowych i minimalnych ilości, w odniesieniu do których składa się wniosek lub ofertę;

(ii) procedur dotyczących zabezpieczenia, które należy wnieść, i jego wysokości; oraz

(iii) wyboru ofert przy zapewnieniu pierwszeństwa tym, które są najkorzystniejsze dla Unii, a jednocześnie określających, że udzielenie zamówienia nie musi nastąpić;

p) stosowania unijnych skal klasyfikacji tusz wołowych, wieprzowych i baranich;

▼C2

q) innej niż ustanowiona w załączniku IV część A pkt IV prezentacji tusz i półtusz do celów ustalania cen rynkowych;

▼B

r) współczynników korygujących, które mają być stosowane przez państwa członkowskie w przypadku innej prezentacji tusz wołowych i baranich, w przypadku gdy prezentacja wzorcowa nie jest stosowana;

s) praktycznych ustaleń odnoszących się do znakowania sklasyfikowanych tusz oraz do obliczania przez Komisję średniej ważonej ceny unijnej tusz wołowych, wieprzowych i baranich;

►C2 t) upoważnienia państw członkowskich do określenia w odniesieniu do świń ubitych na ich terytorium innej prezentacji tusz wieprzowych niż określona w załączniku IV część B pkt III, ◄ jeżeli spełniony zostanie jeden z poniższych warunków:

▼C2

(i) zwykła praktyka handlowa stosowana na ich terytorium różni się od standardowej prezentacji określonej w załączniku IV część B pkt III akapit pierwszy;

▼B

(ii) wymagają tego względy techniczne;

(iii) tusze są oskórowane w jednolity sposób;

►C2 u) przepisów dotyczących kontroli w terenie ◄ dokonywanej przez komitet unijny złożony z ekspertów z Komisji i ekspertów wyznaczonych przez państwa członkowskie, w zakresie stosowania klasyfikacji tusz w państwach członkowskich, w celu zapewnienia dokładności i wiarygodności klasyfikacji tusz. Przepisy te przewidują, że Unia ponosi koszty działalności związanej z prowadzeniem takiej kontroli.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

▼B

Artykuł 21

Inne uprawnienia wykonawcze

►C2 Komisja przyjmuje akty wykonawcze w celu upoważnienia państw członkowskich, aby w odniesieniu do jagniąt o masie tuszy poniżej 13 kg, w drodze odstępstwa od załącznika IV część C pkt III, ◄ stosowały następujące kryteria klasyfikacji:

a) masa tuszy;

b) kolor mięsa;

c) okrywa tłuszczowa.

Te akty wykonawcze przyjmuje się bez zastosowania procedury, o której mowa w art. 229 ust. 2 lub 3.

ROZDZIAŁ II

Programy pomocy

Sekcja 1

Programy na rzecz poprawy dostępu do żywności

Artykuł 22

Grupa docelowa

Programami pomocy, które mają poprawić dystrybucję produktów rolnych i polepszyć nawyki żywieniowe dzieci, objęte są dzieci, które regularnie uczęszczają do żłobków, przedszkoli lub szkół podstawowych lub średnich zarządzanych lub zatwierdzonych przez właściwe organy państw członkowskich.

Podsekcja 1

▼C2

Program „Owoce i warzywa w szkole”

▼B

Artykuł 23

Pomoc dotycząca dystrybucji owoców i warzyw, przetworzonych owoców i warzyw oraz bananów wśród dzieci

1. Przyznaje się pomoc unijną na:

a) dostarczanie dzieciom w placówkach oświatowych, o których mowa w art. 22, produktów pochodzących z sektorów owoców i warzyw, przetworzonych owoców i warzyw oraz bananów; oraz

b) pokrycie niektórych związanych z nim kosztów logistyki i dystrybucji, sprzętu, promocji, monitorowania, ewaluacji i środków towarzyszących.

▼B

►C2 2. Państwa członkowskie, które zamierzają uczestniczyć w tym programie przygotowują najpierw, na poziomie krajowym lub regionalnym, strategię dotyczącą jego realizacji. ◄ Zapewniają one również środki towarzyszące niezbędne z punktu widzenia skuteczności programu, które mogą obejmować informacje w zakresie środków nauczania o zdrowych nawykach żywieniowych, o lokalnych łańcuchach dostaw żywności i przeciwdziałaniu marnotrawstwu żywności.

3. Opracowując swoje strategie, państwa członkowskie sporządzają wykaz produktów, które pochodzą z sektorów owoców i warzyw, przetworzonych owoców i warzyw oraz sektora bananów, które będą kwalifikowały się do objęcia ich odpowiednim programem. Wykaz ten nie obejmuje produktów wymienionych w załączniku V.

Jednakże w należycie uzasadnionych przypadkach, na przykład gdy państwo członkowskie chce zapewnić w ramach programu szeroki asortyment produktów lub uatrakcyjnić ten program, w strategii można przewidzieć, że takie produkty mogą zostać zakwalifikowane, jeżeli zawierają tylko ograniczone ilości substancji, o których mowa w tym załączniku.

▼C2

Państwa członkowskie zapewniają zatwierdzenie przez ich właściwe organy ochrony zdrowia wykazu takich produktów, które mogą zostać zakwalifikowane w ramach ich programu.

▼B

Państwa członkowskie dokonują wyboru swoich produktów na podstawie obiektywnych kryteriów, które mogą obejmować kwestie zdrowotne i kwestie związane z ochroną środowiska, jak również sezonowość, zróżnicowanie, dostępność produktów, przyznając w zakresie, w jakim jest to wykonalne, pierwszeństwo produktom pochodzącym z Unii, a w szczególności zakupom lokalnym, rynkom lokalnym, krótkim łańcuchom dostaw lub korzyściom dla środowiska.

4. Środki dotyczące ustalania pomocy unijnej, o której mowa w ust. 1, są przyjmowane przez Radę zgodnie z art. 43 ust. 3 TFUE.

▼C2

5. Pomoc unijna, o której mowa w ust. 1, jest przydzielana poszczególnym państwom członkowskim na podstawie obiektywnych kryteriów opartych na udziale procentowym dzieci w wieku od sześciu do dziesięciu lat.

▼B

Państwa członkowskie uczestniczące w programie corocznie składają wnioski o pomoc unijną na podstawie swoich strategii, o których mowa w ust. 2.

Środki dotyczące ustalania minimalnych kwot pomocy unijnej dla każdego uczestniczącego w programie państwa członkowskiego oraz wstępnych i ostatecznych przydziałów pomocy uczestniczącym państwom członkowskim są przyjmowane przez Radę zgodnie z art. 43 ust. 3 TFUE.

▼B

6. Pomocy unijnej przewidzianej w ust. 1 nie wykorzystuje się do zastępowania finansowania jakichkolwiek istniejących krajowych programów dystrybucji owoców w szkołach, obejmujących owoce i warzywa, przetworzone owoce i warzywa oraz banany, lub innych obejmujących takie produkty programów dystrybucji w szkołach.

Jeżeli jednak państwo członkowskie już utworzyło program, który kwalifikowałby się do otrzymania pomocy unijnej na mocy niniejszego artykułu, oraz zamierza rozszerzyć jego zakres lub zwiększyć jego skuteczność, w tym w odniesieniu do docelowej grupy programu, jego czasu trwania lub kwalifikujących się produktów, można przyznać pomoc unijną, pod warunkiem że są przestrzegane limity, określone zgodnie z art. 43 ust. 3 TFUE, w zakresie stosunku pomocy unijnej do całkowitego wkładu krajowego. W takim przypadku odnośne państwo członkowskie wskazuje w swojej strategii wdrażania, w jaki sposób zamierza rozszerzyć zakres swojego programu lub zwiększyć jego skuteczność.

7. W ramach uzupełniania pomocy unijnej państwa członkowskie mogą przyznawać pomoc krajową zgodnie z art. 217.

8. Unijny program „Owoce i warzywa w szkole” pozostaje bez uszczerbku dla wszelkich innych, zgodnych z prawem unijnym, krajowych programów dystrybucji owoców i warzyw w szkołach.

9. Na podstawie art. 6 rozporządzenia (UE) nr 1306/2013 Unia może również finansować środki dotyczące informowania, monitorowania i ewaluacji związane z programem „Owoce i warzywa w szkole”, w tym środki dotyczące podnoszenia świadomości społecznej na temat tego programu i związane z nim środki dotyczące tworzenia sieci kontaktów.

10. Państwa członkowskie uczestniczące w programie rozpowszechniają w miejscach dystrybucji żywności informacje o swoim udziale w programie pomocy oraz o fakcie, że jest on wspierany przez Unię.

Artykuł 24

Przekazane uprawnienia

1. Aby propagować zdrowe nawyki żywieniowe wśród dzieci oraz zapewnić, aby z pomocy korzystały dzieci należące do grupy docelowej, o której mowa w art. 22, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych dotyczących przepisów odnoszących się do:

a) dodatkowych kryteriów związanych z ukierunkowywaniem pomocy przez państwa członkowskie;

b) zatwierdzania i wyboru przez państwa członkowskie wnioskodawców ubiegających się o pomoc;

c) opracowywania strategii krajowych i regionalnych oraz środków towarzyszących.

▼B

2. Aby zapewnić skuteczne i właściwie ukierunkowane wykorzystanie unijnych środków finansowych, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych dotyczących przepisów odnoszących się:

a) metody ponownego przydziału wstępnie przydzielonej pomocy, o której mowa w art. 23 ust. 5, między państwa członkowskie na podstawie otrzymanych wniosków o przyznanie pomocy;

b) przewidzianych w strategiach państw członkowskich kosztów kwalifikowalnych do objęcia pomocą unijną i możliwości ustalenia ogólnego pułapu w odniesieniu do poszczególnych kosztów;

c) obowiązku monitorowania i ewaluacji efektywności programów „Owoce i warzywa w szkole" przez państwa członkowskie.

3. W celu propagowania wiedzy o programie pomocy, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych, zobowiązujących państwa członkowskie prowadzące program „Owoce i warzywa w szkole" do rozpowszechniania informacji o wspierającej roli pomocy unijnej.

Artykuł 25

Uprawnienia wykonawcze zgodnie z procedurą sprawdzającą

Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające środki niezbędne do stosowania niniejszej podsekcji, w tym w odniesieniu do:

a) informacji, które mają zostać zawarte w strategiach państw członkowskich;

b) wniosków o pomoc i płatności;

c) metod rozpowszechniania informacji o programie i związanych z nim środków dotyczących tworzenia sieci kontaktów;

d) trybu składania, formatu i treści sprawozdań z monitorowania i ewaluacji przedstawianych przez państwa członkowskie uczestniczące w unijnym programie „Owoce i warzywa w szkole".

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

Podsekcja 2

▼C2

Program „Mleko w szkole"

▼B

Artykuł 26

Pomoc dotycząca dystrybucji mleka i przetworów mlecznych wśród dzieci

1. Przyznaje się pomoc unijną dotyczącą dystrybucji wśród dzieci uczęszczających do placówek oświatowych, o których mowa w art. 22, określonych kategorii mleka i przetworów mlecznych objętych kodami CN 0401, 0403, 0404 90 i 0406 lub kodem CN 2202 90.

▼B

2. Począwszy od dnia 1 sierpnia 2015 r. państwa członkowskie, na poziomie krajowym lub regionalnym, które chcą skorzystać z tego programu, muszą najpierw przygotować strategię dotyczącą jego wdrażania. Mogą również przewidzieć środki towarzyszące, które mogą obejmować informacje o działaniach edukacyjnych na temat zdrowych nawyków żywieniowych, lokalnych łańcuchów dostaw żywności i zwalczania marnotrawstwa żywności, które są niezbędne z punktu widzenia skuteczności programu.

3. Opracowując swoje strategie, państwa członkowskie sporządzają wykaz kategorii mleka i przetworów mlecznych, które będą kwalifikowały się do objęcia odpowiednim programem, zgodnie z przepisami przyjętymi przez Komisję na podstawie art. 27.

4. Z wyjątkiem bezpłatnego wydawania posiłków dzieciom w placówkach oświatowych, pomocy unijnej, o której mowa w ust. 1, nie wykorzystuje się do zastępowania finansowania jakichkolwiek istniejących krajowych programów dystrybucji mleka i przetworów mlecznych w szkołach lub innych obejmujących mleko i przetwory mleczne programów dystrybucji w szkołach. Jeżeli jednak państwo członkowskie już utworzyło program, który kwalifikowałby się do otrzymania pomocy unijnej na mocy niniejszego artykułu, oraz zamierza rozszerzyć jego zakres lub zwiększyć jego skuteczność, w tym w odniesieniu do docelowej grupy programu, jego czasu trwania lub kwalifikujących się produktów, pomoc unijna może zostać przyznana. W takim przypadku dane państwo członkowskie wskazuje w swojej strategii realizacji, w jaki sposób zamierza rozszerzyć zakres swojego programu lub zwiększyć jego skuteczność.

5. W ramach uzupełniania pomocy unijnej państwa członkowskie mogą przyznawać pomoc krajową zgodnie z art. 217.

6. Unijny program „Mleko w szkole” pozostaje bez uszczerbku dla wszelkich innych, zgodnych z prawem unijnym, prowadzonych w szkołach programów krajowych zachęcających do spożywania mleka i przetworów mlecznych.

7. Środki ustalania pomocy unijnej dotyczącej wszystkich kategorii mleka i produktów mlecznych i maksymalnej ilości kwalifikującej się do pomocy unijnej, o której mowa w ust. 1, przyjmowane są przez Radę zgodnie z art. 43 ust. 3 TFUE.

8. Państwa członkowskie uczestniczące w programie rozpowszechniają w miejscach dystrybucji żywności informacje o swoim udziale w programie pomocy oraz o fakcie, że jest on wspierany przez Unię.

Artykuł 27

Przekazane uprawnienia

1. W celu uwzględnienia zmian modelu konsumpcji produktów mleczarskich, innowacji i rozwoju rynku produktów mleczarskich, dostępności produktów na różnych rynkach w Unii oraz aspektów żywieniowych, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych określających:

▼B

a) produkty, które kwalifikują się do programu, zgodnie z przepisami określonymi w art. 26 ust. 1 i z uwzględnieniem aspektów żywieniowych;

b) opracowywanie krajowych lub regionalnych strategii państw członkowskich obejmujących w stosownych przypadkach środki towarzyszące; oraz

c) środki niezbędne do monitorowania i ewaluacji.

2. W celu zapewnienia sprawnego i skutecznego wykorzystania pomocy unijnej, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych dotyczących:

a) przepisów dotyczących kwalifikowalności do pomocy beneficjentów i wnioskodawców;

b) wymogu zatwierdzania wnioskodawców przez państwa członkowskie;

c) wykorzystywania produktów mleczarskich korzystających z pomocy do przygotowywania posiłków w placówkach oświatowych.

3. W celu zapewnienia, aby wnioskodawcy wywiązywali się ze swoich obowiązków, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych dotyczących wymogu wnoszenia zabezpieczenia w przypadku wypłaty zaliczki pomocy.

4. W celu propagowania wiedzy o programie pomocy, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych, określających warunki, na jakich państwa członkowskie mają informować o swoim udziale w programie pomocy oraz o fakcie, że jest on wspierany przez Unię.

5. W celu zapewnienia, aby pomoc ta została odzwierciedlona w cenach, za które produkty dostępne są w ramach programu, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych ustanawiających przepisy dotyczące ustanowienia systemu monitorowania cen w ramach programu.

Artykuł 28

Uprawnienia wykonawcze zgodnie z procedurą sprawdzającą

Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające środki niezbędne do stosowania niniejszej podsekcji obejmujące:

a) procedury w celu zapewnienia przestrzegania maksymalnej ilości kwalifikującej się do pomocy;

▼B

b) procedury dotyczące wnoszenia zabezpieczenia w przypadku dokonania wypłaty zaliczki oraz określania wysokości tego zabezpieczenia;

c) przepisy dotyczące informacji, jakie powinny otrzymać państwa członkowskie w celu zatwierdzania wnioskodawców, wniosków o pomoc i płatności;

d) metody rozpowszechniania informacji o programie;

e) zarządzanie monitorowaniem cen zgodnie z art. 27 ust. 5.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

Sekcja 2

Pomoc w sektorze oliwy z oliwek i oliwek stołowych

Artykuł 29

Programy wsparcia dla sektora oliwy z oliwek i oliwek stołowych

1. Unia finansuje trzyletnie programy prac, które mają zostać sporządzone przez organizacje producentów uznanych na mocy art. 152, zrzeszenia organizacji producentów uznanych na mocy art. 156 lub przez organizacje międzybranżowe uznane na mocy art. 157 i które dotyczą co najmniej jednej z poniższych dziedzin:

a) monitorowanie rynku i zarządzanie rynkiem w sektorze oliwy z oliwek i oliwek stołowych;

b) poprawa sytuacji w zakresie oddziaływania uprawy oliwek na środowisko;

c) poprawa konkurencyjności uprawy oliwek poprzez modernizację;

d) poprawa jakości produkcji oliwy z oliwek oraz oliwek stołowych;

▼C2

e) system identyfikowalności, certyfikacji i ochrony jakości oliwy z oliwek oraz oliwek stołowych, w szczególności monitorowania jakości oliwy z oliwek sprzedawanej konsumentom finalnym, objęty zakresem odpowiedzialności administracji krajowych;

▼B

f) rozpowszechnianie informacji dotyczących działań prowadzonych przez organizacje producentów, zrzeszenia organizacji producentów lub organizacje międzybranżowe w celu poprawy jakości oliwy z oliwek i oliwek stołowych.

2. Wkład finansowy Unii w programy prac, o których mowa w ust. 1, wynosi:

a) 11 098 000 EUR rocznie dla Grecji;

b) 576 000 EUR rocznie dla Francji; oraz

c) 35 991 000 EUR rocznie dla Włoch.

▼B

3. Maksymalne finansowanie przez Unię programów prac, o których mowa w ust. 1, jest równe kwotom zatrzymanym przez państwa członkowskie. Maksymalne finansowanie kosztów kwalifikowalnych wynosi:

a) 75 % z tytułu działalności w dziedzinie, o której mowa w ust. 1 lit. a), b) i c);

b) 75 % z tytułu inwestycji w aktywa trwałe oraz 50 % z tytułu innej działalności w dziedzinie, o której mowa w ust. 1 lit. d);

c) 75 % z tytułu programów prac zrealizowanych w co najmniej trzech państwach trzecich lub państwach członkowskich niebędących producentami przez uznane organizacje, o których mowa w ust. 1, z co najmniej dwóch państw członkowskich będących producentami w dziedzinach, o których mowa w ust. 1 lit. e) i f), oraz 50 % z tytułu innej działalności w tych dziedzinach.

Państwo członkowskie zapewnia finansowanie uzupełniające do wysokości 50 % kosztów niepokrytych w drodze finansowania Unii.

Artykuł 30

Przekazane uprawnienia

W celu zapewnienia sprawnego i skutecznego wykorzystania pomocy unijnej określonej w art. 29 oraz w celu poprawy jakości produkcji oliwy z oliwek i oliwek stołowych, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych dotyczących:

a) w odniesieniu do obszarów, o których mowa w art. 29 ust. 1, szczegółowych środków, które mogą być finansowane w ramach pomocy unijnej, oraz działań i kosztów, które nie mogą być w ten sposób finansowane;

b) minimalnego przydziału przez państwa członkowskie środków pochodzących z finansowania unijnego na poszczególne obszary;

c) wymogu wnoszenia zabezpieczenia wraz z wnioskiem o zatwierdzenie programu w przypadkach, w których wypłacana jest zaliczka pomocy;

d) kryteriów wyboru i zatwierdzania programów pracy, które powinny być uwzględniane przez państwa członkowskie.

▼B

Artykuł 31

Uprawnienia wykonawcze zgodnie z procedurą sprawdzającą

Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające środki niezbędne do stosowania niniejszej sekcji dotyczące:

a) wdrażania programów prac oraz wprowadzania w nich zmian;

b) płatności pomocy obejmujących płatności zaliczek pomocy;

c) procedury dotyczącej zabezpieczenia, które należy wnieść, i jego wysokości w przypadkach, w których składany jest wniosek o zatwierdzenie programu prac i w których wypłacana jest zaliczka pomocy.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

Sekcja 3

Pomoc dla sektora owoców i warzyw

Artykuł 32

Fundusze operacyjne

1. Organizacje producentów działające w sektorze owoców i warzyw lub ich zrzeszenia mogą utworzyć fundusz operacyjny. Fundusz ten jest finansowany:

a) ze składek pochodzących od:

(i) członków organizacji producentów lub samej organizacji producentów; lub

(ii) zrzeszeń organizacji producentów ze składek opłacanych przez członków tych zrzeszeń;

b) z pomocy finansowej Unii, która może zostać przyznana organizacjom producentów lub ich zrzeszeniom, w przypadku gdy przedstawią one program operacyjny lub częściowy program operacyjny, zarządzają nim i go wdrażają, na podstawie warunków, które zostaną przyjęte przez Komisję w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 37 i aktów wykonawczych zgodnie z art. 38.

2. Fundusz operacyjny wykorzystywany jest wyłącznie do finansowania programów operacyjnych przedłożonych państwom członkowskim i przez nie zatwierdzonych.

Artykuł 33

Programy operacyjne

1. Programy operacyjne w sektorze owoców i warzyw trwają minimalnie trzy lata, a maksymalnie pięć lat. Realizują co najmniej dwa spośród celów, o których mowa w art. 152 ust. 1 lit. c), lub dwa spośród następujących celów:

a) planowanie produkcji, w tym prognozowanie i monitorowanie produkcji i spożycia;

▼B

b) poprawa jakości produktów, świeżych lub przetworzonych;

c) podwyższenie wartości handlowej produktów,

d) promocja produktów, świeżych lub przetworzonych,

e) środki ochrony środowiska w szczególności dotyczące wody, i metody produkcji bezpieczne dla środowiska, w tym rolnictwo ekologiczne,

f) zapobieganie sytuacjom kryzysowym i zarządzanie kryzysowe.

Programy operacyjne przedstawia się państwom członkowskim do zatwierdzenia.

2. Zrzeszenia organizacji producentów mogą też przedstawiać całościowe lub częściowe programy operacyjne, obejmujące działania określone w ramach programów operacyjnych przez organizacje członkowskie, lecz przez nie niezrealizowane. Te programy operacyjne zrzeszeń organizacji producentów podlegają tym samym zasadom, co programy operacyjne organizacji producentów i są rozpatrywane w tym samym czasie co programy operacyjne organizacji członkowskich.

W tym celu państwa członkowskie zapewniają, aby:

a) środki w ramach programów operacyjnych zrzeszenia organizacji producentów były w całości finansowane ze składek tych organizacji członkowskich tego zrzeszenia, a te środki finansowe pochodziły z funduszy operacyjnych tych organizacji członkowskich;

b) środki i przeznaczone na nie środki finansowe były określone w programach operacyjnych poszczególnych organizacji członkowskich;

c) nie dochodziło do podwójnego finansowania.

3. Zapobieganie sytuacjom kryzysowym oraz zarządzanie kryzysowe, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. f), związane są z unikaniem kryzysów i postępowaniem w sytuacjach kryzysowych na rynkach owoców i warzyw i w tym kontekście obejmują:

a) inwestycje umożliwiające skuteczniejsze zarządzanie ilościami wprowadzanymi do obrotu;

b) działania szkoleniowe i wymianę najlepszych praktyk;

c) promowanie i informowanie, z myślą o zapobieganiu bądź w okresie kryzysu;

d) wsparcie na rzecz kosztów administracyjnych poniesionych na utworzenie funduszy wspólnego inwestowania;

e) w razie potrzeby ponowne nasadzanie sadów po obowiązkowym ich karczowaniu ze względów zdrowotnych lub fitosanitarnych z polecenia właściwego organu państwa członkowskiego;

▼B

f) wycofywanie z rynku;

g) zielone zbiory lub niezbieranie owoców i warzyw;

h) ubezpieczanie zbiorów.

Wsparcie na rzecz ubezpieczenia zbiorów przyczynia się do zabezpieczenia dochodów producentów, którzy ponieśli szkody w następstwie klęsk żywiołowych, niekorzystnych zjawisk klimatycznych, chorób lub inwazji szkodników.

Umowy ubezpieczenia wymagają od beneficjentów podjęcia niezbędnych środków zapobiegania ryzyku.

Środki zapobiegania sytuacjom kryzysowym i zarządzania kryzysowego, w tym spłata kapitału i odsetek, o których mowa w akapicie piątym, nie mogą przekraczać jednej trzeciej wydatków w ramach programu operacyjnego.

Organizacje producentów mogą zaciągać kredyty na warunkach komercyjnych na finansowanie środków zapobiegania sytuacjom kryzysowym i zarządzania kryzysowego. W takim przypadku spłata kapitału i odsetek od tych pożyczek może stanowić część programu operacyjnego i, jako taka, kwalifikować się do unijnej pomocy finansowej na mocy art. 34. Jakiekolwiek szczególne działanie w ramach zapobiegania sytuacjom kryzysowym i zarządzania kryzysowego może być finansowane z tych kredytów, bezpośrednio lub jednocześnie z obu tych źródeł.

4. Do celów niniejszej sekcji:

a) „zielone zbiory” oznaczają całkowite zbiory niedojrzałych, nienadających się do sprzedaży produktów na danym obszarze, które przed rozpoczęciem zielonych zbiorów nie zostały uszkodzone z powodu warunków klimatycznych, chorób lub z innych powodów;

b) „niezbieranie plonów” oznacza zakończenie bieżącego cyklu produkcyjnego na danym obszarze, gdy produkt jest dobrze rozwinięty oraz ma solidną i właściwą jakość handlową. Za niezbieranie plonów nie jest uznawane zniszczenie produktów w wyniku zjawisk klimatycznych lub chorób.

5. Państwa członkowskie zapewniają, aby:

a) programy operacyjne zawierały co najmniej dwa działania na rzecz ochrony środowiska; lub

b) co najmniej 10 % wydatków poniesionych w ramach programów operacyjnych przeznaczanych było na działania na rzecz ochrony środowiska.

Działania na rzecz ochrony środowiska muszą być zgodne z wymogami dotyczącymi płatności rolno-środowiskowo-klimatycznych określonych w art. 28 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1305/2013.

▼B

W przypadkach, gdy co najmniej 80 % będących producentami członków organizacji producentów objętych jest jednym lub większą liczbą identycznych zobowiązań rolno-środowiskowo-klimatycznych przewidzianych w art. 28 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1305/2013, każde z tych zobowiązań liczy się jako oddzielne działanie na rzecz ochrony środowiska, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. a) niniejszego ustępu.

Wsparcie działań w zakresie ochrony środowiska, o którym mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, obejmuje dodatkowe koszty i utracone dochody wynikające z danego działania.

6. Państwa członkowskie zapewniają, aby inwestycje zwiększające negatywny wpływ na środowisko były dopuszczane wyłącznie w przypadku zapewnienia skutecznych zabezpieczeń mających na celu ochronę środowiska przed tym wpływem.

Artykuł 34

Unijna pomoc finansowa

1. Unijna pomoc finansowa jest równa faktycznie wpłaconej kwocie składek, o których mowa w art. 32 ust. 1 lit. a), i jest ograniczona do 50 % faktycznie poniesionych wydatków.

2. Unijna pomoc finansowa jest ograniczona do 4,1 % wartości produkcji wprowadzanej do obrotu przez każdą organizację producentów lub każde zrzeszenie organizacji producentów.

Jednakże w przypadku organizacji producentów ta wielkość procentowa może zostać zwiększona do 4,6 % wartości produkcji sprzedanej, pod warunkiem że kwota przekraczająca 4,1 % wartości produkcji sprzedanej jest wykorzystywana wyłącznie na potrzeby środków zapobiegania sytuacjom kryzysowym i zarządzania kryzysowego.

W przypadku zrzeszenia organizacji producentów ta wielkość procentowa może zostać zwiększona do 4,7 % wartości produkcji sprzedanej, pod warunkiem że kwota przekraczająca 4,1 % wartości sprzedanej produkcji jest wykorzystywana przez dane zrzeszenie organizacji producentów w imieniu jego członków wyłącznie na potrzeby środków zapobiegania sytuacjom kryzysowym i zarządzania kryzysowego.

3. Na wniosek organizacji producentów limit 50 % przewidziany w ust. 1 podwyższa się do 60 %, w przypadku gdy program operacyjny lub jego część spełniają co najmniej jeden z następujących warunków:

a) został przedstawiony przez kilka unijnych organizacji producentów działających w różnych państwach członkowskich w ramach programów transnarodowych;

▼B

b) został przedstawiony przez jedną lub większą liczbę organizacji producentów zaangażowanych w programy realizowane na zasadzie międzybranżowej;

c) obejmuje wyłącznie szczególne wsparcie produkcji wyrobów ekologicznych objętych rozporządzeniem Rady (WE) nr 834/2007 ([1]);

d) jest to pierwszy program lub jego część przedstawiona przez uznaną organizację producentów powstałą w wyniku połączenia z inną uznaną organizacją producentów;

e) jest to pierwszy program przedstawiony przez uznane zrzeszenie organizacji producentów;

f) został przedstawiony przez organizacje producentów w państwach członkowskich, w których organizacje producentów wprowadzają do obrotu mniej niż 20 % wyprodukowanych owoców i warzyw;

g) został przedstawiony przez organizację producentów w jednym z najbardziej oddalonych regionów Unii, o których mowa w art. 349 TFUE.

4. Limit 50 % przewidziany w ust. 1 podwyższa się do 100 % w przypadku wycofania z rynku owoców i warzyw, których ilość nie przekracza 5 % wielkości produkcji sprzedanej każdej organizacji producentów oraz których zbywanie odbywa się w drodze:

a) bezpłatnej dystrybucji wśród organizacji charytatywnych i fundacji, zatwierdzonych w tym celu przez państwa członkowskie, do wykorzystania w ich działalności służącej pomocy osobom, których prawo do otrzymywania pomocy społecznej jest uznane w prawie krajowym, w szczególności w związku z tym, że osoby te nie posiadają środków utrzymania; lub

b) bezpłatnej dystrybucji w: zakładach karnych, szkołach, placówkach, o których mowa w art. 22, na obozach wypoczynkowych dla dzieci, w szpitalach lub domach spokojnej starości wyznaczonych przez państwa członkowskie, które podejmują wszelkie niezbędne kroki dla zapewnienia, aby dystrybuowane w ten sposób ilości produktów stanowiły uzupełnienie ilości normalnie kupowanych przez placówki tego rodzaju.

Artykuł 35

Krajowa pomoc finansowa

1. W regionach państw członkowskich, w których stopień zorganizowania producentów w sektorze owoców i warzyw jest szczególnie niski, Komisja może przyjmować akty wykonawcze upoważniające państwa członkowskie, na podstawie należycie umotywowanych wniosków, do wypłacenia organizacjom producentów krajowej pomocy finansowej równej maksymalnie 80 % składek, o których mowa w art. 32 ust. 1 lit. a). Pomoc ta stanowi uzupełnienie funduszu operacyjnego.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

([1]) Rozporządzenie Rady (WE) nr 834/2007 z dnia 28 czerwca 2007 r. w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 2092/91 (Dz.U. L 189 z 20.7.2007, s. 1).

▼B

2. W regionach państw członkowskich, w których organizacje producentów, zrzeszenia organizacji producentów i grup producentów, o których mowa w art. 27 rozporządzenia (UE) nr 1305/2013, wprowadzają do obrotu mniej niż 15 % wartości produkcji owoców i warzyw tych regionów oraz w których produkcja owoców i warzyw stanowi co najmniej 15 % całkowitej produkcji rolnej tych regionów, krajowa pomoc finansowa, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, może być zwrócona przez Unię na wniosek zainteresowanego państwa członkowskiego.

Komisja przyjmuje akty wykonawcze dotyczące tego zwrotu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

Artykuł 36

Ramy krajowe i strategia krajowa programów operacyjnych

1. Państwa członkowskie ustanawiają ramy krajowe zawierające ogólne warunki w odniesieniu do działań na rzecz ochrony środowiska, o których mowa w art. 33 ust. 5. Ramy te przewidują w szczególności, że takie działania mają spełniać odpowiednie wymogi, o których mowa w rozporządzeniu (UE) nr 1305/2013, w szczególności wymogi określone w jego art. 3.

Państwa członkowskie przedstawiają proponowane przez siebie ramy Komisji, która, w drodze aktów wykonawczych przyjętych bez zastosowania procedury, o której mowa w art. 229 ust. 2 lub 3, w terminie trzech miesięcy od przedłożenia może wystąpić o wprowadzenie zmian, jeżeli uzna, że propozycja ta nie przyczynia się do realizacji celów określonych w art. 191 TFUE oraz w siódmym unijnym programie działań w zakresie środowiska. Inwestycje w gospodarstwach indywidualnych wspierane w ramach programów operacyjnych również uwzględniają te cele.

2. Każde państwo członkowskie ustanawia strategię krajową na rzecz zrównoważonych programów operacyjnych na rynku owoców i warzyw. Strategia taka obejmuje:

a) analizę sytuacji pod kątem mocnych i słabych stron oraz potencjału rozwoju;

b) uzasadnienie ustalonych priorytetów;

c) cele programów operacyjnych i instrumentów oraz wskaźniki wydajności;

d) ocenę programów operacyjnych;

e) obowiązki organizacji producentów w zakresie sprawozdawczości.

Strategia krajowa uwzględnia również ramy krajowe, o których mowa w ust. 1.

▼B

3. Ust. 1 i 2 nie stosuje się do państw członkowskich, w których nie działają uznane organizacje producentów.

Artykuł 37

Przekazane uprawnienia

W celu zapewnienia sprawnego, właściwie ukierunkowanego i zrównoważonego wykorzystania wsparcia na rzecz organizacji producentów i ich zrzeszeń w sektorze owoców i warzyw, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych ustanawiających przepisy dotyczące:

a) funduszy operacyjnych i programów operacyjnych w zakresie:

(i) szacunkowych kwot, decyzji organizacji producentów i ich zrzeszeń dotyczących składek i wykorzystywania funduszy operacyjnych;

(ii) środków, działań i wydatków oraz kosztów administracyjnych i osobowych, które mają zostać włączone do programów operacyjnych lub z nich wyłączone, ich zmian oraz dodatkowych wymogów, jakie mają zostać określone przez państwa członkowskie;

(iii) unikania podwójnego finansowania programów operacyjnych i programów rozwoju obszarów wiejskich;

(iv) programów operacyjnych zrzeszeń organizacji producentów;

(v) szczegółowych przepisów mających zastosowanie w przypadkach, gdy zrzeszenia organizacji producentów zarządzają, w całości lub częściowo, programami operacyjnymi, rozpatrują je, wdrażają i prezentują;

(vi) obowiązku stosowania wspólnych wskaźników do celów monitorowania i ewaluacji programów operacyjnych;

b) ram krajowych i krajowej strategii w zakresie programów operacyjnych obejmujących obowiązek monitorowania i ewaluacji skuteczności ram krajowych i krajowych strategii;

c) unijnej pomocy finansowej w zakresie:

▼C2

(i) podstawy obliczania unijnej pomocy finansowej i wartości sprzedanej produkcji, o których mowa w art. 34 ust. 2;

▼B

(ii) okresów referencyjnych obowiązujących do celów obliczania pomocy;

▼B

(iii) przepisu dotyczącego zaliczek oraz wymogu wnoszenia zabezpieczenia w przypadku wypłaty zaliczki pomocy;

(iv) szczegółowych przepisów mających zastosowanie do finansowania programów operacyjnych zrzeszeń organizacji producentów, w szczególności przepisów dotyczących stosowania limitów, o których mowa w art. 34 ust. 2;

d) środków zapobiegania sytuacjom kryzysowym i zarządzania kryzysowego dotyczących:

(i) umożliwienia państwom członkowskim niestosowania co najmniej jednego ze środków zapobiegania sytuacjom kryzysowym i zarządzania kryzysowego;

(ii) warunków odnoszących się do art. 33 ust. 3 akapit pierwszy lit. a), b) i c);

(iii) dopuszczalnego przeznaczenia wycofanych produktów, o którym mają decydować państwa członkowskie;

(iv) maksymalnego poziomu wsparcia z tytułu wycofywania z rynku;

(v) wymogu uprzedniego powiadamiania w przypadku wycofywania z rynku;

(vi) podstawy obliczania wielkości produkcji wprowadzonej do obrotu do bezpłatnej dystrybucji, o której mowa w art. 34 ust. 4, oraz określenia maksymalnej ilości produkcji wprowadzonej do obrotu w przypadkach wycofania;

(vii) wymogu umieszczania unijnego symbolu na opakowaniach produktów przeznaczonych do bezpłatnej dystrybucji;

(viii) warunków odnoszących się do odbiorców wycofanych produktów;

(ix) stosowania terminów do celów niniejszej sekcji;

(x) warunków, które mają przyjąć państwa członkowskie, dotyczących zielonych zbiorów oraz niezbierania plonów;

(xi) ubezpieczania zbiorów;

(xii) funduszy wspólnego inwestowania;

(xiii) warunków ponownego nasadzania sadów oraz ustalania pułapu wydatków na ponowne nasadzanie sadów ze względów zdrowotnych lub fitosanitarnych zgodnie z art. 33 ust. 3 akapit pierwszy lit. e);

▼B

e) krajowej pomocy finansowej w zakresie:

(i) stopnia zorganizowania producentów;

(ii) wymogu wnoszenia zabezpieczenia w przypadku wypłaty zaliczki;

(iii) maksymalnego odsetka zwrotu krajowej pomocy finansowej ze środków Unii.

Artykuł 38

Uprawnienia wykonawcze zgodnie z procedurą sprawdzającą

Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające środki dotyczące:

a) zarządzania funduszami operacyjnymi;

b) informacji, które powinny zostać zawarte w programach operacyjnych, ramach krajowych i strategiach krajowych, o których mowa w art. 36, ich przekazywania państwom członkowskim, terminów, dokumentów uzupełniających i zatwierdzania przez państwa członkowskie;

c) realizacji programów operacyjnych przez organizacje producentów i zrzeszenia organizacji producentów;

d) składania, formatu i treści sprawozdań z monitorowania i ewaluacji krajowych strategii i programów operacyjnych;

e) wniosków o pomoc i wypłat pomocy, obejmujących zaliczki i częściowe wypłaty pomocy;

f) praktycznych ustaleń dotyczących umieszczania unijnego symbolu na opakowaniach produktów przeznaczonych do bezpłatnej dystrybucji;

g) przestrzegania norm handlowych w przypadkach wycofywania;

h) kosztów transportu, sortowania i pakowania w przypadku bezpłatnej dystrybucji;

i) środków promowania, informowania i szkolenia w przypadku zapobiegania sytuacjom kryzysowym i zarządzania kryzysowego;

j) wdrażania operacji wycofywania produktów, zielonych zbiorów, niezbierania plonów i środków ubezpieczania zbiorów;

▼B

k) stosowania, zezwolenia na wypłatę, wypłaty i zwrotu krajowej pomocy finansowej;

l) procedur dotyczących zabezpieczenia, które należy wnieść, i jego wysokości w przypadku wypłaty zaliczki.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

Sekcja 4

Programy wsparcia w sektorze wina

Podsekcja 1

Przepisy ogólne i kwalifikujące się środki

Artykuł 39

Zakres stosowania

Niniejsza sekcja ustanawia przepisy regulujące przyznawanie środków finansowych Unii państwom członkowskim oraz ich wykorzystanie przez państwa członkowskie w ramach pięcioletnich krajowych programów wsparcia („programy wsparcia") w celu finansowania szczególnych środków wsparcia przeznaczonych dla sektora wina.

Artykuł 40

Zgodność i spójność

1. Programy wsparcia muszą być zgodne z prawem Unii i spójne z działaniami, polityką oraz priorytetami Unii.

2. Państwa członkowskie ponoszą odpowiedzialność za programy wsparcia i zapewniają, aby były one wewnętrznie spójne oraz aby były sporządzane i realizowane w sposób obiektywny, uwzględniający sytuację ekonomiczną odnośnych producentów oraz konieczność unikania nieuzasadnionego nierównego traktowania producentów.

3. Nie przyznaje się wsparcia na:

a) projekty badawcze i działania wspierające projekty badawcze inne niż te, o których mowa w art. 45 ust. 2 lit. d) i e);

b) środki, które są ujęte w krajowych programach państw członkowskich dotyczących rozwoju obszarów wiejskich na podstawie rozporządzenia (UE) nr 1305/2013.

Artykuł 41

Przedkładanie programów wsparcia

▼C2

1. Każde państwo członkowskie będące producentem wymienione w załączniku VI przedkłada Komisji projekt pięcioletniego programu wsparcia, uwzględniający co najmniej jeden z kwalifikujących się środków określonych w art. 43.

▼B

2. Środki wsparcia w projektach programów wsparcia ustanawia się na takim poziomie geograficznym, jaki zainteresowane państwo członkowskie uważa za najwłaściwszy. Przed przedłożeniem projektu programu wsparcia Komisji państwo członkowskie konsultuje się w jego sprawie z właściwymi organami i organizacjami odpowiedniego poziomu podziału terytorialnego.

3. Każde państwo członkowskie przedstawia jeden projekt programu wsparcia, który może uwzględniać zróżnicowanie regionalne.

4. Stosowanie programów wsparcia rozpoczyna się po upływie trzech miesięcy od przedłożenia Komisji projektu programu wsparcia.

Jednakże Komisja może przyjmować akty wykonawcze uznające przedłożony program wsparcia za niezgodny z przepisami określonymi w niniejszej sekcji i poinformować o tym dane państwo członkowskie. W takim przypadku państwo członkowskie przedkłada Komisji zmieniony program wsparcia. Stosowanie zmienionego programu wsparcia rozpoczyna się po upływie dwóch miesięcy od chwili przedłożenia projektu programu wsparcia, chyba że nadal występuje brak zgodności, w którym to przypadku stosuje się niniejszy akapit.

Te akty wykonawcze przyjmuje się bez zastosowania procedury, o której mowa w art. 229 ust. 2 lub 3.

5. Ust. 4 stosuje się odpowiednio do zmian wprowadzanych do stosowanych programów wsparcia przedłożonych przez państwa członkowskie.

Artykuł 42

Treść programów wsparcia

Programy wsparcia obejmują przynajmniej następujące elementy:

a) szczegółowy opis zaproponowanych środków wraz z odpowiadającymi im celami przedstawionymi w ujęciu ilościowym;

b) wyniki przeprowadzonych konsultacji;

c) ocenę ukazującą oczekiwane oddziaływanie na poziomie technicznym, gospodarczym, środowiskowym i społecznym;

d) harmonogram wprowadzania tych środków w życie;

e) ogólne zestawienie zasobów finansowych, które należy uruchomić, oraz przewidywany orientacyjny podział tych zasobów na poszczególne środki zgodnie z ograniczeniami budżetowymi przewidzianymi w załączniku VI;

f) kryteria i wskaźniki ilościowe służące monitorowaniu i ewaluacji oraz działania podjęte w celu zapewnienia odpowiedniej i skutecznej realizacji programów wsparcia; oraz

▼B

g) informacje wskazujące właściwe organy i jednostki odpowiedzialne za realizację programu wsparcia.

Artykuł 43

Kwalifikujące się środki

Programy wsparcia mogą obejmować tylko jeden lub kilka spośród następujących środków:

a) promocję, zgodnie z art. 45;

b) restrukturyzację i przekształcanie winnic, zgodnie z art. 46;

c) zielone zbiory, zgodnie z art. 47;

d) fundusze wspólnego inwestowania, zgodnie z art. 48;

e) ubezpieczanie zbiorów, zgodnie z art. 49;

f) inwestycje, zgodnie z art. 50;

g) innowacje w sektorze wina, zgodnie z art. 51;

h) destylację produktów ubocznych, zgodnie z art. 52.

Artykuł 44

Zasady ogólne dotyczące programów wsparcia

1. Dostępne unijne środki finansowe przyznaje się w ramach limitów budżetowych określonych w załączniku VI.

2. Wsparcie unijne przyznaje się wyłącznie na wydatki kwalifikowalne poniesione po przedstawieniu odpowiedniego projektu programu wsparcia.

3. Państwa członkowskie nie uczestniczą w kosztach środków finansowanych przez Unię w ramach programów wsparcia.

Podsekcja 2

Szczególne środki wsparcia

Artykuł 45

Promocja

1. Wsparcie udzielane w ramach niniejszego artykułu obejmuje środki informacyjne lub promocyjne dotyczące win Unii, prowadzone:

a) w państwach członkowskich w celu informowania konsumentów o odpowiedzialnej konsumpcji wina oraz o unijnych systemach nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych;

b) w państwach trzecich, w celu zwiększenia konkurencyjności tych win.

▼B

2. Środki, o których mowa w ust. 1 lit. b), stosuje się do win posiadających chronioną nazwę pochodzenia lub chronione oznaczenie geograficzne lub win o podanej nazwie odmiany winorośli i mogą mieć wyłącznie postać jednego lub większej liczby następujących działań:

a) działań PR, promocyjnych lub reklamowych, w szczególności podkreślających wysoki standard produktów unijnych, zwłaszcza pod względem jakości, bezpieczeństwa żywności i ochrony środowiska;

b) uczestnictwa w wydarzeniach, targach lub wystawach o randze międzynarodowej;

c) kampanii informacyjnych, w szczególności dotyczących unijnych systemów obejmujących nazwy pochodzenia, oznaczenia geograficzne i produkcję ekologiczną;

d) badań nowych rynków, koniecznych do rozszerzenia rynków zbytu;

e) badań w celu ewaluacji wyników działań informacyjnych i promocyjnych.

3. Wkład Unii w koszty środków informacyjnych lub promocyjnych, o których mowa w ust. 1, nie może przekroczyć 50 % kwoty wydatków kwalifikowalnych.

Artykuł 46

Restrukturyzacja i przekształcanie winnic

1. Celem działań dotyczących restrukturyzacji i przekształcania winnic jest wzrost konkurencyjności producentów wina.

2. Restrukturyzacja i przekształcanie winnic uzyskują wsparcie, jeżeli państwo członkowskie przedłożyło wykaz ich potencjału produkcyjnego zgodnie z art. 145 ust. 3.

3. Wspieranie restrukturyzacji i przekształcania winnic, które mogą się również przyczyniać do usprawnienia zrównoważonych systemów produkcji i poprawy śladu środowiskowego sektora wina, może obejmować wyłącznie jedno lub kilka następujących działań:

a) konwersję odmian, w tym konwersję przez przeszczepiania;

b) przeniesienie winnic;

c) ponowne sadzenie winnic w przypadku gdy jest to konieczne po obowiązkowym ich karczowaniu ze względów zdrowotnych lub fitosanitarnych z polecenia właściwego organu państwa członkowskiego;

▼B

d) poprawę technik zarządzania winnicą, w szczególności wprowadzenie zaawansowanych systemów zrównoważonej produkcji.

Zwykła odnowa winnic, która oznacza ponowne sadzenie tej samej odmiany winogrona na tej samej działce rolnej i zgodnie z tą samą metodą uprawy winorośli po zakończeniu jej naturalnego cyklu eksploatacji, nie jest objęta wsparciem.

Państwa członkowskie mogą określić dodatkowe wymogi, w szczególności w odniesieniu do wieku winnic podlegających odnowie.

4. Wsparcie restrukturyzacji i przekształcania winnic, w tym poprawy technik zarządzania winnicą, może być udzielane wyłącznie w następującej formie:

a) rekompensata dla producentów za utratę dochodów spowodowane wdrożeniem środka;

b) wkład w koszty restrukturyzacji i przekształcenia.

5. Rekompensata dla producentów za utratę dochodów, o której mowa w ust. 4 lit. a), może pokrywać do 100 % odnośnej utraty i przybierać jedną z następujących form:

a) niezależnie od przepisów części II tytuł I rozdział III sekcja IVa podsekcja II rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 określających przejściowy system praw do sadzenia - zgoda na współistnienie starych i nowych winorośli przez ustalony okres, który nie jest dłuższy niż trzy lata, do końca okresu przejściowego;

b) rekompensata finansowa.

6. Wkład Unii w faktyczne koszty restrukturyzacji i przekształcenia winnic nie może przekroczyć 50 % tych kosztów. W regionach słabiej rozwiniętych wkład Unii w koszty restrukturyzacji i przekształcania nie może przekroczyć 75 %.

Artykuł 47

Zielone zbiory

1. Do celów niniejszego artykułu „zielone zbiory” oznaczają całkowite zniszczenie lub usunięcie jeszcze niedojrzałych kiści winogron i zredukowanie w ten sposób do zera plonów z danego obszaru.

Pozostawienie winogron o jakości handlowej na sadzeniaku pod koniec normalnego cyklu produkcyjnego (niezbieranie plonów) nie jest uznawane za zielone zbiory.

2. Wsparcie na rzecz zielonych zbiorów przyczynia się do przywrócenia równowagi między podażą a popytem na rynku wina w Unii, tak aby zapobiegać kryzysom rynkowym.

▼B

3. Wsparcie na rzecz zielonych zbiorów może być przyznane jako rekompensata w formie zryczałtowanej dopłaty do hektara, której wysokość ma zostać określona przez dane państwo członkowskie. Dopłata ta nie może przekroczyć 50 % sumy bezpośrednich kosztów zniszczenia lub usunięcia kiści winogron i związanego z tym zniszczeniem lub usunięciem utraty dochodów.

4. Państwa członkowskie ustanawiają oparty na obiektywnych kryteriach system, tak aby wykluczyć sytuację, w której działanie dotyczące zielonych zbiorów powoduje, że poszczególni producenci wina otrzymują rekompensatę przekraczającą pułapy ustalone w ust. 3.

Artykuł 48

Fundusze wspólnego inwestowania

1. Wsparcie na rzecz ustanowienia funduszy wspólnego inwestowania stanowi pomoc dla producentów, którzy chcą ubezpieczyć się od wahań na rynku.

2. Wsparcie na rzecz ustanowienia funduszy wspólnego inwestowania może być przyznane w formie czasowej i stopniowo zmniejszanej pomocy przeznaczonej na pokrycie kosztów administracyjnych związanych z tymi funduszami.

Artykuł 49

Ubezpieczenie zbiorów

1. Wsparcie na rzecz ubezpieczenia zbiorów przyczynia się do zabezpieczenia dochodów producentów, którzy ponieśli straty w następstwie klęsk żywiołowych, niekorzystnych zjawisk klimatycznych, chorób lub inwazji szkodników.

Umowy ubezpieczenia wymagają od beneficjentów podjęcia niezbędnych środków zapobiegania ryzyku.

2. Wsparcie na rzecz ubezpieczenia zbiorów może być przyznane w formie finansowego wkładu Unii w koszty, który to wkład nie przekracza:

a) 80 % kosztów składek ubezpieczeniowych opłaconych przez producentów tytułem ubezpieczenia od strat powstałych w wyniku niekorzystnych zjawisk klimatycznych porównywalnych do klęski żywiołowej;

b) 50 % kosztów składek ubezpieczeniowych opłaconych przez producentów tytułem ubezpieczenia:

(i) od strat, o których mowa w lit. a), oraz innych strat spowodowanych niekorzystnymi zjawiskami klimatycznymi;

(ii) od strat spowodowanych przez zwierzęta, choroby roślin lub inwazje szkodników.

▼B

3. Wsparcie na rzecz ubezpieczenia zbiorów może być przyznane w sytuacji, gdy odnośne wypłaty z ubezpieczenia nie kompensują więcej niż 100 % utraconych dochodów, uwzględniając jednocześnie wszelkie rekompensaty uzyskane przez producentów w ramach innych programów wsparcia związanych z ubezpieczonym ryzykiem.

4. Wsparcie na rzecz ubezpieczenia zbiorów nie może zakłócać konkurencji na rynku ubezpieczeń.

Artykuł 50

Inwestycje

1. Wsparcie można przyznać na inwestycje materialne i niematerialne w zakresie urządzeń przetwórczych i infrastruktury do produkcji wina, jak również struktur i narzędzi sprzedaży. Celem tych inwestycji jest poprawa całościowych wyników finansowych przedsiębiorstwa oraz jego dostosowanie do wymagań rynkowych, jak również poprawa jego konkurencyjności; dotyczą one produkcji lub wprowadzania do obrotu produktów sektora wina, o których mowa w załączniku VII część II, w tym zwiększenia oszczędności energii, ogólnej efektywności energetycznej oraz zrównoważoności procesów.

2. Maksymalną wielkość wsparcia na mocy ust. 1:

a) stosuje się tylko do mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw w rozumieniu zalecenia Komisji 2003/361/WE ([1]);

b) można ponadto stosować w odniesieniu do wszystkich przedsiębiorstw z regionów najbardziej oddalonych, o których mowa w art. 349 TFUE, i mniejszych wysp Morza Egejskiego w rozumieniu art. 1 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 229/2013 ([2]).

W przypadku przedsiębiorstw, które nie są objęte tytułem I art. 2 pkt 1 załącznika do zalecenia 2003/361/WE, zatrudniających mniej niż 750 pracowników, lub których obrót nie przekracza 200 mln EUR, maksymalna wielkość pomocy jest zmniejszana o połowę.

Wsparcia nie udziela się przedsiębiorstwom przeżywającym trudności w rozumieniu wytycznych wspólnotowych dotyczących pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw ([3]).

3. Z wydatków kwalifikowalnych wyłącza się koszty niekwalifikowalne, o których mowa w art. 69 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1303/2013.

4. Do wkładu Unii mają zastosowanie następujące maksymalne stawki pomocy związane z kosztami kwalifikowalnymi inwestycji:

([1]) Zalecenie Komisji 2003/361/WE z dnia 6 maja 2003 r. w sprawie definicji mikroprzedsiębiorstwa oraz małych i średnich przedsiębiorstw (Dz.U. L 124 z 20.5.2003, s. 36).

([2]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 229/2013 z dnia 13 marca 2013 r. ustanawiające szczególne środki dotyczące rolnictwa dla mniejszych wysp Morza Egejskiego i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1405/2006 (Dz.U. L 78 z 20.3.2013, s. 41).

([3]) Dz.U. C 244 z 1.10.2004, s. 2.

▼B

a) 50 % w regionach słabiej rozwiniętych;

b) 40 % w regionach innych niż regiony słabiej rozwinięte;

c) 75 % w regionach najbardziej oddalonych, o których mowa w art. 349 TFUE;

d) 65 % na mniejszych wyspach Morza Egejskiego w rozumieniu art. 1 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 229/2013.

5. Do wsparcia, o którym mowa w niniejszym artykule ust. 1, stosuje się odpowiednio art. 71 rozporządzenia (UE) nr 1303/2013.

Artykuł 51

Innowacje w sektorze wina

Można przyznać wsparcie na inwestycje materialne i niematerialne w zakresie opracowywania nowych produktów, procesów i technologii związanych z produktami, o których mowa w załączniku VII część II. Celem tego wsparcia jest zwiększenie zbywalności i konkurencyjności unijnych produktów sektora wina; może ono również obejmować element transferu wiedzy. Maksymalne stawki pomocy mające zastosowanie do wkładu Unii we wsparcie przewidziane w niniejszym artykule są równe stawkom pomocy określonym w art. 50 ust. 4.

Artykuł 52

Destylacja produktów ubocznych

1. Można przyznać wsparcie dla dobrowolnej lub obowiązkowej destylacji produktów ubocznych powstających podczas produkcji wina, która to destylacja została przeprowadzona na podstawie warunków określonych w załączniku VIII część II sekcja D.

Kwotę wsparcia ustala się w odniesieniu do procentowej zawartości wyprodukowanego alkoholu i liczby hektolitrów. Nie wypłaca się żadnej pomocy dla zawartości alkoholu w produktach ubocznych przeznaczonych do destylacji, która przekracza 10 % zawartości alkoholu w wyprodukowanym winie.

2. Pomoc wypłacana jest destylarniom przetwarzającym produkty uboczne produkcji wina dostarczone w celu destylacji z przeznaczeniem na produkcję surowego alkoholu o minimalnej zawartości alkoholu wynoszącej 92 %.

Państwa członkowskie mogą uzależnić przyznanie wsparcia od wniesienia zabezpieczenia przez beneficjenta.

3. Maksymalne poziomy wsparcia ustala Komisja w drodze aktów wykonawczych na podstawie kosztów zbierania i przetwarzania na podstawie art. 54.

4. Odnośna pomoc obejmuje zryczałtowaną kwotę przeznaczoną na zrekompensowanie kosztów zbierania produktów ubocznych produkcji wina. Kwota ta jest przekazywana przez gorzelnię producentowi, w przypadku gdy koszty te ponosi ten ostatni.

▼B

5. Alkohol będący wynikiem destylacji, o której mowa w ust. 1, na którą przyznano wsparcie, stosuje się wyłącznie do celów przemysłowych lub energetycznych, aby uniknąć zakłócania konkurencji.

Podsekcja 3

Przepisy proceduralne

Artykuł 53

Przekazane uprawnienia

Aby zapewnić realizację celów programów wsparcia dla sektora wina w państwach członkowskich oraz sprawne i skuteczne wykorzystanie unijnych środków finansowych, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych ustanawiających:

a) przepisy dotyczące odpowiedzialności za wydatki poniesione w okresie od dnia otrzymania przez Komisję programów wsparcia i zmian do programów wsparcia do dnia rozpoczęcia ich stosowania;

b) przepisy dotyczące treści programów wsparcia oraz wydatków, kosztów administracyjnych i osobowych, a także operacji, które mogą zostać ujęte w programach wsparcia w państwach członkowskich, oraz warunków i możliwości dokonywania wypłat przez pośredników w przypadku wsparcia na rzecz ubezpieczenia zbiorów przewidzianego w art. 49;

c) przepisy dotyczące wymogu wnoszenia zabezpieczenia w przypadku wypłaty zaliczki;

d) przepisy dotyczące stosowania określeń do celów niniejszej sekcji;

e) przepisy określające pułap wydatków na ponowne sadzenie winnic ze względów zdrowotnych lub fitosanitarnych zgodnie z art. 46 ust. 3 akapit pierwszy lit. c);

f) przepisy mające na celu zapobieganie podwójnemu finansowaniu:

(i) różnych operacji w ramach jednego programu wsparcia dla sektora wina w danym państwie członkowskim, oraz

(ii) programu wsparcia dla sektora wina w danym państwie członkowskim i programu rozwoju obszarów wiejskich lub programów promocji;

g) przepisy na mocy których producenci mają wycofywać produkty uboczne wyrobu wina i wyjątki od tego obowiązku mające na celu uniknięcie dodatkowego obciążenia administracyjnego, oraz przepisy dotyczące dobrowolnej certyfikacji destylarni;

h) przepisy umożliwiające państwom członkowskim określenie warunków niezbędnych do właściwego funkcjonowania środków wsparcia w ramach ich programów.

▼B

Artykuł 54

Uprawnienia wykonawcze zgodnie z procedurą sprawdzającą

Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające środki dotyczące:

a) przedkładania programów wsparcia oraz odpowiednich planów finansowych, jak również dotyczące przeglądów programów wsparcia;

b) procedur składania i wyboru wniosków oraz procedur wypłaty;

c) składania, formatu i treści sprawozdań oraz ewaluacji programów wsparcia w państwach członkowskich;

d) ustalania przez państwa członkowskie wielkości wsparcia z tytułu zielonych zbiorów i destylacji produktów ubocznych;

e) zarządzania finansami oraz przepisów w zakresie stosowania środków wsparcia przez państwa członkowskie;

f) procedur dotyczących zabezpieczenia, które należy wnieść, i jego wysokości w przypadku wypłaty zaliczki.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

Sekcja 5

Pomoc w sektorze pszczelarskim

Artykuł 55

Programy krajowe i finansowanie krajowe

1. W celu poprawy ogólnych warunków produkcji i wprowadzania do obrotu produktów pszczelich państwa członkowskie mogą opracować trzyletnie programy krajowe w sektorze pszczelarskim („programy pszczelarskie”). Programy te opracowuje się we współpracy z reprezentatywnymi organizacjami z sektora pszczelarstwa.

2. Unijny wkład finansowy w programy pszczelarskie stanowi równowartość 50 % wydatków ponoszonych przez państwa członkowskie na te programy, zatwierdzone zgodnie z art. 57 akapit pierwszy lit. c).

3. Aby kwalifikować się do finansowania unijnego przewidzianego w ust. 2, państwa członkowskie przeprowadzają analizę struktur produkcji i wprowadzania do obrotu w sektorze pszczelarskim na swoim terytorium.

4. Następujące środki mogą być włączone do programów pszczelarskich:

a) pomoc techniczna skierowana do pszczelarzy i organizacji pszczelarzy;

b) zwalczanie inwazji pasożytów i chorób pszczół, w szczególności warrozy;

▼B

c) racjonalizacja sezonowego przenoszenia uli;

d) środki wspierające laboratoria przeprowadzające analizy produktów pszczelich w celu ułatwiania pszczelarzom wprowadzania do obrotu i podnoszenia wartości swoich produktów;

e) środki mające na celu wsparcie zasiedlania uli w Unii;

f) współpraca z wyspecjalizowanymi podmiotami w zakresie wdrażania stosowanych programów naukowo-badawczych w dziedzinie pszczelarstwa i produktów pszczelich;

g) monitorowanie rynku;

h) poprawa jakości produktów, aby skuteczniej pozycjonować produkty na rynku.

Artykuł 56

Przekazane uprawnienia

1. W celu zapewnienia sprawnego i skutecznego wykorzystania unijnych środków finansowych na pszczelarstwo, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych dotyczących:

a) unikania podwójnego finansowania programów pszczelarskich i programów rozwoju obszarów wiejskich w państwach członkowskich;

b) podstaw przydzielania unijnego wkładu finansowego każdemu uczestniczącemu państwu członkowskiemu, między innymi w oparciu o łączną liczbę uli w Unii.

2. W celu zapewnienia, aby unijny program pomocy był dostosowany do rozwoju sytuacji oraz aby objęte nim środki były skuteczne w poprawie ogólnych warunków produkcji i sprzedaży produktów pszczelarstwa, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych w celu aktualizacji wykazu środków, o których mowa w art. 55 ust. 4, które mogą zostać włączone do programów pszczelarskich państw członkowskich, poprzez dodanie innych środków lub dostosowanie tych środków bez skreślania któregokolwiek z nich. Taka aktualizacja wykazu środków nie wpływa na programy krajowe przyjęte przed wejściem w życie danego aktu delegowanego.

Artykuł 57

Uprawnienia wykonawcze zgodnie z procedurą sprawdzającą

Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające środki niezbędne do stosowania niniejszej sekcji dotyczące:

a) treści programów krajowych i przeprowadzonych przez państwa członkowskie badań dotyczących struktury produkcji i sprzedaży w ich sektorach pszczelarskich;

▼B

b) procedury ponownego przydziału niewykorzystanych środków finansowych;

c) zatwierdzania przedłożonych przez państwa członkowskie programów pszczelarskich, w tym przyznawania unijnego wkładu finansowego każdemu z uczestniczących państw członkowskich oraz maksymalnego poziomu finansowania przez państwa członkowskie.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

Sekcja 6

Pomoc w sektorze chmielu

Artykuł 58

Pomoc dla organizacji producentów

1. Unia przyznaje pomoc organizacjom producentów w sektorze chmielu uznanym na podstawie art. 152, przeznaczoną na realizację celów, o których mowa w art. 152 ust. 1 lit. c) ppkt (i), (ii) lub (iii).

2. Finansowanie przez Unię pomocy organizacjom producentów przewidzianej w ust. 1 wynosi dla Niemiec 2 277 000 EUR rocznie.

Artykuł 59

Przekazane uprawnienia

W celu zapewnienia finansowania z pomocy, o której mowa w art. 58, realizacji celów, o których mowa w art. 152, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych dotyczących:

a) wniosków o przyznanie pomocy, w tym przepisów dotyczących terminów i dokumentów towarzyszących;

b) przepisów dotyczących kwalifikujących się obszarów uprawy chmielu i obliczania kwot, które mają być wypłacone każdej organizacji producentów.

Artykuł 60

Uprawnienia wykonawcze zgodnie z procedurą sprawdzającą

Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające środki niezbędne do stosowania niniejszej sekcji dotyczącej wypłaty pomocy.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

▼B

ROZDZIAŁ III

System zezwoleń na nasadzenia winorośli

Artykuł 61

Czas trwania

System zezwoleń na nasadzenia winorośli ustanowiony w niniejszym rozdziale stosuje się od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2030 r.; Komisja przeprowadzi przegląd śródokresowy w celu ewaluacji funkcjonowania systemu oraz, w stosownych przypadkach, przedstawi wnioski.

Sekcja 1

Zarządzanie systemem zezwoleń na nasadzenia winorośli

Artykuł 62

Zezwolenia

1. Winorośl odmian zaklasyfikowanych zgodnie z art. 81 ust. 2 może być sadzona lub powtórnie sadzona tylko jeżeli uzyskano zezwolenie zgodnie z art. 64, 66 i 68 na warunkach określonych w niniejszym rozdziale.

2. Państwa członkowskie udzielają zezwoleń, o których mowa w ust. 1, dotyczących konkretnego obszaru mierzonego w hektarach, po złożeniu przez producentów wniosku spełniającego obiektywne i niedyskryminacyjne kryteria kwalifikowalności. Tych zezwoleń udziela się producentom bezpłatnie.

3. Zezwolenia, o których mowa w ust. 1, są ważne przez trzy lata od daty udzielenia. Producent, który nie wykorzystał udzielonego zezwolenia w okresie jego ważności, podlega karom administracyjnym zgodnie z art. 89 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 1306/2013.

4. Niniejszy rozdział nie ma zastosowania do nasadzeń lub ponownych nasadzeń na obszarach przeznaczonych do celów doświadczalnych lub na szkółki szczepów, ani do obszarów, z których wino lub jego produkty przeznaczone są wyłącznie do spożycia w gospodarstwie domowym plantatora, ani do obszarów przeznaczonych do nowego nasadzenia dokonywanego w ramach działań związanych z obowiązkowym zakupem, prowadzonym w interesie publicznym, na mocy prawa krajowego.

Artykuł 63

Mechanizm zabezpieczenia dotyczący nowych nasadzeń

1. Państwa członkowskie corocznie udzielają zezwoleń na nowe nasadzenia odpowiadające 1 % całkowitej powierzchni upraw winorośli na ich terytorium mierzonej w dniu 31 lipca roku poprzedzającego.

2. Państwa członkowskie mogą:

a) zastosować na poziomie krajowym odsetek niższy od odsetka określonego w ust. 1;

▼B

b) ograniczyć udzielanie zezwoleń na poziomie regionalnym, dla konkretnych obszarów kwalifikujących się ze względu na produkcję win o chronionej nazwie pochodzenia, produkcję win o chronionym oznaczeniu geograficznym lub obszarów, na których produkuje się wino bez oznaczenia geograficznego.

3. Każde z ograniczeń, o których mowa w ust. 2, musi przyczyniać się do uporządkowanego wzrostu nasadzeń winorośli, być ustalane w wysokości przekraczającej 0 % wzrostu i uzasadnione przez co najmniej jedną z następujących szczegółowych przyczyn:

a) potrzebą uniknięcia dobrze udokumentowanego ryzyka nadmiernej podaży produktów sektora wina w stosunku do perspektyw rynkowych dla tych produktów, bez przekraczania wielkości koniecznej do zaspokojenia tej potrzeby;

b) potrzebą uniknięcia dobrze udokumentowanego ryzyka znacznej dewaluacji konkretnych chronionych nazw pochodzenia lub chronionych oznaczeń geograficznych.

4. Państwa członkowskie podają do wiadomości publicznej wszelkie decyzje przyjęte zgodnie z ust. 2; powinny one zostać należycie uzasadnione. Państwa członkowskie niezwłocznie powiadamiają Komisję o tych decyzjach, podając ich uzasadnienie.

Artykuł 64

Udzielanie zezwoleń na nowe nasadzenia

1. Jeżeli cały obszar, którego dotyczą kwalifikujące się wnioski o zezwolenie w danym roku, nie przekracza obszaru udostępnionego przez dane państwo członkowskie, przyjmuje się wszystkie takie wnioski.

Do celów niniejszego artykułu państwa członkowskie mogą stosować jako kryteria kwalifikowalności jedno lub większą liczbę następujących obiektywnych i niedyskryminacyjnych kryteriów:

a) wnioskodawca posiada obszar upraw nie mniejszy niż obszar, w odniesieniu do którego składa wniosek o zezwolenie;

b) wnioskodawca posiada odpowiednie umiejętności i kompetencje;

c) wniosek nie pociąga za sobą ryzyka osłabienia reputacji odnośnej chronionej nazwy pochodzenia, co stanowi domniemanie, chyba że organy publiczne dowiodą występowania takiego ryzyka;

d) w należycie uzasadnionych przypadkach, jedno lub większą liczbę kryteriów, o których mowa w ust. 2, o ile są one stosowane w sposób obiektywny i niedyskryminacyjny.

▼B

2. Jeżeli cały obszar, którego dotyczą kwalifikujące się wnioski, o których mowa w ust. 1, przekracza obszar udostępniony przez dane państwo członkowskie, zezwoleń udziela się zgodnie z proporcjonalnym rozdziałem hektarów wśród wszystkich wnioskodawców na podstawie wielkości obszaru, w odniesieniu do którego złożyli oni wniosek o zezwolenie. Przyznanie zezwolenia może również w części lub całości być oparte na jednym lub większej liczbie następujących obiektywnych i niedyskryminacyjnych kryteriów pierwszeństwa:

▼C2

a) producenci, którzy nasadzają winorośl po raz pierwszy i którzy prowadzą gospodarstwo rolne (nowi uczestnicy rynku);

▼B

b) obszary, na których winnice przyczyniają się do ochrony środowiska;

c) obszary przeznaczone do nowego nasadzania, które będzie prowadzone w ramach projektów związanych z konsolidacją gruntów;

d) obszary z ograniczeniami naturalnymi lub innymi szczególnymi ograniczeniami;

e) zrównoważoność projektów dotyczących rozwoju lub ponownego sadzenia na podstawie oceny ekonomicznej;

f) obszary przeznaczone do nowego nasadzania, które przyczyniają się do zwiększania konkurencyjności na poziomie gospodarstwa i regionu;

g) projekty oferujące możliwość poprawy jakości produktów z oznaczeniami geograficznymi;

h) obszary przeznaczone do nowego nasadzania w ramach zwiększania rozmiarów małych i średnich przedsiębiorstw.

3. Państwa członkowskie podają do wiadomości publicznej stosowane przez siebie kryteria, o których mowa w ust. 1 i 2, oraz niezwłocznie powiadamiają o nich Komisję.

Artykuł 65

Rola organizacji zawodowych

Przy stosowaniu art. 63 ust. 2 państwo członkowskie może uwzględniać zalecenia przedstawione przez uznane organizacje zawodowe działające w sektorze wina, o których mowa w art. 152, 156 i 157, przez zainteresowane grupy producentów, o których mowa w art. 95, lub inne rodzaje organizacji zawodowych uznanych na podstawie ustawodawstwa tego państwa członkowskiego, pod warunkiem że zalecenia poprzedzono zawarciem porozumienia między odnośnymi reprezentatywnymi podmiotami działającymi na danym obszarze geograficznym.

Zalecenia dotyczą okresu nie dłuższego niż trzy lata.

Artykuł 66

▼C2

Ponowne nasadzanie

▼B

1. Państwa członkowskie automatycznie udzielają zezwolenia producentom, którzy począwszy od dnia 1 stycznia 2016 r. wykarczowali obszar, na którym uprawiano winorośl i złożyli wniosek o zezwolenie. Takie zezwolenia odpowiadają wykarczowanemu obszarowi pod względem czystego zbioru. Obszary objęte takimi zezwoleniami nie są wliczane do celów art. 63.

▼B

2. Państwa członkowskie mogą udzielić zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, producentom przewidującym wykarczowanie obszaru uprawy winorośli, jeżeli wykarczowanie nastąpi najpóźniej na koniec czwartego roku od daty posadzenia nowej winorośli.

3. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, ma zastosowanie do tego samego gospodarstwa rolnego, w którym miało miejsce karczowanie winorośli. Na obszarach kwalifikujących się do produkcji win oznaczonych chronioną nazwą pochodzenia lub chronionym oznaczeniem geograficznym państwa członkowskie mogą – na podstawie zalecenia organizacji zawodowej zgodnie z art. 65 – ograniczyć ponowne sadzenie do winorośli odpowiadającej takiej samej specyfikacji uprawniającej do chronionej nazwy pochodzenia lub chronionego oznaczenia geograficznego co winorośl na obszarze wykarczowanym.

▼C2

4. Niniejszy artykuł nie ma zastosowania w przypadku karczowania winorośli nasadzonej bez zezwolenia.

▼B

Artykuł 67

Pomoc de minimis

1. System zezwoleń na nasadzenia winorośli określony w niniejszym rozdziale nie ma zastosowania w państwach członkowskich, w których unijny przejściowy system praw do sadzenia ustanowiony w części II tytuł I rozdział III sekcja IVa podsekcja II rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 nie miał zastosowania w dniu 31 grudnia 2007 r.

2. Państwa członkowskie, w których system, o którym mowa w ust. 1, miał zastosowanie w dniu 31 grudnia 2007 r. i w których obszar upraw winorośli objęta tym systemem nie przekracza 10 000 hektarów, mogą zadecydować, że nie będą wdrażać systemu zezwoleń na nasadzenia winorośli ustanowionego w niniejszym rozdziale.

Artykuł 68

Przepisy przejściowe

1. Prawa do sadzenia przyznane producentom zgodnie z art. 85h, 85i lub 85k rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 przed dniem 31 grudnia 2015 r., których ci producenci nie wykorzystali i które w tym dniu nie utraciły jeszcze ważności, mogą zostać od dnia 1 stycznia 2016 r. przekształcone w zezwolenia na warunkach określonych w niniejszym rozdziale.

Takie przekształcenie odbywa się na wniosek tych producentów złożony przed dniem 31 grudnia 2015 r. Państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o umożliwieniu producentom składania takich wniosków o przekształcenie praw do sadzenia w zezwolenia do dnia 31 grudnia 2020 r.

2. Zezwolenia udzielone na mocy ust. 1 mają taki sam okres ważności co prawa do sadzenia, o których mowa w ust. 1. Jeżeli zezwolenia te nie zostaną wykorzystane, ich ważność kończy się najpóźniej do dnia 31 grudnia 2018 r. lub, w przypadku gdy dane państwo członkowskie podjęło decyzję, o której mowa w ust. 1 akapit drugi, najpóźniej do dnia 31 grudnia 2023 r.

▼B

3. Obszary objęte zezwoleniami udzielonymi na mocy ust. 1 nie są wliczane do celów art. 63.

Artykuł 69

Przekazane uprawnienia

Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych dotyczących:

a) warunków stosowania wyłączenia, o którym mowa w art. 62 ust. 4;

b) przepisów odnoszących się do kryteriów, o których mowa w art. 64 ust. 1 i 2;

c) dodawania kryteriów do kryteriów wymienionych w art. 64 ust. 1 i 2;

d) współistnienia winorośli, do której wykarczowania zobowiązał się producent, wraz z nowoposadzoną winoroślą zgodnie z art. 66 ust. 2;

e) podstaw podjęcia przez państwo członkowskie decyzji na mocy art. 66 ust. 3.

Artykuł 70

Uprawnienia wykonawcze zgodnie z procedurą sprawdzającą

Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające niezbędne środki dotyczące:

a) procedur udzielania zezwoleń;

b) rejestrów, jakie mają prowadzić państwa członkowskie, oraz powiadomień, jakie mają być przesyłane Komisji.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

Sekcja 2

Kontrola systemu zezwoleń na nasadzenia winorośli

Artykuł 71

Nasadzenia bez zezwolenia

▼C2

1. Producenci karczują na własny koszt nasadzenia winoroślą dokonane bez zezwolenia.

2. Jeżeli producenci nie wykarczują winorośli w okresie czterech miesięcy od daty powiadomienia ich o nieprawidłowości, państwa członkowskie zapewniają wykarczowanie takich nasadzeń dokonanych bez zezwolenia w okresie dwóch lat następujących po zakończeniu tego okresu czteromiesięcznego. Związane z tym koszty ponoszą producenci, których to dotyczy.

▼C2

3. Państwa członkowskie do dnia 1 marca każdego roku przekazują Komisji informacje o sumarycznej wielkości obszaru, co do którego upewniono się, że został nasadzony winoroślą bez zezwolenia po dniu 1 stycznia 2016 r., a także o wielkości obszarów wykarczowanych zgodnie z ust. 1 i 2.

4. Producent, który nie spełnił obowiązku określonego w ust. 1 niniejszego artykułu, podlega karom określonym zgodnie z art. 64 rozporządzenia (UE) nr 1306/2013.

5. Na obszarach nasadzonych winoroślą bez zezwolenia nie przysługują jakiekolwiek krajowe lub unijne środki wsparcia.

▼B

Artykuł 72

Uprawnienia wykonawcze zgodnie z procedurą sprawdzającą

Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające niezbędne środki określające szczegółowe wymogi w zakresie informowania, które mają spełniać państwa członkowskie, w tym ewentualnego zmniejszenia ograniczeń budżetowych przewidzianych w załączniku VI, w przypadku braku zgodności.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

TYTUŁ II

PRZEPISY REGULUJĄCE WPROWADZANIE DO OBROTU I ORGANIZACJE PRODUCENTÓW

ROZDZIAŁ I

Przepisy regulujące wprowadzanie do obrotu

Sekcja 1

Normy handlowe

Podsekcja 1

Przepisy wstępne

Artykuł 73

Zakres stosowania

Bez uszczerbku dla innych przepisów stosowanych do produktów rolnych, jak również bez uszczerbku dla przepisów przyjętych w sektorze weterynaryjnym, fitosanitarnym i spożywczym w celu zapewnienia, aby produkty spełniały normy higieniczne i zdrowotne, oraz w celu ochrony zdrowia zwierząt, roślin i ludzi, w niniejszej sekcji ustanawia się przepisy dotyczące norm handlowych. Normy te dzielą się na normy obowiązkowe oraz określenia zastrzeżone stosowane fakultatywnie w odniesieniu do produktów rolnych.

▼B

Podsekcja 2

Normy handlowe dla poszczególnych sektorów lub produktów

Artykuł 74

Zasada ogólna

Produkty, dla których ustanowiono zgodnie z niniejszą sekcją normy handlowe w podziale na sektory lub produkty mogą być wprowadzane do obrotu w Unii tylko jeżeli są zgodne z tymi normami.

Artykuł 75

Ustanawianie i treść

1. Normy handlowe mogą mieć zastosowanie do jednego lub większej liczby następujących sektorów i produktów:

a) oliwa z oliwek i oliwki stołowe;

b) owoce i warzywa;

c) przetworzone produkty z owoców i warzyw;

d) banany;

e) żywe rośliny;

f) jaja;

g) mięso drobiowe;

h) tłuszcze do smarowania przeznaczone do spożycia przez ludzi;

i) chmiel.

2. Aby uwzględnić oczekiwania konsumentów oraz poprawić warunki ekonomiczne produkcji i wprowadzania do obrotu, a także jakość produktów rolnych objętych ust. 1 i 4 niniejszego artykułu, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych dotyczących norm handlowych w podziale na sektory lub produkty na wszystkich etapach wprowadzania produktu do obrotu, jak również odstępstw i wyłączeń od stosowania takich norm, w celu dostosowania do ciągle zmieniających się warunków rynkowych, zmieniających się wymagań konsumentów, rozwoju odpowiednich norm międzynarodowych oraz zapobiegania powstawaniu ►C2 przeszkód dla innowacji produktów. ◄

3. Bez uszczerbku dla art. 26 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 ([1]) normy handlowe, o których mowa w ust. 1, mogą dotyczyć co najmniej jednego z następujących

([1]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylenia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz.U. L 304 z 22.11.2011, s. 18).

▼B

wymogów określonych na podstawie sektora lub produktu i opartych na cechach charakterystycznych każdego sektora, potrzebie uregulowania wprowadzania do obrotu oraz na warunkach określonych w ust. 5 niniejszego artykułu:

a) definicji technicznych, oznaczeń i opisów handlowych dotyczących sektorów innych niż określone w art. 78;

b) kryteriów klasyfikacji takich jak podział na klasy, masa, wielkość, wiek i kategoria;

c) gatunku, odmiany roślin, rasy zwierząt lub typu handlowego;

d) prezentacji, etykietowania związanego z obowiązkowymi normami handlowymi, opakowania, zasad stosowanych w stosunku do zakładów pakowania, oznakowania, roku zbioru oraz użycia szczególnych określeń, bez uszczerbku dla art. 92–123;

e) kryteriów takich jak wygląd, konsystencja, budowa, właściwości produktu i procentowa zawartość wody;

f) specyficznych substancji użytych w produkcji, części składowych lub składników, włączając w to ich zawartość ilościową, czystość i tożsamość;

g) rodzaju działalności rolnej i metod produkcji, w tym praktyk enologicznych i zaawansowanych systemów zrównoważonej produkcji;

h) kupażowania moszczu winogronowego i wina, w tym jego definicji, mieszania i jego ograniczeń;

i) częstotliwości odbioru, dostawy, ochrony i przygotowania, metody i temperatury konserwowania, przechowywania i transportu;

j) miejsca produkcji lub pochodzenia, z wyjątkiem mięsa drobiowego i tłuszczów do smarowania;

k) ograniczeń w odniesieniu do stosowania niektórych substancji i praktyk;

l) szczególnego wykorzystania;

m) warunków regulujących zbywanie, posiadanie, obrót i wykorzystywanie produktów niespełniających norm handlowych przyjętych na podstawie ust. 1 lub definicji, oznaczeń i opisów handlowych, o których mowa w art. 78, jak również warunków regulujących zbywanie produktów ubocznych.

▼B

4. Oprócz ust. 1, normy handlowe mogą mieć zastosowanie do sektora wina. Ust. 3 lit. f), g), h), k) i m) stosuje się do sektora wina.

5. Normy handlowe w odniesieniu do sektorów i produktów przyjęte na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu ustanawia się bez uszczerbku dla art. 84–88 oraz załącznika IX; normy te uwzględniają:

a) specyfikę danego produktu;

b) konieczność zapewnienia warunków ułatwiających wprowadzenie produktów do obrotu;

c) interes producentów polegający na przekazywaniu informacji o właściwościach produktu i produkcji oraz interes konsumentów polegający na otrzymywaniu adekwatnej i przejrzystej informacji na temat produktu, w tym miejsca produkcji ustalonego dla każdego produktu z osobna i na odpowiednim poziomie geograficznym, po przeprowadzeniu oceny skutków, uwzględniającej w szczególności koszty i ►C2 obciążenia administracyjne dla podmiotów gospodarczych oraz korzyści dla producentów i konsumenta finalnego; ◄

d) dostępne metody określania cech fizycznych, chemicznych i organoleptycznych produktów;

e) standardowe zalecenia przyjęte przez organy międzynarodowe;

f) potrzebę związaną z zachowaniem naturalnych i podstawowych właściwości produktów oraz z unikaniem wprowadzania istotnych zmian w składzie danego produktu.

6. W celu uwzględnienia oczekiwań konsumentów oraz potrzeby poprawy warunków gospodarczych produkcji, wprowadzania do obrotu oraz jakości produktów rolnych, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych w celu zmiany wykazu sektorów, o którym mowa w ust. 1. ►C2 Takie akty delegowane są ściśle ograniczone do wykazanych potrzeb wynikających ze zmieniającego się popytu konsumpcyjnego, postępu technicznego lub potrzeby innowacji produktów, a Komisja składa Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące tych aktów, w którym zawiera ocenę, w szczególności, potrzeb konsumentów, kosztów i obciążeń administracyjnych dla podmiotów gospodarczych, w tym wpływu na rynek wewnętrzny i na handel międzynarodowy, oraz korzyści dla producentów i konsumenta finalnego. ◄

Artykuł 76

Dodatkowe wymogi dotyczące wprowadzania do obrotu produktów w sektorze owoców i warzyw

1. Ponadto, w przypadku gdy ma to znaczenie w odniesieniu do mających zastosowanie norm handlowych, o których mowa w art. 75, produkty sektora owoców i warzyw, które mają zostać sprzedane konsumentowi jako produkty świeże, mogą być wprowadzane do obrotu tylko, jeżeli mają solidną i właściwą jakość handlową oraz jeżeli wskazano państwo pochodzenia.

▼B

2. Normy handlowe, o których mowa w ust. 1, a także wszelkie normy handlowe mające zastosowanie do sektora owoców i warzyw określone zgodnie z niniejszą podsekcją mają zastosowanie do wszystkich etapów wprowadzania do obrotu, w tym przywozu i wywozu, i mogą dotyczyć jakości, klasyfikacji, masy, wielkości, pakowania, opakowań, przechowywania, transportu, prezentacji i działań marketingowych.

3. Posiadacz produktów sektora owoców i warzyw objętych normami handlowymi może wystawiać te produkty, oferować je na sprzedaż, dostarczać i wprowadzać do obrotu w Unii wyłącznie zgodnie z tymi normami i jest odpowiedzialny za zapewnienie takiej zgodności.

4. W celu zapewnienia właściwego stosowania wymogu określonego w ust. 1 niniejszego artykułu oraz w celu uwzględnienia niektórych szczególnych sytuacji, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych dotyczących szczególnych odstępstw od niniejszego artykułu niezbędnych do jego właściwego stosowania.

Artykuł 77

Certyfikacja chmielu

1. Oprócz, w stosownych przypadkach, spełnienia mających zastosowanie norm handlowych, produkty sektora chmielu pochodzące ze zbiorów lub wytworzone w Unii podlegają procedurze certyfikacji na mocy niniejszego artykułu.

2. Certyfikaty można wydawać wyłącznie dla produktów spełniających minimalne wymagania jakościowe obowiązujące na danym etapie wprowadzania do obrotu. W przypadku mączki chmielowej, mączki chmielowej z podwyższoną zawartością lupuliny, ekstraktu chmielowego oraz mieszanych produktów chmielowych, certyfikat może zostać wydany wyłącznie pod warunkiem, że zawartość alfa kwasów w tych produktach nie jest mniejsza od jej zawartości w chmielu, z którego zostały one wytworzone.

3. Certyfikaty zawierają co najmniej informacje o:

a) miejscu lub miejscach produkcji chmielu;

b) roku lub latach zbiorów; oraz

c) odmianie lub odmianach.

4. Produkty sektora chmielu można wprowadzać do obrotu bądź wywozić tylko, jeżeli wydano dla nich certyfikat zgodnie z niniejszym artykułem.

W przypadku przywożonych produktów sektora chmielu świadectwo, o którym mowa w art. 190 ust. 2, uważa się za równoważne takiemu certyfikatowi.

▼B

5. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych w celu przyjęcia środków stanowiących odstępstwo od ust. 4 niniejszego artykułu:

a) w celu spełnienia wymogów handlowych określonych państw trzecich; lub

b) w odniesieniu do produktów przeznaczonych do zastosowań specjalnych.

Środki, o których mowa w akapicie pierwszym:

(i) pozostają bez uszczerbku dla normalnego obrotu produktami, dla których został wydany certyfikat; oraz

(ii) zawierają gwarancje mające na celu uniknięcie wszelkich niejasności związanych z tymi produktami.

Artykuł 78

Definicje, oznaczenia i opisy handlowe dotyczące niektórych sektorów i produktów

1. Oprócz, w stosownych przypadkach, mających zastosowanie norm handlowych stosuje się definicje, oznaczenia i opisy handlowe określone w załączniku VII do następujących sektorów lub produktów:

a) wołowiny i cielęciny;

b) wina;

c) mleka i przetworów mlecznych przeznaczonych do spożycia przez ludzi;

d) mięsa drobiowego;

e) jaj;

f) tłuszczów do smarowania przeznaczonych do spożycia przez ludzi; oraz

g) oliwy z oliwek i oliwek stołowych.

2. Definicje, oznaczenia lub opisy handlowe określone w załączniku VII mogą być używane w Unii wyłącznie w celu wprowadzenia na rynek produktu spełniającego odpowiednie wymogi ustanowione w tym załączniku.

3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych dotyczących zmian, odstępstw lub wyłączeń w odniesieniu do definicji i opisów handlowych przewidzianych w załączniku VII. Te akty delegowane są ściśle ograniczone do wykazanych potrzeb wynikających ze zmieniającego się popytu konsumpcyjnego, postępu technicznego lub ►C2 potrzeby innowacji produktów. ◄

4. W celu zapewnienia, aby podmioty i państwa członkowskie jasno i właściwie rozumiały definicje i opisy handlowe przewidziane w załączniku VII, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych dotyczących zasad specyfikacji i stosowania tych definicji i norm.

▼B

5. Aby uwzględnić oczekiwania konsumentów i zmiany na rynku przetworów mlecznych, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych określających przetwory mleczne, w odniesieniu do których podaje się gatunek zwierzęcia, od którego dane mleko pochodzi, jeżeli nie jest to mleko krowie, oraz określających niezbędne przepisy.

Artykuł 79

Tolerancja

1. Aby uwzględnić specyfikę każdego produktu lub sektora, różne etapy wprowadzania do obrotu, warunki techniczne, jakiekolwiek możliwe znaczące trudności praktyczne oraz dokładność i powtarzalność metod analizy, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych dotyczących tolerancji dla co najmniej jednej normy szczegółowej, której przekroczenie powoduje, iż cała partia produktów uważana jest za niezgodną z tą normą.

2. Przy przyjmowaniu aktów, o których mowa w ust. 1, Komisja uwzględnia potrzebę niezmieniania swoistych cech produktu i unikania obniżenia jego jakości.

Artykuł 80

Praktyki enologiczne i metody analizy

1. W produkcji i konserwowaniu produktów wymienionych w załączniku VII część II w Unii stosuje się wyłącznie praktyki enologiczne zatwierdzone zgodnie z załącznikiem VIII i określone w art. 75 ust. 3 lit. g) oraz art. 83 ust. 2 i 3.

Akapitu pierwszego nie stosuje się do:

a) soku winogronowego oraz zagęszczonego soku winogronowego; oraz

b) moszczu winogronowego i zagęszczonego moszczu winogronowego przeznaczonego do przygotowania soku winogronowego.

Dozwolone praktyki enologiczne są stosowane tylko do celów zapewnienia właściwej fermentacji winiarskiej, odpowiedniego konserwowania lub właściwego dojrzewania produktu.

Produkty wymienione w załączniku VII część II wytwarzane są w Unii zgodnie z przepisami ustanowionymi w załączniku VIII.

2. Produktów wymienionych w załączniku VII część II nie wprowadza się do obrotu w Unii, jeżeli:

a) zostały poddane praktykom enologicznym niedozwolonym w Unii;

▼B

b) zostały poddane praktykom enologicznym niedozwolonym w danym państwie; lub

c) nie są zgodne z przepisami ustanowionymi w załączniku VIII.

Produkty sektora wina, które nie nadają się do obrotu zgodnie z akapitem pierwszym, zostają zniszczone. Na zasadzie odstępstwa od tego przepisu państwa członkowskie mogą zezwolić na wykorzystanie niektórych produktów o określonych przez nie cechach w destylarniach i wytwórniach octu lub do użytku przemysłowego, pod warunkiem że takie zezwolenie nie staje się zachętą do produkcji produktów sektora wina wymienionych w części II załącznika VI z użyciem niedozwolonych praktyk enologicznych.

3. W przypadku zatwierdzania praktyk enologicznych dla wina, o których mowa w art. 75 ust. 3 lit. g), Komisja:

a) uwzględnia praktyki enologiczne i metody analizy zalecane i opublikowane przez OIV, a także wyniki eksperymentalnego stosowania dotychczas niedozwolonych praktyk enologicznych;

b) uwzględnia kwestię ochrony zdrowia ludzkiego;

c) uwzględnia potencjalne ryzyko dla konsumentów, którzy mogą zostać wprowadzeni w błąd ze względu na ugruntowane postrzeganie produktu i ich oczekiwania z nim związane, biorąc pod uwagę dostępność i skuteczność środków informacyjnych, które wykluczą takie ryzyko;

d) pozwala na zachowanie naturalnych i podstawowych właściwości wina i niewprowadzanie istotnych zmian w składzie danego produktu;

e) zapewnia akceptowalny minimalny poziom troski o środowisko;

f) przestrzega ogólnych zasad dotyczących praktyk enologicznych i przepisów określonych w załączniku VIII.

4. W celu zapewnienia prawidłowego postępowania z niezbywalnymi produktami sektora win, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych dotyczących przepisów odnoszących się do krajowych procedur, o których mowa w ust. 2 akapit drugi niniejszego artykułu, oraz odstępstw od nich, w zakresie wycofywania lub niszczenia produktów sektora wina niezgodnych z wymogami.

5. W stosownych przypadkach Komisja przyjmuje akty wykonawcze ustanawiające metody, o których mowa w art. 75 ust. 5 lit. d), w odniesieniu do produktów wymienionych w załączniku VII część II. Podstawą tych metod są wszelkie odpowiednie metody zalecane i opublikowane przez OIV, chyba że byłyby one nieskuteczne lub niewłaściwe w kontekście celu, do którego dąży Unia. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

W oczekiwaniu na przyjęcie takich aktów wykonawczych należy stosować metody i zasady dozwolone w danym państwie członkowskim.

▼B

Artykuł 81

Odmiany winorośli

1. Produkty wymienione w załączniku VII część II i wytwarzane w Unii powstają z odmian winorośli klasyfikowanych zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu.

2. Z zastrzeżeniem ust. 3 państwa członkowskie dokonują klasyfikacji odmian winorośli, które mogą być sadzone, sadzone ponownie lub szczepione na ich terytoriach w celu produkcji wina.

Tylko odmiany winorośli spełniające następujące warunki mogą być klasyfikowane przez państwa członkowskie:

a) dana odmiana należy do gatunku *Vitis vinifera* lub pochodzi z krzyżówki gatunku *Vitis vinifera* z innymi gatunkami rodzaju *Vitis*;

b) dana odmiana nie jest jedną z następujących odmian: Noah, Othello, Isabelle, Jacquez, Clinton i Herbemont.

W przypadku gdy odmiana winorośli jest skreślona z klasyfikacji, o której mowa w akapicie pierwszym, wykarczowanie tej odmiany następuje w ciągu 15 lat od momentu jej skreślenia.

3. Państwa członkowskie, których roczna produkcja wina, obliczana na podstawie średniej produkcji w ciągu ostatnich 5 lat winiarskich, nie przekracza 50 000 hektolitrów, są wyłączone z obowiązku klasyfikacji przewidzianego w ust. 2 akapit pierwszy.

▼C2

Jednak również w tych państwach członkowskich można do celów produkcji wina sadzić, sadzić ponownie lub szczepić jedynie odmiany winorośli zgodne z ust. 2 akapit drugi.

▼B

4. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 akapit pierwszy i trzeci oraz ust. 3 akapit drugi państwa członkowskie zezwalają na sadzenie, ponowne sadzenie lub szczepienie następujących odmian winorośli do badań i eksperymentów naukowych:

a) odmian winorośli, które nie są sklasyfikowane, w przypadku państw członkowskich innych niż te, o których mowa w ust. 3;

b) odmian winorośli, które nie spełniają ust. 2 akapit drugi, w przypadku państw członkowskich, o których mowa w ust. 3.

5. Obszary obsadzone odmianami winorośli do celów produkcji wina, które obsadzono z naruszeniem ust. 2, 3 i 4, podlegają wykarczowaniu.

▼C2

Nie ma jednak obowiązku karczowania takich obszarów, jeżeli dana produkcja przeznaczona jest wyłącznie na użytek własny gospodarstwa domowego producentów wina.

▼B

Artykuł 82

Szczególne wykorzystanie wina nieodpowiadające kategoriom określonym w załączniku VII część II

Z wyjątkiem wina butelkowanego, w odniesieniu do którego istnieje dowód, że butelkowanie zostało przeprowadzone przed dniem 1 września 1971 r., wino wyprodukowane z odmian winorośli wymienionych w klasyfikacjach przygotowanych zgodnie z art. 81 ust. 2 akapit pierwszy, lecz nieodpowiadające żadnej z kategorii określonych w załączniku VII część II, ►C2 jest przeznaczone wyłącznie na użytek własny gospodarstw domowych indywidualnych producentów wina oraz do produkcji octu winnego lub do destylacji. ◄

Artykuł 83

Przepisy krajowe dotyczące niektórych produktów i sektorów

1. Niezależnie od art. 75 ust. 2 państwa członkowskie mogą przyjąć lub utrzymać przepisy krajowe ustanawiające różne poziomy jakości dla tłuszczów do smarowania. Takie przepisy powinny umożliwiać przeprowadzenie oceny poziomów jakości na podstawie kryteriów odnoszących się przede wszystkim do zastosowanych surowców, organoleptycznych cech tych produktów oraz ich stabilności fizycznej i mikrobiologicznej.

Państwa członkowskie korzystające z możliwości przewidzianej w akapicie pierwszym zapewniają, aby w odniesieniu do produktów innych państw członkowskich, które spełniają kryteria ustanowione w tych przepisach krajowych, można było na niedyskryminacyjnych warunkach używać określeń, które potwierdzają, że te kryteria zostały spełnione.

►C2 2. Państwa członkowskie mogą ograniczyć stosowanie niektórych praktyk enologicznych lub zakazać ich stosowania oraz wprowadzić bardziej rygorystyczne zasady ◄ w odniesieniu do win dozwolonych na mocy prawa unijnego produkowanych na ich terytorium, aby przyczynić się do zachowania istotnych właściwości win o chronionej nazwie pochodzenia lub o chronionym oznaczeniu geograficznym i win musujących oraz win likierowych.

3. Państwa członkowskie mogą zezwolić na eksperymentalne użycie niedozwolonych praktyk enologicznych.

4. W celu zapewnienia poprawnego i przejrzystego stosowania niniejszego artykułu, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych określających warunki stosowania ust. 1, 2 i 3 niniejszego artykułu, jak również warunki posiadania i wykorzystywania produktów uzyskanych za pomocą praktyk eksperymentalnych, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, oraz obrotu tymi produktami.

▼B

5. Państwa członkowskie mogą przyjąć lub utrzymać dodatkowe przepisy krajowe dotyczące produktów objętych unijną normą handlową tylko wtedy, gdy przepisy te są zgodne z prawem Unii, zwłaszcza z zasadą swobodnego przepływu towarów, oraz z zastrzeżeniem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 98/34/WE ([1]).

Podsekcja 3

Określenia zastrzeżone stosowane fakultatywnie

Artykuł 84

Przepis ogólny

Ustanawia się system określeń zastrzeżonych stosowanych fakultatywnie w podziale na sektory lub produkty, którego celem jest wspieranie producentów produktów rolnych, które posiadają cechy lub właściwości stanowiące wartość dodaną, w informowaniu o tych cechach lub właściwościach na rynku wewnętrznym, a w szczególności wspieranie i uzupełnianie specyficznych norm handlowych.

Podsekcja ta nie ma jednak zastosowania do produktów sektora wina, o których mowa w art. 92 ust. 1.

Artykuł 85

Istniejące określenia zastrzeżone stosowane fakultatywnie

1. Określenia zastrzeżone stosowane fakultatywnie objęte tym systemem w dniu 20 grudnia 2013 r. wymieniono w załączniku IX, a warunki ich stosowania określa się zgodnie z art. 86 lit. a).

2. Określenia zastrzeżone stosowane fakultatywnie, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, pozostają w mocy, z zastrzeżeniem wszelkich zmian, o ile nie zostaną unieważnione zgodnie z art. 86.

Artykuł 86

Zastrzeganie, zmiana i unieważnienie określeń zastrzeżonych stosowanych fakultatywnie

Aby uwzględnić oczekiwania konsumentów, postęp naukowy i techniczny, sytuację na rynku oraz rozwój norm handlowych i międzynarodowych, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych dotyczących:

a) zastrzegania dodatkowego określenia zastrzeżonego stosowanego fakultatywnie, z określeniem warunków jego stosowania;

([1]) Dyrektywa 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiająca procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz.U. L 204 z 21.7.1998, s. 37).

▼B

b) zmiany warunków stosowania określenia zastrzeżonego stosowanego fakultatywnie; lub

c) unieważnienia określenia zastrzeżonego stosowanego fakultatywnie.

Artykuł 87

Dodatkowe określenia zastrzeżone stosowane fakultatywnie

1. Określenie kwalifikuje się do zastrzeżenia jako określenie zastrzeżone stosowane fakultatywnie tylko, jeżeli spełnia wszystkie poniższe wymogi:

a) określenie jest związane z cechą produktu lub właściwością procesu produkcji lub przetwarzania oraz z konkretnym sektorem lub produktem;

b) stosowanie tego określenia umożliwia lepsze informowanie o wartości dodanej produktu ze względu na jego specyfikę czy też właściwości procesu produkcji lub przetwarzania;

c) przy wprowadzaniu do obrotu, specyfika lub właściwość, o których mowa w lit. a), jest możliwa do zidentyfikowania przez konsumentów w kilku państwach członkowskich;

d) zasady dotyczące stosowania określenia są zgodne z dyrektywą 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ([1]) lub rozporządzeniem (UE) nr 1169/2011.

Przy wprowadzaniu dodatkowego określenia zastrzeżonego stosowanego fakultatywnie Komisja uwzględnia wszelkie stosowne normy międzynarodowe i istniejące określenia zastrzeżone dotyczące danych produktów lub sektorów.

2. Aby uwzględnić cechy charakterystyczne niektórych sektorów oraz oczekiwania konsumentów, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych określających szczegółowe wymogi dotyczące wprowadzania dodatkowych określeń zastrzeżonych, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 88

Ograniczenia w stosowaniu określeń zastrzeżonych stosowanych fakultatywnie

1. Określenie zastrzeżone stosowane fakultatywnie może być stosowane jedynie w odniesieniu do produktów, które spełniają odpowiednie warunki stosowania.

2. Państwa członkowskie podejmują odpowiednie środki w celu zapewnienia, aby etykietowanie produktu nie prowadziło do niejasności w kwestii oznaczenia jako określenie zastrzeżone stosowane fakultatywnie.

([1]) Dyrektywa 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 marca 2000 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich w zakresie etykietowania, prezentacji i reklamy środków spożywczych (Dz.U. L 109 z 6.5.2000, s. 29).

▼B

3. Aby zapewnić zgodność produktów, do których odnoszą się określenia zastrzeżone stosowane fakultatywnie, z odpowiednimi warunkami stosowania, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych dotyczących dodatkowych przepisów w sprawie stosowania określeń zastrzeżonych stosowanych fakultatywnie.

Podsekcja 4

Normy handlowe związane z przywozem i wywozem

Artykuł 89

Przepisy ogólne

W celu uwzględnienia specyfiki handlu między Unią a niektórymi państwami trzecimi, oraz szczególne cechy niektórych produktów rolnych, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych dotyczących:

a) warunków, na podstawie których uznaje się, że produkty przywożone wykazują równoważny poziom zgodności z unijnymi normami handlowymi, oraz warunków, które umożliwiają odstępstwo od art. 74; oraz

b) przepisów dotyczących stosowania norm handlowych w odniesieniu do produktów wywożonych z Unii.

Artykuł 90

Przepisy szczególne dotyczące przywozu wina

1. O ile nie postanowiono inaczej w umowach międzynarodowych zawartych zgodnie z TFUE, przepisy dotyczące nazwy pochodzenia i oznaczeń geograficznych oraz etykietowania wina określone w sekcji 2 niniejszego rozdziału oraz definicje, oznaczenia i opisy handlowe, o których mowa w art. 78 niniejszego rozporządzenia, stosuje się do produktów objętych kodami CN 2009 61, 2009 69 i 2204, przywożonych do Unii.

2. O ile nie postanowiono inaczej w umowach międzynarodowych zawartych zgodnie z TFUE produkty, o których mowa w niniejszym artykule ust. 1, produkowane są zgodnie z praktykami enologicznymi dozwolonymi przez Unię na mocy niniejszego rozporządzenia lub – przed uzyskaniem pozwolenia zgodnie z art. 80 ust. 3 – produkowane zgodnie z praktykami enologicznymi zalecanymi i opublikowanymi przez OIV.

3. Przywóz produktów, o których mowa w ust. 1, podlega obowiązkowi przedstawienia:

a) zaświadczenia o zgodności z przepisami, o których mowa w ust. 1 i 2, wystawionego przez właściwy organ w państwie pochodzenia produktu, ujęty w wykazie, który zostanie publicznie udostępniony przez Komisję;

b) sprawozdania z analiz przygotowanego przez podmiot lub służby wyznaczone przez państwo pochodzenia produktu, o ile dany produkt przeznaczony jest do bezpośredniego spożycia przez ludzi.

▼B

Podsekcja 5

Przepisy wspólne

Artykuł 91

Uprawnienia wykonawcze zgodnie z procedurą sprawdzającą

▼C2

Komisja może przyjmować akty wykonawcze:

▼B

►C2 a) ustanawiające wykaz mleka i przetworów mlecznych, o których mowa w załączniku VII część III pkt 5 akapit drugi, oraz tłuszczów do smarowania, o których mowa w załączniku VII część VII pkt I akapit szósty lit. a), ◄ na podstawie orientacyjnych wykazów produktów, które państwa członkowskie uznają za odpowiadające na ich terytoriach tym przepisom, i które to wykazy państwa członkowskie przesyłają do Komisji;

b) ustanawiające przepisy dotyczące wdrażania norm handlowych w odniesieniu do poszczególnych sektorów lub produktów;

c) ustanawiające przepisy odnoszące się do ustalania, czy produkty zostały poddane procesom niezgodnym z zatwierdzonymi praktykami enologicznymi;

d) ustanawiające metody analizy prowadzącej do określenia charakterystyki produktów;

e) ustanawiające przepisy w zakresie ustalania poziomu tolerancji;

f) ustanawiające przepisy dotyczące wdrażania środków, o których mowa w art. 89;

g) ustanawiające przepisy dotyczące identyfikacji lub rejestracji producentów lub obiektów przemysłowych, w których produkt został przygotowany lub przetworzony, przepisy dotyczące procedury certyfikacji oraz dotyczące dokumentów handlowych, dokumentów towarzyszących i prowadzenia rejestrów.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

Sekcja 2

Nazwy pochodzenia, oznaczenia geograficzne i określenia tradycyjne w sektorze wina

Podsekcja 1

Przepisy wprowadzające

Artykuł 92

Zakres stosowania

▼C2

1. Przepisy dotyczące nazw pochodzenia, oznaczeń geograficznych i określeń tradycyjnych zamieszczone w niniejszej sekcji mają zastosowanie do produktów, o których mowa w załączniku VII część II pkt 1, 3–6, 8, 9, 11, 15 i 16.

▼B

2. Podstawą przepisów, o których mowa w ust. 1, jest:

a) ochrona uzasadnionych interesów konsumentów i producentów;

b) zapewnienie sprawnego funkcjonowania wewnętrznego rynku odnośnych produktów; oraz

c) promocja produkcji produktów wysokiej jakości, o których mowa w niniejszej sekcji, przy zezwoleniu na stosowanie krajowych środków wspierających politykę jakości.

Podsekcja 2

Nazwy pochodzenia i oznaczenia geograficzne

Artykuł 93

Definicje

1. Do celów niniejszej sekcji stosuje się następujące definicje:

a) „nazwa pochodzenia” oznacza nazwę regionu, określonego miejsca lub, w szczególnych i należycie uzasadnionych przypadkach, państwa, która to nazwa służy do opisu produktu, o którym mowa w art. 92 ust. 1, spełniającego następujące wymogi:

(i) jakość i właściwości produktu są zasadniczo lub wyłącznie związane ze szczególnym środowiskiem geograficznym z właściwymi dla niego czynnikami przyrodniczymi oraz ludzkimi;

(ii) winogrona, z których produkt jest produkowany, pochodzą wyłącznie z tego obszaru geograficznego;

(iii) jego produkcja odbywa się na tym obszarze geograficznym; oraz

(iv) produkt otrzymywany jest z odmian winorośli należących do *Vitis vinifera*;

b) „oznaczenie geograficzne” oznacza nazwę regionu, określonego miejsca lub, w szczególnych i należycie uzasadnionych przypadkach, państwa, która to nazwa służy do opisu produktu, o którym mowa w art. 92 ust. 1, spełniającego następujące wymogi:

(i) posiada szczególną jakość, reputację lub inne właściwości, które można przypisać temu pochodzeniu geograficznemu;

(ii) przynajmniej 85 % winogron, z których jest produkowany, pochodzi wyłącznie z tego obszaru geograficznego;

▼B

(iii) jego produkcja odbywa się na tym obszarze geograficznym; oraz

(iv) otrzymywany jest z odmian winorośli należących do *Vitis vinifera* lub z krzyżówki tych gatunków z innymi gatunkami rodzaju *Vitis*.

2. Niektóre tradycyjnie używane nazwy stanowią nazwę pochodzenia, w przypadku gdy:

a) oznaczają wino;

b) odnoszą się do nazwy geograficznej;

c) spełniają wymogi, o których mowa w ust. 1 lit. a) ppkt (i)–(iv); oraz

d) podlegały procedurze obejmowania ochroną nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych, określonej w niniejszej podsekcji.

3. Nazwy pochodzenia i oznaczenia geograficzne, w tym odnoszące się do obszarów geograficznych w państwach trzecich, kwalifikują się do ochrony w Unii na podstawie przepisów określonych w niniejszej podsekcji.

4. Produkcja, o której mowa w ust. 1 lit. a) ppkt (iii), obejmuje wszystkie działania od zbioru winogron do zakończenia procesów winiarskich, z wyjątkiem procesów poprodukcyjnych.

5. Do celu stosowania ust. 1 lit. b) ppkt (ii) maksymalnie 15 % winogron, które może pochodzić spoza wyznaczonego obszaru, musi pochodzić z państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, w którym położony jest ten obszar.

Artykuł 94

Wnioski o objęcie ochroną

1. Wnioski o objęcie ochroną nazw jako nazw pochodzenia lub oznaczeń geograficznych obejmują dokumentację techniczną zawierającą:

a) nazwę, która ma być chroniona;

b) nazwę i adres wnioskodawcy;

c) specyfikację produktu, o której mowa w ust. 2; oraz

d) jednolity dokument streszczający specyfikację produktu, o której mowa w ust. 2.

▼B

2. Specyfikacja produktu umożliwia zainteresowanym stronom kontrolę odpowiednich warunków produkcji dotyczącej nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego.

Specyfikacja produktu obejmuje co najmniej:

a) nazwę, która ma być chroniona;

b) opis wina lub win:

(i) w odniesieniu do nazwy pochodzenia – najważniejsze analityczne i organoleptyczne cechy charakterystyczne;

(ii) w odniesieniu do oznaczenia geograficznego – najważniejsze analityczne cechy charakterystyczne oraz ocenę lub oznaczenie jego organoleptycznych cech charakterystycznych;

c) w stosownych przypadkach - szczególne praktyki enologiczne stosowane przy produkcji wina lub win, a także stosowne ograniczenia obowiązujące w przypadku produkcji tego wina lub tych win;

d) wytyczenie granic danego obszaru geograficznego;

e) maksymalną wydajność z hektara;

f) wskazanie odmiany lub odmian winorośli, z których otrzymywane jest wino lub wina;

g) szczegóły określające związek, o którym mowa w lit. a) ppkt (i) lub, w stosownych przypadkach, w art. 93 ust. 1 lit. b) ppkt (i);

h) mające zastosowanie wymogi ustanowione w prawodawstwie unijnym lub krajowym lub, w przypadku gdy tak przewidziały państwa członkowskie, przez organizację zarządzającą chronioną nazwą pochodzenia lub chronionym oznaczeniem geograficznym przy uwzględnieniu faktu, że wymogi te powinny być obiektywne, niedyskryminacyjne i zgodne z prawem Unii;

i) nazwę i adres organów lub jednostek dokonujących kontroli zgodności z wymogami specyfikacji produktu oraz ich szczegółowe zadania.

3. W przypadku gdy wniosek o objęcie ochroną dotyczy obszaru geograficznego w państwie trzecim, oprócz elementów przewidzianych w ust. 1 i 2 zawiera on dowód, że dana nazwa jest chroniona w jej państwie pochodzenia.

Artykuł 95

Wnioskodawcy

1. Każda zainteresowana grupa producentów lub – w szczególnych i należycie uzasadnionych przypadkach – jeden producent może złożyć wniosek o objęcie ochroną nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego. Inne zainteresowane strony mogą przyłączyć się do wniosku.

▼B

2. Producenci mogą składać wnioski o objęcie ochroną jedynie win, które produkują.

3. W przypadku nazwy określającej transgraniczny obszar geograficzny lub tradycyjnej nazwy związanej z transgranicznym obszarem geograficznym można złożyć wspólny wniosek.

Artykuł 96

Wstępna procedura krajowa

1. Wnioski o ochronę nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego win pochodzących z Unii są przedmiotem wstępnej procedury krajowej.

2. Wniosek o objęcie ochroną składa się w państwie członkowskim, z którego terytorium pochodzi nazwa pochodzenia lub oznaczenie geograficzne.

3. Państwo członkowskie, w którym złożono wniosek o objęcie ochroną, sprawdza go w celu stwierdzenia, czy spełnia on warunki określone w niniejszej podsekcji.

To państwo członkowskie przeprowadza krajową procedurę, zapewniając odpowiednią publikację wniosku oraz przewidując okres przynajmniej dwóch miesięcy od daty publikacji, w którym każda osoba fizyczna lub prawna mająca uzasadniony interes oraz mająca miejsce pobytu lub siedzibę na terytorium tego państwa może wnieść sprzeciw wobec zaproponowanej ochrony, poprzez przedstawienie należycie uzasadnionego oświadczenia temu państwu członkowskiemu.

4. Jeśli państwo członkowskie oceniające wniosek stwierdza, że nazwa pochodzenia lub oznaczenie geograficzne są niezgodne z warunkami określonymi w niniejszej podsekcji lub z prawem Unii, odrzuca wniosek.

5. Jeśli państwo członkowskie oceniające wniosek uważa, że wymagania są spełnione, przeprowadza procedurę krajową, zapewniając odpowiednią publikację specyfikacji produktu przynajmniej w internecie oraz przekazuje wniosek Komisji.

Artykuł 97

Rozpatrywanie wniosków przez Komisję

1. Komisja podaje do wiadomości publicznej datę złożenia wniosku o objęcie ochroną nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego.

2. Komisja sprawdza, czy wnioski o objęcie ochroną, o których mowa w art. 94, spełniają warunki określone w niniejszej podsekcji.

▼B

3. W przypadku gdy Komisja uzna, że warunki określone w niniejszej podsekcji są spełnione, przyjmuje akty wykonawcze dotyczące publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* jednolitego dokumentu, o którym mowa w art. 94 ust. 1 lit. d), oraz odesłania do publikacji specyfikacji produktu dokonanej w toku wstępnej procedury krajowej. Te akty wykonawcze przyjmuje się bez zastosowania procedury, o której mowa w art. 229 ust. 2 lub 3.

4. W przypadku gdy Komisja uzna, że warunki określone w niniejszej podsekcji nie są spełnione, przyjmuje akty wykonawcze odrzucające wniosek.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

Artykuł 98

Procedura zgłaszania sprzeciwu

W terminie dwóch miesięcy od daty publikacji jednolitego dokumentu, o którym mowa w art. 94 ust. 1 lit. d), każde państwo członkowskie lub państwo trzecie, lub każda osoba fizyczna lub prawna, mająca uzasadniony interes oraz mająca miejsce pobytu lub siedzibę na terytorium państwa członkowskiego innego niż państwo wnioskujące o objęcie ochroną lub na terytorium państwa trzeciego, mogą zgłosić sprzeciw wobec zaproponowanego objęcia ochroną poprzez przedstawienie Komisji należycie uzasadnionego oświadczenia odnoszącego się do warunków kwalifikowalności ustanowionych w niniejszej podsekcji.

W przypadku osób fizycznych lub prawnych mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w państwach trzecich takie oświadczenie składa się, bezpośrednio lub za pośrednictwem władz zainteresowanego państwa trzeciego, w terminie dwóch miesięcy, o którym mowa w akapicie pierwszym.

Artykuł 99

Decyzja o objęciu ochroną

Na podstawie posiadanych informacji i po zakończeniu procedury zgłaszania sprzeciwu, o której mowa w art. 98, Komisja przyjmuje akty wykonawcze obejmujące ochroną nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego spełniającego warunki określone w niniejszej podsekcji i zgodnego z prawem Unii, albo odrzucające wniosek, który nie spełnia tych warunków.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

Artykuł 100

Homonimy

1. Nazwa, w odniesieniu do której złożono wniosek, homonimiczna lub częściowo homonimiczna w stosunku do nazwy już zarejestrowanej na podstawie niniejszego rozporządzenia, jest rejestrowana z należytym uwzględnieniem miejscowego i tradycyjnego użycia oraz ryzyka błędnego zrozumienia.

▼B

Nazwa homonimiczna prowadząca do błędnego przekonania konsumenta, że produkty pochodzą z innego terytorium, nie podlega rejestracji nawet w przypadku, gdy nazwa jest poprawna w odniesieniu do faktycznego terytorium, regionu lub miejsca pochodzenia tych produktów.

Zarejestrowana nazwa homonimiczna może być stosowana tylko, jeżeli istnieje w praktyce wystarczające rozróżnienie między później rejestrowaną nazwą homonimiczną a nazwą już zamieszczoną w rejestrze, z uwzględnieniem konieczności równego traktowania zainteresowanych producentów i uniknięcia sytuacji, w której konsument mógłby zostać wprowadzony w błąd.

2. Ust. 1 stosuje się odpowiednio, jeżeli nazwa, w odniesieniu do której składany jest wniosek, jest homonimiczna lub częściowo homonimiczna z oznaczeniem geograficznym chronionym na mocy prawa krajowego państw członkowskich.

3. W przypadku gdy nazwa odmiany winorośli zawiera chronioną nazwę pochodzenia lub chronione oznaczenie geograficzne lub składa się z chronionej nazwy pochodzenia lub chronionego oznaczenia geograficznego, nazwy tej nie stosuje się do celów etykietowania produktów rolnych.

Aby uwzględnić istniejące praktyki związane z etykietowaniem, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych określających wyjątki od tej zasady.

4. Ochrona nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych w odniesieniu do produktów objętych art. 93 niniejszego rozporządzenia pozostaje bez uszczerbku dla chronionych oznaczeń geograficznych mających zastosowanie do napojów spirytusowych w rozumieniu art. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 110/2008 ([1]).

Artykuł 101

Dodatkowe podstawy odmowy objęcia ochroną

1. Nazwa, która stała się nazwą rodzajową, nie jest obejmowana ochroną jako nazwa pochodzenia lub oznaczenie geograficzne.

Do celów niniejszej sekcji „nazwa, która stała się nazwą rodzajową” oznacza nazwę wina, która – pomimo że związana jest z miejscem lub regionem, w którym dany produkt był pierwotnie produkowany lub wprowadzany do obrotu – stała się nazwą zwyczajową danego wina w Unii.

W celu ustalenia, czy nazwa stała się nazwą rodzajową, czy też nie, pod uwagę brane są wszystkie odpowiednie czynniki, w szczególności:

a) istniejąca sytuacja w Unii, zwłaszcza w zakresie konsumpcji;

b) odnośne prawo unijne lub krajowe.

([1]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 110/2008 z dnia 15 stycznia 2008 r. w sprawie definicji, opisu, prezentacji, etykietowania i ochrony oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych (Dz.U. L 39 z 13.2.2008, s. 16).

▼B

2. Nazwa nie jest chroniona jako nazwa pochodzenia lub oznaczenie geograficzne, w przypadku gdy w świetle reputacji i renomy znaku towarowego ochrona mogłaby wprowadzić konsumentów w błąd co do prawdziwego pochodzenia wina.

Artykuł 102

Stosunek do znaków towarowych

1. Wniosek o rejestrację znaku towarowego, który zawiera chronioną nazwę pochodzenia lub chronione oznaczenie geograficzne lub składa się z chronionej nazwy pochodzenia lub chronionego oznaczenia geograficznego, które nie są zgodne ze specyfikacją danego produktu, lub których stosowanie podlega art. 103 ust. 2, i które dotyczą produktu należącego do jednej z kategorii wymienionych w załączniku VII część II:

a) jest odrzucany, jeżeli złożenie wniosku o rejestrację znaku towarowego nastąpiło po dacie przedłożenia Komisji wniosku o ochronę nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego i nazwa pochodzenia lub oznaczenie geograficzne zostały następnie objęte ochroną; lub

b) zostaje uznany za nieważny.

2. Bez uszczerbku dla art. 101 ust. 2, znak towarowy, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, i którego dotyczy wniosek, zarejestrowany lub ustanowiony poprzez używanie w dobrej wierze, jeżeli taka możliwość dopuszczona jest przez odnośne prawo krajowe, na terytorium Unii przed datą rozpoczęcia ochrony nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego w państwie pochodzenia albo przed dniem 1 stycznia 1996 r., może pozostać w użyciu, a jego okres stosowania dla tego produktu może zostać przedłużony niezależnie od ochrony nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego, pod warunkiem że brak jest podstaw do jego unieważnienia lub cofnięcia, jak określono w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE ([1]) lub w rozporządzeniu Rady (WE) nr 207/2009 ([2]).

W takich przypadkach dozwolone jest stosowanie nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego, podobnie jak i stosowanie odpowiednich znaków towarowych.

Artykuł 103

Ochrona

1. Chroniona nazwa pochodzenia i chronione oznaczenie geograficzne mogą być stosowane przez wszelkie podmioty gospodarcze wprowadzające do obrotu wino, które zostało wyprodukowane zgodnie z odpowiednią specyfikacją produktu.

([1]) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. L 299 z 8.11.2008, s. 25).

([2]) Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78 z 24.3.2009, s. 1).

▼B

2. Chroniona nazwa pochodzenia i chronione oznaczenie geograficzne oraz wino, w odniesieniu do którego chronione oznaczenie jest stosowane zgodnie ze specyfikacją produktu, są chronione przed:

a) wszelkim bezpośrednim lub niebezpośrednim wykorzystaniem tej chronionej nazwy w celach handlowych:

(i) w odniesieniu do porównywalnych produktów niezgodnych ze specyfikacją produktu objętego chronioną nazwą; lub

(ii) w zakresie, w jakim takie zastosowanie wykorzystuje reputację nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego;

b) wszelkim niewłaściwym stosowaniem, naśladowaniem lub przywołaniem, nawet jeśli podano prawdziwe pochodzenie produktu lub usługi lub jeżeli podano chronioną nazwę w tłumaczeniu, w formie transkrybowanej lub transliterowanej, w tym z towarzyszącym jej określeniem takim jak: „w stylu”, „typu”, „zgodnie z metodą”, „jak produkowane w”, „imitacja”, „o smaku”, „podobne do” lub podobne;

c) wszelkim innym nieprawdziwym lub wprowadzającym w błąd oznaczeniem miejsca wytworzenia, pochodzenia, charakteru lub zasadniczych cech produktu, na wewnętrznym lub zewnętrznym opakowaniu, w materiałach reklamowych lub dokumentach związanych z danym produktem sektora wina, oraz pakowaniem produktu w pojemnik, który mógłby błędnie sugerować miejsce pochodzenia wyrobu;

d) wszelkimi innymi praktykami mogącymi wprowadzić konsumentów w błąd co do prawdziwego pochodzenia produktu.

3. Chronione nazwy pochodzenia i chronione oznaczenia geograficzne nie stają się w Unii nazwami rodzajowymi w rozumieniu art. 101 ust. 1.

Artykuł 104

Rejestr

Komisja sporządza i prowadzi publicznie dostępny elektroniczny rejestr chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych dla wina. Do rejestru można wpisywać nazwy pochodzenia i oznaczenia geograficzne odnoszące się do produktów państw trzecich chronionych w Unii na podstawie umów międzynarodowych, których Unia jest umawiającą się stroną. Nazwy te wpisuje się do rejestru jako chronione oznaczenia geograficzne, chyba że w tych umowach zostały one wyraźnie oznaczone jako chronione nazwy pochodzenia w rozumieniu niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 105

Zmiany w specyfikacji produktu

Wnioskodawca spełniający warunki ustanowione w art. 95 może wystąpić o zatwierdzenie zmiany w specyfikacji produktu o chronionej nazwie pochodzenia lub chronionym oznaczeniu geograficznym, w szczególności aby uwzględnić rozwój wiedzy naukowo-technicznej lub korektę granic obszaru geograficznego, o którym mowa w art. 94 ust. 2 akapit drugi lit. d). Wnioski zawierają opis i uzasadnienie zmian, o które się występuje.

▼B

Artykuł 106

Unieważnienie

►C2 Z własnej inicjatywy lub na należycie uzasadniony wniosek państwa członkowskiego, państwa trzeciego lub osoby fizycznej lub prawnej, która ma w tym uzasadniony interes, Komisja może przyjmować akty wykonawcze ◄ unieważniające ochronę nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego, jeśli zgodność z odpowiednią specyfikacją produktu już nie jest zachowana.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

Artykuł 107

Istniejące chronione nazwy win

1. Nazwy win, o których mowa w art. 51 i 54 rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 ([1]) i art. 28 rozporządzenia Komisji (WE) nr 753/2002 ([2]), są automatycznie chronione na mocy niniejszego rozporządzenia. Komisja odnotowuje je w rejestrze określonym w art. 104 niniejszego rozporządzenia.

2. Komisja podejmuje – w drodze aktów wykonawczych przyjmowanych bez zastosowania procedury, o której mowa w art. 229 ust. 2 lub 3 niniejszego rozporządzenia – odpowiednie kroki formalne w celu usunięcia z rejestru przewidzianego w art. 104 niniejszego rozporządzenia nazw win, do których stosuje się art. 118s ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007.

3. Art. 106 nie stosuje się do istniejących chronionych nazw win, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

Do dnia 31 grudnia 2014 r. Komisja może z własnej inicjatywy przyjmować akty wykonawcze unieważniające ochronę istniejących chronionych nazw win, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, jeśli nie spełniają one warunków ustanowionych w art. 93.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

4. W przypadku Chorwacji na mocy niniejszego rozporządzenia chronione są nazwy win opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ([3]), z zastrzeżeniem pozytywnego wyniku procedury zgłaszania sprzeciwu. Komisja odnotowuje je w rejestrze, o którym mowa w art. 104 niniejszego rozporządzenia.

([1]) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1493/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina (Dz.U. L 179 z 14.7.1999, s. 1).

([2]) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 753/2002 z dnia 29 kwietnia 2002 r. ustanawiające niektóre zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 odnośnie do opisu, oznaczania, prezentacji i ochrony niektórych produktów sektora wina (Dz.U. L 118 z 4.5.2002, s. 1).

([3]) Dz.U. C 116 z 14.4.2011, s. 12.

▼B

Artykuł 108

Opłaty

Państwa członkowskie mogą pobierać opłaty na pokrycie kosztów ponoszonych przez nie w związku z rozpatrywaniem wniosków o objęcie ochroną, pisemnych zgłoszeń sprzeciwu, wniosków o zmiany i wniosków o unieważnienie na mocy niniejszej podsekcji.

Artykuł 109

Przekazane uprawnienia

1. Aby uwzględnić specyfikę produkcji na wyznaczonym obszarze geograficznym, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych określających:

a) dodatkowe kryteria wyznaczania obszaru geograficznego; oraz

b) ograniczenia i odstępstwa dotyczące produkcji na wyznaczonym obszarze geograficznym.

2. Aby zapewnić jakość i identyfikowalność produktów, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych określających warunki, na jakich specyfikacja produktu może zawierać dodatkowe wymogi.

3. Aby zapewnić ochronę praw i uzasadnionych interesów producentów i podmiotów gospodarczych, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych określających:

a) rodzaj wnioskodawcy, który może złożyć wniosek o objęcie ochroną nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego;

►C2 b) warunki, które muszą być spełnione w odniesieniu do wniosku o ochronę nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego, rozpatrywanie wniosków przez Komisję, procedurę zgłaszania sprzeciwu, ◄ procedury wprowadzania zmian, unieważnienia ochrony i zmiany chronionej nazwy pochodzenia lub chronionego oznaczenia geograficznego;

c) warunki dotyczące wniosków transgranicznych;

d) warunki dotyczące wniosków w odniesieniu do obszaru geograficznego w państwie trzecim;

e) termin, od jakiego stosuje się ochronę lub zmianę dotyczącą ochrony;

f) warunki dotyczące zmian do specyfikacji produktów.

4. W celu zapewnienia odpowiedniego poziomu ochrony, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych określających ograniczenia dotyczące chronionej nazwy.

▼B

5. Aby zapewnić podmiotom gospodarczym i właściwym organom, że stosowanie niniejszej podsekcji w odniesieniu do nazw win, które objęto ochroną przed dniem 1 sierpnia 2009 r. lub w odniesieniu do których wnioski o objęcie ochroną złożono przed tą datą, nie będą miały na nich niewłaściwego wpływu, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych ustanawiających przepisy przejściowe dotyczące:

a) nazw win, które państwa członkowskie uznały za nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficzne przed dniem 1 sierpnia 2009 r., i nazw win, w odniesieniu do których wnioski o objęcie ochroną złożono przed tą datą;

b) win wprowadzonych do obrotu lub opatrzonych etykietą przed określoną datą; oraz

c) zmian do specyfikacji produktów.

Artykuł 110

Uprawnienia wykonawcze zgodnie z procedurą sprawdzającą

1. Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające niezbędne środki dotyczące:

a) informacji, które należy podać w specyfikacji produktu w odniesieniu do związku między obszarem geograficznym a produktem końcowym;

b) udostępniania opinii publicznej decyzji o objęciu ochroną lub odrzuceniu wniosku;

c) stworzenia i prowadzenia rejestru, o którym mowa w art. 104;

d) zmiany z chronionej nazwy pochodzenia na chronione oznaczenie geograficzne;

e) składania wniosków transgranicznych.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

2. Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające niezbędne środki dotyczące procedury rozpatrywania wniosków o objęcie ochroną lub wniosków o zatwierdzenie zmiany dotyczącej nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego, jak również procedury rozpatrywania zgłoszeń w sprawie sprzeciwu, unieważnienia, zmiany oraz przedkładania informacji dotyczących istniejących chronionych nazw win, w szczególności w odniesieniu do:

a) wzorów dokumentów i formatu przekazywania danych;

▼B

b) terminów,

c) szczegółowych informacji dotyczących faktów, dowodów i dokumentów towarzyszących, które należy składać wraz z wnioskiem lub zgłoszeniem.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

Artykuł 111

Inne uprawnienia wykonawcze

W przypadku gdy sprzeciw zostaje uznany za niedopuszczalny, Komisja przyjmuje akt wykonawczy odrzucający go jako niedopuszczalny. Ten akt wykonawczy przyjmuje się bez zastosowania procedury, o której mowa w art. 229 ust. 2 lub 3.

Podsekcja 3

Określenia tradycyjne

Artykuł 112

Definicja

„Określenie tradycyjne" oznacza określenie produktów, o których mowa w art. 92 ust. 1, tradycyjnie używane w państwach członkowskich, aby wskazać:

a) że produkt ma chronioną nazwę pochodzenia lub chronione oznaczenie geograficzne na mocy prawa Unii lub prawa krajowego; lub

b) produkcję, metodę dojrzewania lub jakość, kolor, rodzaj miejsca lub szczególne wydarzenie historyczne związane z produktem o chronionej nazwie pochodzenia lub chronionym oznaczeniu geograficznym.

Artykuł 113

Ochrona

1. Chronionego określenia tradycyjnego można używać wyłącznie w odniesieniu do produktu, który został wyprodukowany zgodnie z definicją przewidzianą w art. 112.

Określenia tradycyjne są chronione przed użyciem niezgodnym z prawem.

2. Określenia tradycyjne są chronione, wyłącznie w języku i w odniesieniu do kategorii produktów sektora wina wskazanych we wniosku, przed:

a) wszelkim niewłaściwym stosowaniem, w tym w przypadku uzupełnienia chronionego określenia zwrotami takimi jak: „w stylu", „typu", „według metody", „na sposób", „imitacja", „o smaku", „podobne do" lub podobnymi;

▼B

b) wszelkim innym nieprawdziwym lub wprowadzającym w błąd wskazaniem rodzaju, charakterystyki lub zasadniczych cech produktu, umieszczonym na wewnętrznym lub zewnętrznym opakowaniu, w materiałach reklamowych lub dokumentach dotyczących danego produktu;

c) wszelkimi innymi praktykami mogącymi wprowadzić konsumenta w błąd, w szczególności powodującymi mylne wyobrażenie, że wino objęte jest chronionym określeniem tradycyjnym.

3. Określenia tradycyjne nie stają się nazwami rodzajowymi w Unii.

Artykuł 114

Przekazane uprawnienia

1. W celu zapewnienia odpowiedniego poziomu ochrony, Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 227 dotyczących języka oraz pisowni określenia tradycyjnego, która ma być chroniona.

2. W celu zapewnienia ochrony praw i uzasadnionych interesów producentów i podmiotów gospodarczych, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych określających:

a) rodzaj wnioskodawców, którzy mogą ubiegać się o ochronę określenia tradycyjnego;

b) warunki ważności wniosku o objęcie ochroną określenia tradycyjnego;

c) podstawy sprzeciwu wobec zaproponowanego uznania określenia tradycyjnego;

d) zakres ochrony, związek ze znakami towarowymi, chronionymi określeniami tradycyjnymi, chronionymi nazwami pochodzenia lub chronionymi oznaczeniami geograficznymi, homonimami lub niektórymi nazwami winorośli;

e) podstawy unieważnienia określenia tradycyjnego;

f) termin składania wniosku o objęcie ochroną określenia tradycyjnego lub zgłoszenia w sprawie sprzeciwu lub unieważnienia;

g) procedur, które należy stosować w przypadku wniosku o objęcie ochroną określenia tradycyjnego, w tym rozpatrywania przez Komisję, procedury sprzeciwu i procedur dotyczących unieważnienia i zmiany.

3. W celu uwzględnienia specyfiki handlu między Unią a niektórymi państwami trzecimi, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych określających warunki, na jakich określenia tradycyjne mogą być używane dla produktów z państw trzecich, oraz określających odstępstwa od art. 112 i art. 113 ust. 2.

▼B

Artykuł 115

Uprawnienia wykonawcze zgodnie z procedurą sprawdzającą

1. Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające niezbędne środki w odniesieniu do procedury rozpatrywania wniosków o objęcie ochroną lub wniosków o zatwierdzenie zmian określenia tradycyjnego, jak również procedury w zakresie zgłoszeń w sprawie sprzeciwu lub unieważnienia, w szczególności w odniesieniu do:

a) wzorów dokumentów i formatu przekazywania danych;

b) terminów,

c) szczegółowych informacji dotyczących faktów, dowodów i dokumentów towarzyszących, które należy składać wraz z wnioskiem lub zgłoszeniem;

d) szczegółowych przepisów dotyczących udostępniania opinii publicznej chronionych określeń tradycyjnych.

2. Komisja przyjmuje akty wykonawcze przyjmujące lub odrzucające wniosek o objęcie ochroną określenia tradycyjnego lub zgłoszenia w sprawie zmiany określenia chronionego lub o unieważnienie ochrony określenia tradycyjnego.

3. Komisja przyjmuje akty wykonawcze zapewniające ochronę określeń tradycyjnych będących przedmiotem wniosku, który został przyjęty, w szczególności poprzez dokonanie ich klasyfikacji zgodnie z art. 112 oraz publikację jego definicji lub warunków stosowania.

4. Akty wykonawcze, o których mowa w ust. 1, 2 i 3 niniejszego artykułu, przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

Artykuł 116

Inne uprawnienia wykonawcze

W przypadku gdy sprzeciw zostaje uznany za niedopuszczalny, Komisja przyjmuje akt wykonawczy odrzucający go jako niedopuszczalny. Ten akt wykonawczy przyjmuje się bez zastosowania procedury, o której mowa w art. 229 ust. 2 lub 3.

Sekcja 3

Etykietowanie i prezentacja produktów w sektorze wina

Artykuł 117

Definicja

Do celów niniejszej sekcji:

a) „etykietowanie” oznacza wszelkie wyrazy, dane szczegółowe, znaki towarowe, znaki firmowe, elementy graficzne lub symbole umieszczone na wszelkich opakowaniach, dokumentach, ulotkach informacyjnych, etykietach, obwódkach lub pierścieniach towarzyszących danemu produktowi lub odnoszących się do niego;

▼B

b) „prezentacja” oznacza wszelkie informacje przekazywane konsumentom za pomocą opakowania danego produktu, w tym formę i typ butelek.

Artykuł 118

Stosowanie przepisów horyzontalnych

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, do etykietowania i prezentacji produktów stosuje się dyrektywę Rady 89/396/EWG [1], dyrektywę 2000/13/WE, dyrektywę 2007/45/WE Parlamentu Europejskiego i Rady [2], dyrektywę 2008/95/WE oraz rozporządzenie (UE) nr 1169/2011.

Etykietowanie produktów, o których mowa w załączniku VII część II pkt 1–11, 13, 15 i 16, nie może być uzupełniane określeniami innymi niż określenia przewidziane w niniejszym rozporządzeniu, chyba że te określenia spełniają wymogi dyrektywy 2000/13/WE lub rozporządzenia (UE) nr 1169/2011.

Artykuł 119

Obowiązkowe dane szczegółowe

1. Etykietowanie i prezentacja produktów, o których mowa w załączniku VII część II pkt 1-11, 13, 15 i 16, wprowadzanych do obrotu w Unii lub przeznaczonych na wywóz, obejmuje następujące obowiązkowe dane szczegółowe:

a) oznaczenie kategorii produktu sektora wina zgodnie z załącznikiem VII część II;

b) dla win o chronionej nazwie pochodzenia lub chronionym oznaczeniu geograficznym:

(i) termin „chroniona nazwa pochodzenia” lub „chronione oznaczenie geograficzne”; oraz

(ii) chronioną nazwę pochodzenia lub chronione oznaczenie geograficzne;

c) rzeczywistą objętościową zawartość alkoholu,

d) wskazanie miejsca wytworzenia;

e) wskazanie podmiotu dokonującego butelkowania lub, w przypadku wina musującego, wina musującego gazowanego, gatunkowego wina musującego lub gatunkowego aromatyzowanego wina musującego – nazwy producenta lub dostawcy;

f) wskazanie importera w przypadku win importowanych; oraz

g) w przypadku wina musującego, wina musującego gazowanego, gatunkowego wina musującego lub gatunkowego aromatyzowanego wina musującego – wskazanie zawartości cukru.

---

[1] Dyrektywa Rady 89/396/EWG z dnia 14 czerwca 1989 r. w sprawie wskazówek lub oznakowań identyfikacyjnych partii towaru, do której należy dany środek spożywczy (Dz.U. L 186 z 30.6.1989, s. 21).

[2] Dyrektywa 2007/45/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. ustanawiająca zasady dotyczące nominalnych ilości produktów w opakowaniach jednostkowych, uchylająca dyrektywy Rady 75/106/EWG i 80/232/EWG oraz zmieniająca dyrektywę Rady 76/211/EWG (Dz.U. L 247 z 21.9.2007, s. 17).

▼B

2. Na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 1 lit. a) odesłanie do kategorii produktu sektora wina może zostać pominięte w przypadku win, których etykiety zawierają chronioną nazwę pochodzenia lub chronione oznaczenie geograficzne.

3. Na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 1 lit. b) odesłanie do terminów „chroniona nazwa pochodzenia" lub „chronione oznaczenie geograficzne" może zostać pominięte w następujących przypadkach:

a) gdy na etykiecie, zgodnie ze specyfikacją produktu, o której mowa w art. 94 ust. 2, umieszczono określenie tradycyjne, zgodnie z art. 112 lit. a);

b) w szczególnych i należycie uzasadnionych przypadkach, które określi Komisja, w drodze aktów delegowanych przyjętych zgodnie z art. 227, aby zapewnić zgodność z aktualnymi praktykami związanymi z etykietowaniem.

Artykuł 120

Fakultatywne dane szczegółowe

1. Etykietowanie i prezentacja produktów, o których mowa w załączniku VII część II pkt 1-11, 13, 15 i 16, może obejmować w szczególności następujące fakultatywne dane szczegółowe:

a) rocznik;

b) nazwę jednej lub kilku odmian winorośli;

c) w przypadku win innych niż te, o których mowa w art. 119 ust. 1 lit. g), informacje na temat zawartości cukru;

d) dla win o chronionej nazwie pochodzenia lub chronionym oznaczeniu geograficznym, określenia tradycyjne, zgodnie z art. 112 lit. b);

e) unijny symbol oznaczający chronioną nazwę pochodzenia lub chronione oznaczenie geograficzne;

f) określenia odnoszące się do niektórych metod produkcji;

g) dla win opatrzonych chronioną nazwą pochodzenia lub chronionym oznaczeniem geograficznym – nazwę innej jednostki geograficznej mniejszej lub większej niż obszar, do którego odnosi się nazwa pochodzenia lub oznaczenie geograficzne.

▼B

2. Bez uszczerbku dla art. 100 ust. 3, w odniesieniu do stosowania danych szczegółowych, o których mowa w niniejszym artykule ust. 1 lit. a) i b), dla win bez chronionej nazwy pochodzenia lub chronionego oznaczenia geograficznego:

a) państwa członkowskie wprowadzają przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne zapewniające procedury certyfikacji, zatwierdzania i kontroli, tak aby zagwarantować prawdziwość danych informacji;

b) na podstawie niedyskryminacyjnych i obiektywnych kryteriów i z należytym uwzględnieniem uczciwej konkurencji, państwa członkowskie mogą sporządzać wykazy wyłączonych odmian winorośli dla win produkowanych z odmian winorośli na ich terytorium, w szczególności gdy:

(i) występuje ryzyko wprowadzenia konsumentów w błąd co do prawdziwego pochodzenia wina z uwagi na fakt, że odmiana winorośli stanowi integralną część istniejącej chronionej nazwy pochodzenia lub chronionego oznaczenia geograficznego;

(ii) kontrole byłyby nieopłacalne z uwagi na fakt, że dana odmiana winorośli reprezentuje jedynie bardzo małą część winnic w danym państwie członkowskim;

►C2 c) mieszaniny win pochodzących z różnych państw członkowskich ◄ nie uprawniają do podawania na etykiecie odmiany winorośli, o ile dane państwa członkowskie nie ustalą inaczej i nie zapewnią wykonalności stosownych procedur certyfikacji, zatwierdzania i kontroli.

Artykuł 121

Języki

1. Obowiązkowe i fakultatywne dane szczegółowe, o których mowa w art. 119 i 120, jeśli wyrażone są słownie, podawane są w co najmniej jednym języku urzędowym Unii.

2. Niezależnie od ust. 1, chroniona nazwa pochodzenia lub chronione oznaczenie geograficzne lub określenie tradycyjne, o których mowa w art. 112 lit. b), podawane są na etykiecie w języku lub językach obszarów, do których odnosi się ochrona. W przypadku gdy w zapisie chronionej nazwy pochodzenia lub chronionego oznaczenia geograficznego lub szczególnej nazwy krajowej używany jest alfabet inny niż łaciński, nazwa może również pojawiać się w jednym lub większej liczbie języków urzędowych Unii.

Artykuł 122

Przekazane uprawnienia

1. W celu uwzględnienia specyfiki sektora wina, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych zawierających przepisy i ograniczenia dotyczące:

a) prezentacji i stosowania na etykietach innych danych szczegółowych niż określone w niniejszej sekcji;

▼B

b) obowiązkowych danych szczegółowych dotyczących:

(i) terminów wykorzystywanych do sformułowania obowiązkowych danych szczegółowych oraz warunków ich użycia;

(ii) terminów odnoszących się do gospodarstwa rolnego oraz warunków ich użycia;

(iii) przepisów dopuszczających ustanowienie przez państwa członkowskie będące producentami przepisów uzupełniających dotyczących obowiązkowych danych szczegółowych;

(iv) przepisów dopuszczających dalsze odstępstwa w uzupełnieniu tych, o których mowa w art. 119 ust. 2, w odniesieniu do pomijania odesłania do kategorii produktu sektora wina; oraz

(v) przepisów dotyczących stosowania języków;

c) fakultatywnych danych szczegółowych dotyczących:

(i) terminów wykorzystywanych do sformułowania fakultatywnych danych szczegółowych oraz warunków ich użycia;

(ii) przepisów dopuszczających ustanowienie przez państwa członkowskie będące producentami przepisów uzupełniających dotyczących fakultatywnych danych szczegółowych;

d) prezentacji w odniesieniu do:

(i) warunków stosowania niektórych kształtów butelek oraz wykazu niektórych szczególnych kształtów butelek;

(ii) warunków stosowania butelek i zamknięć typu „wino musujące”;

(iii) przepisów dopuszczających ustanowienie przez państwa członkowskie będące producentami przepisów uzupełniających dotyczących prezentacji;

(iv) przepisów dotyczących stosowania języków.

2. W celu zapewnienia ochrony uzasadnionych interesów podmiotów gospodarczych, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych określających przepisy dotyczące tymczasowego etykietowania i prezentacji win opatrzonych chronioną nazwą pochodzenia lub chronionym oznaczeniem geograficznym, w przypadku gdy ta nazwa pochodzenia lub to oznaczenie geograficzne spełnia niezbędne wymogi.

3. W celu zapewnienia, aby podmioty gospodarcze nie ponosiły szkody, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych określających przepisy przejściowe dotyczące wina, które wprowadzono do obrotu i opatrzono etykietą zgodnie z przepisami mającymi zastosowanie przed dniem 1 sierpnia 2009 r.

4. W celu uwzględnienia specyfiki handlu między Unią a niektórymi państwami trzecimi, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych określających odstępstwa od niniejszej sekcji w odniesieniu do produktów będących przedmiotem wywozu, o ile wymaga tego prawo danego państwa trzeciego.

▼B

Artykuł 123

Uprawnienia wykonawcze zgodnie z procedurą sprawdzającą

Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające niezbędne środki dotyczące procedur i kryteriów technicznych mających zastosowanie do niniejszej sekcji, w tym środki niezbędne do procedur certyfikacji, zatwierdzania i weryfikacji mających zastosowanie do win bez chronionej nazwy pochodzenia lub chronionego oznaczenia geograficznego. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

ROZDZIAŁ II

Przepisy szczegółowe dotyczące poszczególnych sektorów

Sekcja 1

Cukier

Artykuł 124

Czas trwania

Z wyjątkiem art. 125 i art. 126 niniejsza sekcja ma zastosowanie do końca roku gospodarczego 2016/2017.

Podsekcja 1

Środki szczególne

Artykuł 125

Porozumienia w sektorze cukru

1. Warunki zakupu buraków cukrowych i trzciny cukrowej, obejmujące przedsiewne umowy dostawy, są regulowane przez pisemne porozumienia branżowe między, z jednej strony, unijnymi plantatorami buraków cukrowych i trzciny cukrowej lub organizacjami, których są oni członkami i które działają w ich imieniu, a z drugiej strony – unijnymi przedsiębiorstwami cukrowniczymi lub organizacjami, których są one członkami i które działają w ich imieniu.

2. Przedsiębiorstwa cukrownicze powiadamiają właściwe organy państwa członkowskiego, w którym produkują cukier, o zawarciu porozumień branżowych, o których mowa w załączniku II część II sekcja A pkt 6.

3. Od dnia 1 października 2017 r. porozumienia branżowe będą dostosowywane do warunków zakupu określonych w załączniku X.

4. W celu uwzględnienia specyfiki sektora cukru oraz jego rozwoju w okresie po zakończeniu stosowania kwot produkcyjnych, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych służących:

a) aktualizacji warunków, o których mowa w załączniku II część II sekcja A;

▼B

b) aktualizacji warunków zakupu buraków, o których mowa w załączniku X;

c) określenia dalszych zasad ustalania wagi brutto, tary oraz zawartości cukru w burakach cukrowych dostarczanych przedsiębiorstwu, a także zasad dotyczących wysłodków buraczanych.

5. Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające środki niezbędne do celu stosowania niniejszego artykułu, w tym w odniesieniu do procedur, powiadomień i pomocy administracyjnej w przypadku porozumień branżowych obejmujących więcej niż jedno państwo członkowskie. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

Artykuł 126

Sprawozdawczość cenowa na rynku cukru

Komisja może przyjąć akty wykonawcze ustanawiające system informowania o cenach na rynku cukru, w tym ustalenia dotyczące publikacji na temat poziomów cen na tym rynku. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

System, o którym mowa w akapicie pierwszym, opiera się na informacjach dostarczonych przez przedsiębiorstwa produkujące biały cukier lub przez inne podmioty gospodarcze zajmujące się handlem cukrem. Informacje te uznaje się za poufne.

Komisja zapewnia, aby nie były publikowane konkretne ceny ani nazwy poszczególnych podmiotów gospodarczych.

Podsekcja 2

Wymogi mające zastosowanie do sektora cukru w okresie, o którym mowa w art. 124

Artykuł 127

Umowy dostawy

1. Oprócz wymogów określonych w art. 125 ust. 1, porozumienia branżowe muszą spełniać warunki zakupu określone w załączniku XI.

2. W umowach dostawy wprowadza się rozróżnienie w zależności od tego, czy ilość cukru, która ma zostać wyprodukowana z buraków cukrowych, jest:

a) cukrem kwotowym; czy

b) cukrem pozakwotowym.

▼B

3. Każde przedsiębiorstwo cukrownicze dostarcza państwu członkowskiemu, w którym produkuje cukier, informacje dotyczące:

a) ilości buraków, o których mowa w ust. 2 lit. a), na jaką przedsiębiorstwo zawarło przedsiewne umowy dostawy, oraz zawartości cukru, jakiej dotyczą te umowy;

b) odpowiadającego im szacunkowego uzysku.

Państwa członkowskie mogą zwrócić się o dodatkowe informacje.

4. Przedsiębiorstwa cukrownicze, które nie podpisały przedsiewnych umów dostawy buraków kwotowych po cenach minimalnych, o których mowa w art. 135, w ilości odpowiadającej kwocie cukru posiadanej przez to przedsiębiorstwo skorygowanej w razie konieczności w wyniku zastosowania współczynnika prewencyjnego wycofania, ustalonego zgodnie z art. 130 ust. 2 akapit pierwszy, są zobowiązane zapłacić co najmniej cenę minimalną za buraki kwotowe dla całości buraków cukrowych przetwarzanych przez te przedsiębiorstwa na cukier.

5. Z zastrzeżeniem zatwierdzenia przez dane państwo członkowskie, porozumienia branżowe mogą przewidywać odstępstwa od ust. 2, 3 i 4.

6. W przypadku braku porozumień branżowych dane państwo członkowskie podejmuje niezbędne kroki zgodne z niniejszym rozporządzeniem w celu ochrony interesów zainteresowanych stron.

Artykuł 128

Opłata produkcyjna

1. Kwota cukru, kwota izoglukozy i kwota syropu inulinowego przyznane zgodnie z art. 136 ust. 2 przedsiębiorstwom produkującym cukier, izoglukozę lub syrop inulinowy podlegają opłacie produkcyjnej.

2. Środki dotyczące ustalenia wysokości opłaty produkcyjnej od cukru kwotowego, izoglukozy kwotowej i kwotowego syropu inulinowego, o której to opłacie mowa w ust. 1, są przyjmowane przez Radę zgodnie z art. 43 ust. 3 TFUE.

Artykuł 129

Refundacja produkcyjna

1. Dla produktów sektora cukru wymienionych w załączniku I część III lit. b)–e) może zostać przyznana refundacja produkcyjna, jeżeli nadwyżka cukru, cukier importowany, nadwyżka izoglukozy lub nadwyżka syropu inulinowego, potrzebne do wytworzenia produktów, o których mowa w art. 140 ust. 2 akapit drugi lit. b) oraz c), nie są dostępne w cenie odpowiadającej cenom światowym.

2. Środki dotyczące ustalenia wysokości refundacji produkcyjnej, o której mowa w ust. 1, są przyjmowane przez Radę zgodnie z art. 43 ust. 3 TFUE.

▼B

Artykuł 130

Wycofanie cukru z rynku

1. W celu uniknięcia spadków cen na rynku wewnętrznym oraz zapobiegania przypadkom nadprodukcji na podstawie przewidywanego bilansu dostaw, a także uwzględniając zobowiązania Unii wynikające z umów międzynarodowych zgodnie z TFUE, Komisja może przyjmować akty wykonawcze wycofujące z rynku w danym roku gospodarczym ilości cukru lub izoglukozy wyprodukowane w ramach kwot przekraczające próg obliczony zgodnie z ust. 2.

2. Próg wycofania, o którym mowa w ust. 1, ustala się dla każdego przedsiębiorstwa z przyznaną kwotą, mnożąc tę kwotę przez współczynnik. Najpóźniej do dnia 28 lutego poprzedniego roku gospodarczego Komisja może przyjąć akty wykonawcze ustalające wysokość współczynnika dla roku gospodarczego na podstawie przewidywanych tendencji rynkowych.

Na podstawie uaktualnionych tendencji rynkowych Komisja może do dnia 31 października danego roku gospodarczego przyjmować akty wykonawcze dostosowujące albo – w przypadku gdy taka decyzja nie zostanie podjęta na podstawie akapitu pierwszego – ustalające współczynnik.

3. Każde przedsiębiorstwo posiadające kwotę, przechowuje na własny koszt, do rozpoczęcia kolejnego roku gospodarczego cukier wyprodukowany w ramach kwoty, którego ilość przekracza wielkość progową obliczoną zgodnie z ust. 2. Ilości cukru, izoglukozy lub syropu inulinowego wycofane w roku gospodarczym uznaje się za pierwsze ilości wyprodukowane w ramach kwoty przyznanej na następny rok gospodarczy.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego, po uwzględnieniu przewidywanych tendencji na rynku cukru, Komisja może przyjmować akty wykonawcze przewidujące, że w bieżącym lub następnym roku gospodarczym lub w obu tych latach całość lub część wycofanego cukru, izoglukozy lub syropu inulinowego należy uznać za:

a) nadwyżki cukru, izoglukozy lub syropu inulinowego, które mogą stać się cukrem przemysłowym, izoglukozą przemysłową lub przemysłowym syropem inulinowym; lub

b) produkcję w ramach kwoty tymczasowej, z której część może zostać zarezerwowana na wywóz, nie naruszając zobowiązań Unii wynikających z umów międzynarodowych zawartych zgodnie z TFUE.

4. Jeżeli podaż cukru w Unii jest niewystarczająca, Komisja może przyjmować akty wykonawcze zezwalające na sprzedaż pewnej ilości wycofanego cukru, izoglukozy lub syropu inulinowego na rynku Unii przed końcem okresu wycofania.

▼B

5. W przypadku gdy wycofany cukier jest uznawany za pierwszy cukier wyprodukowany w kolejnym roku gospodarczym, plantatorom buraków płaci się cenę minimalną dla tego roku gospodarczego, o której mowa w art. 135.

W przypadku gdy wycofany cukier zostaje wykorzystany jako cukier przemysłowy lub jest wywożony zgodnie z ust. 3 akapit drugi lit. a) lub b) niniejszego artykułu, wymogi określone w art. 135 dotyczące ceny minimalnej nie mają zastosowania.

W przypadku gdy wycofany cukier zostaje sprzedany na rynku Unii przed zakończeniem okresu wycofania zgodnie z ust. 4 niniejszego artykułu, plantatorom buraków cukrowych płaci się cenę minimalną dla bieżącego roku gospodarczego.

6. Akty wykonawcze w ramach niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

Artykuł 131

Tymczasowy mechanizm zarządzania rynkiem

1. W okresie, o którym mowa w art. 124, Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające środki niezbędne do zapewnienia wystarczających dostaw cukru na rynek unijny. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

Środki te mogą również dostosowywać – dla niezbędnych ilości dostaw i przez niezbędny okres – poziom należności celnych od przywozu cukru surowego.

W kontekście tymczasowego mechanizmu zarządzania rynkiem, środki dotyczące ustalania opłat z tytułu nadwyżek są przyjmowane przez Radę zgodnie z art. 43 ust. 3 TFUE.

2. Komisja przyjmuje akty wykonawcze ustalające odpowiednią ilość cukru pozakwotowego oraz importowanego cukru surowego, które mogą zostać wprowadzone na rynek unijny. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

Artykuł 132

Przekazane uprawnienia

W celu uwzględnienia specyfiki sektora cukru oraz zapewnienia należytego uwzględnienia interesów wszystkich stron, mając na uwadze potrzebę zapobieżenia jakimkolwiek zakłóceniom na rynku, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych dotyczących:

a) warunków zakupu i umów dostawy, o których mowa w art. 127;

▼B

b) aktualizacji warunków zakupu buraków, o których mowa w załączniku XI;

c) kryteriów, jakie mają być stosowane przez przedsiębiorstwa cukrownicze przy podziale między sprzedawców buraków ilości buraków objętych przedsiewnymi umowami dostawy, o których mowa w art. 127 ust. 3.

Artykuł 133

Uprawnienia wykonawcze zgodnie z procedurą sprawdzającą

Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające środki niezbędne do zastosowania niniejszej podsekcji w odniesieniu do procedur, treści i kryteriów technicznych.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

Podsekcja 3

System ograniczania produkcji

Artykuł 134

Kwoty w sektorze cukru

1. System kwot ma zastosowanie do cukru, izoglukozy i syropu inulinowego.

2. W odniesieniu do systemu kwot, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, jeżeli producent przekroczy przyznaną mu kwotę i nie wykorzysta nadwyżek, o których mowa w art. 139, wnosi on opłatę z tytułu nadwyżek, z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 139–142.

Artykuł 135

Cena minimalna buraków

Cenę minimalną buraków kwotowych ustala Rada zgodnie z art. 43 ust. 3 TFUE.

Artykuł 136

Przydział kwot

1. Kwoty dotyczące produkcji cukru, izoglukozy i syropu inulinowego na poziomie krajowym lub regionalnym są ustalone w załączniku XII.

▼B

2. Państwa członkowskie przydzielają kwotę każdemu przedsiębiorstwu produkującemu cukier, izoglukozę lub syrop inulinowy mającemu siedzibę na ich terytorium oraz zatwierdzonemu zgodnie z art. 137.

W przypadku każdego przedsiębiorstwa przydzielona kwota jest równa kwocie, którą przydzielono przedsiębiorstwu na rok gospodarczy 2010/2011 na mocy rozporządzenia (WE) nr 1234/2007.

3. W przypadku przydziału kwoty przedsiębiorstwu cukrowniczemu posiadającemu więcej niż jeden zakład produkcyjny, państwa członkowskie przyjmują środki, które uznają za niezbędne do właściwego uwzględnienia interesów plantatorów buraków cukrowych i trzciny cukrowej.

Artykuł 137

Zatwierdzone przedsiębiorstwa

1. Na wniosek przedsiębiorstwa produkującego cukier, izoglukozę lub syrop inulinowy lub przedsiębiorstwa przetwarzającego te produkty na jeden z produktów wymienionych w wykazie, o którym mowa w art. 140 ust. 2, państwa członkowskie zatwierdzają takie przedsiębiorstwa, pod warunkiem że:

a) przedsiębiorstwo wykaże zdolność prowadzenia produkcji na skalę przemysłową;

b) przedsiębiorstwo zgadza się przedstawiać wszelkie wymagane informacje i wyraża zgodę na poddanie się kontrolom związanym z niniejszym rozporządzeniem;

c) zatwierdzenia danego przedsiębiorstwa nie zawieszono ani nie cofnięto.

2. Zatwierdzone przedsiębiorstwa przedstawiają państwu członkowskiemu, na którego terytorium ma miejsce zbiór buraków bądź trzciny cukrowej lub rafinacja, następujące informacje:

a) ilość buraków lub trzciny cukrowej, na jaką zawarto umowę dostawy, oraz odpowiadający im szacunkowy plon buraków lub trzciny cukrowej oraz uzysk cukru z hektara;

b) dane dotyczące tymczasowych i rzeczywistych dostaw buraków cukrowych, trzciny cukrowej i cukru surowego oraz produkcji cukru, a także stanów zapasów cukru;

c) ilość sprzedanego cukru białego oraz jego ceny i warunki sprzedaży.

Artykuł 138

Ponowny przydział kwoty krajowej i zmniejszenie kwot

1. Państwo członkowskie może zmniejszyć kwotę cukru lub izoglukozy przydzieloną przedsiębiorstwu mającemu siedzibę na jego terytorium najwyżej o 10 %. W takich przypadkach państwa członkowskie stosują obiektywne i niedyskryminacyjne kryteria.

2. Państwa członkowskie mogą przenosić kwoty między przedsiębiorstwami zgodnie z przepisami określonymi w załączniku XIII oraz przy uwzględnieniu interesów każdej z zainteresowanych stron, a w szczególności plantatorów buraków cukrowych i trzciny cukrowej.

3. Dane państwo członkowskie przydziela część kwoty uwolnioną na mocy ust. 1 i 2 jednemu przedsiębiorstwu lub większej liczbie przedsiębiorstw mających siedzibę na jego terytorium, bez względu na to, czy wcześniej została im przydzielona kwota.

▼B

Artykuł 139

Produkcja pozakwotowa

1. Cukier, izoglukoza lub syrop inulinowy wyprodukowane w roku gospodarczym w ilościach przekraczających kwotę, o której mowa w art. 136, mogą być:

a) wykorzystane do przetworzenia niektórych produktów, o których mowa w art. 140;

b) przeniesione do kwoty produkcyjnej następnego roku gospodarczego zgodnie z art. 141;

c) wykorzystane w ramach szczególnego systemu dostaw dla regionów najbardziej oddalonych zgodnie z rozdziałem III rozporządzenia (UE) nr 228/2013 Parlamentu Europejskiego i Rady ([1]);

d) wywiezione w ramach limitu ilościowego, który ma być ustalony przez Komisję w drodze aktów wykonawczych, nie naruszając zobowiązań wynikających z umów międzynarodowych zawartych zgodnie z TFUE; lub

e) wprowadzone na rynek wewnętrzny zgodnie z mechanizmem opisanym w art. 131 do celów dostosowania podaży do popytu na podstawie prognozy bilansu dostaw.

Środki, o których mowa w akapicie pierwszym lit. e) niniejszego artykułu, są wdrażane przed uruchomieniem jakichkolwiek środków zapobiegania zakłóceniom na rynku, o których mowa w art. 219 ust. 1.

Pozostałe ilości podlegają opłacie za przekroczenie kwot, o której mowa w art. 142.

2. Akty wykonawcze w ramach niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

Artykuł 140

Cukier przemysłowy

1. Cukier przemysłowy, izoglukoza przemysłowa lub przemysłowy syrop inulinowy są zastrzeżone do produkcji jednego z produktów, o których mowa w ust. 2, w przypadku gdy:

a) są objęte umową dostawy zawartą przed końcem roku gospodarczego między producentem i użytkownikiem, którzy zostali zatwierdzeni zgodnie z art. 137; oraz

([1]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 228/2013 z dnia 13 marca 2013 r. ustanawiające szczególne środki w dziedzinie rolnictwa na rzecz regionów najbardziej oddalonych w Unii Europejskiej i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 247/2006 (Dz.U. L 78 z 20.3.2013, s. 23).

▼B

b) zostały dostarczone użytkownikowi najpóźniej w dniu 30 listopada następnego roku gospodarczego.

2. W celu uwzględnienia postępu technicznego, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych ustanawiających wykaz produktów, do produkcji których można stosować cukier przemysłowy, izoglukozę przemysłową lub przemysłowy syrop inulinowy.

Wykaz ten obejmuje w szczególności:

a) bioetanol, alkohol, rum, żywe kultury drożdży i określone ilości syropów do rozprowadzania i syropów przetwarzanych na „Rinse appelstroop";

b) niektóre produkty przemysłowe niezawierające cukru, lecz do których przetworzenia używa się cukru, izoglukozy lub syropu inulinowego;

c) niektóre produkty chemiczne lub farmaceutyczne zawierające cukier, izoglukozę lub syrop inulinowy.

Artykuł 141

Przenoszenie nadwyżek cukru

1. Każde przedsiębiorstwo może podjąć decyzję o przeniesieniu całości lub części nadwyżki produkcji wykraczającej poza przyznaną mu kwotę cukru, kwotę izoglukozy lub kwotę syropu inulinowego, tak aby nadwyżka ta była traktowana jako część produkcji z następnego roku gospodarczego. Bez uszczerbku dla ust. 3, decyzja taka jest nieodwołalna.

2. W przypadku podjęcia decyzji, o której mowa w ust. 1, przedsiębiorstwo:

a) informuje dane państwo członkowskie przed terminem, który ustala to państwo członkowskie:

(i) między dniem 1 lutego a dniem 31 sierpnia bieżącego roku gospodarczego – o przenoszonych ilościach cukru trzcinowego;

▼C1

(ii) między dniem 1 lutego a dniem 31 sierpnia bieżącego roku gospodarczego – o przenoszonych ilościach cukru z buraków cukrowych lub syropu inulinowego;

▼B

b) zobowiązuje się do przechowywania tych ilości na własny koszt do końca bieżącego roku gospodarczego.

3. Jeżeli ostateczna produkcja przedsiębiorstwa w danym roku gospodarczym była niższa niż produkcja szacowana w momencie podejmowania decyzji zgodnie z ust. 1, przeniesioną ilość można skorygować z mocą wsteczną najpóźniej do dnia 31 października następnego roku gospodarczego.

▼B

4. Przeniesione ilości uznaje się za pierwsze ilości wyprodukowane w ramach kwoty w kolejnym roku gospodarczym.

▼C2

5. Cukier przechowywany zgodnie z niniejszym artykułem w danym roku gospodarczym nie może podlegać jakimkolwiek innym środkom w zakresie przechowywania przewidzianym w art. 17 lub 130.

▼B

Artykuł 142

Opłata z tytułu nadwyżek

1. Opłatę z tytułu nadwyżek nalicza się w stosunku do ilości:

a) nadwyżek cukru, nadwyżek izoglukozy i nadwyżek syropu inulinowego wyprodukowanych w dowolnym roku gospodarczym, z wyjątkiem ilości przeniesionych do produkcji kwotowej w następnym roku gospodarczym i przechowywanych zgodnie z art. 141 lub ilości, o których mowa w art. 139 ust. 1 akapit pierwszy lit. c), d) i e);

b) cukru przemysłowego, izoglukozy przemysłowej lub przemysłowego syropu inulinowego, w odniesieniu do których w terminie, który ma być ustalony przez Komisję w drodze aktów wykonawczych nie dostarczono dowodu, że zostały przetworzone na jeden z produktów, o których mowa w art. 140 ust. 2;

c) cukru, izoglukozy i syropu inulinowego wycofanych z rynku zgodnie z art. 130, w odniesieniu do których nie wypełniono obowiązków określonych w art. 130 ust. 3.

Akty wykonawcze w ramach akapitu pierwszego lit. b) przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

2. Środki dotyczące ustalenia wysokości opłat z tytułu nadwyżek, o których mowa w ust. 1, są przyjmowane przez Radę zgodnie z art. 43 ust. 3 TFUE.

Artykuł 143

Przekazane uprawnienia

1. W celu zapewnienia, aby przedsiębiorstwa, o których mowa w art. 137, wywiązywały się ze swoich obowiązków, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych określających przepisy dotyczące zatwierdzania i cofania zatwierdzenia tych przedsiębiorstw oraz kryteria nakładania kar administracyjnych.

2. W celu uwzględnienia specyfiki sektora cukru oraz należytego uwzględnienia interesów wszystkich stron, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych określających warunki funkcjonowania systemu kwot oraz określających warunki regulujące sprzedaż do regionów najbardziej oddalonych.

▼B

3. W celu zapewnienia, aby plantatorzy byli włączani w podejmowanie decyzji w sprawie przeniesienia określonych ilości produkcji, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych określających przepisy dotyczące przeniesień cukru.

Artykuł 144

Uprawnienia wykonawcze zgodnie z procedurą sprawdzającą

W odniesieniu do przedsiębiorstw, o których mowa w art. 137, Komisja może przyjąć akty wykonawcze ustanawiające przepisy dotyczące:

a) składania przez przedsiębiorstwa wniosków o zatwierdzenie, rejestrów, które zatwierdzone przedsiębiorstwa mają prowadzić, oraz informacji, które zatwierdzone przedsiębiorstwa mają przekazywać;

b) systemu kontroli, które państwa członkowskie mają przeprowadzać w zatwierdzonych przedsiębiorstwach;

c) przekazywania informacji przez państwa członkowskie Komisji i zatwierdzonym przedsiębiorstwom;

d) dostarczania przedsiębiorstwom surowców, w tym umów dostawy i potwierdzenia dostaw;

e) równoważności w odniesieniu do cukru, o którym mowa w art. 139 ust. 1 akapit pierwszy lit. a);

f) szczególnego systemu dostaw dla regionów najbardziej oddalonych;

g) wywozu, o którym mowa w art. 139 ust. 1 akapit pierwszy lit d);

h) współpracy państw członkowskich mającej na celu zapewnienie skutecznych kontroli;

i) zmiany terminów ustanowionych w art. 141 dla poszczególnych lat gospodarczych;

j) ustalania ilości nadwyżek, przekazywania informacji i wnoszenia opłaty z tytułu nadwyżki, o której mowa w art. 142;

k) przyjęcia wykazu rafinerii przemysłowych w rozumieniu załącznika II część II sekcja B pkt 6.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

▼B

Sekcja 2

Wino

Artykuł 145

Rejestr winnic i wykaz potencjału produkcyjnego

1. Państwa członkowskie prowadzą rejestr winnic, który zawiera aktualne informacje na temat potencjału produkcyjnego. Od dnia 1 stycznia 2016 r. obowiązek ten ma zastosowanie tylko do państw członkowskich, które stosują system zezwoleń na nasadzenia winorośli, o których mowa w rozdziale III tytułu I, lub krajowy program wsparcia.

2. Do dnia 31 grudnia 2015 r. państwa członkowskie, w których całkowity obszar uprawy winorośli odmian zaklasyfikowanych zgodnie z art. 81 ust. 2 wynosi mniej niż 500 hektarów, nie podlegają obowiązkowi ustanowionemu w ust. 1 niniejszego artykułu.

3. Państwa członkowskie, które uwzględniły restrukturyzację i przekształcenie winnic w swoich programach wsparcia zgodnie z art. 46, do dnia 1 marca każdego roku przedstawiają Komisji, na podstawie rejestru winnic, aktualny wykaz swojego potencjału produkcyjnego. Od dnia 1 stycznia 2016 r. szczegółowe ustalenia dotyczące informowania Komisji o obszarach uprawy winorośli określa Komisja w drodze aktów wykonawczych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

4. Aby ułatwić monitorowanie i sprawdzanie przez państwa członkowskie potencjału produkcyjnego, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych dotyczących przepisów odnoszących się do treści rejestru winnic oraz zwolnień od nich.

Artykuł 146

Właściwe organy krajowe w sektorze wina

1. Bez uszczerbku dla pozostałych przepisów niniejszego rozporządzenia dotyczących określania właściwych organów krajowych, państwa członkowskie wyznaczają jeden lub większą liczbę organów odpowiedzialnych za zapewnienie zgodności z przepisami Unii dotyczącymi sektora wina. W szczególności państwa członkowskie wyznaczają laboratoria upoważnione do prowadzenia oficjalnych analiz w sektorze wina. Wyznaczone laboratoria muszą spełniać kryteria ogólne dotyczące funkcjonowania laboratoriów badawczych, określone w normie ISO/IEC 17025.

2. Państwa członkowskie informują Komisję o nazwach i adresach organów i laboratoriów, o których mowa w ust. 1. Komisja podaje te informacje do wiadomości publicznej i regularnie je aktualizuje.

Artykuł 147

Dokumenty towarzyszące i rejestr

1. Produkty sektora wina są wprowadzane do obrotu w Unii wraz z oficjalnie zatwierdzonym dokumentem towarzyszącym.

▼B

2. Osoby fizyczne, osoby prawne lub grupy osób, w których posiadaniu znajdują się produkty objęte sektorem wina w związku z wykonywanym przez nie zawodem, w szczególności producenci, podmioty zajmujące się butelkowaniem, podmioty zajmujące się przetwarzaniem produktów, a także handlowcy, są zobowiązane do prowadzenia rejestrów przychodu i rozchodu tych produktów.

3. W celu ułatwienia przewozu produktów sektora wina i jego weryfikacji przez państwa członkowskie, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych dotyczących:

a) przepisów dotyczących dokumentu towarzyszącego oraz jego stosowania;

b) warunków, na jakich dokument towarzyszący należy traktować jako potwierdzający chronioną nazwę pochodzenia lub chronione oznaczenie geograficzne;

c) obowiązku prowadzenia rejestru i jego stosowania;

d) określenia, kto jest zobowiązany do prowadzenia rejestru, i określenia odstępstw od tego obowiązku;

e) działań, które należy uwzględniać w rejestrze.

4. Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające:

a) przepisy dotyczące zawartości rejestrów, produktów, które należy w nim uwzględniać, terminów wpisów do rejestru oraz zamykania rejestrów;

b) środki nakładające na państwa członkowskie obowiązek ustalenia maksymalnego dopuszczalnego odsetka ubytków;

c) przepisy ogólne i przejściowe dotyczące prowadzenia rejestrów;

d) przepisy określające, jak długo należy przechowywać dokumenty towarzyszące i rejestry.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

Sekcja 3

Mleko i przetwory mleczne

Artykuł 148

Stosunki umowne w sektorze mleka i przetworów mlecznych

1. W przypadku gdy państwo członkowskie postanowi, że każda dostawa na jego terytorium mleka surowego przez rolnika do przetwórcy mleka surowego musi być przedmiotem pisemnej umowy między stronami, lub postanowi, że pierwsi skupujący muszą złożyć pisemną ofertę zawarcia umowy o dostawę mleka surowego przez rolników, taka umowa lub oferta umowy musi spełniać warunki określone w ust. 2.

▼B

W przypadku gdy państwo członkowskie postanowi, że dostawy mleka surowego przez rolnika do przetwórcy mleka surowego muszą być przedmiotem pisemnej umowy między stronami, musi ono również postanowić, który etap lub etapy dostawy są objęte taką umową, jeżeli dostawa mleka surowego jest dokonywana za pośrednictwem jednego lub większej liczby nabywców.

Do celów niniejszego artykułu „nabywca” oznacza przedsiębiorstwo, które przewozi surowe mleko od rolnika lub innego nabywcy do przetwórcy mleka surowego lub innego nabywcy, a w każdym takim przypadku ma miejsce przeniesienie prawa własności do mleka surowego.

2. Umowa lub oferta umowy, o których mowa w ust. 1:

a) jest sporządzana przed dostawą;

b) jest sporządzana w formie pisemnej, oraz

c) zawiera w szczególności następujące elementy:

(i) cenę do zapłaty za dostawę, która:

— jest niezmienna i określona w umowie; lub

— jest obliczana poprzez połączenie różnych czynników określonych w umowie, które mogą obejmować wskaźniki rynku odzwierciedlające zmianę warunków na rynku, dostarczoną ilość oraz jakość lub skład dostarczonego mleka surowego;

(ii) ilość mleka surowego, którą można dostarczyć lub która musi zostać dostarczona, wraz z terminem takich dostaw;

(iii) okres obowiązywania umowy, który może być ograniczony lub nieograniczony, z klauzulami dotyczącymi rozwiązania umowy;

(iv) szczegóły dotyczące terminów i procedur płatności;

(v) ustalenia dotyczące odbioru lub dostawy mleka surowego; oraz

(vi) przepisy mające zastosowanie w przypadku zaistnienia siły wyższej.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 umowa lub oferta umowy nie jest wymagana w przypadku, gdy mleko surowe jest dostarczane przez rolnika do spółdzielni, której rolnik jest członkiem, jeżeli statut tej spółdzielni lub przepisy i decyzje w nim zawarte lub z niego wynikające zawierają przepisy o podobnych skutkach do przepisów określonych w ust. 2 lit. a), b) i c).

▼B

4. Wszystkie elementy umów na dostawę mleka surowego zawieranych przez rolników, nabywców mleka surowego lub przetwórców mleka surowego, w tym elementy określone w ust. 2 lit. c), są swobodnie negocjowane między stronami.

Niezależnie od akapitu pierwszego, zastosowanie ma jedna z poniższych liter lub obydwie te litery:

a) w przypadku gdy zgodnie z ust. 1 państwo członkowskie postanowi wprowadzić obowiązek zawierania pisemnej umowy na dostawy mleka surowego, może ono określić minimalny okres obowiązywania, który ma zastosowanie wyłącznie do umów pisemnych między rolnikiem i pierwszym podmiotem skupującym mleko surowe; taki minimalny okres obowiązywania umowy wynosi co najmniej sześć miesięcy i nie może zakłócać właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego;

b) w przypadku gdy państwo członkowskie postanowi, że pierwszy podmiot skupujący mleko surowe musi złożyć pisemną ofertę umowy rolnikowi zgodnie z ust. 1, może postanowić, że oferta musi obejmować minimalny okres obowiązywania umowy określony w tym celu przez prawo krajowe; taki minimalny czas obowiązywania wynosi co najmniej sześć miesięcy i nie może zakłócać właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego.

Akapit drugi pozostaje bez uszczerbku dla prawa rolnika do sprzeciwienia się stosowaniu takiego minimalnego okresu obowiązywania, pod warunkiem iż złoży taki sprzeciw na piśmie. W takim przypadku strony mają swobodę negocjacji wszystkich elementów umowy, w tym elementów, o których mowa w ust. 2 lit. c).

5. Państwa członkowskie korzystające z możliwości, o których mowa w niniejszym artykule, powiadamiają Komisję o sposobie ich stosowania.

6. Komisja może przyjąć akty wykonawcze określające środki niezbędne do jednolitego stosowania ust. 2 lit. a) i b) oraz ust. 3 niniejszego artykułu oraz środki dotyczące powiadomień, jakie mają być dokonywane przez państwa członkowskie zgodnie z niniejszym artykułem. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

Artykuł 149

Negocjacje umowne w sektorze mleka i przetworów mlecznych

1. Organizacja producentów w sektorze mleka i przetworów mlecznych, która została uznana na mocy art. 152 ust. 3, może w imieniu swoich członków będących rolnikami – w odniesieniu do części lub całości ich wspólnej produkcji – negocjować umowy dostawy przez rolnika mleka surowego do przetwórcy mleka surowego lub nabywcy w rozumieniu art. 148 ust. 1 akapit trzeci.

▼B

2. Negocjacje mogą być prowadzone przez organizację producentów:

a) bez względu na to, czy ma miejsce przeniesienie prawa własności do mleka surowego przez rolników na organizację producentów;

b) bez względu na to, czy negocjowana cena jest taka sama w odniesieniu do wspólnej produkcji niektórych lub wszystkich rolników należących do organizacji;

c) pod warunkiem że w odniesieniu do danej organizacji producentów spełnione są wszystkie z poniższych warunków:

(i) ilość mleka surowego objęta takimi negocjacjami nie przekracza 3,5 % całkowitej produkcji unijnej,

(ii) ilość mleka surowego objęta takimi negocjacjami produkowana w danym państwie członkowskim nie przekracza 33 % całkowitej produkcji krajowej tego państwa członkowskiego; oraz

(iii) ilość mleka surowego objęta takimi negocjacjami dostarczana w danym państwie członkowskim nie przekracza 33 % całkowitej produkcji krajowej tego państwa członkowskiego;

d) pod warunkiem że zainteresowani rolnicy nie są członkami jakiejkolwiek innej organizacji producentów, która również negocjuje takie umowy w ich imieniu; jednakże państwa członkowskie mogą odstąpić od tego warunku w należycie uzasadnionych przypadkach, gdy rolnicy posiadają dwie różne jednostki produkcyjne znajdujące się na różnych obszarach geograficznych;

e) pod warunkiem że mleko surowe nie podlega obowiązkowi dostaw wynikającemu z członkostwa rolnika w spółdzielni zgodnie z warunkami określonymi w statucie spółdzielni lub przepisach i decyzjach w nim zawartych lub z niego wynikających; oraz

f) pod warunkiem że organizacja producentów powiadomi właściwe organy państwa członkowskiego lub państw członkowskich, w których działa, o ilości mleka surowego objętej takimi negocjacjami.

3. Niezależnie od warunków określonych w ust. 2 lit. c) ppkt (ii) oraz (iii), organizacja producentów może prowadzić negocjacje zgodnie z ust. 1, pod warunkiem że w przypadku tej organizacji producentów ilość mleka surowego objęta negocjacjami, która jest produkowana lub dostarczana w państwie członkowskim o całkowitej rocznej produkcji mleka surowego poniżej 500 000 ton, nie przekracza 45 % całkowitej produkcji krajowej tego państwa członkowskiego.

▼B

4. Do celów niniejszego artykułu odniesienia do organizacji producentów obejmują zrzeszenia takich organizacji producentów.

5. Do celów stosowania ust. 2 lit. c) i ust. 3 Komisja publikuje – w sposób, który uzna za stosowny – wielkość produkcji mleka surowego w Unii i państwach członkowskich przy wykorzystaniu najbardziej aktualnych dostępnych informacji.

6. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 lit. c) i ust. 3, w przypadku gdy nie zostały przekroczone określone w nim progi, organ ds. konkurencji, o którym mowa w akapicie drugim niniejszego ustępu, może w indywidualnym przypadku podjąć decyzję o ponownym rozpoczęciu danych negocjacji przez daną organizację producentów albo niedopuszczeniu do ich prowadzenia, jeżeli uzna on, że jest to niezbędne, aby zapobiec wykluczeniu konkurencji lub aby uniknąć na podległym mu obszarze poważnych szkód po stronie przetwórców mleka surowego będących MŚP.

W odniesieniu do negocjacji obejmujących więcej niż jedno państwo członkowskie decyzję, o której mowa w akapicie pierwszym, podejmuje Komisja bez zastosowania procedury, o której mowa w art. 229 ust. 2 lub 3. W pozostałych przypadkach decyzję taką podejmuje krajowy organ ds. konkurencji państwa członkowskiego, którego dotyczą negocjacje.

Decyzji, o których mowa w niniejszym ustępie, nie stosuje się wcześniej niż w dniu poinformowania o nich zainteresowanych podmiotów.

7. Do celów niniejszego artykułu:

a) „krajowy organ ds. konkurencji” oznacza organ, o którym mowa w art. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 ([1]);

b) „MŚP” oznacza mikroprzedsiębiorstwo oraz małe lub średnie przedsiębiorstwo w rozumieniu zalecenia Komisji 2003/361/WE.

8. Państwa członkowskie, w których odbywają się negocjacje zgodnie z niniejszym artykułem, powiadamiają Komisję o zastosowaniu ust. 2 lit. f) i ust. 6.

Artykuł 150

Regulacja podaży sera o chronionej nazwie pochodzenia lub chronionym oznaczeniu geograficznym

1. Na wniosek organizacji producentów uznanej na mocy art. 152 ust. 3, organizacji międzybranżowej uznanej na mocy art. 157 ust. 3 lub grupy podmiotów, o której mowa w art. 3 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1151/2012, państwa członkowskie mogą ustanowić, na czas określony, wiążące przepisy regulujące podaż sera objętego chronioną nazwą pochodzenia lub chronionym oznaczeniem geograficznym na mocy art. 5 ust. 1 i 2 rozporządzenia (UE) nr 1151/2012.

([1]) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 101 i 102 Traktatu (Dz.U. L 1 z 4.1.2003, s. 1).

▼B

2. Przepisy, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, są uzależnione od uprzedniego zawarcia porozumienia między stronami na danym obszarze geograficznym, o którym mowa w art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1151/2012. Takie porozumienie jest zawierane przez co najmniej dwie trzecie producentów mleka lub ich przedstawicieli produkujących co najmniej dwie trzecie mleka surowego wykorzystywanego do produkcji sera, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, oraz, w stosownych przypadkach, przez co najmniej dwie trzecie producentów tego sera, których wielkość produkcji odpowiada co najmniej dwóm trzecim produkcji tego sera na obszarze geograficznym, o którym mowa w art. 7 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1151/2012.

3. Do celów ust. 1, w odniesieniu do sera objętego chronionym oznaczeniem geograficznym, obszar geograficzny pochodzenia mleka surowego wymieniony w specyfikacji produktu danego sera pokrywa się z obszarem geograficznym, o którym mowa w art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1151/2012, dotyczącym tego sera.

4. Przepisy, o których mowa w ust. 1:

a) dotyczą jedynie zarządzania dostawami danego produktu i mają na celu dostosowanie podaży danego sera do popytu;

b) dotyczą tylko danego produktu;

c) mogą być wiążące przez nie dłużej niż trzy lata, a ich obowiązywanie może zostać przedłużone po tym okresie w następstwie złożenia nowego wniosku, o którym mowa w ust. 1;

d) nie mogą powodować uszczerbku dla handlu produktami innymi niż te, których dotyczą te przepisy;

e) nie odnoszą się do jakichkolwiek transakcji przeprowadzonych po pierwszym wprowadzeniu danego sera do obrotu;

f) nie mogą umożliwiać ustalania cen, w tym również w przypadku gdy ceny są ustalane w charakterze wytycznych lub zalecenia;

g) nie mogą uniemożliwiać dostępu do znacznej ilości danego produktu, która normalnie byłaby dostępna;

h) nie mogą prowadzić do dyskryminacji, tworzyć barier dla nowych uczestników rynku ani wywierać negatywnego wpływu na drobnych producentów;

i) przyczyniają się do podtrzymania jakości lub rozwoju danego produktu;

j) pozostają bez uszczerbku dla art. 149.

5. Przepisy, o których mowa w ust. 1, są publikowane w organie promulgacyjnym danego państwa członkowskiego.

▼B

6. Państwa członkowskie przeprowadzają kontrole w celu zapewnienia, aby spełnione były warunki określone w ust. 4, a w przypadku stwierdzenia przez właściwe organy krajowe, że warunki te nie są spełniane, uchylają przepisy, o których mowa w ust. 1.

7. Państwa członkowskie powiadamiają niezwłocznie Komisję o przepisach, o których mowa w ust. 1, które przyjęły. Komisja informuje pozostałe państwa członkowskie o każdym powiadomieniu o takich przepisach.

8. Komisja może, w dowolnym czasie, przyjmować akty wykonawcze nakładające na państwo członkowskie obowiązek uchylenia przepisów określonych przez to państwo członkowskie zgodnie z ust. 1 w przypadku stwierdzenia przez Komisję, że przepisy te nie są zgodne z warunkami określonymi w ust. 4, uniemożliwiają lub zakłócają konkurencję na znacznym obszarze rynku wewnętrznego lub zagrażają wolnemu handlowi lub osiągnięciu celów art. 39 TFUE. Te akty wykonawcze przyjmuje się bez zastosowania procedury, o której mowa w art. 229 ust. 2 lub 3 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 151

Obowiązkowe deklaracje w sektorze mleka i przetworów mlecznych

Od dnia 1 kwietnia 2015 r. pierwsze podmioty skupujące mleko surowe deklarują właściwemu organowi krajowemu ilość mleka surowego, którą im dostarczono każdego miesiąca.

Do celów niniejszego artykułu i art. 148 „pierwszy podmiot skupujący” oznacza przedsiębiorstwo lub grupę, która skupuje mleko od producentów, w celu:

a) odbioru, pakowania, przechowywania, chłodzenia lub przetwarzania, w tym także na podstawie umowy;

b) sprzedania go co najmniej jednemu przedsiębiorstwu poddającemu mleko lub przetwory mleczne obróbce lub przetwarzaniu.

Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o ilości mleka surowego, o której mowa w akapicie pierwszym.

Komisja może przyjmować akty wykonawcze określające przepisy dotyczące treści, formatu i terminów takich deklaracji oraz środków dotyczących powiadomień, które mają być dokonywane przez państwa członkowskie zgodnie z niniejszym artykułem. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

▼B

ROZDZIAŁ III

Organizacje i zrzeszenia producentów oraz organizacje międzybranżowe

Sekcja 1

Definicja i uznawanie

Artykuł 152

Organizacje producentów

1. Państwa członkowskie mogą na wniosek uznawać organizacje producentów, które:

a) są tworzone i kontrolowane zgodnie z art. 153 ust. 2 lit. c) przez producentów z określonego sektora wymienionego w art. 1 ust. 2;

b) powstały z inicjatywy producentów;

c) dążą do określonego celu, który może obejmować co najmniej jeden spośród następujących celów:

(i) zapewnienie planowania i dostosowywania produkcji do popytu, w szczególności w odniesieniu do jakości i ilości;

(ii) koncentracja dostaw i umieszczanie na rynku produktów wytwarzanych przez ich członków, w tym sprzedaż bezpośrednia;

(iii) optymalizacja kosztów produkcji i zysków z inwestycji służących utrzymywaniu standardów dotyczących ochrony środowiska i dobrostanu zwierząt oraz stabilizowanie cen producentów;

(iv) prowadzenie badań i opracowywanie inicjatyw dotyczących zrównoważonych metod produkcji, innowacyjnych praktyk, konkurencyjności gospodarczej i rozwoju sytuacji rynkowej;

(v) promowanie i udzielanie pomocy technicznej w zakresie stosowania przyjaznych dla środowiska metod uprawy i technik produkcji oraz odpowiedzialnych praktyk i technik w odniesieniu do dobrostanu zwierząt;

(vi) promowanie i udzielanie pomocy technicznej w zakresie stosowania standardów produkcji, poprawa jakości produktów i rozwijanie produktów o chronionej nazwie pochodzenia, chronionym oznaczeniu geograficznym lub objętych krajowym znakiem jakości;

(vii) zarządzanie produktami ubocznymi i odpadami, zwłaszcza w celu ochrony jakości wody, gleby i krajobrazu oraz zachowania lub zachęcania do zachowania bioróżnorodności;

▼B

(viii) przyczynianie się do zrównoważonego wykorzystania zasobów naturalnych oraz do łagodzenia zmiany klimatu;

(ix) opracowywanie inicjatyw w dziedzinie promocji i wprowadzania do obrotu;

▼C2

(x) zarządzanie funduszami wspólnego inwestowania, o których mowa w części poświęconej programom operacyjnym w sektorze owoców i warzyw, o których mowa w art. 33 ust. 3 lit. d) niniejszego rozporządzenia oraz w art. 36 rozporządzenia (UE) nr 1305/2013;

▼B

(xi) udzielanie niezbędnej pomocy technicznej w celu korzystania z rynków terminowych i systemów ubezpieczeń.

2. Organizacja producentów uznana na mocy ust. 1 może nadal być uznawana, jeżeli zajmuje się wprowadzaniem do obrotu produktów objętych kodem CN ex 2208 innych niż te, o których mowa w załączniku I do Traktatów, pod warunkiem że udział takich produktów nie przekracza 49 % całkowitej wartości produkcji wprowadzanej do obrotu przez tę organizację producentów oraz pod warunkiem że takie produkty nie korzystają z pomocy unijnej. W odniesieniu do organizacji producentów z sektora owoców i warzyw produkty te nie są wliczane do obliczania wartości produkcji wprowadzanej do obrotu do celów art. 34 ust. 2.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 państwa członkowskie uznają organizacje producentów utworzone przez producentów w sektorze mleka i przetworów mlecznych, które:

a) powstały z inicjatywy producentów;

b) dążą do określonego celu, który może obejmować jeden lub więcej spośród następujących celów:

(i) zapewnienie planowania i dostosowywania produkcji do popytu, w szczególności w odniesieniu do jakości i ilości;

(ii) koncentracja dostaw i umieszczanie na rynku produktów wytwarzanych przez ich członków;

(iii) optymalizacja kosztów produkcji i stabilizowanie cen producentów.

Artykuł 153

Statut organizacji producentów

1. W statucie organizacji producentów wymaga się od producentów będących jej członkami w szczególności:

a) stosowania przepisów przyjętych przez organizację producentów dotyczących sprawozdawczości produkcyjnej, produkcji, wprowadzania do obrotu i ochrony środowiska;

▼B

b) przynależności, z tytułu wytwarzania określonego produktu w danym gospodarstwie, do tylko jednej organizacji producentów; jednakże państwa członkowskie mogą wprowadzić odstępstwo od tego warunku w należycie uzasadnionych przypadkach, gdy producenci będący członkami posiadają dwie różne jednostki produkcyjne znajdujące się na różnych obszarach geograficznych;

c) dostarczania informacji wymaganych przez organizację producentów do celów statystycznych.

2. W statucie organizacji producentów przewiduje się ponadto:

a) procedury określania, przyjmowania i zmiany przepisów, o których mowa w ust. 1 lit. a);

b) zobowiązanie członków do wpłacania składek potrzebnych do finansowania organizacji producentów;

c) przepisy umożliwiające producentom będącym członkami demokratyczną kontrolę ich organizacji i jej decyzji;

d) kary za naruszenie obowiązków określonych w statucie, w szczególności za nieuiszczenie składek lub naruszenie zasad ustalonych przez organizację producentów;

e) zasady przyjmowania nowych członków, w szczególności minimalny okres członkostwa, który nie może wynosić mniej niż rok;

f) zasady prowadzenia rachunkowości i opracowywania budżetu niezbędne dla funkcjonowania organizacji.

3. Ust. 1 i 2 nie mają zastosowania do organizacji producentów w sektorze mleka i przetworów mlecznych.

Artykuł 154

Uznawanie organizacji producentów

1. Aby mogła być uznana przez państwo członkowskie, organizacja producentów, która występuje o takie uznanie musi być podmiotem prawnym lub wyraźnie określoną częścią podmiotu prawnego, które:

a) spełniają wymogi określone w art. 152 ust. 1 lit. a), b) i c);

b) mają minimalną liczbę członków lub wytwarzają minimalną ilość lub wartość – określaną przez dane państwo członkowskie – zbywalnej produkcji w sektorze, w którym działa;

c) przedstawiają wystarczający dowód na to, że są w stanie właściwie wykonywać swoją działalność zarówno pod względem ram czasowych, jak i efektywności, udostępniania członkom pomocy w formie zasobów ludzkich, materialnych i technicznych oraz, w stosownych przypadkach, koncentracji dostaw;

▼B

d) ich statut jest zgodny z lit. a), b) i c) niniejszego ustępu.

2. Państwa członkowskie mogą zadecydować, że organizacje producentów, które zostały uznane na mocy prawa krajowego przed dniem 1 stycznia 2014 r. i które spełniają warunki określone w ust. 1 niniejszego artykułu, są uznawane za organizacje producentów zgodnie z art. 152.

3. Organizacje producentów, które zostały uznane na mocy prawa krajowego przed dniem 1 stycznia 2014 r., lecz które nie spełniają warunków określonych w ust. 1, mogą kontynuować działalność na mocy prawa krajowego do dnia 1 stycznia 2015 r.

4. Państwa członkowskie:

a) podejmują decyzję dotyczącą uznania organizacji producentów w okresie czterech miesięcy od złożenia wniosku wraz z całą stosowną dokumentacją; wniosek ten składa się w państwie członkowskim, w którym organizacja ma siedzibę;

b) przeprowadzają w ustalonych przez siebie odstępach czasu kontrole, aby sprawdzić, czy uznane organizacje producentów stosują się do przepisów niniejszego rozdziału;

c) w przypadku niestosowania się do przepisów niniejszego rozdziału lub nieprawidłowości w stosowaniu środków przewidzianych w niniejszym rozdziale nakładają na te organizacje i zrzeszenia mające zastosowanie kary, które określają, a w razie konieczności decydują czy uznanie powinno zostać cofnięte;

d) informują Komisję do dnia 31 marca każdego roku o każdej decyzji o uznaniu, odmowie lub cofnięciu uznania podjętej w poprzednim roku kalendarzowym.

Artykuł 155

Outsourcing

Państwa członkowskie mogą zezwolić uznanej organizacji producentów lub uznanemu zrzeszeniu organizacji producentów w sektorach określonych przez Komisję zgodnie z art. 173 ust. 1 lit. f) na outsourcing któregokolwiek z działań innych niż produkcja, włącznie z outsourcingiem do jednostek zależnych, pod warunkiem że organizacja producentów lub zrzeszenie organizacji producentów pozostają odpowiedzialne za zapewnienie przeprowadzania działań będących przedmiotem outsourcingu i za całkowitą kontrolę zarządzania i nadzór nad umową handlową na prowadzenie odnośnej działalności.

Artykuł 156

Zrzeszenia organizacji producentów

1. Państwa członkowskie mogą, na wniosek, uznawać zrzeszenia organizacji producentów w konkretnym sektorze wymienionym w art. 1 ust. 2, które powstały z inicjatywy uznanych organizacji producentów.

Z zastrzeżeniem przepisów przyjętych na podstawie art. 173 zrzeszenia organizacji producentów mogą realizować którekolwiek z działań lub pełnić którąkolwiek z funkcji przypisanych organizacjom producentów.

▼B

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 państwa członkowskie mogą, na wniosek, uznać zrzeszenie uznanych organizacji producentów w sektorze mleka i przetworów mlecznych, jeśli zainteresowane państwo członkowskie uważa, że zrzeszenie to jest zdolne skutecznie prowadzić którekolwiek z działań uznanych organizacji producentów i że spełnia ono warunki określone w art. 161 ust. 1.

Artykuł 157

Organizacje międzybranżowe

1. Państwa członkowskie mogą, na wniosek, uznawać organizacje międzybranżowe z konkretnych sektorów wymienionych w art. 1 ust. 2, które:

a) składają się z przedstawicieli obszarów działalności gospodarczej związanej z produkcją oraz z co najmniej jednym z następujących etapów łańcucha dostaw: przetwórstwem lub handlem, w tym dystrybucją, produktami jednego lub większej liczby sektorów;

b) powstały z inicjatywy wszystkich lub niektórych tworzących je organizacji lub zrzeszeń;

c) dążą do określonego celu uwzględniającego interesy ich członków oraz konsumentów, który może obejmować w szczególności jeden z następujących celów:

(i) poprawa znajomości oraz przejrzystości produkcji i rynku, w tym poprzez publikację zagregowanych danych statystycznych na temat kosztów produkcji, cen, włączając w to w stosownych przypadkach wskaźniki cen, wielkości i czasu trwania zawartych wcześniej umów oraz poprzez dostarczanie analiz potencjalnego przyszłego rozwoju sytuacji na rynku na poziomie regionalnym, krajowym lub międzynarodowym;

(ii) przewidywanie potencjału produkcyjnego oraz rejestrowanie cen rynkowych pochodzących ze źródeł publicznych;

(iii) pomoc w lepszej koordynacji sposobu, w jaki produkty są wprowadzane do obrotu, w szczególności poprzez badania rynku i analizy rynkowe;

(iv) poszukiwanie potencjalnych rynków eksportowych;

(v) bez uszczerbku dla w art. 148 i 168 sporządzanie znormalizowanych formularzy umów zgodnych z przepisami Unii dotyczącymi sprzedaży produktów rolnych podmiotom skupującym lub dostawy produktów przetworzonych do dystrybutorów i sprzedawców detalicznych, z uwzględnieniem potrzeby zapewnienia sprawiedliwych warunków konkurencji i uniknięcia zakłóceń rynku;

▼B

(vi) pełniejsze wykorzystanie potencjału produktów, w tym na poziomie rynków zbytu, oraz opracowywanie inicjatyw mających zwiększyć konkurencyjność i innowacyjność gospodarczą;

(vii) dostarczanie informacji i prowadzenie badań niezbędnych do wprowadzania innowacji, racjonalizacji i usprawnienia produkcji oraz dostosowania jej – a w stosownym przypadku także przetwarzania i wprowadzania do obrotu – pod kątem produktów bardziej odpowiadających wymaganiom rynku oraz gustom i oczekiwaniom konsumentów, w szczególności w odniesieniu do jakości produktu, w tym specyfiki produktów o chronionej nazwie pochodzenia lub o chronionym oznaczeniu geograficznym, i ochrony środowiska;

(viii) poszukiwanie sposobów ograniczenia stosowania środków ochrony zdrowia zwierząt lub środków ochrony roślin, poprawa zarządzania innymi środkami produkcji, zapewnienie jakości produktów oraz ochrony gleby i wody, promowania bezpieczeństwa żywności, zwłaszcza dzięki identyfikowalności produktów, oraz poprawa zdrowia i dobrostanu zwierząt;

(ix) rozwijanie metod i instrumentów służących podniesieniu jakości produktów na wszystkich etapach produkcji oraz, w stosownych przypadkach, przetwarzania i wprowadzania do obrotu;

(x) prowadzenie wszelkich działań mających na celu utrzymanie, ochronę i promowanie rolnictwa ekologicznego oraz nazw pochodzenia, znaków jakości i oznaczeń geograficznych;

(xi) promowanie i prowadzenie badań nad zintegrowanymi, zrównoważonymi metodami produkcji lub innymi metodami produkcji przyjaznymi dla środowiska;

(xii) zachęcanie do zdrowej i odpowiedzialnej konsumpcji produktów w ramach rynku wewnętrznego informowanie o szkodliwości ryzykownych zachowań związanych z konsumpcją;

(xiii) wspieranie konsumpcji lub przekazywanie informacji dotyczących produktów na rynku wewnętrznym i rynkach zewnętrznych;

(xiv) branie udziału w gospodarowaniu produktami ubocznymi i odpadami oraz przyczynianie się do zmniejszania ilości odpadów.

2. W należycie uzasadnionych przypadkach państwa członkowskie mogą zadecydować na podstawie obiektywnych i niedyskryminacyjnych kryteriów, że warunek określony w art. 158 ust. 1 lit. c) jest spełniony poprzez ograniczenie liczby organizacji międzybranżowych na poziomie regionalnym lub krajowym, jeżeli jest to przewidziane w przepisach krajowych obowiązujących przed dniem 1 stycznia 2014 r. oraz w przypadku gdy nie wpływa to negatywnie na właściwe funkcjonowanie rynku wewnętrznego.

▼B

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 w odniesieniu do sektora mleka i przetworów mlecznych państwa członkowskie mogą uznać organizacje międzybranżowe, które:

a) formalnie wystąpiły o uznanie i zrzeszają przedstawicieli obszarów działalności gospodarczej związanych z produkcją mleka surowego oraz związanych z przynajmniej jednym z następujących elementów łańcucha dostaw: przetwarzanie produktów sektora mleka i przetworów mlecznych lub handel nimi, w tym ich dystrybucja;

b) zostały utworzone z inicjatywy wszystkich lub niektórych przedstawicieli, o których mowa w lit. a);

c) prowadzą, w jednym regionie Unii lub większej ich liczbie, z uwzględnieniem interesów członków tych organizacji międzybranżowych oraz interesów konsumentów jedno lub większą liczbę następujących działań:

(i) poprawa znajomości oraz przejrzystości produkcji i rynku, w tym poprzez publikację danych statystycznych na temat cen, wielkości i czasu trwania zawartych wcześniej umów na dostawy mleka surowego oraz poprzez dostarczanie analiz potencjalnego przyszłego rozwoju sytuacji na rynku na poziomie regionalnym, krajowym lub międzynarodowym;

(ii) pomoc w lepszej koordynacji sposobu, w jaki produkty sektora mleka i przetworów mlecznych są wprowadzane do obrotu, w szczególności poprzez badania rynku i analizy rynkowe;

(iii) promowanie spożycia mleka i przetworów mlecznych na rynku wewnętrznym i zewnętrznym oraz dostarczanie informacji na ten temat;

(iv) poszukiwanie potencjalnych rynków eksportowych;

(v) sporządzanie standardowych zgodnych z przepisami Unii wzorów umów sprzedaży mleka surowego nabywcom lub dostarczania przetworzonych produktów dystrybutorom i sprzedawcom detalicznym z uwzględnieniem potrzeby osiągnięcia warunków uczciwej konkurencji i unikania zakłóceń na rynku;

(vi) udzielanie informacji i prowadzenie badań niezbędnych do dostosowania produkcji na korzyść produktów lepiej dopasowanych do wymogów rynkowych oraz gustów i oczekiwań klientów, w szczególności w odniesieniu do jakości produktów i ochrony środowiska;

(vii) utrzymywanie i rozwój potencjału produkcyjnego sektora mleczarskiego, między innymi dzięki promowaniu innowacji i wspieraniu programów w zakresie badań stosowanych i rozwoju, aby w pełni wykorzystać cały potencjał mleka i przetworów mlecznych, zwłaszcza z myślą o tworzeniu produktów mających wartość dodaną, które będą atrakcyjniejsze dla konsumentów;

▼B

(viii) poszukiwanie sposobów ograniczenia stosowania środków ochrony zdrowia zwierząt, poprawa zarządzania innymi środkami produkcji oraz poprawa bezpieczeństwa żywności i zdrowia zwierząt;

(ix) rozwijanie metod i instrumentów służących podniesieniu jakości produktów na wszystkich etapach produkcji i wprowadzania do obrotu;

(x) wykorzystywanie potencjału i ochrona oraz promowanie rolnictwa ekologicznego, jak również produkcja produktów z nazwami pochodzenia, znakami jakości i oznaczeniami geograficznymi; oraz

(xi) promowanie zintegrowanej produkcji oraz innych metod produkcji korzystnych dla środowiska.

Artykuł 158

Uznawanie organizacji międzybranżowych

1. Państwa członkowskie mogą uznawać organizacje międzybranżowe, które wystąpiły o takie uznanie, pod warunkiem że organizacje te:

a) spełniają wymogi określone w art. 157;

b) prowadzą działalność w jednym lub większej liczbie regionów na danym terytorium;

c) mają znaczący udział w działalności gospodarczej, o której mowa w art. 157 ust. 1 lit. a);

d) same nie biorą udziału w produkcji, przetwórstwie lub handlu produktami, z wyjątkiem przypadków przewidzianych w art. 162.

2. Państwa członkowskie mogą podjąć decyzję, że organizacje międzybranżowe, które zostały uznane na mocy prawa krajowego przed dniem 1 stycznia 2014 r. i które spełniają warunki określone w ust. 1 niniejszego artykułu, będą uznawane za organizacje międzybranżowe na mocy art. 157.

3. Organizacje międzybranżowe, które zostały uznane na mocy prawa krajowego przed dniem 1 stycznia 2014 r., lecz które nie spełniają warunków określonych w ust. 1 niniejszego artykułu, mogą nadal kontynuować działalność na mocy prawa krajowego do dnia 1 stycznia 2015 r.

4. Państwa członkowskie mogą uznać organizacje międzybranżowe ze wszystkich sektorów istniejące przed dniem 1 stycznia 2014 r., niezależnie od tego, czy zostały one uznane na ich wniosek, czy ustanowione na mocy prawa, nawet jeżeli nie spełniają warunku określonego w art. 157 ust. 1 lit. b) lub art. 157 ust. 3 lit. b).

▼B

5. Przy uznawaniu organizacji międzybranżowej zgodnie z ust. 1 lub ust. 2 państwa członkowskie:

a) w terminie czterech miesięcy od złożenia wniosku wraz ze wszystkimi odpowiednimi dokumentami uzupełniającymi decydują o tym, czy dokonać uznania; wniosek ten składany jest w państwie członkowskim, w którym organizacja ma siedzibę;

b) przeprowadzają w ustalonych przez siebie odstępach czasu kontrole w celu sprawdzenia, czy uznane organizacje międzybranżowe spełniają warunki dotyczące ich uznania;

c) w przypadku niestosowania się do przepisów niniejszego rozdziału lub nieprawidłowości we wdrażaniu środków przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu nakładają na te organizacje mające zastosowanie kary, które określają, a w razie konieczności decydują czy uznanie powinno zostać cofnięte;

d) cofają uznanie, jeżeli wymogi i warunki uznania przewidziane w niniejszym artykule nie są już spełnione;

e) informują Komisję do dnia 31 marca każdego roku o każdej decyzji o uznaniu, odmowie lub cofnięciu uznania podjętej w poprzednim roku kalendarzowym.

Sekcja 2

Przepisy dodatkowe dotyczące szczególnych sektorów

Artykuł 159

Obowiązkowe uznawanie

Na zasadzie odstępstwa od art. 152–158 państwa członkowskie uznają, na wniosek:

a) organizacje producentów:

(i) w sektorze owoców i warzyw w odniesieniu do jednego lub większej liczby produktów tego sektora lub takich produktów przeznaczonych wyłącznie do przetworzenia;

(ii) w sektorze oliwy z oliwek i oliwek stołowych;

(iii) w sektorze jedwabników;

(iv) w sektorze chmielu;

b) organizacje międzybranżowe w sektorze oliwy z oliwek i oliwek stołowych oraz w sektorze tytoniu.

Artykuł 160

Organizacje producentów w sektorze owoców i warzyw

W sektorze owoców i warzyw organizacje producentów dążą do realizacji co najmniej jednego z celów określonych w art. 152 ust. 1 lit. c) pkt (i), (ii) oraz (iii).

▼B

Statut organizacji producentów w sektorze owoców i warzyw wymaga od ich członków będących producentami wprowadzania całej odnośnej produkcji do obrotu poprzez organizację producentów.

Uznaje się, że w sprawach gospodarczych organizacje producentów oraz zrzeszenia organizacji producentów w sektorze owoców i warzyw działają w imieniu i na rzecz swoich członków w granicach swoich uprawnień.

Artykuł 161

Uznawanie organizacji producentów w sektorze mleka i przetworów mlecznych

1. Państwa członkowskie za organizacje producentów w sektorze mleka i przetworów mlecznych uznają wszystkie podmioty prawne lub wyraźnie określone części podmiotów prawnych występujące o takie uznanie, pod warunkiem że:

a) spełniają one wymogi określone w art. 152 ust. 3;

b) mają minimalną liczbę członków lub wytwarzają określaną przez dane państwo członkowskie minimalną wielkość zbywalnej produkcji w sektorze, w którym działają;

c) istnieją wystarczające dowody wskazujące na to, że są one w stanie właściwie prowadzić swoją działalność zarówno w kategoriach czasu, jak i efektywności oraz koncentracji podaży;

d) mają statut, który jest zgodny z lit. a), b) i c) niniejszego ustępu.

2. Państwa członkowskie mogą zadecydować, że organizacje producentów, które zostały uznane na mocy prawa krajowego przed dniem 2 kwietnia 2012 r. i które spełniają warunki określone w niniejszym artykule ust. 1, uznaje się za organizacje producentów zgodnie z art. 152 ust. 3.

3. Państwa członkowskie:

a) podejmują decyzję dotyczącą uznania organizacji producentów w terminie czterech miesięcy od złożenia przez organizację producentów wniosku oraz wszystkich stosownych dokumentów potwierdzających; wniosek ten składa się w państwie członkowskim, w którym organizacja ma siedzibę;

b) w ustalonych przez siebie odstępach czasu przeprowadzają kontrole, aby sprawdzić, czy uznane organizacje producentów i zrzeszenia organizacji producentów stosują się do przepisów niniejszego rozdziału;

▼B

c) w przypadku niestosowania się do przepisów niniejszego rozdziału lub nieprawidłowości we wdrażaniu środków przewidzianych w niniejszym rozdziale nakładają na te organizacje i zrzeszenia mające zastosowanie kary, które określają, a w razie konieczności decydują czy uznanie powinno zostać cofnięte;

d) informują Komisję do dnia 31 marca każdego roku o każdej decyzji o uznaniu, odmowie lub cofnięciu uznania podjętej w poprzednim roku kalendarzowym.

Artykuł 162

Organizacje międzybranżowe w sektorze oliwy z oliwek i oliwek stołowych oraz w sektorze tytoniu

W odniesieniu do organizacji międzybranżowych w sektorach oliwy z oliwek i oliwek stołowych oraz tytoniu określony cel, o którym mowa w art. 157 ust. 1 lit. c), może też obejmować co najmniej jeden z następujących celów:

a) koncentracja i koordynacja podaży i wprowadzania do obrotu produktów członków tych organizacji;

b) wspólne dostosowanie produkcji i przetwórstwa do wymagań rynku oraz ulepszanie produktu;

c) propagowanie racjonalizacji i ulepszania produkcji oraz przetwórstwa.

Artykuł 163

Uznawanie organizacji międzybranżowych w sektorze mleka i przetworów mlecznych

1. Państwa członkowskie mogą uznawać organizacje międzybranżowe w sektorze mleka i przetworów mlecznych, pod warunkiem że organizacje te:

a) spełniają wymogi określone w art. 157 ust. 3;

b) prowadzą działalność w jednym lub większej liczbie regionów na danym terytorium;

c) mają znaczący udział w działalności gospodarczej, o której mowa w art. 157 ust. 3 lit. a);

▼C2

d) same nie biorą udziału w produkcji produktów sektora mleka i przetworów mlecznych, ich przetwórstwie lub handlu nimi.

▼B

2. Państwa członkowskie mogą zadecydować, że organizacje międzybranżowe, które zostały uznane na mocy prawa krajowego przed dniem 2 kwietnia 2012 r. i które spełniają warunki określone w ust. 1, są uznawane za organizacje międzybranżowe na mocy art. 157 ust. 3.

▼B

3. Korzystając z możliwości uznawania organizacji międzybranżowych zgodnie z ust. 1 lub 2, państwa członkowskie:

a) podejmują decyzję dotyczącą uznania organizacji międzybranżowej w terminie czterech miesięcy od złożenia przez nią wniosku oraz wszystkich stosownych dokumentów potwierdzających; wniosek ten składa się w państwie członkowskim, w którym organizacja ma siedzibę;

b) w ustalonych przez siebie odstępach czasu przeprowadzają kontrole, aby sprawdzić, czy uznane organizacje międzybranżowe spełniają warunki dotyczące ich uznania;

c) w przypadku niestosowania się do przepisów niniejszego rozdziału lub nieprawidłowości we wdrażaniu środków przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu nakładają na te organizacje mające zastosowanie kary, które określają, a w razie konieczności decydują czy uznanie powinno zostać cofnięte;

d) wycofują uznanie, jeżeli:

(i) przestają być spełnione wymogi i warunki uznania przewidziane w niniejszym artykule;

(ii) organizacja międzybranżowa uczestniczy w jednym z porozumień, jednej z decyzji i uzgodnionych praktyk, o których mowa w art. 210 ust. 4; takie cofnięcie uznania pozostaje bez uszczerbku dla wszelkich innych kar, które zostaną nałożone zgodnie z prawem krajowym;

(iii) organizacja międzybranżowa nie spełnia obowiązku powiadomienia, o którym mowa w art. 210 ust. 2 akapit pierwszy lit. a);

e) informują Komisję do dnia 31 marca każdego roku o każdej decyzji o przyznaniu, odmowie lub cofnięciu uznania podjętej w poprzednim roku kalendarzowym.

Sekcja 3

Rozszerzenie przepisów i obowiązkowe składki

Artykuł 164

Rozszerzenie przepisów

1. W przypadku gdy uznaną organizację producentów, uznane zrzeszenie organizacji producentów lub uznaną organizację międzybranżową, działające na określonym obszarze gospodarczym lub obszarach gospodarczych państwa członkowskiego, uważa się za reprezentatywne dla produkcji lub przetwarzania danego produktu lub handlu nim, na wniosek tej organizacji odnośne państwo członkowskie może postanowić, że przez ograniczony okres niektóre porozumienia, decyzje podjęte w ramach tej organizacji lub jej uzgodnione praktyki będą wiążące dla innych podmiotów gospodarczych, osób fizycznych lub grup, które nie należą do tej organizacji lub zrzeszenia, a działają na danym obszarze gospodarczym lub obszarach gospodarczych.

▼B

2. Do celów niniejszej sekcji, „obszar gospodarczy” oznacza strefę geograficzną utworzoną z przylegających lub sąsiadujących ze sobą regionów produkcyjnych, w których panują jednorodne warunki produkcji i wprowadzania do obrotu.

3. Organizację lub zrzeszenie uważa się za reprezentatywne w przypadku gdy, jeżeli na obszarze gospodarczym lub obszarach gospodarczych, na których działa w danym państwie członkowskim:

a) odpowiada za następującą część produkcji lub przetwarzania danego produktu lub produktów lub handlu nimi:

(i) w przypadku organizacji producentów w sektorze owoców i warzyw – co najmniej 60 %, lub

(ii) w pozostałych przypadkach – co najmniej dwie trzecie, oraz

b) w przypadku organizacji producentów reprezentuje ponad 50 % odnośnych producentów.

Jednakże w przypadku organizacji międzybranżowych, gdy określenie części produkcji lub przetwarzania danego produktu lub produktów lub handlu nimi stwarza praktyczne trudności, państwo członkowskie może ustanowić przepisy krajowe dotyczące określenia konkretnego poziomu reprezentatywności, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. a) ppkt (ii).

W przypadku gdy wniosek o rozszerzenie przepisów na inne podmioty gospodarcze obejmuje więcej niż jeden obszar gospodarczy, organizacja lub zrzeszenie muszą wykazać minimalny poziom reprezentatywności, określony w akapicie pierwszym, w odniesieniu do każdej z branż, które skupia w każdym z reprezentowanych obszarów gospodarczych.

4. Przepisy, o rozszerzenie których na inne podmioty gospodarcze można występować, jak przewidziano w ust. 1, dotyczą jednego z następujących celów:

a) sprawozdawczości produkcyjnej i rynkowej;

b) surowszych przepisów w zakresie produkcji niż przepisy unijne lub krajowe;

c) sporządzania znormalizowanych umów zgodnych z przepisami unijnymi;

d) wprowadzania do obrotu;

e) ochrony środowiska;

f) środków promowania i wykorzystywania potencjału produktów;

▼B

g) środków ochrony rolnictwa ekologicznego, jak również nazw pochodzenia, znaków jakości i oznaczeń geograficznych;

h) badania w celu dodania wartości do produktów, w szczególności poprzez nowe zastosowania, które nie stanowią zagrożenia dla zdrowia publicznego;

i) badań mających na celu poprawę jakości produktów,

j) badań, w szczególności nad metodami uprawy pozwalającymi na zmniejszenie stosowania środków ochrony roślin lub środków ochrony zdrowia zwierząt i zagwarantowanie zachowania stanu gleby oraz zachowania lub poprawy stanu środowiska;

k) określenia minimalnej jakości i określenia minimalnych norm w zakresie pakowania i prezentacji;

l) stosowania kwalifikowanego materiału siewnego i monitorowania jakości produktu;

m) zdrowia zwierząt i zdrowia roślin lub bezpieczeństwa żywności;

n) zarządzania produktami ubocznymi.

Przepisy te nie mogą powodować jakiejkolwiek szkody dla innych podmiotów gospodarczych w danym państwie członkowskim lub w Unii i nie mogą powodować żadnego ze skutków wymienionych art. 210 ust. 4 ani być sprzeczne z obowiązującym prawem Unii lub z obowiązującymi przepisami krajowymi.

5. O rozszerzeniu przepisów, o którym mowa w ust. 1, informuje się podmioty gospodarcze poprzez ich opublikowanie w pełnym brzmieniu w organie promulgacyjnym danego państwa członkowskiego.

6. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o wszelkich decyzjach podjętych na mocy niniejszego artykułu.

Artykuł 165

Składki producentów niebędących członkami

W przypadku, gdy przepisy uznanej organizacji producentów, uznanego zrzeszenia organizacji producentów lub uznanej organizacji międzybranżowej zostają rozszerzone na podstawie art. 164 i gdy działalność objęta tymi przepisami leży w ogólnym interesie gospodarczym podmiotów gospodarczych, których działalność dotyczy odnośnych produktów, państwo członkowskie, które uznało daną organizację, może zadecydować, po konsultacjach z odpowiednimi zainteresowanymi stronami, że poszczególne podmioty gospodarcze lub ich grupy, które nie są członkami tej organizacji, ale uzyskują korzyści z tej działalności, wpłacają organizacji całość lub część składek płaconych przez jej członków, w zakresie w jakim składki takie przeznaczane są na pokrycie kosztów ponoszonych bezpośrednio w związku z odnośną działalnością.

▼B

Sekcja 4

Dostosowanie podaży

Artykuł 166

Środki ułatwiające dostosowanie podaży do wymogów rynku

W celu zachęcenia organizacji, o których mowa w art. 152–163, do podejmowania działań na rzecz dostosowania podaży do wymogów rynku, z wyjątkiem działań związanych z wycofywaniem z rynku, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych dotyczących środków w sektorach wymienionych w art. 1 ust. 2:

a) poprawiających jakość;

b) promujących lepszą organizację produkcji, przetwarzania i wprowadzania do obrotu;

c) ułatwiających odnotowywanie tendencji w zakresie cen rynkowych;

d) umożliwiających opracowywanie prognoz krótko- i długoterminowych na podstawie wykorzystywanych środków produkcji.

Artykuł 167

Zasady wprowadzania do obrotu w celu poprawy i stabilizacji funkcjonowania wspólnego rynku win

1. W celu poprawy i stabilizacji funkcjonowania wspólnego rynku win, w tym winogron, moszczu i win, na bazie których są wyprodukowane, produkujące państwa członkowskie mogą określić zasady wprowadzania do obrotu, których celem będzie regulowanie podaży, w szczególności poprzez decyzje podejmowane przez organizacje międzybranżowe uznane na mocy art. 157 i 158.

Zasady takie muszą być proporcjonalne do wyznaczonych celów i nie mogą:

a) odnosić się do jakiejkolwiek transakcji po pierwszym wprowadzeniu do obrotu danego produktu;

b) pozwalać na ustalanie cen, w tym jeśli ceny są ustalane jako wskazówka lub zalecenie;

c) uniemożliwiać dostępu do znacznej części roczników win, które normalnie byłyby dostępne;

d) pozwalać na odmowę wydania krajowych i unijnych zaświadczeń wymaganych do wprowadzania win do obrotu i ich sprzedaży, w przypadku gdy takie wprowadzenie do obrotu jest zgodne z tymi zasadami.

▼B

2. O przepisach, o których mowa w ust. 1, należy informować podmioty gospodarcze poprzez opublikowanie w pełnym brzmieniu w organie promulgacyjnym danego państwa członkowskiego.

3. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o wszelkich decyzjach podjętych na mocy niniejszego artykułu.

Sekcja 5

Systemy umowne

Artykuł 168

Stosunki umowne

1. Bez uszczerbku dla art. 148 dotyczącego sektora mleka i przetworów mlecznych oraz art. 125 dotyczącego sektora cukru, jeśli państwo członkowskie postanowi, w odniesieniu do produktów rolnych należących do sektora, o którym mowa w art. 1 ust. 2, innego niż sektory mleka i przetworów mlecznych oraz cukru:

a) że każda dostawa na jego terytorium tych produktów przez producenta do przetwórcy lub dystrybutora musi być przedmiotem pisemnej umowy między stronami; lub

b) że pierwsi nabywcy muszą złożyć pisemną ofertę zawarcia umowy dostawy na jego terytorium tych produktów rolnych przez producentów;

taka umowa lub oferta umowy musi spełniać warunki określone w ust. 4 i ust. 6 niniejszego artykułu.

2. W przypadku gdy państwo członkowskie postanowi, że dostawy produktów objętych niniejszym artykułem przez producenta do przetwórcy muszą być przedmiotem pisemnej umowy między stronami, musi ono również postanowić, który etap lub które etapy dostawy są objęte taką umową, jeżeli dostawa odnośnych produktów jest dokonywana przez jednego lub większą liczbę pośredników.

Państwa członkowskie zapewniają, aby przepisy, które przyjmują na mocy niniejszego artykułu nie zakłócały właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego.

3. W przypadku określonym w ust. 2, państwo członkowskie może ustanowić mechanizm mediacji dla przypadków, w których brak jest obopólnej zgody na zawarcie takiej umowy, zapewniając w ten sposób sprawiedliwość w zakresie tych stosunków umownych.

4. Umowa lub oferta umowy, o których mowa w ust. 1:

a) jest sporządzana przed dostawą;

b) jest sporządzona w formie pisemnej; oraz

▼B

c) zawiera w szczególności następujące elementy:

(i) cenę do zapłaty za dostawę, która:

— jest niezmienna i określona w umowie; lub

— jest obliczana poprzez połączenie różnych czynników określonych w umowie, które mogą obejmować wskaźniki rynku odzwierciedlające zmiany warunków na rynku, dostarczoną ilość oraz jakość lub skład dostarczonych produktów rolnych;

(ii) ilość i jakość odnośnych produktów, które można dostarczyć lub które muszą zostać dostarczone, wraz z terminem takich dostaw;

(iii) okres obowiązywania umowy, który może być ograniczony lub nieograniczony, z klauzulami dotyczącymi rozwiązania umowy;

(iv) szczegóły dotyczące terminów i procedur płatności;

(v) ustalenia dotyczące odbioru lub dostawy produktów rolnych; oraz

(vi) przepisy mające zastosowanie w przypadku zaistnienia siły wyższej.

5. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 umowa lub oferta umowy nie jest wymagana w przypadku, gdy odnośne produkty są dostarczane przez producenta nabywcy mającemu formę spółdzielni, której producent jest członkiem, jeżeli statut tej spółdzielni lub przepisy i decyzje w nim zawarte lub z niego wynikające zawierają przepisy o podobnych skutkach do przepisów określonych w ust. 4 lit. a), b) i c).

6. Wszystkie elementy umów na dostawę produktów rolnych zawieranych przez producentów, odbiorców, przetwórców lub dystrybutorów, w tym elementy określone w ust. 4 lit. c), są swobodnie negocjowane między stronami.

Niezależnie od akapitu pierwszego, zastosowanie ma jedna z poniższych liter lub obydwie te litery:

a) w przypadku gdy państwo członkowskie postanowi wprowadzić obowiązek zawierania pisemnej umowy na dostawy produktów rolnych zgodnie z ust. 1, może ono określić minimalny okres obowiązywania, który ma zastosowanie wyłącznie do umów pisemnych między producentem i pierwszym nabywcą produktów rolnych. Taki minimalny okres obowiązywania umowy wynosi co najmniej sześć miesięcy i nie może zakłócać właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego;

▼B

b) w przypadku gdy państwo członkowskie postanowi, że pierwszy nabywca produktów rolnych musi złożyć pisemną ofertę umowy producentowi zgodnie z ust. 1, może postanowić, że oferta musi obejmować minimalny okres obowiązywania umowy określony w tym celu przez prawo krajowe. Taki minimalny okres obowiązywania umowy wynosi co najmniej sześć miesięcy i nie może zakłócać właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego.

Akapit drugi pozostaje bez uszczerbku dla prawa producenta do sprzeciwienia się stosowaniu takiego minimalnego okresu obowiązywania, pod warunkiem iż złoży taki sprzeciw na piśmie. W takim przypadku strony mają swobodę negocjacji wszystkich elementów umowy, w tym elementów, o których mowa w ust. 4 lit. c).

7. Państwa członkowskie korzystające z możliwości, o których mowa w niniejszym artykule, zapewniają, aby przyjęte przepisy nie zakłócały właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego.

Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o sposobie stosowania wszelkich środków wprowadzonych na mocy niniejszego artykułu.

8. Komisja może przyjąć akty wykonawcze określające środki niezbędne do jednolitego stosowania ust. 4 lit. a) i b) oraz ust. 5 niniejszego artykułu oraz środki dotyczące powiadomień, jakie mają być dokonywane przez państwa członkowskie zgodnie z niniejszym artykułem.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

Artykuł 169

Negocjacje umowne w sektorze oliwy z oliwek

1. Organizacja producentów w sektorze oliwy z oliwek uznana zgodnie z art. 152 ust. 1, która dąży do realizacji jednego lub większej liczby celów, takich jak koncentracja podaży, wprowadzanie do obrotu produktów produkowanych przez jej członków i optymalizacja kosztów produkcji, może, w imieniu należących do niej producentów, negocjować umowy na dostawę oliwy z oliwek w zakresie całej ich wspólnej produkcji lub jej części.

Organizacja producentów wypełnia cele wymienione w niniejszym ustępie, pod warunkiem że realizacja tych celów prowadzi do integracji działań i że taka integracja mogłaby przynieść znaczące usprawnienia, tak aby działania organizacji producentów w całości przyczyniały się do wypełnienia celów określonych w art. 39 TFUE.

▼B

Można to osiągnąć, pod warunkiem że:

a) organizacja producentów prowadzi co najmniej jedno z następujących działań:

(i) wspólna dystrybucja, w tym wspólna platforma sprzedaży lub wspólny transport;

(ii) wspólne pakowanie, etykietowanie lub promocja;

(iii) wspólna organizacja kontroli jakości;

(iv) wspólne wykorzystywanie urządzeń lub miejsc składowania;

(v) wspólne przetwarzanie;

(vi) wspólne zarządzanie odpadami pochodzącymi bezpośrednio z produkcji oliwy z oliwek;

(vii) wspólne pozyskiwanie środków produkcji;

b) działania te są znaczące z punktu widzenia ilości oliwy z oliwek oraz kosztów produkcji i wprowadzania produktu do obrotu.

2. Negocjacje mogą być prowadzone przez uznaną organizację producentów:

a) bez względu na to, czy ma miejsce przeniesienie prawa własności do danej partii oliwy z oliwek przez producentów na organizację producentów;

b) bez względu na to, czy negocjowana cena jest taka sama w odniesieniu do wspólnej produkcji niektórych lub wszystkich jej członków;

c) pod warunkiem że dla konkretnej organizacji producentów ilość wyprodukowanej oliwy z oliwek będąca przedmiotem negocjacji, wyprodukowana w którymkolwiek państwie członkowskim, nie przekracza 20 % odnośnego rynku; do celów obliczenia tej ilości, rozróżnia się między oliwą z oliwek do spożycia dla ludzi a oliwą z oliwek przeznaczoną do innych celów;

d) pod warunkiem że w odniesieniu do ilości oliwy z oliwek będącej przedmiotem negocjacji organizacja producentów koncentruje dostawy i wprowadza do obrotu produkt wyprodukowany przez swoich członków;

e) pod warunkiem że należący do niej producenci nie są członkami jakiejkolwiek innej organizacji producentów, która również negocjuje takie umowy w ich imieniu;

f) pod warunkiem że odnośna oliwa z oliwek nie podlega obowiązkowi dostaw wynikającemu z członkostwa producenta w spółdzielni, która nie jest członkiem danej organizacji producentów, zgodnie z warunkami określonymi w statucie spółdzielni lub przepisach i decyzjach w nim zawartych lub z niego wynikających; oraz

▼B

g) pod warunkiem że organizacja producentów powiadomi właściwe organy państwa członkowskiego, w którym działa, o ilości oliwy z oliwek objętej takimi negocjacjami.

3. Do celów niniejszego artykułu odniesienia do organizacji producentów obejmują również zrzeszenia takich organizacji producentów uznane na mocy art. 156 ust. 1.

4. Do celów stosowania ust. 2 lit. c) Komisja publikuje – w sposób, który uzna za stosowny – dane o wielkości produkcji oliwy z oliwek w państwach członkowskich.

5. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 lit. c), nawet w przypadku gdy nie został przekroczony określony w nim próg, organ ds. konkurencji, o którym mowa w akapicie drugim niniejszego ustępu, może w indywidualnym przypadku podjąć decyzję o wznowieniu negocjacji lub o niedopuszczeniu do prowadzenia negocjacji przez daną organizację producentów, jeżeli uzna on, że jest to niezbędne, aby zapobiec wykluczeniu konkurencji lub gdy uzna, że zagraża to realizacji celów art. 39 TFUE.

W odniesieniu do negocjacji obejmujących produkcję więcej niż jednego państwa członkowskiego decyzję, o której mowa w akapicie pierwszym, podejmuje Komisja bez zastosowania procedury, o której mowa w art. 229 ust. 2 lub 3. W pozostałych przypadkach decyzję taką podejmuje krajowy organ ds. konkurencji tego państwa członkowskiego, którego dotyczą negocjacje.

Decyzje, o których mowa w niniejszym ustępie, nie mają zastosowania wcześniej niż w dniu powiadomienia o nich zainteresowanych przedsiębiorstw.

Do celów niniejszego artykułu zastosowanie ma definicja „krajowego organu ds. konkurencji” zawarta w art. 149 ust. 7 lit. a).

6. Państwa członkowskie, w których prowadzone są negocjacje zgodnie z niniejszym artykułem, powiadamiają Komisję o zastosowaniu ust. 2 lit. g) oraz ust. 5.

Artykuł 170

Negocjacje umowne w sektorze wołowiny i cielęciny

1. Organizacja producentów w sektorze wołowiny i cielęciny uznana zgodnie z art. 152 ust. 1, która dąży do realizacji jednego lub większej ilości celów, takich jak koncentracja podaży, wprowadzanie do obrotu produktów produkowanych przez jej członków i optymalizacja kosztów produkcji, może, w imieniu należących do niej producentów, negocjować umowy – w zakresie całej ich wspólnej produkcji lub jej części – na dostawę żywego bydła z rodzaju *Bos taurus* na ubój, objętego kodami CN ex 0102 29 21, ex 0102 29 41, ex 0102 29 51, ex 0102 29 61 lub ex 0102 29 91:

a) w wieku poniżej 12 miesięcy; oraz

▼B

b) w wieku 12 miesięcy i więcej.

Organizacja producentów wypełnia cele wymienione w niniejszym ustępie, pod warunkiem że realizacja tych celów prowadzi do integracji działań i że taka integracja mogłaby przynieść znaczące usprawnienia, tak aby działania organizacji producentów w całości przyczyniały się do wypełnienia celów określonych w art. 39 TFUE.

Można to osiągnąć, pod warunkiem że:

a) organizacja producentów prowadzi co najmniej jedno z następujących działań:

(i) wspólna dystrybucja, w tym wspólna platforma sprzedaży lub wspólny transport;

(ii) wspólna promocja;

(iii) wspólna organizacja kontroli jakości;

(iv) wspólne wykorzystywanie urządzeń lub miejsc składowania;

(v) wspólne zarządzanie odpadami pochodzącymi bezpośrednio z produkcji żywego bydła;

(vi) wspólne pozyskiwanie środków produkcji;

b) działania te są znaczące z punktu widzenia ilości produkowanej wołowiny i cielęciny oraz kosztów produkcji i wprowadzania produktu do obrotu.

2. Negocjacje mogą być prowadzone przez uznaną organizację producentów:

a) bez względu na to, czy ma miejsce przeniesienie prawa własności przez hodowców na organizację producentów;

b) bez względu na to, czy negocjowana cena jest taka sama w odniesieniu do wspólnej produkcji niektórych lub wszystkich jej członków;

c) pod warunkiem że dla konkretnej organizacji producentów ilość wyprodukowanej wołowiny i cielęciny będąca przedmiotem negocjacji, wyprodukowana w jednym państwie członkowskim, nie przekracza 15 % całkowitej produkcji krajowej każdego z produktów, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. a) i b) w tym państwie członkowskim, wyrażonej w ekwiwalencie masy tuszy;

d) pod warunkiem że w odniesieniu do ilości wołowiny i cielęciny będącej przedmiotem negocjacji organizacja producentów koncentruje dostawy i wprowadza do obrotu produkt wyprodukowany przez swoich członków;

e) pod warunkiem że należący do niej producenci nie są członkami jakiejkolwiek innej organizacji producentów, która również negocjuje takie umowy w ich imieniu;

▼B

f) pod warunkiem że odnośny produkt nie podlega obowiązkowi dostaw wynikającemu z członkostwa producenta w spółdzielni, która nie jest członkiem danej organizacji producentów, zgodnie z warunkami określonymi w statucie spółdzielni lub przepisach i decyzjach w nim zawartych lub z niego wynikających; oraz

g) pod warunkiem że organizacja producentów powiadomi właściwe organy państwa członkowskiego, w którym działa, o ilości wołowiny i cielęciny objętej takimi negocjacjami.

3. Do celów niniejszego artykułu odniesienia do organizacji producentów obejmują również zrzeszenia takich organizacji producentów uznane na mocy art. 156 ust. 1.

4. Do celów stosowania ust. 2 lit. c) Komisja publikuje – w sposób, który uzna za stosowny – dane o wielkości produkcji wołowiny i cielęciny w państwach członkowskich wyrażonej w ekwiwalencie masy tuszy.

5. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 lit. c), nawet w przypadku gdy nie zostały przekroczone określone w nim progi, organ ds. konkurencji, o którym mowa w akapicie drugim niniejszego ustępu, może w indywidualnym przypadku podjąć decyzję o wznowieniu negocjacji lub o niedopuszczeniu do prowadzenia negocjacji przez daną organizację producentów, jeżeli uzna on, że jest to niezbędne, aby zapobiec wykluczeniu konkurencji, lub gdy uzna, że produkt będący przedmiotem negocjacji stanowi część odrębnego rynku ze względu na swoje szczególne cechy lub jego zamierzone wykorzystanie i że takie zbiorowe negocjacje objęłyby ponad 15 % krajowej produkcji na takim rynku, lub uzna, że zagraża to realizacji celów art. 39 TFUE

W odniesieniu do negocjacji obejmujących produkcję więcej niż jednego państwa członkowskiego decyzję, o której mowa w akapicie pierwszym, podejmuje Komisja bez zastosowania procedury, o której mowa w art. 229 ust. 2 lub 3. W pozostałych przypadkach decyzję taką podejmuje krajowy organ ds. konkurencji tego państwa członkowskiego, którego dotyczą negocjacje.

Decyzje, o których mowa w niniejszym ustępie, nie mają zastosowania wcześniej niż w dniu powiadomienia o nich zainteresowanych przedsiębiorstw.

Do celów niniejszego artykułu zastosowanie ma definicja „krajowego organu ds. konkurencji” zawarta w art. 149 ust. 7 lit. a).

6. Państwa członkowskie, w których prowadzone są negocjacje zgodnie z niniejszym artykułem, powiadamiają Komisję o zastosowaniu ust. 2 lit. g) i ust. 5.

▼B

Artykuł 171

Negocjacje umowne dotyczące niektórych upraw polowych

1. Organizacja producentów uznana zgodnie z art. 152 ust. 1, która dąży do realizacji jednego lub większej liczby celów, takich jak koncentracja podaży, wprowadzanie do obrotu produktów produkowanych przez jej członków i optymalizacja kosztów produkcji, może, w imieniu należących do niej producentów, negocjować umowy – w zakresie całej ich wspólnej produkcji lub jej części – na dostawę jednego lub więcej spośród następujących produktów nieprzeznaczonych do siewu, a w przypadku jęczmienia nieprzeznaczonych do słodowania:

a) pszenica zwyczajna objęta kodem CN ex 1001 99 00;

b) jęczmień objęty kodem CN ex 1003 90 00;

c) kukurydza objęta kodem CN 1005 90 00;

d) żyto objęte kodem CN 1002 90 00;

e) pszenica durum objęta kodem CN 1001 19 00;

f) owies objęty kodem CN 1004 90 00;

g) pszenżyto objęte kodem CN ex 1008 60 00;

h) rzepak objęty kodem CN ex 1205;

i) ziarno słonecznika objęte kodem CN ex 1206 00;

j) soja objęta kodem CN 1201 90 00;

k) bób i bobik objęte kodami CN ex 0708 i ex 0713;

l) groch polny objęty kodami CN ex 0708 i ex 0713.

Organizacja producentów wypełnia cele wspomniane w ust. 1, pod warunkiem że realizacja tych celów prowadzi do integracji działań i że taka integracja mogłaby przynieść znaczące usprawnienia, tak aby działania organizacji producentów w całości przyczyniały się do wypełnienia celów określonych w art. 39 TFUE.

Można to osiągnąć, pod warunkiem że:

a) organizacja producentów prowadzi co najmniej jedno z następujących działań:

   (i) wspólna dystrybucja, w tym wspólna platforma sprzedaży lub wspólny transport;

   (ii) wspólna promocja;

   (iii) wspólna organizacja kontroli jakości;

   (iv) wspólne wykorzystywanie urządzeń lub miejsc składowania;

   (v) wspólne pozyskiwanie środków produkcji;

b) działania te są znaczące z punktu widzenia ilości danego produktu oraz kosztów produkcji i wprowadzania produktu do obrotu.

▼B

2. Negocjacje mogą być prowadzone przez uznaną organizację producentów:

a) bez względu na to, czy ma miejsce przeniesienie prawa własności przez producentów na organizację producentów;

b) bez względu na to, czy negocjowana cena jest taka sama w odniesieniu do wspólnej produkcji niektórych lub wszystkich jej członków;

c) pod warunkiem że dla każdego produktu, o którym mowa w ust. 1, oraz dla konkretnej organizacji producentów wielkość produkcji będąca przedmiotem negocjacji, wyprodukowana w jednym państwie członkowskim, nie przekracza 15 % całkowitej produkcji krajowej danego produktu w danym państwie członkowskim;

d) pod warunkiem że w odniesieniu do ilości produktu będącej przedmiotem negocjacji organizacja producentów koncentruje dostawy i wprowadza produkt wyprodukowany przez swoich członków do obrotu;

e) pod warunkiem że należący do niej producenci nie są członkami jakiejkolwiek innej organizacji producentów, która również negocjuje takie umowy w ich imieniu;

f) pod warunkiem że odnośny produkt nie podlega obowiązkowi dostaw wynikającemu z członkostwa producenta w spółdzielni, która nie jest członkiem danej organizacji producentów, zgodnie z warunkami określonymi w statucie spółdzielni lub przepisach i decyzjach w nim zawartych lub z niego wynikających; oraz

g) pod warunkiem że organizacja producentów powiadomi właściwe organy państwa członkowskiego, w którym działa, o wielkości produkcji każdego z produktów objętych takimi negocjacjami.

3. Do celów niniejszego artykułu odniesienia do organizacji producentów obejmują również zrzeszenia takich organizacji producentów uznane na mocy art. 156 ust. 1.

4. Do celów stosowania ust. 2 lit. c) Komisja publikuje – w sposób, który uzna za stosowny – dane o wielkości produkcji produktów, o których mowa w ust. 1, w państwach członkowskich.

▼B

5. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 lit. c), nawet w przypadku gdy nie zostały przekroczone określone w nim progi, organ ds. konkurencji, o którym mowa w akapicie drugim niniejszego ustępu, może w indywidualnym przypadku podjąć decyzję o wznowieniu negocjacji lub o niedopuszczeniu do prowadzenia negocjacji przez daną organizację producentów, jeżeli uzna on, że jest to niezbędne, aby zapobiec wykluczeniu konkurencji lub gdy uzna, że produkt będący przedmiotem negocjacji stanowi część odrębnego rynku ze względu na swoje szczególne cechy lub jego zamierzone wykorzystanie i że takie zbiorowe negocjacje objęłyby ponad 15 % krajowej produkcji na takim rynku, lub uzna, że zagraża to realizacji celów art. 39 TFUE.

W odniesieniu do negocjacji obejmujących produkcję więcej niż jednego państwa członkowskiego decyzję, o której mowa w akapicie pierwszym, podejmuje Komisja bez zastosowania procedury, o której mowa w art. 229 ust. 2 lub 3. W pozostałych przypadkach decyzję taką podejmuje krajowy organ ds. konkurencji tego państwa członkowskiego, którego dotyczą negocjacje.

Decyzje, o których mowa w niniejszym ustępie, nie mają zastosowania wcześniej niż w dniu powiadomienia o nich zainteresowanych przedsiębiorstw.

Do celów niniejszego artykułu zastosowanie ma definicja „krajowego organu ds. konkurencji" zawarta w art. 149 ust. 7 lit. a).

6. Państwa członkowskie, w których prowadzone są negocjacje zgodnie z niniejszym artykułem, powiadamiają Komisję o zastosowaniu ust. 2 lit. g) oraz ust. 5.

Artykuł 172

Regulacja podaży szynki o chronionej nazwie pochodzenia lub chronionym oznaczeniu geograficznym

1. Na wniosek organizacji producentów uznanej na mocy art. 152 ust. 1 niniejszego rozporządzenia, organizacji międzybranżowej uznanej na mocy art. 157 ust. 1 niniejszego rozporządzenia lub grupy podmiotów, o której mowa w art. 3 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1151/2012, państwa członkowskie mogą określić, na czas określony, wiążące przepisy regulujące podaż szynki objętej chronioną nazwą pochodzenia lub chronionym oznaczeniem geograficznym na mocy art. 5 ust. 1 i 2 rozporządzenia (UE) nr 1151/2012.

2. Przepisy, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, są uzależnione od uprzedniego zawarcia porozumienia między stronami na obszarze geograficznym, o którym mowa w art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1151/2012. Takie porozumienie zostaje zawarte – po przeprowadzeniu konsultacji z producentami świń na danym obszarze geograficznym – przez co najmniej dwie trzecie producentów takiej szynki produkujących razem co najmniej dwie trzecie całkowitej produkcji takiej szynki na obszarze geograficznym, o którym mowa w art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1151/2012, oraz, jeśli dane państwo członkowskie uzna to za stosowne, co najmniej dwie trzecie producentów świń na obszarze geograficznym, o którym mowa w art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1151/2012.

▼B

3. Przepisy, o których mowa w ust. 1:

a) obejmują jedynie regulację podaży danego produktu lub surowca do jego produkcji i mają na celu dostosowanie podaży danej szynki do popytu;

b) wywierają wpływ tylko na dany produkt;

c) mogą być wiążące przez nie dłużej niż trzy lata, a ich obowiązywanie może zostać przedłużone po tym okresie w następstwie złożenia nowego wniosku, o którym mowa w ust. 1;

d) nie mogą powodować uszczerbku dla handlu produktami innymi niż te, których dotyczą te przepisy;

e) nie odnoszą się do jakichkolwiek transakcji przeprowadzonych po pierwszym wprowadzeniu danej szynki do obrotu;

f) nie mogą umożliwiać ustalania cen, w tym również w przypadku gdy ceny są ustalane w charakterze wytycznych lub zalecenia;

g) nie mogą uniemożliwiać dostępu do znacznej ilości danego produktu, która normalnie byłaby dostępna;

h) nie mogą prowadzić do dyskryminacji, tworzyć barier dla nowych uczestników rynku ani wywierać negatywnego wpływu na drobnych producentów;

i) przyczyniają się do podtrzymania jakości lub rozwoju danego produktu.

4. Przepisy, o których mowa w ust. 1, są publikowane w organie promulgacyjnym danego państwa członkowskiego.

5. Państwa członkowskie przeprowadzają kontrole w celu zapewnienia, aby spełnione były warunki określone w ust. 3, a w przypadku stwierdzenia przez właściwe organy krajowe, że warunki te nie są spełniane, uchylają przepisy, o których mowa w ust. 1.

6. Państwa członkowskie powiadamiają niezwłocznie Komisję o przepisach, o których mowa w ust. 1, które przyjęły. Komisja informuje pozostałe państwa członkowskie o każdym powiadomieniu o takich przepisach.

7. Komisja może w dowolnym czasie przyjmować akty wykonawcze nakładające na państwo członkowskie obowiązek uchylenia przepisów określonych przez to państwo członkowskie zgodnie z ust. 1 w przypadku stwierdzenia przez Komisję, że przepisy te nie są zgodne z warunkami określonymi w ust. 4, uniemożliwiają lub zakłócają konkurencję na znacznym obszarze rynku wewnętrznego lub zagrażają wolnemu handlowi lub osiągnięciu celów art. 39 TFUE. Te akty wykonawcze przyjmuje się bez zastosowania procedury, o której mowa w art. 229 ust. 2 lub 3 niniejszego rozporządzenia.

▼B

Sekcja 6

Przepisy proceduralne

Artykuł 173

Przekazane uprawnienia

1. Aby zapewnić wyraźne określenie celów i obowiązków organizacji producentów, zrzeszeń organizacji producentów oraz organizacji międzybranżowych, a przez to przyczynić się do zwiększenia skuteczności działań tych organizacji i zrzeszeń bez nakładania zbędnych obciążeń administracyjnych, oraz nie naruszając zasady swobody zrzeszania się, szczególnie w odniesieniu do podmiotów niebędących członkami tych organizacji, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych dotyczących następujących kwestii odnoszących się do organizacji producentów, zrzeszeń organizacji producentów oraz organizacji międzybranżowych działających w jednym lub większej liczbie sektorów, o których mowa w art. 1 ust. 2, lub zajmujących się konkretnymi produktami tych sektorów:

a) określonych celów, które mogą być, muszą być lub nie mogą być realizowane przez takie organizacje i zrzeszenia, a w stosownych przypadkach dodawane do celów określonych w art. 152–163;

b) przepisów wewnętrznych tych organizacji i zrzeszeń, statutów organizacji innych niż organizacje producentów, szczególnych warunków mających zastosowanie do statutów organizacji producentów w niektórych sektorach, w tym odstępstw od obowiązku wprowadzania do obrotu całej produkcji poprzez organizację producentów, o której mowa w art. 160 akapit drugi, struktury, okresu członkostwa, wielkości, odpowiedzialności i działalności tych organizacji i zrzeszeń, skutków wynikających z uznania, cofnięcia uznania i łączenia się;

c) warunków uznania, cofnięcia i zawieszenia uznania, skutków wynikających z uznania, cofnięcia i zawieszenia uznania oraz warunków, na jakich takie organizacje i zrzeszenia mogą podejmować środki naprawcze w przypadku nieprzestrzegania kryteriów uznania;

d) międzynarodowych organizacji i zrzeszeń, w tym przepisów, o których mowa w lit. a), b) i c) niniejszego ustępu;

e) przepisów dotyczących ustanawiania i warunków pomocy administracyjnej, której będą udzielać odpowiednie właściwe organy w przypadku współpracy transnarodowej;

►C2 f) sektorów, do których ma zastosowanie art. 155, ◄ warunków outsourcingu i charakteru działań, które mogą być objęte outsourcingiem, oraz udzielania pomocy technicznej przez organizacje lub zrzeszenia;

g) podstawy obliczania minimalnej wielkości lub wartości zbywalnej produkcji organizacji producentów i zrzeszeń;

▼B

h) przyjmowania członków, którzy nie są producentami, w przypadku organizacji producentów, oraz członków, którzy nie są organizacjami producentów, w przypadku zrzeszeń organizacji producentów;

i) rozszerzenia niektórych przepisów dotyczących organizacji określonych w art. 164 na producentów niebędących członkami i obowiązku płatności składek przez producentów niebędących członkami, o którym mowa w art. 165, w tym wykorzystywania i określania składek przez te organizacje, oraz wykazu surowszych przepisów w zakresie produkcji, które mogą zostać rozszerzone na podstawie art. 164 ust. 4 akapit pierwszy lit. b), przy jednoczesnym zapewnieniu przejrzystości i odpowiedzialności takich organizacji w stosunku do podmiotów niebędących członkami oraz nietraktowania członków takich organizacji w sposób korzystniejszy niż podmiotów niebędących członkami, szczególnie w odniesieniu do wykorzystania obowiązkowych składek;

j) dalszych wymogów w odniesieniu do reprezentatywności organizacji, o których mowa w art. 164, odnośnych obszarów gospodarczych, obejmujących nadzór Komisji nad ich określaniem; minimalnych okresów, przez jakie przepisy obowiązują przed ich rozszerzeniem; osób lub organizacji, których dotyczą przepisy lub obowiązek płacenia składek, i okoliczności, w jakich Komisja może wymagać odmowy lub cofnięcia rozszerzenia przepisów lub obowiązkowych składek.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, aby zapewnić wyraźne określenie celów i obowiązków organizacji producentów, zrzeszeń organizacji producentów i organizacji międzybranżowych w sektorze mleka i przetworów mlecznych, a przez to przyczynić się do zwiększenia skuteczności działań takich organizacji bez nakładania zbędnych obciążeń, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych określających:

a) warunki uznawania transnarodowych organizacji producentów i transnarodowych zrzeszeń organizacji producentów;

b) przepisy dotyczące ustanawiania i warunków pomocy administracyjnej, której będą udzielać organizacjom producentów, w tym zrzeszeniom organizacji producentów odpowiednie właściwe organy w przypadku współpracy transnarodowej;

c) dodatkowe przepisy dotyczące obliczania ilości mleka surowego objętego negocjacjami, o których mowa w art. 149 ust. 2 lit. c) oraz art. 149 ust. 3;

d) przepisy dotyczące rozszerzenia niektórych przepisów dotyczących organizacji, o którym mowa w art. 164, na producentów niebędących członkami i obowiązek płatności składek przez producentów niebędących członkami, o czym mowa w art. 165.

▼B

Artykuł 174

Uprawnienia wykonawcze zgodnie z procedurą sprawdzającą

1. Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające niezbędne środki dotyczące stosowania niniejszego rozdziału, w szczególności:

a) środki na rzecz stosowania warunków uznawania organizacji producentów i organizacji międzybranżowych określonych w art. 154 i art. 158;

b) procedur w przypadku połączenia się organizacji producentów;

c) procedur, które mają być określone przez państwa członkowskie, związanych z minimalną wielkością i minimalnym okresem członkostwa;

d) procedur związanych z rozszerzeniem przepisów i składkami, o których mowa w art. 164 i 165, w szczególności zastosowania pojęcia „obszaru gospodarczego", o którym mowa w art. 164 ust. 2;

e) procedur związanych z pomocą administracyjną;

f) procedur związanych z outsourcingiem działań;

g) procedur i warunków technicznych dotyczących wdrażania środków, o których mowa w art. 166.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, w odniesieniu do sektora mleka i przetworów mlecznych Komisja może przyjmować akty wykonawcze określające szczegółowe przepisy niezbędne do:

a) wdrażania warunków uznawania organizacji producentów i ich zrzeszeń oraz organizacji międzybranżowych, o których mowa w art. 161 i 163;

b) powiadamiania, o którym mowa w art. 149 ust. 2 lit. f);

c) powiadomień, które państwa członkowskie mają przekazywać Komisji zgodnie z art. 161 ust. 3 lit. d), art. 163 ust. 3 lit. e), art. 149 ust. 8 oraz art. 150 ust. 7;

d) procedur dotyczących pomocy administracyjnej w przypadku współpracy transnarodowej.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

▼B

Artykuł 175

Inne uprawnienia wykonawcze

Komisja może, w drodze aktów wykonawczych, podejmować indywidualne decyzje dotyczące:

▼C2

a) uznawania organizacji, które prowadzą działalność na terytorium więcej niż jednego państwa członkowskiego, na podstawie przepisów przyjętych na mocy art. 173 ust. 1 lit. d);

▼B

b) sprzeciwu wobec uznania organizacji międzybranżowej lub cofnięcia takiego uznania przez państwo członkowskie;

▼C2

c) wykazu obszarów gospodarczych zgłoszonych przez państwa członkowskie zgodnie z przepisami przyjętymi na mocy art. 173 ust. 1 lit. i) oraz art. 173 ust. 2 lit. d);

▼B

d) wymogu, aby państwo członkowskie odmówiło rozszerzenia przepisów lub składek dotyczących podmiotów niebędących członkami, o którym zdecydowało, lub aby uchyliło takie rozszerzenie.

Te akty wykonawcze przyjmuje się bez zastosowania procedury, o której mowa w art. 229 ust. 2 lub 3.

CZĘŚĆ III

HANDEL Z PAŃSTWAMI TRZECIMI

ROZDZIAŁ I

Pozwolenia na przywóz i wywóz

Artykuł 176

Zasady ogólne

1. Bez uszczerbku dla przypadków, w których pozwolenia na przywóz lub wywóz są wymagane na podstawie niniejszego rozporządzenia, wymogiem przedstawienia pozwolenia może zostać objęty przywóz w celu dopuszczenia do swobodnego obrotu lub wywóz z Unii jednego lub większej liczby produktów następujących sektorów:

a) zbóż;

b) ryżu;

c) cukru;

d) nasion;

e) oliwy z oliwek oraz oliwek stołowych, w odniesieniu do produktów objętych kodami CN 1509, 1510 00, 0709 92 90, 0711 20 90, 2306 90 19, 1522 00 31 oraz 1522 00 39;

▼B

f) lnu i konopi, w odniesieniu do konopi;

g) owoców i warzyw;

h) przetworzonych owoców i warzyw;

i) bananów;

j) wina;

k) żywych roślin;

l) wołowiny i cielęciny;

m) mleka i przetworów mlecznych;

n) wieprzowiny;

o) baraniny i koziny;

p) jaj;

q) mięsa drobiowego;

r) alkoholu etylowego pochodzenia rolniczego.

2. Państwa członkowskie wydają pozwolenia każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie znajduje się jego siedziba w Unii, o ile żaden akt przyjęty zgodnie z art. 43 ust. 2 TFUE nie stanowi inaczej, oraz bez uszczerbku dla stosowania art. 177, 178 i 179 niniejszego rozporządzenia.

3. Pozwolenia są ważne w całej Unii.

Artykuł 177

Przekazane uprawnienia

1. W celu uwzględnienia międzynarodowych zobowiązań Unii oraz mających zastosowanie unijnych norm społecznych, norm ochrony środowiska i dobrostanu zwierząt, konieczności monitorowania zmian w handlu i rozwoju sytuacji na rynku, przywozu i wywozu produktów, konieczności prawidłowego zarządzania rynkiem oraz konieczności prawidłowego zarządzania rynkiem oraz konieczność zmniejszenia obciążeń administracyjnych, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych w celu określenia:

a) wykazu produktów z sektorów, o których mowa w art. 176 ust. 1, objętych wymogiem przedłożenia pozwolenia na przywóz lub wywóz;

b) przypadków i sytuacji, kiedy przedłożenie pozwolenia na przywóz lub wywóz nie jest wymagane, uwzględniając status celny odnośnych produktów, umów handlowych, których należy przestrzegać, celów działań, statusu prawnego wnioskodawcy i odnośnych ilości.

▼B

2. W celu wprowadzenia dalszych elementów systemu pozwoleń, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych ustanawiających przepisy dotyczące:

a) praw i obowiązków wynikających z pozwolenia, jego skutków prawnych oraz przypadków, w których stosuje się tolerancję w odniesieniu do przestrzegania obowiązku przywozu lub wywozu ilości wymienionej w pozwoleniu, lub przypadków, gdy w pozwoleniu należy wskazać pochodzenie;

b) wydania pozwolenia na przywóz lub dopuszczenia do swobodnego obrotu, które objęte jest wymogiem przedłożenia dokumentu wydanego przez państwo trzecie lub właściwą jednostkę, potwierdzającego między innymi pochodzenie, autentyczność i cechy jakościowe produktów;

c) przenoszenia pozwoleń lub ograniczeń możliwości ich przenoszenia;

d) dodatkowych warunków wydawania pozwoleń na przywóz konopi zgodnie z art. 189 oraz zasady wzajemnej pomocy administracyjnej państw członkowskich w celu zapobiegania nadużyciom finansowym i nieprawidłowościom lub postępowania w przypadku ich wystąpienia;

e) przypadków i sytuacji, kiedy jest lub nie jest wymagane wnoszenie zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia.

Artykuł 178

Uprawnienia wykonawcze zgodnie z procedurą sprawdzającą

Komisja przyjmuje akty wykonawcze ustanawiające niezbędne środki dotyczące stosowania niniejszego rozdziału, w tym przepisy dotyczące:

a) formatu i treści pozwolenia;

b) składania wniosków, wydawania pozwoleń i ich wykorzystywania;

c) okresów ważności pozwoleń;

d) procedur dotyczących zabezpieczenia, które należy wnieść, i jego wysokości;

e) dowodu, że spełnione zostały wymogi dotyczące wykorzystywania pozwoleń;

f) stopnia tolerancji w odniesieniu do przestrzegania obowiązku przywozu lub wywozu ilości wymienionej w pozwoleniu;

g) wydawania pozwoleń zastępczych lub duplikatów pozwoleń;

▼B

h) przetwarzania pozwoleń przez państwa członkowskie i wymiany informacji potrzebnych do zarządzania systemem, w tym procedur związanych ze szczególną wzajemną pomocą administracyjną państw członkowskich.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

Artykuł 179

Inne uprawnienia wykonawcze

Komisja może przyjmować akty wykonawcze:

a) ograniczające ilości, na jakie mogą być wydawane pozwolenia;

b) odrzucające ilości, na które opiewają wnioski; oraz

c) zawieszające składanie wniosków w celu zarządzania rynkiem w przypadku, gdy ilości, na które opiewają wnioski, są znaczne.

Te akty wykonawcze przyjmuje się bez zastosowania procedury, o której mowa w art. 229 ust. 2 lub 3.

ROZDZIAŁ II

Należności celne przywozowe

Artykuł 180

Wykonywanie umów międzynarodowych i niektórych innych aktów

Komisja przyjmuje akty wykonawcze ustanawiające środki mające na celu spełnienie wymogów określonych w umowach międzynarodowych zawartych zgodnie z TFUE lub w jakimkolwiek innym odpowiednim akcie przyjętym zgodnie z art. 43 ust. 2 lub art. 207 TFUE lub we wspólnej taryfie celnej w odniesieniu do obliczania należności celnych przywozowych dla produktów rolnych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

Artykuł 181

System cen wejścia w odniesieniu do niektórych produktów sektorów owoców i warzyw, przetworzonych owoców i warzyw oraz wina

▼C2

1. Na potrzeby stosowania stawki opłat celnych wspólnej taryfy celnej w odniesieniu do produktów sektorów owoców i warzyw, przetworzonych owoców i warzyw oraz soku i moszczu winogronowego, cena wejścia danej partii towaru jest równa jej wartości celnej, obliczonej na podstawie rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ([1]) (kodeks celny) oraz rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 ([2]).

([1]) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 302 z 19.10.1992, s. 1).

([2]) Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 253 z 11.10.1993, s. 1).

▼B

2. W celu zapewnienia skuteczności systemu, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych w celu wprowadzenia przepisów stanowiących, że prawdziwość deklarowanej przywozowej wartości celnej dostawy sprawdza się przy wykorzystaniu ryczałtowej wartości przywozowej, oraz określających warunki, na jakich wymagane jest wniesienie zabezpieczenia.

3. Komisja przyjmuje akty wykonawcze ustanawiające przepisy w zakresie obliczania ryczałtowej wartości przywozowej, o której mowa w ust. 2. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

Artykuł 182

Dodatkowe należności celne przywozowe

1. Komisja może przyjmować akty wykonawcze określające produkty sektorów zbóż, ryżu, cukru, owoców i warzyw, przetworzonych owoców i warzyw, wołowiny i cielęciny, mleka i przetworów mlecznych, wieprzowiny, baraniny i koziny, jaj, drobiu i bananów oraz soku winogronowego i moszczu winogronowego, do których – przy przywozie podlegającym stawce celnej określonej we wspólnej taryfie celnej – stosuje się dodatkową należność przywozową w celu zapobieżenia lub przeciwdziałania negatywnemu wpływowi na rynek Unii, który może być spowodowany tym przywozem, jeżeli:

a) przywóz realizowany jest po cenie niższej od poziomu zgłoszonego Światowej Organizacji Handlu przez Unię („cena progowa”); lub

b) wielkość przywozu w dowolnym roku przekracza pewien poziom („wielkość progowa”).

Wielkość progowa określana jest na podstawie możliwości dostępu do rynku, wyrażonych jako procentowy udział w danym sektorze spożycia krajowego w trzech poprzednich latach.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

2. Nie nakłada się dodatkowych należności celnych przywozowych, jeżeli przywóz prawdopodobnie nie zakłóci funkcjonowania rynku Unii lub jeżeli skutki takiego nałożenia byłyby nieproporcjonalne do zakładanego celu.

3. Do celów ust. 1 akapit pierwszy lit. a) ceny przywozowe określa się na podstawie cen przywozowych CIF danej przesyłki. Ceny przywozowe CIF są porównywane z cenami reprezentatywnymi dla danego produktu na rynku światowym lub na unijnym rynku przywozowym tego produktu.

4. Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające środki niezbędne do stosowania niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

▼B

Artykuł 183

Inne uprawnienia wykonawcze

Komisja może przyjmować akty wykonawcze:

a) ustalające poziom stosowanej należności celnej przywozowej zgodnie z zasadami określonymi w umowie międzynarodowej zawartej zgodnie z TFUE, ze wspólną taryfą celną i z aktami wykonawczymi, o których mowa w art. 180;

b) ustalające reprezentatywne ceny i wielkości progowe do celów stosowania dodatkowych należności celnych przywozowych w ramach przepisów przyjętych na podstawie art. 182 ust. 1.

Te akty wykonawcze przyjmuje się bez zastosowania procedury, o której mowa w art. 229 ust. 2 lub 3.

ROZDZIAŁ III

Administrowanie kontyngentem taryfowym oraz szczególne regulacje przywozowe w państwach trzecich

Artykuł 184

Kontyngenty taryfowe

1. Kontyngenty taryfowe na przywóz produktów rolnych przeznaczonych do swobodnego obrotu w Unii lub jej części bądź kontyngenty taryfowe na przywóz unijnych produktów rolnych do państw trzecich, które mają być częściowo lub całkowicie administrowane przez Unię, wynikające z umów międzynarodowych zawartych zgodnie z TFUE lub z jakiegokolwiek innego aktu prawnego przyjętego zgodnie z art. 43 ust. 2 lub art. 207 TFUE, są otwierane lub administrowane przez Komisję w drodze aktów delegowanych na podstawie art. 186 niniejszego rozporządzenia oraz aktów wykonawczych na podstawie art. 187 i 188 niniejszego rozporządzenia.

2. Administrowanie kontyngentami taryfowymi odbywa się w sposób pozwalający uniknąć dyskryminowania któregokolwiek z zainteresowanych podmiotów gospodarczych, przy użyciu jednej z poniższych metod, ich połączenia lub innej stosownej metody:

a) metoda oparta na kolejności chronologicznej składania wniosków (według zasady „kto pierwszy, ten lepszy”);

b) metody proporcjonalnego podziału wnioskowanych ilości po złożeniu wniosków („metoda równoczesnego badania”);

▼C2

c) metody opartej na uwzględnianiu tradycyjnego modelu handlu („metoda tradycyjnych lub nowych importerów”).

▼B

3. Przyjęta metoda administrowania:

a) w odniesieniu do kontyngentów taryfowych na przywóz należycie uwzględnia wymogi istniejącej i pojawiającej się produkcji Unii, rynku przetwórstwa i konsumpcji pod względem konkurencyjności, pewności i ciągłości dostaw oraz konieczność utrzymania równowagi na rynku, oraz

b) w odniesieniu do kontyngentów taryfowych na wywóz umożliwia pełne wykorzystanie możliwości dostępnych w ramach danego kontyngentu.

Artykuł 185

Szczególne kontyngenty taryfowe

W celu realizacji kontyngentu przywozowego do Hiszpanii na 2 000 000 ton kukurydzy i 300 000 ton sorgo oraz kontyngentu przywozowego do Portugalii na 500 000 ton kukurydzy, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych ustanawiających przepisy niezbędne do realizacji kontyngentów taryfowych na przywóz i, w stosownych przypadkach, do przechowywania przywożonych ilości w magazynach publicznych przez agencje płatnicze zainteresowanych państw członkowskich oraz ich zbywania na rynkach tych państw członkowskich.

Artykuł 186

Przekazane uprawnienia

1. Aby zapewnić sprawiedliwy dostęp do dostępnych ilości i równe traktowanie podmiotów gospodarczych w ramach kontyngentu taryfowego, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych w celu:

a) określenia warunków i wymogów w zakresie kwalifikowalności, które podmiot gospodarczy musi spełnić, aby złożyć wniosek w ramach kontyngentu taryfowego; przepisy te mogą nakładać wymóg minimalnego doświadczenia w handlu z państwami trzecimi i podobnymi terytoriami lub w działalności przetwórczej, wyrażonego, jako minimalna ilość i minimalny okres w danym sektorze rynku; przepisy te mogą obejmować szczególne zasady w odpowiedzi na potrzeby i praktyki obowiązujące w niektórych sektorach oraz potrzeby i praktyki przemysłu przetwórczego;

b) ustanowienia przepisów dotyczących przekazywania praw między podmiotami gospodarczymi oraz, w razie konieczności, ograniczenia takich możliwości przekazywania w ramach administrowania kontyngentem taryfowym;

c) uzależnienia udziału w kontyngencie taryfowym od wniesienia zabezpieczenia;

▼B

d) uwzględnienia w razie konieczności wszelkich szczególnych właściwości, wymogów lub ograniczeń mających zastosowanie do kontyngentu taryfowego ustanowionego w umowie międzynarodowej lub innym akcie, o których mowa w art. 184 ust. 1.

2. W celu zapewnienia, aby wywożone produkty mogły pod pewnymi warunkami korzystać ze szczególnych regulacji przywozowych w państwach trzecich, na podstawie umów międzynarodowych zawartych przez Unię zgodnie z TFUE, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 niniejszego rozporządzenia aktów delegowanych dotyczących przepisów nakładających na właściwe organy państw członkowskich obowiązek wystawiania, na wniosek i po dokonaniu odpowiednich kontroli, dokumentu potwierdzającego, że produkty spełniają warunki, które w przypadku wywozu uprawniają do korzystania ze szczególnych regulacji przywozowych w państwach trzecich, jeżeli spełnione są określone warunki.

Artykuł 187

Uprawnienia wykonawcze zgodnie z procedurą sprawdzającą

Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające:

a) roczne kontyngenty taryfowe, w razie konieczności stosownie rozłożone w ciągu roku, oraz metodę administrowania, jaka ma być stosowana;

b) procedury dotyczące stosowania przepisów szczegółowych określonych w umowie lub akcie przyjmującym system przywozu lub wywozu, dotyczące w szczególności:

(i) gwarancji obejmujących charakter, miejsce, z którego został dokonany wywóz, i pochodzenie danego produktu;

(ii) uznania dokumentu stosowanego przy sprawdzaniu gwarancji, o których mowa w ppkt (i);

(iii) przedstawiania dokumentu wydanego przez państwo wywozu;

(iv) wykorzystania i przeznaczenia produktów;

c) okres ważności pozwoleń lub zezwoleń;

d) procedury dotyczące zabezpieczenia, które należy wnieść, i jego wysokości;

e) wykorzystywanie pozwoleń oraz, w razie potrzeby, środki szczegółowe dotyczące w szczególności warunków składania wniosków o pozwolenia na przywóz i udzielania zezwoleń w ramach kontyngentu taryfowego;

▼B

f) procedury i kryteria techniczne dotyczące stosowania art. 185;

g) niezbędne środki związane z treścią, formą, wydawaniem i wykorzystywaniem dokumentu, o którym mowa w art. 186 ust. 2.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

Artykuł 188

Inne uprawnienia wykonawcze

1. Komisja przyjmuje akty wykonawcze dotyczące administrowania procesem w sposób gwarantujący, aby ilości dostępne w ramach kontyngentu taryfowego nie były przekroczone, w szczególności poprzez ustalenie współczynników przydziału dla każdego wniosku, kiedy osiągnięte zostaną dostępne ilości, odrzucenie wniosków oczekujących na rozpatrzenie oraz, w razie konieczności, zawieszenie przyjmowania wniosków.

2. Komisja może przyjmować akty wykonawcze dotyczące ponownego przydziału niewykorzystanych ilości.

3. Akty wykonawcze, o których mowa w niniejszym artykule, przyjmuje się bez zastosowania procedury, o której mowa w art. 229 ust. 2 lub 3.

ROZDZIAŁ IV

Przepisy szczególne dotyczące przywozu niektórych produktów

Artykuł 189

Przywóz konopi

1. Następujące produkty można przywozić do Unii tylko, jeżeli spełnione są następujące warunki:

a) surowe konopie siewne objęte kodem CN 5302 10 00 spełniają warunki określone w art. 32 ust. 6 i art. 35 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013;

b) nasiona odmian konopi objęte kodem CN ex 1207 99 20 przeznaczone do siewu są wyposażone w dowód, że poziom tetrahydrokanabinolu w danej odmianie nie przekracza poziomu ustalonego zgodnie z art. 32 ust. 6 i art. 35 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013;

c) nasiona konopi inne niż przeznaczone do siewu objęte kodem CN 1207 99 91, które są przywożone wyłącznie przez importerów upoważnionych przez państwo członkowskie, w celu zapewnienia, aby nasiona te nie były przeznaczone do siewu.

▼B

2. Niniejszy artykuł stosuje się bez uszczerbku dla bardziej restrykcyjnych przepisów przyjętych przez państwa członkowskie zgodnie z TFUE i zobowiązaniami wynikającymi z porozumienia Światowej Organizacji Handlu w sprawie rolnictwa.

Artykuł 190

Przywóz chmielu

1. Produkty sektora chmielu można przywozić z państw trzecich tylko, jeżeli ich standardy jakościowe są przynajmniej równoważne standardom przyjętym w odniesieniu do podobnych produktów zebranych w Unii lub uzyskanych z takich produktów.

2. Produkty uważa się za spełniające standardy, o których mowa w ust. 1, jeżeli dołączone jest do nich świadectwo wydane przez organy kraju pochodzenia i jest ono uznane za równoważne certyfikatowi, o którym mowa w art. 77.

W przypadku mączki chmielowej, mączki chmielowej z podwyższoną zawartością lupuliny, ekstraktu chmielowego oraz mieszanych produktów chmielowych świadectwo może być uznane za równoważne certyfikatowi tylko, jeżeli zawartość alfa-kwasów w tych produktach nie jest mniejsza niż zawartość w chmielu, z którego zostały one wytworzone.

3. W celu zmniejszenia obciążenia administracyjnego Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych określających warunki, na jakich nie mają zastosowania obowiązki dotyczące świadectwa równoważności oraz etykietowania opakowań.

4. Komisja przyjmuje akty wykonawcze ustanawiające środki niezbędne do zastosowania niniejszego artykułu, w tym przepisy dotyczące uznawania świadectw równoważności oraz dotyczące kontroli przywozu chmielu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

Artykuł 191

Odstępstwa w odniesieniu do produktów przywożonych oraz specjalne zabezpieczenie w sektorze wina

Zgodnie z międzynarodowymi zobowiązaniami Unii, na mocy art. 43 ust. 2 TFUE można przyjąć odstępstwa od przepisów załącznika VIII część II sekcja B pkt 5 lub sekcja C w odniesieniu do produktów przywożonych.

W przypadkach odstępstw od przepisów załącznika VIII część II sekcja B punkt 5 importerzy wnoszą wskazanym organom celnym zabezpieczenie w odniesieniu do tych produktów w momencie dopuszczenia tych produktów do swobodnego obrotu. Zabezpieczenie zostaje zwolnione po przedstawieniu przez importera dowodu, spełniającego wymogi organów celnych państwa członkowskiego, w którym produkt został dopuszczony do swobodnego obrotu, że:

a) w stosunku do produktów nie zastosowano odstępstw; lub

▼B

b) w przypadku gdy zastosowano odstępstwa, produkty nie zostały poddane fermentacji winiarskiej, lub w przypadku gdy zostały poddane fermentacji winiarskiej, uzyskane produkty opatrzono odpowiednimi etykietami.

Komisja może przyjmowac akty wykonawcze ustanawiające przepisy w celu zapewnienia jednolitego stosowania niniejszego artykułu, obejmujące kwoty zabezpieczeń i odpowiednie etykietowanie. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

Artykuł 192

Przywozy cukru surowego do rafinacji

1. Do końca roku gospodarczego 2016–2017 rafinerie przemysłowe mają wyłączną możliwość przywozu 2 500 000 ton na rok gospodarczy, wyrażonych w cukrze białym.

2. Jedyny zakład przetwórstwa buraków cukrowych czynny w Portugalii w 2005 r. uznaje się za rafinerię przemysłową.

3. Pozwolenia na przywóz cukru przeznaczonego do rafinacji można wydawać jedynie rafineriom przemysłowym pod warunkiem, że ilości, których dotyczy pozwolenie, nie przekraczają ilości, o których mowa w ust. 1. Pozwolenia można przenosić tylko między rafineriami przemysłowymi, a ich ważność wygasa z końcem roku gospodarczego, którego dotyczą.

Niniejszy ustęp stosuje się do pierwszych trzech miesięcy każdego roku gospodarczego.

4. Zważywszy na potrzebę zapewnienia rafinacji przeznaczonego do rafinacji cukru przywożonego zgodnie z niniejszym artykułem, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych określających:

a) stosowanie warunków w zakresie funkcjonowania ustaleń dotyczących przywozu, o których mowa w ust. 1;

b) warunki i wymogi w zakresie kwalifikowalności, które podmiot gospodarczy musi spełnić, aby złożyć wniosek o pozwolenie na przywóz, w tym również wniesienie zabezpieczenia;

c) przepisy dotyczące kar administracyjnych, które mają być stosowane.

▼B

5. Komisja może przyjmować akty wykonawcze określające niezbędne przepisy dotyczące dokumentów towarzyszących, które należy dostarczyć w związku z wymogami i obowiązkami mającymi zastosowanie do importerów, w szczególności dla rafinerii przemysłowych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

Artykuł 193

Zawieszenie należności celnych przywozowych w sektorze cukru

W celu zagwarantowania podaży niezbędnej do wytwarzania produktów, o których mowa w art. 140 ust. 2, Komisja może, do końca roku gospodarczego 2016-2017, przyjmować akty wykonawcze zawieszające należności celne przywozowe w całości lub w części w przypadku określonych ilości następujących produktów:

a) cukru objętego kodem CN 1701;

b) izoglukozy objętej kodami CN 1702 30 10, 1702 40 10, 1702 60 10 i 1702 90 30.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

ROZDZIAŁ V

Środki ochronne oraz uszlachetnianie czynne

Artykuł 194

Środki ochronne

1. Komisja przyjmuje środki ochronne przed przywozem do Unii, z zastrzeżeniem ust. 3 niniejszego artykułu, na podstawie rozporządzeń Rady (WE) nr 260/2009 ([1]) oraz (WE) nr 625/2009 ([2]).

2. O ile nie postanowiono inaczej w jakimkolwiek innym akcie Parlamentu Europejskiego i Rady lub innym akcie Rady, środki ochronne przed przywozem do Unii określone w umowach międzynarodowych zawartych zgodnie z TFUE, są przyjmowane przez Komisję na podstawie ust. 3 niniejszego artykułu.

3. Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające środki, o których mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, na wniosek państwa członkowskiego lub z własnej inicjatywy. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

([1]) Rozporządzenie Rady (WE) nr 260/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnych reguł przywozu (Dz.U. L 84 z 31.3.2009, s. 1).

([2]) Rozporządzenie Rady (WE) nr 625/2009 z dnia 7 lipca 2009 r. w sprawie wspólnych reguł przywozu z niektórych krajów trzecich (Dz.U. L 185 z 17.7.2009, s. 1).

▼B

W przypadku wpłynięcia do Komisji wniosku od państwa członkowskiego podejmuje ona w drodze aktów wykonawczych decyzję w jego sprawie w terminie pięciu dni roboczych od daty otrzymania wniosku. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

W przypadku gdy jest to uzasadnione szczególnie pilną potrzebą, Komisja przyjmuje akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 229 ust. 3.

O przyjętych środkach niezwłocznie informuje się państwa członkowskie i środki te mają skutek natychmiastowy.

4. Komisja może przyjmować akty wykonawcze uchylające lub zmieniające unijne środki ochronne przyjęte na podstawie ust. 3 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

W przypadku gdy jest to uzasadnione szczególnie pilną potrzebą, Komisja przyjmuje akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 229 ust. 3.

Artykuł 195

Zawieszenie przetwarzania i procedury uszlachetniania czynnego

W przypadku gdy na rynku Unii występują lub mogą wystąpić zakłócenia spowodowane przetwarzaniem lub procedurą uszlachetniania czynnego, Komisja może przyjmować akty wykonawcze, na wniosek państwa członkowskiego lub z własnej inicjatywy, zawieszające w całości lub w części stosowanie przetwarzania lub procedury uszlachetniania czynnego w odniesieniu do produktów sektorów zbóż, ryżu, cukru, oliwy z oliwek i oliwek stołowych, owoców i warzyw, przetworzonych owoców i warzyw, wina, wołowiny i cielęciny, mleka i przetworów mlecznych, wieprzowiny, baraniny i koziny, jaj, mięsa drobiowego i alkoholu etylowego pochodzenia rolniczego. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

W przypadku wpłynięcia do Komisji wniosku od państwa członkowskiego podejmuje ona w drodze aktów wykonawczych decyzję w jego sprawie w terminie pięciu dni roboczych od daty otrzymania wniosku. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

W przypadku gdy jest to uzasadnione szczególnie pilną potrzebą, Komisja przyjmuje akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 229 ust. 3.

O przyjętych środkach niezwłocznie informuje się państwa członkowskie i środki te mają skutek natychmiastowy.

▼B

ROZDZIAŁ VI

Refundacje wywozowe

Artykuł 196

Zakres stosowania

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu na podstawie notowań lub cen na rynkach światowych, gdy warunki na rynku wewnętrznym są takie, jak warunki opisane w art. 219 ust. 1 lub art. 221, oraz w ramach limitów wynikających z umów międzynarodowych zawartych zgodnie z TFUE, różnica między tymi cenami a cenami w Unii może zostać pokryta refundacjami wywozowymi za:

a) produkty następujących sektorów wywożone bez dalszego przetworzenia:

(i) zboża;

(ii) ryżu;

(iii) cukru, w odniesieniu do produktów wymienionych w załączniku I część III lit. b)–d) i g);

(iv) wołowiny i cielęciny;

(v) mleka i przetworów mlecznych;

(vi) wieprzowiny;

(vii) jaj;

(viii) mięsa drobiowego;

b) produkty wymienione w lit. a) ppkt (i)–(iii), (v) oraz (vii) niniejszego ustępu wywożone w postaci towarów przetworzonych zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1216/2009 ([1]) oraz w formie produktów zawierających cukier wymienionych w załączniku I część X lit. b) do niniejszego rozporządzenia.

2. Refundacje wywozowe za produkty wywożone w postaci towarów przetworzonych nie mogą być wyższe niż stosowane refundacje za te same produkty wywożone bez dalszego przetworzenia.

3. Bez uszczerbku dla stosowania art. 219 ust. 1 i art. 221 refundacja za produkty, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, wynosi 0 EUR.

Artykuł 197

Rozdział refundacji wywozowych

Metoda rozdziału ilości, które mogą zostać wywiezione przy zastosowaniu refundacji wywozowej, to metoda rozdziału, która:

([1]) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1216/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. ustanawiające zasady handlu niektórymi towarami pochodzącymi z przetwórstwa produktów rolnych (Dz.U. L 328 z 15.12.2009, s. 10).

▼B

a) najlepiej odpowiada danemu typowi produktu i sytuacji na właściwym rynku oraz pozwala na możliwie najbardziej efektywne wykorzystanie dostępnych zasobów, mając na względzie wydajność i strukturę wywozu Unii oraz ich wpływ na równowagę na rynku, nie doprowadzając jednak do dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami gospodarczymi, a w szczególności między dużymi i małymi podmiotami gospodarczymi;

b) jest najmniej uciążliwa dla podmiotów gospodarczych z administracyjnego punktu widzenia, przy uwzględnieniu wymogów administracyjnych.

Artykuł 198

Ustalanie refundacji wywozowych

1. W całej Unii za te same produkty stosuje się takie same refundacje wywozowe. Mogą się one różnić w zależności od miejsca przeznaczenia, w szczególności w przypadku gdy jest to niezbędne ze względu na sytuację na rynku światowym, szczególne wymogi niektórych rynków lub zobowiązania wynikające z umów międzynarodowych zawartych zgodnie z TFUE.

2. Środki dotyczące ustalania refundacji przyjmuje Rada zgodnie z art. 43 ust. 3 TFUE.

Artykuł 199

Przyznawanie refundacji wywozowej

1. Refundacje za produkty wymienione w art. 196 ust. 1 lit. a) wywożone bez dalszego przetworzenia są przyznawane jedynie na wniosek i po przedłożeniu pozwolenia na wywóz.

2. Refundacja stosowana za produkty, o których mowa w art. 196 ust. 1 lit. a), jest refundacją mającą zastosowanie w dniu złożenia wniosku o pozwolenie lub refundacją wynikającą z odnośnej procedury przetargowej oraz, w przypadku refundacji zróżnicowanej, refundacją mającą zastosowanie w tym samym dniu:

a) w odniesieniu do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu; lub

b) w odniesieniu do faktycznego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się ono od miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu, przy czym mająca zastosowanie w takim przypadku kwota nie przekracza kwoty mającej zastosowanie do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

3. Refundacja jest wypłacana po przedstawieniu dowodu na to, że:

a) produkty opuściły obszar celny Unii zgodnie z procedurą wywozu, o której mowa w art. 161 kodeksu celnego;

b) w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub innego miejsca przeznaczenia, dla którego ustalono refundację, bez uszczerbku dla ust. 2 lit. b).

▼B

Artykuł 200

Refundacje wywozowe za żywe zwierzęta w sektorze wołowiny i cielęciny

W odniesieniu do produktów sektora wołowiny i cielęciny przyznawanie i wypłata refundacji w odniesieniu do wywozu żywych zwierząt jest uzależniona od przestrzegania ustanowionych w prawie unijnym wymogów dotyczących dobrostanu zwierząt a, w szczególności, wymogów dotyczących ochrony zwierząt podczas transportu.

Artykuł 201

Limity wywozowe

Pozwolenia na wywóz wydawane na okresy odniesienia mające zastosowanie do danych produktów są zgodne z zobowiązaniami ilościowymi wynikającymi z umów międzynarodowych zawartych zgodnie z TFUE.

W odniesieniu do przestrzegania zobowiązań wynikających z porozumienia WTO w sprawie rolnictwa koniec okresu odniesienia nie ma wpływu na ważność pozwoleń na wywóz.

Artykuł 202

Przekazane uprawnienia

1. W celu zapewnienia właściwego funkcjonowania systemu refundacji wywozowych, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych ustanawiających wymóg wnoszenia zabezpieczenia gwarantującego wypełnianie obowiązków podmiotów gospodarczych.

2. W celu zmniejszenia obciążenia administracyjnego podmiotów gospodarczych i organów, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych ustalających progi, poniżej których można odstąpić od wymogu wydania lub przedkładania pozwolenia na wywóz, określających miejsca przeznaczenia lub działania, w odniesieniu do których można uzasadnić zwolnienie z obowiązku przedkładania pozwolenia na wywóz, oraz dopuszczających wydawanie pozwoleń na wywóz *ex post* w uzasadnionych sytuacjach.

3. W celu uwzględnienia konkretnych sytuacji, które stanowią podstawę do całkowitej lub częściowej kwalifikowalności do refundacji wywozowych, oraz w celu pomocy podmiotom gospodarczym w wypełnieniu luki od momentu złożenia wniosku do końcowej wypłaty refundacji wywozowej, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych w odniesieniu do przepisów dotyczących:

a) zmiany terminu refundacji;

b) zaliczek z tytułu refundacji wywozowych, w tym warunków wnoszenia i zwalniania zabezpieczenia;

▼B

c) dodatkowych dowodów w przypadkach wątpliwości dotyczących faktycznego miejsca przeznaczenia produktów i możliwości przywozu powrotnego na obszar celny Unii;

d) miejsc przeznaczenia traktowanych jak wywóz z Unii oraz włączenia miejsc przeznaczenia na obszarze celnym Unii, które są kwalifikowalne do refundacji wywozowych.

4. W celu zapewnienia równego dostępu do refundacji wywozowych eksporterom produktów wymienionych w załączniku I do Traktatów oraz produktów będących wynikiem ich przetworzenia, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych dotyczących stosowania art. 199 ust. 1 i 2 do produktów, o których mowa w art. 196 ust. 1 lit. b).

5. Aby zapewnić wywóz produktów objętych refundacją wywozową z obszaru celnego Unii i zapobiec ich powrotnemu przywozowi oraz aby zmniejszyć obciążenie administracyjne podmiotów gospodarczych przy przygotowywaniu i przedstawianiu dowodów, że produkty objęte refundacją dotarły do państwa przeznaczenia w przypadku zróżnicowania refundacji, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych w odniesieniu do przepisów dotyczących:

a) terminu, przed upływem którego należy zakończyć wyprowadzanie z obszaru celnego Unii, w tym okresu na czasowe powrotne wprowadzenie;

b) przetwarzania, jakiemu mogą w tym czasie być poddane produkty objęte refundacją wywozową;

c) dowodów, że produkty objęte refundacją dotarły do miejsca przeznaczenia, aby kwalifikowały się do zróżnicowanej refundacji;

d) progów refundacji i warunków, na jakich eksporterzy mogą być zwolnieni z przedstawiania takich dowodów;

e) warunków zatwierdzania dowodów, dostarczonych przez niezależne strony trzecie, że produkty objęte refundacją dotarły do miejsca przeznaczenia, w przypadku gdy stosuje się zróżnicowana refundacja.

6. W celu zachęcenia eksporterów do przestrzegania warunków dobrostanu zwierząt oraz umożliwienia właściwym organom sprawdzania prawidłowości wydatków w zakresie refundacji wywozowych w przypadkach, kiedy są one uzależnione od przestrzegania wymogów dobrostanu zwierząt, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych w sprawie przestrzegania wymogów w zakresie dobrostanu zwierząt poza obszarem celnym Unii, w tym wykorzystywania niezależnych stron trzecich.

▼B

7. W celu uwzględnienia specyfiki różnych sektorów, Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 227 ustanawiających szczegółowe wymogi i warunki, które mają spełniać podmioty gospodarcze i produkty kwalifikujące się do refundacji wywozowej oraz współczynniki do celów obliczania refundacji wywozowych z uwzględnieniem okresu dojrzewania niektórych napojów spirytusowych otrzymywanych ze zbóż.

Artykuł 203

Uprawnienia wykonawcze zgodnie z procedurą sprawdzającą

Komisja przyjmuje akty wykonawcze ustanawiające środki niezbędne do stosowania niniejszego rozdziału, w szczególności dotyczące:

a) redystrybucji ilości przeznaczonych na wywóz, które nie zostały przydzielone lub wykorzystane;

b) metody ponownego obliczenia płatności refundacji wywozowej, w przypadkach gdy kod produktu lub miejsce przeznaczenia podane na pozwoleniu nie odpowiadają faktycznemu produktowi lub miejscu przeznaczenia;

c) produktów, o których mowa w art. 196 ust. 1 lit. b);

d) procedur dotyczących zabezpieczenia, które należy wnieść, i jego wysokości;

e) stosowania środków przyjętych na podstawie art. 202 ust. 4).

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

Artykuł 204

Inne uprawnienia wykonawcze

Komisja może przyjmować akty wykonawcze:

a) ustanawiające środki właściwe do zapobiegania nadużyciom elastycznego podejścia przewidzianego w art. 199 ust. 2, w szczególności w odniesieniu do procedury składania wniosków;

b) ustanawiające środki konieczne do przestrzegania zobowiązań ilościowych, o których mowa w art. 201, w tym wstrzymanie lub ograniczenie wydawania pozwoleń na wywóz, w przypadkach gdy te zobowiązania zostały lub mogą zostać przekroczone;

▼B

c) ustalające współczynniki mające zastosowanie do refundacji wywozowych zgodnie z przepisami przyjętymi na podstawie art. 202 ust. 7.

Te akty wykonawcze przyjmuje się bez zastosowania procedury, o której mowa w art. 229 ust. 2 lub 3.

ROZDZIAŁ VII

Uszlachetnianie bierne

Artykuł 205

Zawieszenie zasad uszlachetniania biernego

W przypadku gdy na rynku Unii występują lub mogą wystąpić zakłócenia spowodowane procedurą uszlachetniania biernego, Komisja może przyjmować akty wykonawcze, na wniosek państwa członkowskiego lub z własnej inicjatywy, zawieszające w całości lub w części stosowanie tej procedury uszlachetniania biernego w odniesieniu do produktów sektorów zbóż, ryżu, owoców i warzyw, przetworzonych owoców i warzyw, wina, wołowiny i cielęciny, wieprzowiny, baraniny i koziny oraz mięsa drobiowego. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

W przypadku wpłynięcia do Komisji wniosku od państwa członkowskiego podejmuje ona w drodze aktów wykonawczych decyzję w jego sprawie w terminie pięciu dni roboczych od daty otrzymania wniosku. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

W przypadku gdy jest to uzasadnione szczególnie pilną potrzebą, Komisja przyjmuje mające natychmiastowe zastosowanie akty wykonawcze zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 229 ust. 3.

O przyjętych środkach niezwłocznie informuje się państwa członkowskie i środki te mają skutek natychmiastowy.

CZĘŚĆ IV

ZASADY KONKURENCJI

ROZDZIAŁ I

Zasady mające zastosowanie do przedsiębiorstw

Artykuł 206

Wytyczne Komisji dotyczące stosowania zasad konkurencji do rolnictwa

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej oraz zgodnie z art. 42 TFUE, art. 101–106 TFUE oraz ich przepisy wykonawcze, z zastrzeżeniem art. 207–210 niniejszego rozporządzenia, mają zastosowanie do wszystkich porozumień, decyzji i praktyk, o których mowa w art. 101 ust. 1 i art. 102 TFUE, jakie odnoszą się do produkcji produktów rolnych lub handlu nimi.

▼B

W celu zapewnienia funkcjonowania rynku wewnętrznego oraz jednolitego stosowania unijnych zasad konkurencji, Komisja i organy państw członkowskich ds. konkurencji stosują w ścisłej współpracy unijne zasady konkurencji.

Ponadto Komisja, w stosownych przypadkach, publikuje wytyczne mające stanowić wsparcie dla krajowych organów ds. konkurencji, a także dla przedsiębiorstw.

Artykuł 207

Rynek właściwy

Definiowanie rynku właściwego jest narzędziem mającym na celu zidentyfikowanie oraz określenie ograniczeń konkurencji między przedsiębiorstwami w oparciu o dwa kumulujące się elementy:

▼C2

a) właściwy rynek produktowy: do celów niniejszego rozdziału „rynek produktowy" oznacza rynek składający się z wszystkich produktów uważanych za wymienne lub zastępowalne przez konsumenta ze względu na właściwości produktów, ich ceny i ich zamierzone stosowanie;

▼B

b) właściwy rynek geograficzny: do celów niniejszego rozdziału „rynek geograficzny" oznacza rynek obejmujący obszar, na którym dane przedsiębiorstwa uczestniczą w podaży właściwych produktów, na którym warunki konkurencji są wystarczająco jednorodne oraz który może zostać odróżniony od sąsiadujących obszarów w szczególności ze względu na to, że warunki konkurencji na tym obszarze są wyraźnie odmienne.

Artykuł 208

Pozycja dominująca

Do celów niniejszego rozdziału „pozycja dominująca" oznacza dysponowanie przez przedsiębiorstwo siłą ekonomiczną, która umożliwia mu zapobieganie utrzymaniu skutecznej konkurencji na rynku właściwym poprzez zapewnienie mu możliwości zachowywania się w sposób w znacznej mierze niezależny od swoich konkurentów, klientów i wreszcie konsumentów.

Artykuł 209

Wyjątki dotyczące celów WPR oraz rolników i ich zrzeszeń

1. Art. 101 ust. 1 TFUE nie stosuje się do porozumień, decyzji i praktyk, o których mowa w art. 206 niniejszego rozporządzenia, które są niezbędne do osiągnięcia celów określonych w art. 39 TFUE.

Art. 101 ust. 1 TFUE nie stosuje się do porozumień, decyzji i uzgodnionych praktyk rolników, zrzeszeń rolników, lub związków takich zrzeszeń, lub organizacji producentów uznanych na podstawie art. 152 niniejszego rozporządzenia, bądź też zrzeszeń organizacji producentów uznanych na podstawie art. 156 niniejszego rozporządzenia, które dotyczą produkcji lub sprzedaży produktów rolnych lub korzystania ze wspólnych urządzeń do przechowywania, obróbki lub przetwarzania produktów rolnych, chyba że zagrożona jest realizacja celów określonych w art. 39 TFUE.

▼B

Niniejszego ustępu nie stosuje się do porozumień, decyzji i uzgodnionych praktyk, które pociągają za sobą obowiązek stosowania jednakowych cen lub które wykluczają konkurencję.

2. Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki, które spełniają warunki, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, nie są zakazane ani nie wymaga się uprzedniej decyzji w tym względzie.

W każdym krajowym lub unijnym postępowaniu dotyczącym stosowania art. 101 TFUE ciężar udowodnienia naruszenia art. 101 ust. 1 TFUE spoczywa na stronie lub organie zarzucających naruszenie. Jeżeli strona pozwana ubiega się o zwolnienie przewidziane ust. 1 niniejszego artykułu, ma ona obowiązek udowodnienia, że przesłanki określone w tym ustępie zostały spełnione.

Artykuł 210

Porozumienia i uzgodnione praktyki uznanych organizacji międzybranżowych

1. Art. 101 ust. 1 TFUE nie stosuje się do porozumień, decyzji i uzgodnionych praktyk organizacji międzybranżowych uznanych na podstawie art. 157 niniejszego rozporządzenia, mających na celu realizację działań wymienionych w art. 157 ust. 1 lit. c) oraz, w odniesieniu do sektora mleka i produktów mlecznych, w art. 157 ust. 3 lit. c) niniejszego rozporządzenia oraz – w odniesieniu do sektorów oliwy z oliwek i oliwek stołowych oraz tytoniu – w art. 162 niniejszego rozporządzenia.

2. Ust. 1 stosuje się pod warunkiem, że:

a) porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki, o których mowa w tym ustępie, zostały zgłoszone Komisji; oraz

b) w okresie dwóch miesięcy od uzyskania wszystkich wymaganych szczegółowych danych Komisja nie uznała tych porozumień, decyzji i uzgodnionych praktyk za niezgodne z przepisami unijnymi.

W przypadku gdy Komisja uzna, że porozumienia, decyzje lub uzgodnione praktyki, o których mowa w ust. 1, są niezgodne z przepisami unijnymi, ogłasza swoje ustalenia bez zastosowania procedury, o której mowa w art. 229 ust. 2 lub 3.

3. Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki, o których mowa w ust. 1, nie mogą wejść w życie przed upływem dwumiesięcznego okresu, o którym mowa w ust. 2 akapit pierwszy lit. b).

▼B

4. Za niezgodne z przepisami unijnymi uznaje się porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki, jeżeli:

a) mogą one prowadzić do podziału rynków wewnątrz Unii w jakiejkolwiek formie;

b) mogą one wpływać na prawidłowe funkcjonowanie organizacji rynku;

c) mogą one powodować zakłócenia konkurencji, które nie są istotne dla osiągnięcia celów WPR, realizowanych poprzez działania organizacji międzybranżowej;

d) wymagają one ustalenia cen lub ustalenia kwot;

e) mogą one prowadzić do dyskryminacji lub wyeliminowania konkurencji w odniesieniu do znacznej części danych produktów.

5. Jeżeli po upływie dwumiesięcznego okresu, o którym mowa w ust. 2 akapit pierwszy lit. b), Komisja stwierdzi, że warunki stosowania ust. 1 nie zostały spełnione, podejmuje ona bez zastosowania procedury, o której mowa w art. 229 ust. 2 lub 3, decyzję o zastosowaniu art. 101 ust. 1 TFUE do odnośnego porozumienia, decyzji lub uzgodnionej praktyki.

Decyzji Komisji nie stosuje się przed datą powiadomienia o niej zainteresowanej organizacji międzybranżowej, chyba że organizacja ta podała nieprawidłowe informacje lub nadużyła zwolnienia przewidzianego w ust. 1.

6. W przypadku umów wieloletnich powiadomienie dotyczące pierwszego roku obowiązuje w odniesieniu do następnych lat umowy. Jednak w takim przypadku Komisja może w dowolnym momencie przyjąć z własnej inicjatywy lub na wniosek państwa członkowskiego ustalenie o braku zgodności.

7. Komisja może przyjmować akty wykonawcze określające środki niezbędne do zapewnienia jednolitego stosowania niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

ROZDZIAŁ II

Przepisy dotyczące pomocy państwa

Artykuł 211

Stosowanie art. 107–109 TFUE

1. Art. 107–109 TFUE stosuje się do produkcji produktów rolnych i handlu nimi.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, art. 107–109 TFUE nie stosuje się do płatności państw członkowskich dokonywanych na podstawie któregokolwiek spośród następujących środków i przepisów oraz zgodnie z nimi:

▼B

a) środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu, które są częściowo lub w całości finansowane przez Unię;

b) art. 213–218 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 212

Płatności krajowe związane z programami wsparcia sektora wina

Na zasadzie odstępstwa od art. 44 ust. 3 państwa członkowskie mogą przyznawać płatności krajowe na podstawie przepisów unijnych dotyczących pomocy państwa na środki, o których mowa w art. 45, 49 i 50.

Maksymalna stawka pomocy ustanowiona zgodnie ze stosownymi przepisami unijnymi dotyczącymi pomocy państwa ma zastosowanie do całkowitego finansowania publicznego obejmującego zarówno unijne, jak i krajowe środki finansowe.

Artykuł 213

Płatności krajowe na rzecz mięsa z reniferów w Finlandii i Szwecji

Z zastrzeżeniem uzyskania zezwolenia Komisji przyjętego bez zastosowania procedury, o której mowa w art. 229 ust. 2 lub 3, Finlandia i Szwecja mogą przyznawać płatności krajowe na rzecz produkcji i wprowadzania do obrotu mięsa z reniferów i przetworów z tego mięsa (kody CN ex 0208 oraz ex 0210), o ile nie wiąże się to z jakimkolwiek wzrostem tradycyjnych poziomów produkcji.

Artykuł 214

Płatności krajowe na rzecz sektora cukru w Finlandii

Finlandia może przyznawać plantatorom buraków cukrowych płatności krajowe do wysokości 350 EUR na hektar na rok gospodarczy.

▼M1

Artykuł 214a

Płatności krajowe dla niektórych sektorów w Finlandii

Z zastrzeżeniem upoważnienia przez Komisję, w okresie 2014–2020 Finlandia może nadal przyznawać pomoc krajową, którą przyznała producentom w 2013 r. na podstawie art. 141 Aktu przystąpienia z 1994 r., pod warunkiem że:

a) kwota wsparcia dochodu będzie degresywna w całym okresie oraz że w 2020 r. nie będzie przekraczała 30 % kwoty przyznanej w 2013 r.; oraz

b) przed każdym skorzystaniem z tej możliwości zostały w pełni wykorzystane systemy wsparcia w ramach WPR dla danych sektorów.

▼M1

Komisja przyjmuje takie upoważnienie bez zastosowania procedury, o której mowa w art. 29 ust. 2 lub 3 niniejszego rozporządzenia.

▼B

Artykuł 215

Płatności krajowe na rzecz pszczelarstwa

Państwa członkowskie mogą przyznawać płatności krajowe na rzecz ochrony pasiek o niekorzystnych warunkach strukturalnych lub naturalnych, lub w ramach programów rozwoju gospodarczego, z wyjątkiem płatności na cele związane z produkcją lub handlem.

Artykuł 216

Płatności krajowe na rzecz destylacji wina w sytuacji kryzysowej

1. Państwa członkowskie mogą przyznawać producentom wina płatności krajowe na rzecz dobrowolnej lub obowiązkowej destylacji wina w uzasadnionych sytuacjach kryzysowych.

Płatności te muszą być proporcjonalne i umożliwiać rozwiązanie danego kryzysu.

Całkowita kwota płatności dostępna w danym państwie członkowskim w danym roku na tego rodzaju płatności nie może przekraczać 15 % łącznych środków finansowych dostępnych dla tego państwa członkowskiego na ten rok, określonych w załączniku VI.

2. Państwa członkowskie, które chcą korzystać z płatności krajowych, o których mowa w ust. 1, składają do Komisji należycie uzasadnione powiadomienie. Komisja, podejmuje decyzję, bez zastosowania procedury, o której mowa w art. 229 ust. 2 lub 3, w sprawie zatwierdzenia środka i możliwości przyznania płatności.

3. Alkohol będący wynikiem destylacji, o której mowa w ust. 1, jest wykorzystywany wyłącznie do celów przemysłowych lub energetycznych, aby uniknąć jakiegokolwiek zakłócania konkurencji.

4. Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające środki niezbędne do stosowania niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

Artykuł 217

Płatności krajowe na rzecz dystrybucji produktów wśród dzieci

▼C2

W ramach uzupełniania pomocy unijnej określonej w art. 23 i 26 państwa członkowskie mogą przyznawać płatności krajowe na rzecz dostarczania produktów dzieciom uczęszczającym do placówek oświatowych lub na rzecz związanych z tym kosztów, o których mowa w art. 23 ust. 1.

▼B

Państwa członkowskie mogą finansować te płatności z opłaty nakładanej na dany sektor lub z innego wkładu ze strony sektora prywatnego.

▼B

W ramach uzupełniania pomocy unijnej określonej w art. 23 państwa członkowskie mogą przyznawać płatności krajowe na rzecz finansowania środków towarzyszących, niezbędnych, aby unijny program dystrybucji owoców i warzyw, przetworzonych owoców i warzyw oraz bananów był skuteczny, o czym mowa w art. 23 ust. 2.

Artykuł 218

Płatności krajowe na rzecz orzechów

1. Państwa członkowskie mogą przyznawać płatności krajowe w maksymalnej wysokości do 120,75 EUR na hektar rocznie rolnikom produkującym następujące produkty:

a) migdały objęte kodami CN 0802 11 i 0802 12;

b) orzechy laskowe objęte kodami CN 0802 21 i 0802 22;

c) orzechy włoskie objęte kodami CN 0802 31 00 i 0802 32 00;

d) orzechy pistacjowe objęte kodami CN 0802 51 00 i 0802 52 00;

e) chleb świętojański objęty kodem CN 1212 92 00.

2. Płatności krajowe, o których mowa w ust. 1, mogą być wypłacane jedynie w odniesieniu do maksymalnej powierzchni wynoszącej:

Państwo członkowskie	Maksymalna powierzchnia (ha)
Belgia	100
Bułgaria	11 984
Niemcy	1 500
Grecja	41 100
Hiszpania	568 200
Francja	17 300
Włochy	130 100
Cypr	5 100
Luksemburg	100
Węgry	2 900
Niderlandy	100
Polska	4 200
Portugalia	41 300
Rumunia	1 645
Słowenia	300
Słowacja	3 100
Zjednoczone Królestwo	100

▼B

3. Państwa członkowskie mogą uzależnić przyznanie płatności krajowych, o których mowa w ust. 1, od członkostwa rolników w organizacji producentów uznanej na podstawie art. 152.

CZĘŚĆ V

PRZEPISY OGÓLNE

ROZDZIAŁ I

Środki wyjątkowe

Sekcja 1

Zakłócenia na rynku

Artykuł 219

Środki przeciwdziałania zakłóceniom na rynku

1. Aby sprawnie i skutecznie reagować na zagrożenie wystąpieniem zakłóceń na rynku spowodowanych znaczącym wzrostem lub spadkiem cen na rynku wewnętrznym lub rynkach zewnętrznych lub innymi zdarzeniami i okolicznościami powodującymi poważne zakłócenia na rynku lub grożącymi wystąpieniem takich zakłóceń, w przypadku gdy taka sytuacja lub jej skutki dla rynku prawdopodobnie będą trwać nadal lub się pogarszać, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych w celu podjęcia niezbędnych środków służących przeciwdziałaniu takiej sytuacji na rynku, nie naruszając jednocześnie zobowiązań wynikających z umów międzynarodowych zawartych zgodnie z TFUE oraz pod warunkiem że pozostałe środki dostępne na mocy niniejszego rozporządzenia okażą się niewystarczające.

Jeżeli w przypadku zagrożenia wystąpieniem zakłóceń na rynku, o którym mowa w akapicie pierwszym niniejszego artykułu, będzie tego wymagać należycie uzasadniona szczególnie pilna potrzeba, do aktów delegowanych przyjętych na podstawie tego akapitu ma zastosowanie procedura określona w art. 228.

Ta szczególnie pilna potrzeba może obejmować potrzebę podjęcia natychmiastowego działania w celu przeciwdziałania lub zapobieżenia zakłóceniom na rynku, w przypadku gdy zagrożenie wystąpieniem zakłóceń na rynku pojawi się tak gwałtownie lub nieoczekiwanie, że natychmiastowe działanie niezbędne jest do sprawnego i skutecznego zaradzenia tej sytuacji, lub jeżeli działanie takie zapobiegłoby wystąpieniu zakłócenia, jego utrzymywaniu się lub przekształceniu się w dotkliwsze lub przedłużające się zakłócenie, lub też w przypadku gdy opóźnianie natychmiastowego działania zagroziłoby spowodowaniem lub pogłębieniem zakłócenia lub doprowadziłoby do poszerzenia zakresu środków niezbędnych później do zaradzenia takiemu zagrożeniu lub zakłóceniu lub też byłoby ze szkodą dla produkcji lub dla warunków rynkowych.

Środki te mogą, w niezbędnym zakresie i na czas niezbędny do przeciwdziałania zakłóceniom na rynku lub zagrożeniu takimi zakłóceniami, rozszerzyć lub zmienić zakres, okres stosowania lub inne aspekty innych środków określonych na podstawie niniejszego rozporządzenia, lub przewidzieć refundacje wywozowe, lub w całości lub części zawiesić należności celne przywozowe, w tym w razie konieczności w odniesieniu do określonych ilości lub okresów.

▼B

2. Środków, o których mowa w ust. 1, nie stosuje się do produktów wymienionych w załączniku I część XXIV sekcja 2.

Komisja może jednak w drodze aktów delegowanych przyjętych w trybie pilnym, o którym mowa w art. 228, zadecydować, że środki, o których mowa w ust. 1, mają zastosowanie do jednego lub większej liczby produktów wymienionych w załączniku I część XXIV sekcja 2.

3. Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające przepisy proceduralne i kryteria techniczne niezbędne do stosowania środków, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

Sekcja 2

Środki wspierania rynku związane z chorobami zwierząt i utratą zaufania konsumentów spowodowaną zagrożeniami dla zdrowia ludzi, zdrowia zwierząt lub zdrowia roślin

Artykuł 220

Środki dotyczące chorób zwierząt i utraty zaufania konsumentów spowodowanej zagrożeniami dla zdrowia ludzi, zdrowia zwierząt lub zdrowia roślin

1. Komisja może przyjmować akty wykonawcze przyjmujące nadzwyczajne środki wsparcia rynku dotkniętego trudnościami w celu uwzględnienia:

a) ograniczeń dla handlu wewnątrz Unii i z państwami trzecimi, które to ograniczenia mogą wynikać ze stosowania środków zwalczania rozprzestrzeniania się chorób zwierząt; oraz

b) poważnych zakłóceń na rynku bezpośrednio związanych z utratą zaufania konsumentów spowodowaną zagrożeniami dla zdrowia ludzi, zdrowia zwierząt lub zdrowia roślin oraz ryzykiem chorób.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

2. Środki przewidziane w ust. 1 mają zastosowanie do któregokolwiek spośród następujących sektorów:

a) wołowiny i cielęciny;

b) mleka i przetworów mlecznych;

c) wieprzowiny;

d) baraniny i koziny;

e) jaj;

f) mięsa drobiowego.

▼B

Środki przewidziane w ust. 1 akapit pierwszy lit. b), związane z utratą zaufania konsumentów spowodowaną zagrożeniami dla zdrowia publicznego lub zdrowia roślin, mają zastosowanie również do wszelkich innych produktów rolnych z wyjątkiem wymienionych w załączniku I część XXIV sekcja 2.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych w trybie pilnym, o którym mowa w art. 228, rozszerzających wykaz produktów zawarty w pierwszych dwóch akapitach niniejszego ustępu.

3. Środki przewidziane w ust. 1 podejmowane są na wniosek zainteresowanego państwa członkowskiego.

4. Środki przewidziane w ust. 1 akapit pierwszy lit. a) mogą być podejmowane tylko, jeżeli zainteresowane państwo członkowskie szybko zastosowało środki zdrowotne i weterynaryjne w celu wyeliminowania choroby, oraz jedynie ►C2 w zakresie i przedziale czasowym absolutnie niezbędnym do wsparcia odnośnego rynku. ◄

5. Unia zapewnia częściowe finansowanie środków przewidzianych w ust. 1 odpowiadające 50 % wydatków poniesionych przez państwa członkowskie.

Jednakże w odniesieniu do sektorów wołowiny i cielęciny, mleka i przetworów mlecznych, wieprzowiny oraz baraniny i koziny Unia zapewnia częściowe finansowanie odpowiadające 60 % takich wydatków, jeżeli wydatki te poniesiono w związku ze zwalczaniem pryszczycy.

6. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy producenci mają swój udział w wydatkach ponoszonych przez państwa członkowskie, nie powodowało to zakłóceń konkurencji między producentami w różnych państwach członkowskich.

Sekcja 3

Szczególne problemy

Artykuł 221

Środki rozwiązywania szczególnych problemów

1. Komisja przyjmuje akty wykonawcze przyjmujące niezbędne i uzasadnione środki nadzwyczajne w celu rozwiązania szczególnych problemów. Środki te mogą wprowadzać odstępstwo od przepisów niniejszego rozporządzenia tylko w zakresie, jaki jest absolutnie niezbędny, oraz na okres, jaki jest absolutnie niezbędny. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

2. W przypadku gdy jest to uzasadnione szczególnie pilną potrzebą oraz w celu rozwiązywania szczególnych problemów powiązanych z sytuacjami, które mogłyby spowodować gwałtowne pogorszenie się warunków produkcji i warunków rynkowych, którym trudno byłoby zaradzić, jeżeli przyjęcie środków opóźniałoby się, Komisja przyjmuje akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 229 ust. 3.

▼B

3. Komisja przyjmuje środki na mocy ust. 1 i 2 tylko, jeżeli nie jest możliwe przyjęcie wymaganych środków nadzwyczajnych zgodnie z art. 219 lub 220.

4. Środki przyjęte na mocy ust. 1 i 2 pozostają w mocy przez okres nie dłuższy niż dwanaście miesięcy. Jeżeli po upływie tego okresu nadal występują szczególne problemy, które doprowadziły do przyjęcia tych środków, Komisja może, w celu ustanowienia trwałego rozwiązania, przyjąć akty delegowane zgodnie z art. 227 w odniesieniu do danej kwestii lub przedstawić stosowne wnioski ustawodawcze.

5. Komisja informuje Parlament Europejski i Radę o wszelkich środkach przyjętych na mocy ust. 1 lub 2 w terminie dwóch dni roboczych od ich przyjęcia.

Sekcja 4

Porozumienia i decyzje w okresach występowania poważnych zakłóceń na rynkach

Artykuł 222

Stosowanie art. 101 ust. 1 TFUE

1. W okresach występowania poważnych zakłóceń na rynkach Komisja może przyjąć akty wykonawcze stanowiące, że art. 101 ust. 1 TFUE nie powinien mieć zastosowania do porozumień i decyzji uznanych organizacji producentów, ich zrzeszeń i uznanych organizacji międzybranżowych, działających w ramach któregokolwiek z sektorów, o których mowa w art. 1 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, pod warunkiem że te porozumienia i decyzje nie zakłócają właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego, mają na celu wyłącznie ustabilizowanie danego sektora i można je zaliczyć do jednej lub większej liczby następujących kategorii:

a) wycofanie z rynku lub bezpłatna dystrybucja produktów;

b) przekształcanie i przetwarzanie;

c) przechowywanie przez podmioty prywatne;

d) wspólne środki promocji;

e) porozumienia dotyczące wymogów jakościowych;

f) wspólne zakupy środków produkcji niezbędnych do zwalczania rozprzestrzeniania się w Unii plag i chorób zwierząt i roślin lub środków produkcji niezbędnych do przeciwdziałania skutkom katastrof naturalnych w Unii;

g) tymczasowe planowanie produkcji z uwzględnieniem szczególnego charakteru cyklu produkcyjnego.

▼B

Komisja określa w aktach wykonawczych materialny i geograficzny zakres tego odstępstwa oraz, z zastrzeżeniem ust. 3, okres stosowania tego odstępstwa.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

2. Ust. 1 stosuje się tylko jeżeli Komisja przyjęła już jeden ze środków, o których mowa w niniejszym rozdziale, jeżeli produkty zostały zakupione w ramach interwencji publicznej lub jeżeli przyznano dopłaty do prywatnego przechowywania, o których mowa w części II tytuł I rozdział I.

▼C2

3. Porozumienia i decyzje, o których mowa w ust. 1, obowiązują jedynie przez okres nieprzekraczający sześciu miesięcy.

▼B

Jednakże Komisja może przyjąć akty wykonawcze zezwalające na takie porozumienia i decyzje na dalszy okres nieprzekraczający sześciu miesięcy. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

ROZDZIAŁ II

Przekazywanie informacji i sprawozdawczość

Artykuł 223

Wymogi w zakresie przekazywania informacji

1. Do celów stosowania niniejszego rozporządzenia, monitorowania, analiz i zarządzania rynkiem produktów rolnych, zapewnienia przejrzystości rynku, prawidłowego funkcjonowania środków WPR, kontroli, monitorowania, ewaluacji i audytu środków WPR, oraz spełniania wymogów określonych w umowach międzynarodowych zawartych zgodnie z TFUE, w tym wymogów w zakresie przekazywania informacji w ramach tych umów, Komisja może – zgodnie z procedurą, o której mowa w ust. 2 – przyjąć niezbędne środki w zakresie przekazywania informacji przez przedsiębiorstwa, państwa członkowskie i państwa trzecie. Komisja uwzględnia przy tym potrzeby w zakresie danych oraz synergie między potencjalnymi źródłami danych.

Informacje te mogą być przekazywane lub udostępniane organizacjom międzynarodowym, właściwym organom państw trzecich i mogą być upubliczniane, z zastrzeżeniem wymogu ochrony danych osobowych oraz uzasadnionego interesu przedsiębiorstw w zakresie ochrony tajemnicy handlowej, w tym informacji o cenach.

2. W celu zapewnienia integralności systemów przekazywania informacji oraz autentyczności i czytelności przekazywanych dokumentów i związanych z nimi danych, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych określających:

a) charakter i rodzaj informacji, które mają być przekazywane;

▼B

b) kategorie danych, które mają być przetwarzane, maksymalne okresy ich przechowywania i cel ich przetwarzania, w szczególności w przypadku publikacji takich danych i ich przekazania państwom trzecim;

c) prawa dostępu do informacji lub udostępnianych systemów informacyjnych;

d) warunki publikowania informacji.

3. Komisja przyjmuje akty wykonawcze ustanawiające środki niezbędne do stosowania niniejszego artykułu, w tym:

a) metody powiadamiania;

b) przepisy dotyczące informacji, które mają być przekazywane;

c) uzgodnienia w zakresie zarządzania informacjami, które mają być przekazywane, oraz dotyczące treści, formy, harmonogramu, częstotliwości i terminów powiadamiania;

d) uzgodnienia w zakresie przekazywania lub udostępniania informacji i dokumentów państwom członkowskim, organizacjom międzynarodowym, właściwym organom państw trzecich lub obywatelom, z zastrzeżeniem wymogu ochrony danych osobowych oraz uzasadnionego interesu przedsiębiorstw w zakresie ochrony tajemnicy handlowej.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

Artykuł 224

Przetwarzanie i ochrona danych osobowych

1. Państwa członkowskie i Komisja gromadzą dane osobowe do celów określonych w art. 223 ust. 1 i nie mogą przetwarzać tych danych w sposób niezgodny z tymi celami.

2. W przypadku gdy dane osobowe są przetwarzane do celów monitorowania i ewaluacji, o których mowa w art. 223 ust. 1, są one anonimizowane i przetwarzane wyłącznie w formie zagregowanej.

►C2 3. Dane osobowe są przetwarzane zgodnie z dyrektywą 95/46/WE i rozporządzeniem (WE) nr 45/2001. ◄ W szczególności danych tych nie przechowuje się w formie pozwalającej na zidentyfikowanie osób, których dotyczą dane, przez okres dłuższy niż jest to konieczne do celów, do których dane te były gromadzone lub do których są one dalej przetwarzane, z uwzględnieniem minimalnych okresów przechowywania określonych w mającym zastosowanie prawie krajowym i prawie unijnym.

▼B

4. Państwa członkowskie informują osoby, których dotyczą dane, że ich dane osobowe mogą być przetwarzane przez organy krajowe i unijne zgodnie z ust. 1 oraz że w tym zakresie przysługują im prawa określone, odpowiednio, w dyrektywie 95/46/WE i rozporządzeniu (WE) nr 45/2001.

Artykuł 225

Obowiązek sprawozdawczy Komisji

Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie:

a) co trzy lata, a po raz pierwszy do dnia 21 grudnia 2016 r. – w sprawie wprowadzenia w życie środków dotyczących sektora pszczelarskiego ustanowionych w art. 55, 56 i 57, w tym rozwoju systemów identyfikacji uli;

b) do dnia 30 czerwca 2014 r., a także do dnia 31 grudnia 2018 r. – w sprawie rozwoju sytuacji rynkowej w sektorze mleka i przetworów mlecznych, a w szczególności funkcjonowania art. 148-151, art. 152 ust. 3 oraz art. 157 ust. 3, zawierające w szczególności ocenę ich skutków dla producentów i produkcji mleka w regionach o niekorzystnej sytuacji w związku z ogólnym celem utrzymania produkcji w takich regionach oraz obejmujące ewentualne zachęty dla rolników do zawierania umów o wspólnej produkcji, wraz z wszelkimi odpowiednimi wnioskami ustawodawczymi;

c) do dnia 31 grudnia 2014 r. - w sprawie możliwości rozszerzenia zakresu programów szkolnych tak, aby włączyć do nich oliwę z oliwek i oliwki stołowe;

d) do dnia 31 grudnia 2017 r. - w sprawie stosowania zasad konkurencji do sektora rolnego we wszystkich państwach członkowskich, a w szczególności stosowania art. 209 i 210 oraz art. 169, 170 i 171 w odnośnych sektorach.

ROZDZIAŁ III

Rezerwa przeznaczona na sytuacje kryzysowe w sektorze rolnym

Artykuł 226

Wykorzystywanie rezerwy

Środki finansowe przekazane z rezerwy przeznaczonej na sytuacje kryzysowe w sektorze rolnym zgodnie z warunkami i procedurą, o których mowa w art. 25 rozporządzenia (UE) nr 1306/2013 oraz w ust. 22 porozumienia międzyinstytucjonalnego między Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami, udostępnia się na środki, do których stosuje się niniejsze rozporządzenie, na rok lub lata, których dotyczy wniosek o dodatkowe wsparcie i które są wdrażane w okolicznościach wykraczających poza normalne zmiany sytuacji na rynku.

▼B

W szczególności, środki finansowe przekazuje się na wszelkie wydatki w ramach:

a) art. 8–21;

b) art. 196–204; oraz

c) art. 219, 220 i 221 niniejszego rozporządzenia.

CZĘŚĆ VI

PRZEKAZANIE UPRAWNIEŃ, PRZEPISY WYKONAWCZE, PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE

ROZDZIAŁ I

Przekazanie uprawnień i przepisy wykonawcze

Artykuł 227

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu, powierza się Komisji na okres siedmiu lat od dnia 20 grudnia 2013 r.. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem tego siedmioletniego okresu. Przekazanie uprawnień jest automatycznie przedłużane na okresy tej samej długości, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w niniejszym rozporządzeniu, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. ►C2 Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych. ◄

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie niniejszego rozporządzenia wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

▼B

Artykuł 228

Tryb pilny

1. Akty delegowane przyjęte w trybie niniejszego artykułu wchodzą w życie niezwłocznie i mają zastosowanie dopóki nie zostanie wyrażony sprzeciw zgodnie z ust. 2. ►C2 Przekazując Parlamentowi Europejskiemu i Radzie akt delegowany przyjęty w trybie niniejszego artykułu podaje się powody zastosowania trybu pilnego. ◄

►C2 2. Parlament Europejski albo Rada mogą wyrazić sprzeciw wobec aktu delegowanego przyjętego w trybie niniejszego artykułu zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 227 ust. 5. ◄ W takim przypadku Komisja uchyla akt niezwłocznie po doręczeniu przez Parlament Europejski lub Radę decyzji o sprzeciwie.

Artykuł 229

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet zwany Komitetem ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

W przypadku aktów, o których mowa w art. 80 ust. 5, art. 91 lit. c) i d), art. 97 ust. 4, art. 99, art. 106 i art. 107 ust. 3, jeżeli komitet nie wyda opinii, Komisja nie przyjmuje projektu aktu wykonawczego i zastosowanie ma art. 5 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 8 rozporządzenia (UE) nr 182/2011 w związku z jego art. 5.

ROZDZIAŁ II

Przepisy przejściowe i końcowe

Artykuł 230

Uchylenia

1. Rozporządzenie (WE) nr 1234/2007 traci moc.

Jednakże nadal stosuje się następujące przepisy rozporządzenia (WE) nr 1234/2007:

a) w odniesieniu do systemu ograniczania produkcji mleka, część II tytuł I rozdział III sekcja III, art. 55, art. 85 oraz załączniki IX i X, do dnia 31 marca 2015 r.;

▼B

b) w odniesieniu do sektora wina:

(i) art. 85a–85e w odniesieniu do obszarów, o których mowa w art. 85a ust. 2, które jeszcze nie zostały wykarczowane, oraz w odniesieniu do obszarów, o których mowa w art. 85b ust. 1, które jeszcze nie zostały uwzględnione, do czasu wykarczowania ich lub uwzględnienia oraz art. 188a ust. 1 i 2,

(ii) przejściowy system praw do sadzenia określony w części II tytuł I rozdział III sekcja IVa podsekcja II, do dnia 31 grudnia 2015 r.;

(iii) art. 118m ust. 5 do czasu wyczerpania zapasów win z oznaczeniem „Mlado vino portugizac" istniejących w dniu 1 lipca 2013 r.;

(iv) art. 118s ust. 5 do dnia 30 czerwca 2017 r.;

▼M1

ba) art. 111 do dnia 31 marca 2015 r.;

▼B

►C2 c) art. 113a ust. 4, art. 114, 115 i 116, art. 117 ust. 1–4 oraz art. 121 lit. e) ppkt (iv), a także załącznik XIV część A część IV, część B część I pkt 2 i 3 oraz część III pkt 1 i część C, załącznik XV część II pkt 1, 3, 5 i 6 oraz część IV pkt 2 w celu zastosowania tych artykułów, ◄ do dnia rozpoczęcia stosowania odpowiednich przepisów dotyczących wprowadzania do obrotu, które mają zostać ustanowione w drodze aktów delegowanych, o których mowa w art. 75 ust. 2, art. 76 ust. 4, art. 78 ust. 3 i 4, art. 79 ust. 1, art. 80 ust. 4, art. 83 ust. 4, art. 86, art. 87 ust. 2, art. 88 ust. 3 oraz art. 89 niniejszego rozporządzenia;

▼M1

ca) art. 125a ust. 1 lit. e) i art. 125a ust. 2 oraz, w odniesieniu do sektora owoców i warzyw, załącznik XVIa, do dnia zastosowania odpowiednich przepisów, które mają być ustanowione na mocy aktów delegowanych przewidzianych w art. 173 ust. 1 lit. b) oraz i);

▼B

d) art. 133a ust. 1 i art. 140a, do dnia 30 września 2014 r.;

▼M1

da) art. 136, 138 i 140, jak również załącznik XVIII do celów stosowania tych artykułów, do dnia zastosowania przepisów, które mają być ustanowione na mocy aktów wykonawczych przewidzianych w art. 180 i art. 183 lit. a) lub do dnia 30 czerwca 2014 r., w zależności od tego, który z tych terminów przypada wcześniej;

▼B

e) art. 182 ust. 3 akapit pierwszy i drugi, do końca roku gospodarczego 2013/2014 dla cukru, to jest do dnia 30 września 2014 r.;

f) art. 182 ust. 4, do dnia 31 grudnia 2017 r.;

g) art. 182 ust. 7, do dnia 31 marca 2014 r.;

▼C2

h) załącznik XV część III pkt 3, do dnia 31 grudnia 2015 r.;

▼B

i) załącznik XX, do dnia wejścia w życie aktu ustawodawczego zastępującego rozporządzenie Rady (WE) nr 1216/2009 oraz rozporządzenie (WE) nr 614/2009 ([1]).

2. Odesłania do rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 odczytuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia oraz do rozporządzenia (UE) nr 1306/2013 zgodnie z tabelą korelacji w załączniku XIV do niniejszego rozporządzenia.

3. Rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1601/96 i (WE) nr 1037/2001 tracą moc.

Artykuł 231

Przepisy przejściowe

1. W celu zapewnienia sprawnego przejścia od ustaleń przewidzianych w rozporządzeniu (WE) nr 1234/2007 do przepisów niniejszego rozporządzenia, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych dotyczących środków niezbędnych do ochrony praw nabytych i uzasadnionych oczekiwań przedsiębiorstw.

2. Wszystkie programy wieloletnie przyjęte przed dniem 1 stycznia 2014 r., po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia nadal podlegają stosownym przepisom rozporządzenia (WE) nr 1234/2007, aż do wygaśnięcia tych programów.

Artykuł 232

Wejście w życie i stosowanie

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2014 r.

Jednakże:

a) art. 181 stosuje się od dnia 1 października 2014 r.;

b) załącznik VII część VII pkt II ust. 3 stosuje się od dnia 1 stycznia 2016 r.

2. Art. 148-151, art. 152 ust. 3, art. 156 ust. 2, art. 157 ust. 3, art. 161 i 163, art. 173 ust. 2 i art. 174 ust. 2 stosuje się do dnia 30 czerwca 2020 r.

3. Art. 127–144 oraz art. 192 i 193 stosuje się do końca roku gospodarczego 2016–2017 dla cukru, to jest do dnia 30 września 2017 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

([1]) Rozporządzenie Rady (WE) nr 614/2009 z dnia 7 lipca 2009 r. w sprawie wspólnego systemu handlu albuminami jaj i mleka (Dz.U. L 181 z 14.7.2009, s. 8).

▼B

ZAŁĄCZNIK I

WYKAZ PRODUKTÓW, O KTÓRYCH MOWA W ART. 1 UST. 2

CZĘŚĆ I

Zboża

Sektor zbóż obejmuje produkty wymienione w poniższej tabeli:

	Kod CN	Opis
(a)	0709 99 60	Kukurydza cukrowa, świeża lub schłodzona
	0712 90 19	Kukurydza cukrowa suszona, cała, cięta w kawałki, w plasterkach, łamana lub w proszku, ale dalej nieprzetworzona, inna niż hybrydy do siewu
	1001 91 20	Nasiona pszenicy zwyczajnej i meslin
	ex 1001 99 00	Orkisz, pszenica zwyczajna i meslin, inne niż do siewu
	1002	Żyto
	1003	Jęczmień
	1004	Owies
	1005 10 90	Kukurydza (nasiona), inna niż hybrydy
	1005 90 00	Kukurydza, inna niż nasiona
	1007 10 90, 1007 90 00	Ziarno sorgo, inne niż hybrydy do siewu
	1008	Nasiona gryki, prosa i mozgi kanaryjskiej; pozostałe zboża
(b)	1001 11 00, 1001 19 00	Pszenica durum
(c)	1101 00	Mąka pszenna lub z meslin
	1102 90 70	Mąka żytnia
	1103 11	Kasze i mączki z pszenicy
	1107	Słód, nawet palony
(d)	0714	Maniok, maranta, salep, topinambur, słodkie ziemniaki i podobne korzenie i bulwy o dużej zawartości skrobi lub inuliny, świeże, schłodzone, zamrożone lub suszone, nawet w plastrach lub w postaci granulek; rdzeń sagowca
	ex 1102	Mąki ze zbóż, innych niż pszenica lub meslin:
	1102 20	– Mąka kukurydziana
	1102 90	– Pozostałe:
	1102 90 10	– – Mąka jęczmienna
	1102 90 30	– – Mąka owsiana
	1102 90 90	– – Pozostałe
	ex 1103	Kasze, mączki i granulki, zbożowe, z wyjątkiem kasz i mączek z pszenicy (podpozycja 1103 11), kasz i mączek z ryżu (podpozycja 1103 19 50) oraz granulek z ryżu (podpozycja 1103 20 50)
	ex 1104	Ziarna zbóż obrobione w inny sposób (na przykład łuszczone, miażdżone, płatkowane, perełkowane, krojone lub śrutowane), z wyjątkiem ryżu objętego pozycją 1006 i ryżu płatkowanego objętego pozycją 1104 19 91; zarodki zbóż całe, miażdżone, płatkowane lub mielone
	1106 20	Mąka, mączka i proszek z sago lub z korzeni lub bulw objętych pozycją 0714

▼B

Kod CN	Opis
ex 1108	Skrobie; inulina:
	– Skrobie:
1108 11 00	– – Skrobia pszenna
1108 12 00	– – Skrobia kukurydziana
1108 13 00	– – Skrobia ziemniaczana
1108 14 00	– – Skrobia z manioku (cassava)
ex 1108 19	– – Pozostałe skrobie:
1108 19 90	– – – Pozostałe
1109 00 00	Gluten pszenny, nawet suszony
1702	Pozostałe cukry, włącznie z chemicznie czystymi: laktozą, maltozą, glukozą i fruktozą, w postaci stałej; syropy cukrowe niezawierające dodatku środków aromatyzujących lub barwiących; miód sztuczny, nawet zmieszany z miodem naturalnym; karmel:
ex 1702 30	– Glukoza i syrop glukozowy, niezawierające fruktozy lub zawierające w stanie suchym mniej niż 20 % masy fruktozy:
	– – – – Pozostałe:
ex 1702 30 50	– – – – – – W postaci białego, krystalicznego proszku, nawet aglomerowanego, zawierające w stanie suchym mniej niż 99 % masy glukozy
ex 1702 30 90	– – – – – – Pozostałe, zawierające w stanie suchym mniej niż 99 % masy glukozy
ex 1702 40	– Glukoza i syrop glukozowy, zawierające w stanie suchym co najmniej 20 % masy, ale mniej niż 50 % masy fruktozy, z wyłączeniem cukru inwertowanego:
1702 40 90	– – Pozostałe
ex 1702 90	– Pozostałe, włącznie z cukrem inwertowanym i innymi cukrami oraz mieszankami syropów cukrowych, zawierającymi w stanie suchym 50 % masy fruktozy:
1702 90 50	– – Maltodekstryna i syrop maltodekstrynowy
	– – Karmel:
	– – – Pozostałe:
1702 90 75	– – – – W postaci proszku, nawet aglomerowanego
1702 90 79	– – – – Pozostałe
2106	Przetwory spożywcze, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone:
ex 2106 90	– Pozostałe
	– – Aromatyzowane lub barwione syropy cukrowe:
	– – – Pozostałe
2106 90 55	– – – – Syrop glukozowy i z maltodekstryny
ex 2302	Otręby, śruta i inne pozostałości odsiewu, przemiału lub innej obróbki zbóż, nawet granulowane
ex 2303	Pozostałości z produkcji skrobi i podobne pozostałości, wysłodki buraczane, wytłoczyny z trzciny cukrowej i pozostałe odpady z produkcji cukru, pozostałości i odpady browarnicze lub gorzelniane, nawet w postaci granulek:
2303 10	– Pozostałości z produkcji skrobi i podobne pozostałości
2303 30 00	– Pozostałości i odpady browarnicze lub gorzelniane
ex 2306	Makuchy i inne pozostałości stałe, nawet mielone lub w postaci granulek, pozostałe z ekstrakcji tłuszczów lub olejów roślinnych, inne niż te objęte pozycją 2304 lub 2305:
	– Pozostałe
2306 90 05	– – Z zarodków kukurydzy

▼B

Kod CN	Opis
ex 2308 00	Materiały roślinne i odpady roślinne, pozostałości roślinne i produkty uboczne, nawet w postaci granulek, w rodzaju stosowanych do karmienia zwierząt, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone:
2308 00 40	– Żołędzie i kasztany; wytłoczyny z jabłek i z owoców innych niż winogrona
2309	Preparaty, w rodzaju stosowanych do karmienia zwierząt:
ex 2309 10	– Karma dla psów lub kotów, pakowana do sprzedaży detalicznej:
2309 10 11 2309 10 13 2309 10 31 2309 10 33 2309 10 51 2309 10 53	– – – – Zawierająca skrobię, glukozę, syrop glukozowy, maltodekstrynę lub syrop z maltodekstryny, objęte podpozycjami 1702 30 50, 1702 30 90, 1702 40 90, 1702 90 50 i 2106 90 55, lub produkty mleczne
ex 2309 90	– – Pozostałe:
2309 90 20	– – – Produkty, o których mowa w uwadze dodatkowej 5 do działu 23 Nomenklatury scalonej
	– – – Pozostałe, włącznie z przedmieszkami:
2309 90 31 2309 90 33 2309 90 41 2309 90 43 2309 90 51 2309 90 53	– – – – – Zawierające skrobię, glukozę, syrop glukozowy, maltodekstrynę lub syrop z maltodekstryny, objęte podpozycjami 1702 30 50, 1702 30 90, 1702 40 90, 1702 90 50 i 2106 90 55, lub produkty mleczne:

([1]) Do celów tej podpozycji „przetwory mleczne” oznaczają produkty objęte pozycjami od 0401 do 0406, a także podpozycjami 1702 11 00, 1702 19 00 i 2106 90 51.

CZĘŚĆ II

Ryż

Sektor ryżu obejmuje produkty wymienione w poniższej tabeli:

	Kod CN	Opis
(a)	1006 10 21 do 1006 10 98	Ryż niełuskany, inny niż do siewu
	1006 20	Ryż łuskany (brązowy)
	1006 30	Ryż częściowo lub całkowicie bielony, nawet polerowany lub glazurowany
(b)	1006 40 00	Ryż łamany
(c)	1102 90 50	Mąka ryżowa
	1103 19 50	Kasze i mączka z ryżu
	1103 20 50	Granulki z ryżu
	1104 19 91	Ryż płatkowany
	ex 1104 19 99	Ryż miażdżony
	1108 19 10	Skrobia z ryżu

▼B

CZĘŚĆ III

Cukier

Sektor cukru obejmuje produkty wymienione w poniższej tabeli:

Kod CN	Opis
(a) 1212 91	Burak cukrowy
1212 93 00	Trzcina cukrowa
(b) 1701	Cukier trzcinowy lub buraczany i chemicznie czysta sacharoza, w postaci stałej
(c) 1702 20	Cukier klonowy i syrop klonowy
1702 60 95 i 1702 90 95	Pozostałe cukry w postaci stałej i syropy cukrowe niezawierające dodatku środków aromatyzujących lub barwiących, z wyłączeniem laktozy, glukozy, maltodekstryny i izoglukozy
1702 90 71	Karmel zawierający w substancji suchej 50 % masy sacharozy lub więcej
2106 90 59	Aromatyzowane lub barwione syropy cukrowe, inne niż syropy izoglukozowe, laktozowe, glukozowe lub z maltodekstryny
(d) 1702 30 10 1702 40 10 1702 60 10 1702 90 30	Izoglukoza
(e) 1702 60 80 1702 90 80	Syrop inulinowy
(f) 1703	Melasy powstałe z ekstrakcji lub rafinacji cukru
(g) 2106 90 30	Aromatyzowane lub barwione syropy izoglukozowe
(h) 2303 20	Wysłodki buraczane, wytłoczyny z trzciny cukrowej i pozostałe odpady z produkcji cukru

CZĘŚĆ IV

Susz paszowy

Sektor suszu paszowego obejmuje produkty wymienione w poniższej tabeli:

Kod CN	Opis
(a) ex 1214 10 00	– Mączka i granulki z lucerny, sztucznie suszone
	– Mączka i granulki z lucerny, inaczej suszone i mielone
ex 1214 90 90	– Lucerna, esparceta, koniczyna, łubin, wyka i podobne produkty paszowe sztucznie suszone, z wyjątkiem siana i kapusty pastewnej oraz produktów zawierających siano
	– Lucerna, esparceta, koniczyna, łubin, wyka, nostrzyk, groszek zwyczajny i komonica, inaczej suszone i mielone
(b) ex 2309 90 96	– Koncentraty białkowe otrzymywane z soku z lucerny i z soku z trawy
	– Produkty poddane dehydratacji otrzymywane wyłącznie z pozostałości stałych i z soku powstających przy wytwarzaniu powyższych koncentratów

▼B

CZĘŚĆ V

Nasiona

Sektor nasion obejmuje produkty wymienione w poniższej tabeli:

Kod CN	Opis
0712 90 11	Hybrydy kukurydzy cukrowej:
	– do siewu
0713 10 10	Groch (*Pisum sativum*):
	– do siewu
ex 0713 20 00	Ciecierzyca (cieciorka):
	– do siewu
ex 0713 31 00	Fasola z gatunku *Vigna mungo* (L.) Hepper lub *Vigna radiata* (L.) Wilczek:
	– do siewu
ex 0713 32 00	Fasolka czerwona mała (Adzuki) (*Phaseolus* lub *Vigna angularis*):
	– do siewu
0713 33 10	Fasola, włącznie z białą groszkową (*Phaseolus vulgaris*):
	– do siewu
ex 0713 34 00	Sorzycha ziemna (*Vigna subterranea* lub *Voandzeia subterranea*):
ex 0713 35 00	– do siewu
ex 0713 39 00	Fasolnik chiński (*Vigna unguiculata*):
	– do siewu
	Pozostałe:
	– do siewu
ex 0713 40 00	Soczewica:
	– do siewu
ex 0713 50 00	Bób (*Vicia faba* var. *major*) i bobik (*Vicia faba* var. *equina*, *Vicia faba* var. *minor*):
ex 0713 60 00	– do siewu
	Nikla indyjska (Cajanus cajan):
	– do siewu
ex 0713 90 00	Pozostałe suszone warzywa strączkowe:
	– do siewu
1001 91 10	Orkisz:
	– nasiona
1001 91 90	Pozostałe
	– nasiona
ex 1005 10	Kukurydza, nasiona, hybrydy
1006 10 10	Ryż niełuskany:
	– do siewu
1007 10 10	Hybrydy ziarna sorgo:
	– nasiona

▼B

Kod CN	Opis
1201 10 00	Nasiona soi, nawet łamane:
	– nasiona
1202 30 00	Orzeszki ziemne, nieprażone ani niepoddane w inny sposób obróbce cieplnej, nawet łuskane lub łamane:
	– nasiona
1204 00 10	Nasiona lnu, nawet łamane:
	– do siewu
1205 10 10 i	Nasiona rzepaku lub rzepiku, nawet łamane:
ex 1205 90 00	– do siewu
1206 00 10	Nasiona słonecznika, nawet łamane:
	– do siewu
ex 1207	Pozostałe nasiona i owoce oleiste, nawet łamane:
	– do siewu
1209	Nasiona, owoce i zarodniki, w rodzaju stosowanych do siewu

CZĘŚĆ VI

Chmiel

Sektor chmielu obejmuje produkty wymienione w poniższej tabeli:

Kod CN	Opis
1210	Szyszki chmielowe, świeże lub suszone, nawet mielone, sproszkowane lub w formie granulek; lupulina
1302 13 00	Soki i ekstrakty roślinne z chmielu

CZĘŚĆ VII

Oliwa z oliwek i oliwki stołowe

Sektor oliwy z oliwek i oliwek stołowych obejmuje produkty wymienione w poniższej tabeli:

	Kod CN	Opis
(a)	1509	Oliwa i jej frakcje, nawet rafinowane, ale niemodyfikowane chemicznie
	1510 00	Pozostałe oleje i ich frakcje, otrzymywane wyłącznie z oliwek, nawet rafinowane, ale niemodyfikowane chemicznie, włącznie z mieszaninami tych olejów lub ich frakcji z olejami lub frakcjami objętymi pozycją 1509
(b)	0709 92 10	Oliwki świeże lub schłodzone do celów innych niż produkcja oliwy
	0709 92 90	Pozostałe oliwki świeże lub schłodzone
	0710 80 10	Oliwki (niegotowane lub gotowane na parze lub w wodzie), zamrożone
	0711 20	Oliwki zakonserwowane tymczasowo (na przykład w gazowym ditlenku siarki, w solance, w wodzie siarkowej lub w innych roztworach konserwujących), ale nienadające się w tym stanie do bezpośredniego spożycia
	ex 0712 90 90	Oliwki suszone, całe, cięte w kawałki, w plasterkach, łamane lub w proszku, ale dalej nieprzetworzone
	2001 90 65	Oliwki, przetworzone lub zakonserwowane octem lub kwasem octowym
	ex 2004 90 30	Oliwki, przetworzone lub zakonserwowane inaczej niż octem lub kwasem octowym, zamrożone
	2005 70 00	Oliwki, przetworzone lub zakonserwowane inaczej niż octem lub kwasem octowym, niezamrożone

▼B

	Kod CN	Opis
(c)	1522 00 31 1522 00 39	Pozostałości powstałe przy obróbce substancji tłuszczowych lub wosków zwierzęcych lub roślinnych, zawierające olej o właściwościach oliwy
	2306 90 11 2306 90 19	Makuchy i inne pozostałości stałe z ekstrakcji oliwy

CZĘŚĆ VIII

Len i konopie

Sektor lnu i konopi obejmuje produkty wymienione w poniższej tabeli:

Kod CN	Opis
5301	Len surowy lub przetworzony, ale nieprzędziony; odpady i pakuły lnu (włącznie z odpadami przędzy i szarpanką rozwłóknioną)
5302	Konopie siewne (*Cannabis sativa* L.), surowe lub przetworzone, ale nieprzędzione; odpady i pakuły konopi siewnych (włącznie z odpadami przędzy i szarpanką rozwłóknioną)

CZĘŚĆ IX

Owoce i warzywa

Sektor owoców i warzyw obejmuje produkty wymienione w poniższej tabeli:

Kod CN	Opis
0702 00 00	Pomidory, świeże lub schłodzone
0703	Cebula, szalotka, czosnek, pory oraz pozostałe warzywa cebulowe, świeże lub schłodzone
0704	Kapusty, kalafiory, kalarepa, jarmuż i podobne jadalne warzywa kapustne, świeże lub schłodzone
0705	Sałata (*Lactuca sativa*) i cykoria (*Cichorium* spp.), świeże lub schłodzone
0706	Marchew, rzepa, buraki sałatkowe, salsefia, selery, rzodkiewki i podobne korzenie jadalne, świeże lub schłodzone
0707 00	Ogórki i korniszony, świeże lub schłodzone
0708	Warzywa strączkowe, łuskane lub niełuskane, świeże lub schłodzone
ex 0709	Pozostałe warzywa, świeże lub schłodzone, z wyłączeniem warzyw objętych podpozycjami 0709 60 91, 0709 60 95, 0709 60 99, 0709 92 10, 0709 92 90 i 0709 99 60
ex 0802	Pozostałe orzechy, świeże lub suszone, nawet łuskane lub obrane, z wyjątkiem orzechów areca (lub betel) i kola objętych podpozycjami 0802 70 00, 0802 80 00
0803 10 10	Plantany świeże
0803 10 90	Plantany suszone
0804 20 10	Figi, świeże
0804 30 00	Ananasy
0804 40 00	Awokado
0804 50 00	Guawa, mango i smaczelina
0805	Owoce cytrusowe, świeże lub suszone
0806 10 10	Winogrona stołowe, świeże
0807	Melony (włącznie z arbuzami) i papaje, świeże
0808	Jabłka, gruszki i pigwy, świeże

▼B

Kod CN	Opis
0809	Morele, wiśnie i czereśnie, brzoskwinie (włącznie z nektarynami), śliwki i owoce tarniny, świeże
0810	Pozostałe owoce, świeże
0813 50 31 0813 50 39	Mieszanki wyłącznie orzechów suszonych objętych pozycjami 0801 i 0802
0910 20	Szafran
ex 0910 99	Tymianek, świeży lub schłodzony
ex 1211 90 86	Bazylia, melisa, mięta, *Origanum vulgare* (lebiodka pospolita / dziki majeranek), rozmaryn, szałwia, świeże lub schłodzone
1212 92 00	Chleb świętojański (szarańczyn strąkowy)

CZĘŚĆ X

Produkty z przetworzonych owoców i warzyw

Sektor przetworzonych owoców i warzyw obejmuje produkty wymienione w poniższej tabeli:

Kod CN	Opis
(a) ex 0710	Warzywa (niepoddane obróbce cieplnej lub ugotowane na parze lub w wodzie), zamrożone, z wyłączeniem kukurydzy cukrowej objętej podpozycją 0710 40 00, oliwek objętych podpozycją 0710 80 10 i owoców z rodzaju *Capsicum* lub z rodzaju *Pimenta* objętych podpozycją 0710 80 59
ex 0711	Warzywa zakonserwowane tymczasowo (na przykład gazowym ditlenkiem siarki, w solance, w wodzie siarkowej lub w innych roztworach konserwujących), ale nienadające się w tym stanie do bezpośredniego spożycia, z wyłączeniem oliwek objętych podpozycją 0711 20, owoców z rodzaju *Capsicum* lub z rodzaju *Pimenta* objętych podpozycją 0711 90 10 i kukurydzy cukrowej objętej podpozycją 0711 90 30
ex 0712	Warzywa suszone, całe, cięte w kawałki, w plasterkach, łamane lub w proszku, ale dalej nieprzetworzone, z wyłączeniem ziemniaków sztucznie suszonych i nienadających się do spożycia przez ludzi, objętych podpozycją ex 0712 90 05, kukurydzy cukrowej objętej podpozycjami 0712 90 11 i 0712 90 19 oraz oliwek objętych podpozycją ex 0712 90 90
0804 20 90	Figi suszone
0806 20	Winogrona suszone
ex 0811	Owoce i orzechy, niepoddane obróbce cieplnej lub ugotowane na parze lub w wodzie, zamrożone, nawet zawierające dodatek cukru lub innego środka słodzącego, z wyłączeniem bananów mrożonych objętych podpozycją ex 0811 90 95
ex 0812	Owoce i orzechy zakonserwowane tymczasowo (na przykład gazowym ditlenkiem siarki, w solance, w wodzie siarkowej lub w innych roztworach konserwujących), ale nienadające się w tym stanie do bezpośredniego spożycia, z wyłączeniem bananów zakonserwowanych tymczasowo objętych podpozycją ex 0812 90 98
ex 0813	Owoce, suszone, inne niż te objęte pozycjami od 0801 do 0806; mieszanki orzechowe lub owoców suszonych należące do niniejszego rozdziału z wyjątkiem mieszanek tylko orzechów objętych pozycjami 0801 i 0802 oraz podpozycjami 0813 50 31 i 0813 50 39
0814 00 00	Skórki owoców cytrusowych lub melonów (włącznie z arbuzami), świeże, zamrożone, suszone lub zakonserwowane tymczasowo w solance, wodzie siarkowej lub innych roztworach konserwujących
0904 21 10	Słodka papryka (*Capsicum annuum*), nierozgniatana ani niemielona
(b) ex 0811	Owoce i orzechy, niegotowane lub gotowane na parze lub w wodzie, zamrożone, nawet zawierające dodatek cukru lub innego środka słodzącego
ex 1302 20	Substancje pektynowe, pektyniany i pektany

▼B

Kod CN	Opis
ex 2001	Warzywa, owoce, orzechy i pozostałe jadalne części roślin, przetworzone lub zakonserwowane octem lub kwasem octowym, z wyłączeniem: — owoców z rodzaju *Capsicum* innych niż słodka papryka lub pieprz angielski objętych podpozycją 2001 90 20 — kukurydzy cukrowej (*Zea mays* var. *saccharata*) objętej podpozycją 2001 90 30 — ignamów, słodkich ziemniaków i podobnych jadalnych części roślin, zawierających 5 % masy skrobi lub więcej objętych podpozycją 2001 90 40 — rdzeni palmowych objętych podpozycją ex 2001 90 92 — oliwek objętych podpozycją 2001 90 65 — liści winorośli, kiełków chmielu i podobnych jadalnych części roślin objętych podpozycją ex 2001 90 97
2002	Pomidory przetworzone lub zakonserwowane inaczej niż octem lub kwasem octowym
2003	Grzyby i trufle, przetworzone lub zakonserwowane inaczej niż octem lub kwasem octowym
ex 2004	Pozostałe warzywa, przetworzone lub zakonserwowane inaczej niż octem lub kwasem octowym, zamrożone, inne niż produkty objęte pozycją 2006, z wyłączeniem kukurydzy cukrowej (*Zea mays* var. *saccharata*) objętej podpozycją 2004 90 10, oliwek objętych podpozycją ex 2004 90 30 i ziemniaków przetworzonych lub zakonserwowanych w postaci mąki, mączki lub płatków objętych podpozycją 2004 10 91
ex 2005	Pozostałe warzywa, przetworzone lub zakonserwowane inaczej niż octem lub kwasem octowym, niezamrożone, inne niż produkty objęte pozycją 2006, z wyłączeniem oliwek objętych podpozycją 2005 70 00, kukurydzy cukrowej (*Zea mays* var. *saccharata*) objętej podpozycją 2005 80 00 i owoców z rodzaju *Capsicum*, innych niż słodka papryka i pieprz angielski objętych podpozycją 2005 99 10 i ziemniaków przetworzonych lub zakonserwowanych w postaci mąki, mączki lub płatków objętych podpozycją 2005 20 10
ex 2006 00	Warzywa, owoce, orzechy, skórki z owoców i pozostałe części roślin, zakonserwowane cukrem (odsączone, lukrowane lub kandyzowane), z wyłączeniem bananów zakonserwowanych cukrem objętych pozycjami ex 2006 00 38 i ex 2006 00 99
ex 2007	Dżemy, galaretki owocowe, marmolady, przeciery i pasty owocowe lub orzechowe, otrzymane przez gotowanie, nawet zawierające dodatek cukru lub innej substancji słodzącej, z wyłączeniem: — przetworów homogenizowanych z bananów objętych podpozycją ex 2007 10 — dżemów, galaretek, marmolad, przecierów i past z bananów objętych podpozycjami ex 2007 99 39, ex 2007 99 50 i ex 2007 99 97
ex 2008	Owoce, orzechy i pozostałe jadalne części roślin, inaczej przetworzone lub zakonserwowane, nawet zawierające dodatek cukru lub innej substancji słodzącej, lub alkoholu, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone, z wyłączeniem: — masła orzechowego objętego podpozycją 2008 11 10 — rdzeni palmowych objętych podpozycją 2008 91 00 — kukurydzy objętej podpozycją 2008 99 85 — ignamów, słodkich ziemniaków i podobnych jadalnych części roślin, zawierających 5 % masy skrobi lub więcej objętych podpozycją 2008 99 91 — liści winorośli, kiełków chmielu i podobnych jadalnych części roślin objętych podpozycją ex 2008 99 99 — mieszanek bananów inaczej przetworzonych lub zakonserwowanych objętych podpozycjami ex 2008 97 59, ex 2008 97 78, ex 2008 97 93 i ex 2008 97 98 — bananów inaczej przetworzonych lub zakonserwowanych objętych podpozycjami ex 2008 99 49, ex 2008 99 67 i ex 2008 99 99
ex 2009	Soki owocowe (z wyłączeniem soku winogronowego i moszczu winogronowego objętych podpozycjami 2009 61 i 2009 69 oraz soku bananowego objętego podpozycją ex 2009 89 35, 2009 89 38, 2009 89 79, 2009 89 86, 2009 89 89 i 2009 89 99) i soki warzywne niesfermentowane i niezawierające dodatku alkoholu, nawet z dodatkiem cukru lub innej substancji słodzącej

▼B

CZĘŚĆ XI

Banany

Sektor bananów obejmuje produkty wymienione w poniższej tabeli:

Kod CN	Opis
0803 90 10	Banany świeże z wyłączeniem plantanów
0803 90 90	Banany suszone z wyłączeniem plantanów
ex 0812 90 98	Banany zakonserwowane tymczasowo
ex 0813 50 99	Mieszanki zawierające banany suszone
1106 30 10	Mąka, mączka i proszek z bananów
ex 2006 00 99	Banany zakonserwowane cukrem
ex 2007 10 99	Homogenizowane przetwory z bananów
ex 2007 99 39 ex 2007 99 50 ex 2007 99 97	Dżemy, galaretki, marmolady, przeciery i pasty bananowe
ex 2008 97 59 ex 2008 97 78 ex 2008 97 93 ex 2008 97 96 ex 2008 97 98	Mieszanki zawierające banany, inaczej przetworzone lub zakonserwowane, niezawierające dodatku alkoholu
ex 2008 99 49 ex 2008 99 67 ex 2008 99 99	Banany inaczej przetworzone lub zakonserwowane
ex 2009 89 35 ex 2009 89 38 ex 2009 89 79 ex 2009 89 86 ex 2009 89 89 ex 2009 89 99	Sok bananowy

CZĘŚĆ XII

Wino

Sektor wina obejmuje produkty wymienione w poniższej tabeli:

	Kod CN	Opis
(a)	2009 61 2009 69	Sok winogronowy (włączając moszcz winogronowy)
	2204 30 92 2204 30 94 2204 30 96 2204 30 98	Pozostały moszcz winogronowy, inny niż w trakcie fermentacji lub z fermentacją zatrzymaną inaczej niż przez dodanie alkoholu
(b)	ex 2204	Wino ze świeżych winogron, włącznie z winami wzmocnionymi; moszcz winogronowy inny niż objęty pozycją 2009, z wyjątkiem moszczu winogronowego objętego podpozycjami 2204 30 92, 2204 30 94, 2204 30 96 oraz 2204 30 98
(c)	0806 10 90	Winogrona świeże inne niż winogrona stołowe
	2209 00 11 2209 00 19	Ocet winny

▼B

	Kod CN	Opis
(d)	2206 00 10	►C2 Piquette ◄
	2307 00 11 2307 00 19	►C2 Drożdżowy osad winiarski ◄
	2308 00 11 2308 00 19	Wytłoki winogron

CZĘŚĆ XIII

Drzewa i inne rośliny żywe, bulwy, korzenie i tym podobne, kwiaty cięte i liście ozdobne

Sektor żywych roślin obejmuje wszystkie produkty objęte rozdziałem 6 Nomenklatury scalonej.

CZĘŚĆ XIV

Tytoń

Sektor tytoniu obejmuje surowiec tytoniowy lub tytoń nieprzetworzony oraz odpady tytoniowe objęte kodem CN 2401.

CZĘŚĆ XV

Wołowina i cielęcina

Sektor wołowiny i cielęciny obejmuje produkty wymienione w poniższej tabeli:

	Kod CN	Opis
(a)	0102 29 05 do 0102 29 99, 0102 39 10 i 0102 90 91	Zwierzęta żywe z gatunku bydła domowego, z wyjątkiem zwierząt hodowlanych czystej krwi
	0201	Mięso z bydła, świeże lub schłodzone
	0202	Mięso z bydła, zamrożone
	0206 10 95	Przepona gruba i przepona cienka, świeża lub schłodzona
	0206 29 91	Przepona gruba i przepona cienka, zamrożona
	0210 20	Mięso z bydła, solone, w solance, suszone lub wędzone
	0210 99 51	Przepona gruba i przepona cienka, solona, w solance, suszona lub wędzona
	0210 99 90	Mąki i mączki, jadalne, z mięsa lub podrobów
	1602 50 10	Pozostałe mięso, przetworzone lub zakonserwowane, zawierające mięso lub podroby z bydła, niepoddane obróbce cieplnej oraz mieszanki poddanego obróbce cieplnej mięsa lub podrobów z niepoddanymi obróbce cieplnej mięsem lub podrobami
	1602 90 61	Pozostałe mięso, przetworzone lub zakonserwowane lub podroby z bydła, niepoddane obróbce cieplnej; mieszanki poddanego obróbce cieplnej mięsa lub podrobów z niepoddanymi obróbce cieplnej mięsem lub podrobami
(b)	0102 21, 0102 31 00 i 0102 90 20	Bydło żywe – zwierzęta hodowlane czystej krwi
	0206 10 98	Jadalne podroby z bydła, z wyłączeniem przepony grubej i przepony cienkiej, świeże lub schłodzone, inne niż te przeznaczone do produkcji wyrobów farmaceutycznych
	0206 21 00 0206 22 00 0206 29 99	Jadalne podroby z bydła, z wyłączeniem przepony grubej i przepony cienkiej, zamrożone, inne niż te przeznaczone do produkcji wyrobów farmaceutycznych
	0210 99 59	Jadalne podroby z bydła, solone, w solance, suszone lub wędzone, inne niż przepona gruba i przepona cienka

▼B

Kod CN	Opis
ex 1502 10 90	Tłuszcze z bydła inne niż te objęte pozycją 1503
1602 50 31 i 1602 50 95	Pozostałe mięso lub podroby z bydła, przetworzone lub zakonserwowane, inne niż niepoddane obróbce cieplnej mięso lub podroby oraz mieszanki poddanego obróbce cieplnej mięsa lub podrobów z niepoddanymi obróbce cieplnej mięsem lub podrobami
1602 90 69	Pozostałe mięso, przetworzone lub zakonserwowane, zawierające mięso lub podroby z bydła inne niż niepoddane obróbce cieplnej oraz mieszanki poddanego obróbce cieplnej mięsa lub podrobów z niepoddanymi obróbce cieplnej mięsem lub podrobami.

CZĘŚĆ XVI

Mleko i przetwory mleczne

Sektor mleka i przetworów mlecznych obejmuje produkty wymienione w poniższej tabeli:

	Kod CN	Opis
(a)	0401	Mleko i śmietanka, niezagęszczone ani niezawierające dodatku cukru lub innego środka słodzącego
(b)	0402	Mleko i śmietanka, zagęszczone lub zawierające dodatek cukru lub innego środka słodzącego
(c)	0403 10 11 do 0403 10 39 0403 9011 do 0403 90 69	Maślanka, mleko ukwaszone i śmietanka ukwaszona, jogurt, kefir i inne fermentowane lub zakwaszone mleko i śmietanka, nawet zagęszczone lub zawierające dodatek cukru lub innego środka słodzącego, niearomatyzowane i niezawierające dodatku owoców, orzechów lub kakao
(d)	0404	Serwatka, nawet zagęszczona lub zawierająca dodatek cukru lub innego środka słodzącego; produkty składające się ze składników naturalnego mleka, nawet zawierające dodatek cukru lub innego środka słodzącego, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone
(e)	ex 0405	Masło i inne tłuszcze oraz oleje otrzymane z mleka; tłuszcze mleczne do smarowania o zawartości tłuszczu większej niż 75 % masy, ale mniejszej niż 80 % masy
(f)	0406	Ser i twaróg
(g)	1702 19 00	Laktoza i syrop laktozowy niezawierające dodatku środków aromatyzujących lub barwiących, zawierające mniej niż 99 % masy laktozy wyrażonej jako laktoza bezwodna, w przeliczeniu na suchą masę
(h)	2106 90 51	Syrop laktozowy aromatyzowany lub barwiony
(i)	ex 2309	Preparaty, w rodzaju stosowanych do karmienia zwierząt:
	ex 2309 10	– Karma dla psów lub kotów, pakowana do sprzedaży detalicznej:
	2309 10 15 2309 10 19 2309 10 39 2309 10 59 2309 10 70	– – – Zawierająca skrobię, glukozę, syrop glukozowy, maltodekstrynę lub syrop maltodekstrynowy, objęte podpozycjami 1702 30 50, 1702 30 90, 1702 40 90, 1702 90 50 i 2106 90 55, lub przetwory mleczne
	ex 2309 90	– Pozostałe:
	2309 90 35	– – – Pozostałe, włącznie z przedmieszkami:
	2309 90 39 2309 90 49 2309 90 59 2309 90 70	– – – – – Zawierające skrobię, glukozę, syrop glukozowy, maltodekstrynę lub syrop maltodekstrynowy, objęte podpozycjami 1702 30 50, 1702 30 90, 1702 40 90, 1702 90 50 i 2106 90 55, lub przetwory mleczne

▼B

CZĘŚĆ XVII

Wieprzowina

Sektor wieprzowiny obejmuje produkty wymienione w poniższej tabeli:

	Kod CN	Opis
(a)	ex 0103	Świnie żywe, gatunków domowych, inne niż zwierzęta hodowlane czystej krwi
(b)	ex 0203	Mięso ze świń domowych, świeże, schłodzone lub zamrożone
	ex 0206	Jadalne podroby ze świń domowych, inne niż do produkcji wyrobów farmaceutycznych, świeże, schłodzone lub zamrożone
	0209 10	Tłuszcz ze świń, bez chudego mięsa, niewytapiany lub inaczej wyekstrahowany, świeży, schłodzony, zamrożony, solony, w solance, suszony lub wędzony
	ex 0210	Mięso i podroby jadalne ze świń domowych, solone, w solance, suszone lub wędzone
	1501 10	Tłuszcz ze świń (włącznie ze smalcem)
	1501 20	
(c)	1601 00	Kiełbasy i podobne wyroby z mięsa, podrobów lub krwi; przetwory żywnościowe na bazie tych produktów
	1602 10 00	Przetwory homogenizowane z mięsa, podrobów lub krwi
	1602 20 90	Przetwory lub konserwy z wątroby dowolnych zwierząt innych niż gęś lub kaczka
	1602 41 10	Pozostałe przetwory i konserwy zawierające mięso lub podroby ze świń domowych
	1602 42 10	
	1602 49 11 do	
	1602 49 50	
	1602 90 10	Przetwory z krwi dowolnych zwierząt
	1602 90 51	Pozostałe przetwory lub konserwy zawierające mięso lub podroby ze świń domowych
	1902 20 30	Makarony nadziewane, nawet poddane obróbce cieplnej lub inaczej przygotowane, zawierające więcej niż 20 % masy kiełbasy i tym podobnych, mięsa i podrobów dowolnego rodzaju, włącznie z tłuszczami dowolnego rodzaju lub pochodzenia

CZĘŚĆ XVIII

Baranina i kozina

Sektor mięsa baraniego i koziego obejmuje produkty wymienione w poniższej tabeli:

	Kod CN	Opis
(a)	0104 10 30	Jagnięta (do jednego roku życia)
	0104 10 80	Owce żywe inne niż zwierzęta hodowlane czystej krwi i jagnięta
	0104 20 90	Kozy żywe inne niż zwierzęta hodowlane czystej krwi
	0204	Mięso z owiec lub kóz, świeże, schłodzone lub zamrożone
	0210 99 21	Mięso z owiec i kóz: z kośćmi, solone, w solance, suszone lub wędzone
	0210 99 29	Mięso z owiec i kóz: bez kości, solone, w solance, suszone lub wędzone
(b)	0104 10 10	Owce żywe – zwierzęta hodowlane czystej krwi
	0104 20 10	Kozy żywe – zwierzęta hodowlane czystej krwi
	0206 80 99	Jadalne podroby z owiec i kóz, świeże lub schłodzone, inne niż do produkcji wyrobów farmaceutycznych

▼B

	Kod CN	Opis
	0206 90 99	Jadalne podroby z owiec i kóz, zamrożone, inne niż do produkcji wyrobów farmaceutycznych
	0210 99 85	Jadalne podroby z owiec i kóz, solone, w solance, suszone lub wędzone
	ex 1502 90 90	Tłuszcze z owiec lub kóz, inne niż te objęte pozycją 1503
(c)	1602 90 91	Pozostałe przetworzone lub zakonserwowane mięso lub podroby z owiec lub kóz;
	1602 90 95	

CZĘŚĆ XIX

Jaja

Sektor jaj obejmuje produkty wymienione w poniższej tabeli:

	Kod CN	Opis
(a)	0407 11 00	Jaja drobiu w skorupkach, świeże, zakonserwowane albo gotowane
	0407 19 11	
	0407 19 19	
	0407 21 00	
	0407 29 10	
	0407 90 10	
(b)	0408 11 80	Jaja ptasie bez skorupek i żółtka jaj, świeże, suszone, gotowane na parze lub w wodzie, formowane, zamrożone lub inaczej zakonserwowane, nawet zawierające dodatek cukru lub innego środka słodzącego, inne niż nienadające się do spożycia przez ludzi
	0408 19 81	
	0408 19 89	
	0408 91 80	
	0408 99 80	

CZĘŚĆ XX

Mięso drobiowe

Sektor mięsa drobiowego obejmuje produkty wymienione w poniższej tabeli:

	Kod CN	Opis
(a)	0105	Drób domowy żywy, to znaczy ptactwo z gatunku *Gallus domesticus*, kaczki, gęsi, indyki i perliczki
(b)	ex 0207	Mięso i podroby jadalne, z drobiu objętego pozycją 0105, świeże, schłodzone lub zamrożone, z wyłączeniem wątrób wchodzących w zakres lit. c)
(c)	0207 13 91	Wątróbki drobiowe, świeże, schłodzone lub zamrożone
	0207 14 91	
	0207 26 91	
	0207 27 91	
	0207 43 00	
	0207 44 91	
	0207 45 93	
	0207 45 95	
	0210 99 71	Wątróbki drobiowe solone, w solance, suszone lub wędzone
	0210 99 79	
(d)	0209 90 00	Tłuszcz drobiowy niewytapiany lub inaczej wyekstrahowany, świeży, schłodzony, zamrożony, solony, w solance, suszony lub wędzony
(e)	1501 90 00	Tłuszcz drobiowy

▼B

	Kod CN	Opis
(f)	1602 20 10	Wątróbki gęsie lub kacze, inaczej przetworzone lub zakonserwowane
	1602 31 1602 32 1602 39	Mięso lub podroby z drobiu objętego pozycją 0105, inaczej przetworzone lub zakonserwowane

CZĘŚĆ XXI

Alkohol etylowy pochodzenia rolniczego

1. Sektor alkoholu etylowego obejmuje produkty wymienione w poniższej tabeli:

Kod CN	Opis
ex 2207 10 00	Alkohol etylowy nieskażony o zawartości alkoholu 80 % obj. lub większej, otrzymany z produktów rolnych wymienionych w załączniku I do Traktatów
ex 2207 20 00	Alkohol etylowy i pozostałe wyroby alkoholowe, o dowolnej mocy, skażone, otrzymane z produktów rolnych wymienionych w załączniku I do Traktatów
ex 2208 90 91 i ex 2208 90 99	Alkohol etylowy nieskażony, o zawartości alkoholu mniejszej niż 80 % obj., otrzymany z produktów rolnych wymienionych w załączniku I do Traktatów

2. Sektor alkoholu etylowego obejmuje również produkty na bazie alkoholu etylowego pochodzenia rolniczego objęte kodem CN 2208, w pojemnikach o objętości większej niż dwa litry i posiadające wszelkie właściwości alkoholu etylowego opisanego w pkt 1.

CZĘŚĆ XXII

Produkty pszczele

Sektor pszczelarski obejmuje produkty wymienione w poniższej tabeli:

Kod CN	Opis
0409 00 00	Miód naturalny
ex 0410 00 00	Mleczko pszczele i propolis, jadalne
ex 0511 99 85	Mleczko pszczele i propolis, niejadalne
ex 1212 99 95	Pyłek
ex 1521 90	Wosk pszczeli

CZĘŚĆ XXIII

Jedwabniki

Sektor jedwabników obejmuje jedwabniki objęte kodem CN ex 0106 90 00 oraz grenę objętą kodem CN ex 0511 99 85.

CZĘŚĆ XXIV

Pozostałe produkty

„Pozostałe produkty” oznaczają wszystkie produkty rolne inne niż wymienione w częściach I-XXIII, w tym produkty wymienione w poniższych sekcjach 1 i 2 niniejszej części.

▼B

Sekcja 1

Kod CN	Opis
ex 0101	Konie, osły, muły i osłomuły, żywe:
	– Konie
0101 21 00	– – Zwierzęta hodowlane czystej krwi [a]:
0101 29	– – Pozostałe:
0101 29 90	– – – Inne niż do uboju
0101 30 00	– – Osły
0101 90 00	Pozostałe
ex 0102	Bydło żywe:
	– – Inne niż zwierzęta hodowlane czystej krwi:
	– – – Inne niż gatunki domowe
0102 39 90, 0102 90 99 oraz	
ex 0103	Świnie żywe:
0103 10 00	– Zwierzęta hodowlane czystej krwi [b]
	– Pozostałe:
ex 0103 91	– – O masie mniejszej niż 50 kg:
0103 91 90	– – – Inne niż gatunki domowe
ex 0103 92	– – O masie 50 kg lub większej
0103 92 90	– – Inne niż gatunki domowe
0106	Pozostałe zwierzęta żywe
ex 0203	Mięso ze świń, świeże, schłodzone lub zamrożone:
	– Świeże lub schłodzone:
ex 0203 11	– – Tusze i półtusze:
0203 11 90	– – – Inne niż ze świń domowych
ex 0203 12	– – Szynki, łopatki i ich kawałki, z kośćmi:
0203 12 90	– – – Inne niż ze świń domowych
ex 0203 19	– – Pozostałe:
0203 19 90	– – – Inne niż ze świń domowych
	– Zamrożone:
ex 0203 21	– – Tusze i półtusze:
0203 21 90	– – – Inne niż ze świń domowych
ex 0203 22	– – Szynki, łopatki i ich kawałki, z kośćmi:
0203 22 90	– – – Inne niż ze świń domowych
ex 0203 29	– – Pozostałe:
0203 29 90	– – – Inne niż ze świń domowych
ex 0205 00	Mięso z osłów, mułów lub osłomułów, świeże, schłodzone lub zamrożone:

▼B

Kod CN	Opis
ex 0206	Jadalne podroby z bydła, świń, owiec, kóz, koni, osłów, mułów lub osłomułów, świeże, schłodzone lub zamrożone:
ex 0206 10	– Z bydła, świeże lub schłodzone
0206 10 10	– – Do produkcji wyrobów farmaceutycznych (c)
	– Z bydła, zamrożone:
ex 0206 22 00	– – Wątroby:
	– – – Do produkcji wyrobów farmaceutycznych (c)
ex 0206 29	– – Pozostałe:
0206 29 10	– – – Do produkcji wyrobów farmaceutycznych (c)
ex 0206 30 00	– Ze świń, świeże lub schłodzone:
	– – Do produkcji wyrobów farmaceutycznych (c)
	– – Pozostałe:
	– – – Inne niż ze świń domowych
	– Ze świń, zamrożone:
ex 0206 41 00	– – Wątroby:
	– – – Do produkcji wyrobów farmaceutycznych (c)
	– – – Pozostałe:
	– – – – Inne niż ze świń domowych
ex 0206 49 00	– – – – Pozostałe:
	– – – Ze świń domowych:
	– – – – Do produkcji wyrobów farmaceutycznych (c)
	– – – Pozostałe
ex 0206 80	– Inne, świeże lub schłodzone:
0206 80 10	– – Do produkcji wyrobów farmaceutycznych (c)
	– – Pozostałe:
0206 80 91	– – – Z koni, osłów, mułów i osłomułów
ex 0206 90	– Pozostałe, zamrożone:
0206 90 10	– – Do produkcji wyrobów farmaceutycznych (c)
	– – Pozostałe:
0206 90 91	– – – Z koni, osłów, mułów i osłomułów
0208	Pozostałe mięso i podroby jadalne, świeże, schłodzone lub zamrożone
ex 0210	Mięso i podroby jadalne, solone, w solance, suszone lub wędzone; jadalne mąki i mączki, z mięsa lub podrobów:
	– Mięso ze świń:
ex 0210 11	– – Szynki, łopatki i ich kawałki, z kośćmi:
0210 11 90	– – – Inne niż ze świń domowych
ex 0210 12	– – Boczek i jego kawałki:
0210 12 90	– – – Inne niż ze świń domowych

▼B

Kod CN	Opis
ex 0210 19	– – Pozostałe:
0210 19 90	– – – Inne niż ze świń domowych
	– Pozostałe, włącznie z jadalnymi mąkami i mączkami, z mięsa lub podrobów:
0210 91 00	– – Z naczelnych
0210 92	– – Z wielorybów, delfinów i morświnów (ssaki z rzędu waleni); z manatów i krów morskich (ssaki z rzędu syren); z fok, lwów morskich i morsów (ssaki z podrzędu płetwonogich)
0210 93 00	– – Z gadów (włącznie z wężami i żółwiami)
ex 0210 99	– – Pozostałe:
	– – – Mięso:
0210 99 31	– – – – Z reniferów
0210 99 39	– – – – Pozostałe
	– – – Podroby:
	– – – – Inne niż ze świń domowych, bydła, owiec i kóz
0210 99 85	– – – – – – – – – – Inne niż wątróbki drobiowe
ex 0407	Jaja ptasie w skorupkach, świeże, zakonserwowane lub gotowane:
0407 19 90, 0407 29 90 oraz 0407 90 90	– Inne niż drobiu
ex 0408	Jaja ptasie bez skorupek i żółtka jaj, świeże, suszone, gotowane na parze lub w wodzie, formowane, zamrożone lub inaczej zakonserwowane, nawet zawierające dodatek cukru albo innego środka słodzącego:
	– Żółtka jaj:
ex 0408 11	– – Suszone:
0408 11 20	– – – Nienadające się do spożycia przez ludzi ([d])
ex 0408 19	– – Pozostałe:
0408 19 20	– – – Nienadające się do spożycia przez ludzi ([d])
	– Pozostałe:
ex 0408 91	– – Suszone:
0408 91 20	– – – Nienadające się do spożycia przez ludzi ([d])
ex 0408 99	– – Pozostałe:
0408 99 20	– – – Nienadające się do spożycia przez ludzi ([d])
0410 00 00	Jadalne produkty pochodzenia zwierzęcego, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone
0504 00 00	Jelita, pęcherze i żołądki zwierząt (z wyjątkiem rybich), całe i w kawałkach, świeże, schłodzone, zamrożone, solone, w solance, suszone lub wędzone
ex 0511	Produkty pochodzenia zwierzęcego, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone; martwe zwierzęta objęte działem 1 lub 3, nienadające się do spożycia przez ludzi:
0511 10 00	– Nasienie bydlęce
	– Pozostałe:
ex 0511 99	– – Pozostałe:
0511 99 85	– – – Pozostałe

▼B

Kod CN	Opis
ex 0709	Pozostałe warzywa, świeże lub schłodzone:
ex 0709 60	– Owoce z rodzaju *Capsicum* lub z rodzaju *Pimenta*:
	– – Pozostałe:
0709 60 91	– – – – Z rodzaju *Capsicum*, do produkcji pieprzu tureckiego lub barwników oleożywicznych *Capsicum* (c)
0709 60 95	– – – Do przemysłowej produkcji olejków eterycznych lub żywicznych (c)
0709 60 99	– – – Pozostałe
ex 0710	Warzywa (niepoddane obróbce cieplnej lub ugotowane na parze lub w wodzie), zamrożone:
ex 0710 80	– Pozostałe warzywa:
	– – Owoce z rodzaju *Capsicum* lub z rodzaju *Pimenta*:
0710 80 59	– – – Inne niż słodka papryka
ex 0711	Warzywa zakonserwowane tymczasowo (na przykład gazowym ditlenkiem siarki, w solance, w wodzie siarkowej lub w innych roztworach konserwujących), ale nienadające się w tym stanie do bezpośredniego spożycia:
ex 0711 90	– Pozostałe warzywa; mieszanki warzyw:
	– – Warzywa:
0711 90 10	– – – – Owoce z rodzaju *Capsicum* lub z rodzaju *Pimenta*, z wyłączeniem słodkiej papryki
ex 0713	Warzywa strączkowe, suszone, łuskane, nawet bez skórki lub dzielone:
ex 0713 10	– Groch (*Pisum sativum*):
0713 10 90	– – Inne niż do siewu
ex 0713 20 00	– Ciecierzyca (cieciorka):
	– – Inne niż do siewu
	– Fasola (*Vigna* spp., *Phaseolus* spp.)
ex 0713 31 00	– – Fasola z gatunku *Vigna mungo* (L.) Hepper lub *Vigna radiata* (L.) Wilczek:
	– – – Inne niż do siewu
ex 0713 32 00	– – Fasolka czerwona mała (Adzuki) (*Phaseolus* lub *Vigna angularis*):
	– – – Inne niż do siewu
ex 0713 33	– – Fasola, włącznie z białą groszkową (*Phaseolus vulgaris*):
0713 33 90	– – – Inne niż do siewu
ex 0713 34 00	– – Sorzycha ziemna (*Vigna subterranea* lub *Voandzeia subterranea*)
ex 0713 35 00	– – – Inne niż do siewu
ex 0713 39 00	– – Fasolnik chiński (*Vigna unguiculata*):
	– – – Inne niż do siewu
	– – Pozostałe:
	– – – Inne niż do siewu
ex 0713 40 00	– Soczewica:
	– – Inne niż do siewu
ex 0713 50 00	– Bób (*Vicia faba* var. *major*) i bobik (*Vicia faba* var. *equina* i *Vicia faba* var. *minor*):
	– – Inne niż do siewu
ex 0713 60 00	– Nikla indyjska (*Cajanus cajan*)

▼B

Kod CN	Opis
	– – Inne niż do siewu
ex 0713 90 00	– Pozostałe:
	– – Inne niż do siewu
0801	Orzechy kokosowe, orzechy brazylijskie i orzechy nerkowca, świeże lub suszone, nawet łuskane lub obrane
ex 0802	Pozostałe orzechy, świeże lub suszone, nawet łuskane lub obrane:
0802 70 00	– Orzechy kola (*Cola* spp.)
0802 80 00	– Orzechy areca
ex 0804	Daktyle, figi, ananasy, awokado, guawa, mango i smaczelina, świeże lub suszone:
0804 10 00	– Daktyle
0902	Herbata, nawet aromatyzowana
ex 0904	Pieprz z rodzaju *Piper*; suszone lub rozgniatane, lub mielone owoce z rodzaju *Capsicum* lub z rodzaju *Pimenta*, z wyłączeniem słodkiej papryki objętej podpozycją 0904 21 10
0905	Wanilia
0906	Cynamon i kwiat cynamonowca
0907	Goździki (całe owoce, kwiaty i szypułki)
0908	Gałka muszkatołowa, kwiat muszkatołowy i kardamony
0909	Nasiona anyżku, badianu, kopru, kolendry, kminu lub kminku; jagody jałowca
ex 0910	Imbir, kurkuma, liście laurowe, curry i pozostałe przyprawy korzenne z wyłączeniem tymianku i szafranu
ex 1106	Mąka, mączka i proszek z suszonych warzyw strączkowych objętych pozycją 0713, z sago lub z korzeni lub bulw objętych pozycją 0714, lub z produktów objętych działem 8:
1106 10 00	– Z suszonych warzyw strączkowych objętych pozycją 0713
ex 1106 30	– Z produktów objętych działem 8:
1106 30 90	– – Inne niż banany
ex 1108	Skrobie; inulina:
1108 20 00	– Inulina
1201 90 00	Nasiona soi, nawet łamane, inne niż do siewu
1202 41 00	Orzeszki ziemne, nieprażone ani niepoddane w inny sposób obróbce cieplnej, w łupinkach, inne niż do siewu
1202 42 00	Orzeszki ziemne, nieprażone ani niepoddane w inny sposób obróbce cieplnej, łuskane, nawet łamane, inne niż do siewu
1203 00 00	Kopra
1204 00 90	Nasiona lnu, nawet łamane, inne niż do siewu
1205 10 90 i ex 1205 90 00	Nasiona rzepaku lub rzepiku, nawet łamane, inne niż do siewu
1206 00 91	Nasiona słonecznika, nawet łamane, inne niż do siewu
1206 00 99	
1207 29 00	Nasiona bawełny, nawet łamane, inne niż do siewu
1207 40 90	Nasiona sezamu, nawet łamane, inne niż do siewu
1207 50 90	Nasiona gorczycy, nawet łamane, inne niż do siewu
1207 91 90	Nasiona maku, nawet łamane, inne niż do siewu
1207 99 91	Nasiona konopi, nawet łamane, inne niż do siewu

▼B

Kod CN	Opis
ex 1207 99 96	Pozostałe nasiona i owoce oleiste, nawet łamane, inne niż do siewu
1208	Mąka i mączka, z nasion lub owoców oleistych, innych niż z gorczycy
ex 1211	Rośliny i części roślin (włącznie z nasionami i owocami) w rodzaju stosowanych głównie w perfumerii, farmacji lub stosowanych do celów owadobójczych, grzybobójczych lub podobnych, świeże lub suszone, nawet krojone, kruszone lub proszkowane z wyłączeniem produktów oznaczonych kodem CN ex 1211 90 86 w części IX;
ex 1212	Chleb świętojański, wodorosty morskie i pozostałe algi, burak cukrowy i trzcina cukrowa, świeże, schłodzone, zamrożone lub suszone, nawet mielone; pestki i jądra owoców oraz pozostałe produkty roślinne (włącznie z niepalonymi korzeniami cykorii *Cichorium intybus* var. *sativum*) w rodzaju stosowanych głównie do spożycia przez ludzi, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone:
ex 1212 99	– – Inne niż trzcina cukrowa:
1212 99 41 i 1212 99 49	– – – Nasiona chleba świętojańskiego
ex 1212 99 95	– – – Pozostałe, z wyłączeniem korzenia cykorii
1213 00 00	Słoma i plewy zbóż, niepreparowane, nawet siekane, mielone, prasowane lub w formie granulek
ex 1214	Brukiew, buraki pastewne, korzenie pastewne, siano, lucerna (alfalfa), koniczyna, esparceta, kapusta pastewna, łubin, wyka i podobne produkty pastewne, nawet w formie granulek:
ex 1214 10 00	– Mączka i granulki z lucerny (alfalfa), z wyłączeniem: z lucerny, sztucznie suszonych lub z lucerny, inaczej suszonych i mielonych
ex 1214 90	– Pozostałe:
1214 90 10	– – Buraki pastewne, brukiew i pozostałe korzenie pastewne
ex 1214 90 90	– – Pozostałe, z wyłączeniem:
	– Lucerny, esparcety, koniczyny, łubinu, wyki i podobnych produktów pastewnych sztucznie suszonych, z wyjątkiem siana i kapusty pastewnej oraz produktów zawierających siano
	– Lucerny, esparcety, koniczyny, łubinu, wyki, nostrzyka, groszku zwyczajnego i komonicy, inaczej suszonych i mielonych
ex 1502	Tłuszcze z bydła, owiec lub kóz, inne niż te objęte pozycją 1503:
ex 1502 10 10 ex 1502 90 10	– Do zastosowań przemysłowych innych niż produkcja artykułów spożywanych przez ludzi, z wyłączeniem tłuszczy otrzymywanych z kości i odpadów (c)
1503 00	Stearyna smalcowa, olej smalcowy, oleostearyna, oleina i olej łojowy, nieemulgowane lub niezmieszane, lub nieprzygotowane inaczej
ex 1504	Tłuszcze i oleje i ich frakcje, z ryb lub ze ssaków morskich, nawet rafinowane, ale niemodyfikowane chemicznie, z wyłączeniem olejów z wątróbek rybich lub ich frakcji objętych pozycją 1504 10 oraz tłuszcze i oleje i ich frakcje z ryb, z wyłączeniem olejów z wątróbek objętych pozycją 1504 20
1507	Olej sojowy i jego frakcje, nawet rafinowane, ale niemodyfikowane chemicznie
1508	Olej z orzeszków ziemnych i jego frakcje, nawet rafinowane, ale niemodyfikowane chemicznie

▼B

Kod CN	Opis
1511	Olej palmowy i jego frakcje, nawet rafinowane, ale niemodyfikowane chemicznie
1512	Olej z nasion słonecznika, z krokosza balwierskiego lub z nasion bawełny i ich frakcje, nawet rafinowane, ale niemodyfikowane chemicznie
1513	Olej kokosowy (z kopry), olej z ziaren palmowych lub olej babassu oraz ich frakcje, nawet rafinowane, ale niemodyfikowane chemicznie
1514	Olej rzepakowy, rzepikowy lub gorczycowy i ich frakcje, nawet rafinowane, ale niemodyfikowane chemicznie
ex 1515	Pozostałe ciekłe tłuszcze i oleje roślinne (z wyłączeniem oleju jojoba objętego podpozycją ex 1515 90 11) i ich frakcje, nawet rafinowane, ale niemodyfikowane chemicznie
ex 1516	Tłuszcze i oleje, zwierzęce lub roślinne, i ich frakcje, częściowo lub całkowicie uwodornione, estryfikowane wewnętrznie, reestryfikowane lub elaidynizowane, nawet rafinowane, ale dalej nieprzetworzone (z wyłączeniem uwodornionego oleju rycynowego, tzw. „wosku opalowego" objętego podpozycją 1516 20 10)
ex 1517	Margaryna; jadalne mieszaniny lub produkty z tłuszczów lub olejów, zwierzęcych lub roślinnych, lub z frakcji różnych tłuszczów lub olejów z niniejszego rozdziału, inne niż jadalne tłuszcze lub oleje lub ich frakcje objęte pozycją 1516, z wyłączeniem podpozycji 1517 10 10, 1517 90 10 oraz 1517 90 93
1518 00 31 oraz 1518 00 39	Oleje roślinne, ciekłe, zmieszane, do zastosowań technicznych lub przemysłowych, innych niż produkcja artykułów spożywanych przez ludzi (c)
1522 00 91	Osady i szlamy olejowe; sopstoki powstałe przy obróbce substancji tłuszczowych lub wosków zwierzęcych lub roślinnych, z wyłączeniem zawierających olej o właściwościach oliwy z oliwek
1522 00 99	Inne pozostałości powstałe przy obróbce substancji tłuszczowych lub wosków zwierzęcych lub roślinnych, z wyłączeniem zawierających olej o właściwościach oliwy z oliwek
ex 1602	Pozostałe mięso, podroby lub krew, przetworzone lub zakonserwowane:
	– Ze świń:
ex 1602 41	– – Szynki i ich kawałki:
1602 41 90	– – – Inne niż ze świń domowych
ex 1602 42	– – Łopatki i ich kawałki:
1602 42 90	– – – Inne niż ze świń domowych
ex 1602 49	– – Pozostałe, włącznie z mieszankami:
1602 49 90	– – – Inne niż ze świń domowych
ex 1602 90	– Pozostałe, włącznie z przetworami z krwi dowolnych zwierząt:
	– – Inne niż przetwory z krwi dowolnych zwierząt:
1602 90 31	– – – Z dziczyzny lub z królików
	– – – – Pozostałe:
	– – – – – Inne niż zawierające mięso lub podroby ze świń domowych:
	– – – – – – Inne niż zawierające mięso lub podroby z bydła:
1602 90 99	– – – – – – – Inne niż z owiec lub kóz
ex 1603 00	Ekstrakty i soki, z mięsa
1801 00 00	Ziarna kakaowe, całe lub łamane, surowe lub palone
1802 00 00	Łuski kakao, łupiny, osłonki i pozostałe odpady kakao

▼B

Kod CN	Opis
ex 2001	Warzywa, owoce, orzechy i pozostałe jadalne części roślin, przetworzone lub zakonserwowane octem lub kwasem octowym:
ex 2001 90	– Pozostałe:
2001 90 20	– – Owoce z rodzaju *Capsicum* inne niż słodka papryka lub pieprz angielski
ex 2005	Pozostałe warzywa przetworzone lub zakonserwowane inaczej niż octem lub kwasem octowym, niezamrożone, inne niż produkty objęte pozycją 2006:
ex 2005 99	– Pozostałe warzywa i mieszanki warzywne:
2005 99 10	– – Owoce z rodzaju *Capsicum* inne niż słodka papryka lub pieprz angielski
ex 2206	►C2 Pozostałe napoje fermentowane (na przykład cydr (cidr), perry i miód pitny); mieszaniny napojów fermentowanych oraz mieszaniny napojów fermentowanych i napojów bezalkoholowych, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone: ◄
2206 00 31 do 2206 00 89	►C2 – Inne niż piquette ◄
ex 2301	Mąki, mączki i granulki, z mięsa i podrobów, ryb lub skorupiaków, mięczaków lub pozostałych bezkręgowców wodnych, nienadające się do spożycia przez ludzi; skwarki:
2301 10 00	– Mąki, mączki i granulki, z mięsa i podrobów; skwarki
ex 2302	Otręby, śruta i inne pozostałości odsiewu, przemiału lub innej obróbki zbóż i roślin strączkowych, nawet w formie granulek:
2302 50 00	– Z roślin strączkowych
2304 00 00	Makuchy i inne pozostałości stałe, nawet mielone lub w formie granulek, pozostałe z ekstrakcji oleju sojowego
2305 00 00	Makuchy i inne pozostałości stałe, nawet mielone lub w formie granulek, pozostałe z ekstrakcji oleju z orzeszków ziemnych
ex 2306	Makuchy i inne pozostałości stałe, nawet mielone lub w formie granulek, pozostałe z ekstrakcji tłuszczów lub olejów roślinnych, inne niż te objęte pozycją 2304 lub 2305 z wyjątkiem podpozycji 2306 90 05 (makuchy i inne pozostałości stałe pozostałe z ekstrakcji zarodków kukurydzy) oraz 2306 90 11 i 2306 90 19 (makuchy i inne pozostałości stałe pozostałe z ekstrakcji oliwy)
ex 2307 00	►C2 Drożdżowy osad winiarski; kamień winny: ◄
2307 00 90	– Kamień winny
ex 2308 00	Materiały roślinne i odpady roślinne, pozostałości roślinne i produkty uboczne, nawet w formie granulek, w rodzaju stosowanych do karmienia zwierząt, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone:
2308 00 90	– Inne niż wytłoki winogron, żołędzie i kasztany, wytłoczyny z owoców innych niż winogrona
ex 2309	Preparaty, w rodzaju stosowanych do karmienia zwierząt:
ex 2309 10	– Karma dla psów lub kotów, pakowana do sprzedaży detalicznej:
2309 10 90	– – Inne niż zawierające skrobię, glukozę, syrop glukozowy, maltodekstrynę lub syrop z maltodekstryny objęte podpozycjami 1702 30 50, 1702 30 90, 1702 40 90, 1702 90 50 i 2106 90 55 lub produkty mleczne
ex 2309 90	– Pozostałe:
ex 2309 90 10	– – Pozostałe, włącznie z przedmieszkami:
	– – – Roztwory ze ssaków morskich

▼B

Kod CN	Opis
ex 2309 90 91 do 2309 90 96	– – – Inne niż zawierające skrobię, glukozę, syrop glukozowy, maltodekstrynę lub syrop z maltodekstryny objęte podpozycjami 1702 30 50, 1702 30 90, 1702 40 90, 1702 90 50 i 2106 90 55 lub produkty mleczne, z wyłączeniem
	– Koncentratów białkowych otrzymywanych z soku z lucerny i z soku z trawy
	– Produktów w proszku otrzymywanych wyłącznie z pozostałości stałych i z soku powstających przy wytwarzaniu koncentratów określonych w tiret pierwszym

([a]) Zaklasyfikowanie do tej podpozycji podlega warunkom ustanowionym w odpowiednich przepisach unijnych (patrz: dyrektywa Rady 94/28/WE oraz rozporządzenie Komisji (WE) nr 504/2008).
([1]) Dyrektywa Rady 94/28/WE z dnia 23 czerwca 1994 r. ustanawiająca zasady odnoszące się do warunków genealogicznych i zootechnicznych stosowanych w przywozie z państw trzecich zwierząt, ich nasienia, komórek jajowych i zarodków oraz zmieniająca dyrektywę 77/504/EWG w sprawie zwierząt hodowlanych czystorasowych z gatunku bydła (Dz.U. L 178 z 12.7.1994, s. 66).
([2]) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 504/2008 z dnia 6 czerwca 2008 r. wykonujące dyrektywy Rady 90/426/EWG i 90/427/EWG w odniesieniu do metod identyfikacji koniowatych (Dz.U. L 149 z 7.6.2008, s. 3).
([b]) Zaklasyfikowanie do tej podpozycji podlega warunkom ustanowionym w odpowiednich przepisach unijnych (patrz: dyrektywa Rady 88/661/EWG, dyrektywa Rady 94/28/WE oraz decyzja Komisji 96/510/WE).
([3]) Dyrektywa Rady 88/661/EWG z dnia 19 grudnia 1988 r. w sprawie norm zootechnicznych mających zastosowanie do zwierząt hodowlanych z gatunku świń (Dz.U. L 382 z 31.12.1988, s. 36).
([4]) Decyzja Komisji z dnia 18 lipca 1996 r. ustanawiająca zaświadczenia hodowlane i zootechniczne w przywozie zwierząt hodowlanych, ich nasienia, komórek jajowych i zarodków (Dz.U. L 210 z 20.8.1996, s. 53).
([c]) Zaklasyfikowanie do tej podpozycji podlega warunkom ustanowionym w odpowiednich przepisach unijnych (patrz: art. 291–300 rozporządzenia (EWG) nr 2454/93).
([d]) Zaklasyfikowanie do tej podpozycji podlega warunkom ustanowionym w pkt F sekcji II przepisów wstępnych Nomenklatury scalonej.

Sekcja 2

Kod CN	Opis
0101 29 10	Konie żywe, do uboju ([a])
ex 0205 00	Mięso z koni, świeże, schłodzone lub zamrożone
0210 99 10	Mięso z koni, solone, w solance lub suszone
0511 99 10	Ścięgna; ścinki i podobne odpady surowych skór lub skórek
0701	Ziemniaki, świeże lub schłodzone
0901	Kawa, nawet palona lub bezkofeinowa; łupinki i łuski kawy; substytuty kawy zawierające kawę w dowolnej proporcji
1105	Mąka, mączka, proszek, płatki i granulki, ziemniaczane

▼C2

1212 94 00	Korzenie cykorii

▼B

2209 00 91 i 2209 00 99	Ocet i namiastki octu otrzymane z kwasu octowego innego niż ocet winny
4501	Korek naturalny, surowy lub zwyczajnie preparowany, odpady korka; korek kruszony, granulowany lub mielony

([a]) Zaklasyfikowanie do tej podpozycji podlega warunkom ustanowionym w odpowiednich przepisach unijnych (patrz: art. 291–300 rozporządzenia (EWG) nr 2454/93).

▼B

ZAŁĄCZNIK II

DEFINICJE, O KTÓRYCH MOWA W ART. 3 UST. 1

CZĘŚĆ I

Definicje dotyczące sektora ryżu

I. Pojęcia „ryż niełuskany”, „ryż łuskany”, „ryż częściowo bielony”, „ryż całkowicie bielony”, „ryż okrągłoziarnisty”, „ryż średnioziarnisty”, „ryż długoziarnisty A lub B” i „ryż łamany” mają następujące definicje:

1) a) „ryż niełuskany” oznacza ryż, który zachował łuskę po omłóceniu;

b) „ryż łuskany” oznacza ryż niełuskany, z którego usunięto tylko łuskę. Przykładami ryżu wchodzącego w zakres tej definicji jest ryż posiadający nazwę handlową: „ryż brązowy”, „ryż cargo”, „loonzain” i „riso sbramato”;

c) „ryż częściowo bielony” oznacza ryż niełuskany, z którego usunięto łuskę, część zarodka i całość lub część zewnętrznych warstw owocni, ale pozostawiono warstwy wewnętrzne;

d) „ryż całkowicie bielony” oznacza ryż niełuskany, z którego usunięto łuskę, całość zewnętrznych i wewnętrznych warstw owocni, całość zarodka w przypadku ryżu długoziarnistego i średnioziarnistego oraz co najmniej część zarodka w przypadku ryżu okrągłoziarnistego, ale w którym wzdłużne białe prążkowanie może pozostać na nie więcej niż 10 % ziaren;

2) a) „ryż okrągłoziarnisty” oznacza ryż, którego ziarna mają długość nieprzekraczającą 5,2 mm, a stosunek długości do szerokości jest mniejszy niż 2;

b) „ryż średnioziarnisty” oznacza ryż, którego ziarna mają długość przekraczającą 5,2 mm, ale nieprzekraczającą 6 mm, a stosunek długości do szerokości jest nie większy niż 3;

c) „ryż długoziarnisty” oznacza

(i) ryż długoziarnisty A, tj. ryż, którego ziarna mają długość przekraczającą 6,0 mm, a stosunek długości do szerokości jest większy niż 2, ale mniejszy niż 3;

(ii) ryż długoziarnisty B, tj. ryż, którego ziarna mają długość przekraczającą 6,0 mm, a stosunek długości do szerokości jest równy lub większy niż 3;

d) „pomiary ziaren” oznaczają pomiary ziaren wykonywane na ryżu całkowicie bielonym dokonywane następującymi metodami:

(i) pobranie reprezentatywnej próbki partii;

(ii) przesianie próbki, tak aby zatrzymać jedynie całe ziarna, włącznie z ziarnami niedojrzałymi;

(iii) przeprowadzenie dwóch pomiarów, dotyczących po 100 ziaren każdy, i wyliczenie średniej;

(iv) wyrażenie wyniku w milimetrach, zaokrąglonego do pierwszego miejsca po przecinku;

▼B

3) „ryż łamany” oznacza fragmenty ziaren, których długość nie przekracza trzech czwartych średniej długości całego ziarna.

II. W odniesieniu do ziaren i ziaren łamanych niebędących niepogorszonej jakości stosuje się następujące definicje:

1) „ziarno całe” oznacza ziarno, w którym tylko część końcówki została usunięta, bez względu na cechy na każdym etapie obróbki;

2) „ziarno obcięte” oznacza ziarno, w którym cała końcówka została usunięta;

3) „ziarno łamane lub kawałki” oznacza ziarno, w którym została usunięta część większa niż końcówka; ziarno łamane obejmuje:

(i) ziarno łamane duże (części ziarna o długości nie mniejszej niż połowa długości ziarna, lecz niestanowiące całego ziarna);

(ii) ziarno łamane średnie (kawałki ziarna o długości nie mniejszej niż jedna czwarta długości ziarna, lecz mniejsze niż minimalny rozmiar „ziarna łamanego dużego”);

(iii) ziarno łamane drobne (kawałki ziarna mniejsze niż jedna czwarta ziarna, lecz zbyt duże, aby przechodziły przez sito o oczkach 1,4 mm);

(iv) kawałki (małe odłamki lub cząstki ziarna przechodzące przez sito o oczkach 1,4 mm); definicja obejmuje ziarno połamane (kawałki powstałe w wyniku podłużnego przełamania się ziarna);

4) „ziarno zielone” oznacza ziarno, które nie jest w pełni dojrzałe;

5) „ziarno z naturalnymi anomaliami rozwojowymi” oznacza ziarno wykazujące naturalne anomalie rozwojowe; anomalie rozwojowe oznaczają deformacje cech morfologicznych typowych dla odmiany, spowodowane czynnikami dziedzicznymi lub innymi;

6) „ziarno kredowe” oznacza ziarno, którego nie mniej niż trzy czwarte powierzchni ma wygląd matowo-kredowy;

7) „ziarno z czerwonymi prążkami” oznacza ziarno wykazujące wzdłużne czerwone paski o różnej intensywności i odcieniu barwy, stanowiące pozostałość owocni;

8) „ziarno plamiste” oznacza ziarno wykazujące wyraźne małe krążki ciemnego koloru o mniej lub bardziej regularnym kształcie; do ziarna plamistego zalicza się także ziarno wykazujące niewielkie czarne prążki tylko na powierzchni; prążki i plamki nie mogą mieć żółtej lub ciemnej otoczki;

9) „ziarno zaplamione” oznacza ziarno, które na niewielkiej części powierzchni ma wyraźnie zmieniony kolor naturalny; plamy mogą mieć różny kolor (czarniawy, czerwonawy, brązowy); głębokie czarne prążki są również uznawane za plamy. Jeśli kolor plam jest wystarczająco wyraźny (czarny, różowy, czerwonawo-brązowy), aby je natychmiast zauważyć, i jeśli pokrywają one nie mniej niż połowę powierzchni ziarna, ziarno należy zakwalifikować do ziarna żółtego;

▼B

10) „ziarno żółte” oznacza ziarno, które w całości lub części, z przyczyn innych niż suszenie, zmieniło kolor naturalny i które przybrało kolor cytrynowy lub pomarańczowo-żółty;

11) „ziarno bursztynowe” oznacza ziarno, którego kolor, z powodów innych niż suszenie, uległ niewielkiej jednolitej zmianie na całej powierzchni; na skutek tej zmiany kolor ziarna stał się jasny bursztynowo-żółty.

CZĘŚĆ II

Definicje techniczne dotyczące sektora cukru

Sekcja A

Definicje ogólne

1) „cukry białe” oznaczają cukry bez dodatku środków aromatyzujących, barwiących ani też innych substancji, zawierające wagowo w suchej masie 99,5 % lub więcej sacharozy oznaczonej metodą polarymetryczną;

2) „cukry surowe” oznaczają cukry bez dodatku środków aromatyzujących, barwiących ani też innych substancji, zawierające wagowo w suchej masie mniej niż 99,5 % sacharozy oznaczonej metodą polarymetryczną;

3) „izoglukoza” oznacza produkt otrzymany z glukozy lub jej polimerów, zawierający wagowo w suchej masie co najmniej 10 % fruktozy;

4) „syrop inulinowy” oznacza bezpośredni produkt otrzymany w wyniku hydrolizy inuliny lub oligofruktoz, zawierający wagowo w suchej masie co najmniej 10 % fruktozy w postaci wolnej lub w postaci sacharozy, wyrażonej w ekwiwalencie cukru/izoglukozy. W celu uniknięcia ograniczeń na rynku produktów o słabych właściwościach słodzących, wytwarzanych przez przetwórców włókna inulinowego poza kwotą syropu inulinowego, definicja ta może zostać zmieniona przez Komisję w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 125 ust. 4 lit. a);

5) „umowa dostawy” oznacza umowę dostawy buraków do produkcji cukru zawartą pomiędzy sprzedawcą a przedsiębiorstwem;

6) „porozumienie branżowe” oznacza:

a) porozumienie zawarte, przed zawarciem jakiejkolwiek umowy dostawy, między przedsiębiorstwami lub organizacją zrzeszającą przedsiębiorstwa uznaną przez dane państwo członkowskie lub grupą takich organizacji zrzeszających przedsiębiorstwa, z jednej strony, a stowarzyszeniem sprzedawców uznanym przez dane państwo członkowskie lub grupą takich organizacji zrzeszających sprzedawców, z drugiej strony;

b) jeżeli porozumienie, o którym mowa w lit. a), nie zostało zawarte – przepisy dotyczące spółek oraz przepisy dotyczące spółdzielni w zakresie, w jakim regulują dostawę buraków cukrowych przez wspólników spółek lub członków firmy lub spółdzielni produkujących cukier.

Sekcja B

Definicje obowiązujące w okresie, o którym mowa w art. 124

1) „cukier kwotowy”, „izoglukoza kwotowa” i „kwotowy syrop inulinowy” oznaczają każdą wielkość produkcji cukru, izoglukozy lub syropu inulinowego przypisaną do danego roku gospodarczego w ramach kwoty danego przedsiębiorstwa;

▼B

2) „cukier przemysłowy” oznacza każdą wielkość produkcji cukru przypisaną do danego roku gospodarczego przekraczającą ilość cukru, o której mowa w pkt 5, przeznaczoną do produkcji przemysłowej jednego z produktów, o których mowa w art. 140 ust. 2;

3) „izoglukoza przemysłowa” i „przemysłowy syrop inulinowy” oznaczają każdą wielkość produkcji izoglukozy lub syropu inulinowego przypisaną do danego roku gospodarczego, przeznaczoną do produkcji przemysłowej jednego z produktów, o których mowa w art. 140 ust. 2;

4) „nadwyżka cukru”, „nadwyżka izoglukozy” i „nadwyżka syropu inulinowego” oznaczają każdą wielkość produkcji cukru, izoglukozy lub syropu inulinowego przypisaną do danego roku gospodarczego, przekraczającą odpowiednie ilości, o których mowa w pkt 1, 2 i 3;

5) „buraki kwotowe” oznaczają wszystkie buraki cukrowe przetwarzane na cukier kwotowy;

6) „rafineria przemysłowa” oznacza zakład produkcyjny:

— którego wyłączną działalnością jest rafinacja surowego cukru trzcinowego pochodzącego z importu, lub

— który w roku gospodarczym 2004/2005 lub – w przypadku Chorwacji – 2007/2008 dokonał rafinacji surowego cukru trzcinowego pochodzącego z przywozu w ilości co najmniej 15 000 ton.

CZĘŚĆ III

Definicje dotyczące sektora chmielu

1) „chmiel” oznacza wysuszone kwiatostany, znane także jako szyszki, (żeńskiego) pnącego chmielu (*Humulus lupulus*); kwiatostany te są zielonkawo-żółte i o owalnym kształcie, mają ogonki, a ich długość zwykle wynosi 2–5 cm;

2) „mączka chmielowa” oznacza produkt otrzymany przez mielenie chmielu, zawierający wszystkie jego naturalne elementy;

3) „mączka chmielowa z podwyższoną zawartością lupuliny” oznacza produkt otrzymany przez mielenie szyszek chmielu po mechanicznym usunięciu części listków, ogonków, przylistków i osadek;

4) „ekstrakt chmielowy” oznacza skoncentrowane produkty otrzymane poprzez działanie rozpuszczalników na szyszki chmielu lub na mączkę chmielową;

5) „mieszane produkty chmielowe” oznaczają mieszaninę dwóch lub więcej produktów, o których mowa w pkt 1 – 4.

CZĘŚĆ IV

Definicje dotyczące sektora wina

Dotyczące winorośli

1) „karczowanie” oznacza całkowite usunięcie wszystkich krzewów winorośli z obszaru, na którym zostały one zasadzone;

2) „sadzenie” oznacza definitywne zasadzenie sadzonek winorośli lub ich części, szczepionych lub nie, z zamiarem produkowania winogron lub założenia szkółki szczepów;

3) „szczepienie” oznacza szczepienie winorośli, które już były poddane szczepieniu.

▼B

Dotyczące produktów

4) „winogrona świeże” oznaczają owoce winorośli używane do produkcji wina, dojrzałe lub częściowo osuszone (*raisined*), które mogą być rozgniatane lub tłoczone przy użyciu zwykłych metod stosowanych w produkcji wina i które mogą spontanicznie wywoływać fermentację alkoholu;

5) „świeży moszcz winogronowy z fermentacją zahamowaną poprzez dodanie alkoholu” jest to produkt, który:

a) posiada rzeczywistą zawartość alkoholu nie mniejszą niż 12 % obj. i nie większą niż 15 % obj.;

b) pochodzi wyłącznie z odmian winorośli klasyfikowanych zgodnie z art. 81 ust. 2 i otrzymywany jest przez dodanie do niesfermentowanego moszczu winogronowego o naturalnej zawartości alkoholu nie mniejszej niż 8,5 % obj.:

(i) albo alkoholu neutralnego pochodzenia winnego, włączywszy alkohol otrzymywany w drodze destylacji suszonych winogron, mający rzeczywistą zawartość alkoholu nie mniejszą niż 96 % obj.;

(ii) albo nierektyfikowanego produktu pozyskanego w drodze destylacji wina i mającego rzeczywistą zawartość alkoholu nie mniejszą niż 52 % obj. i nie większą niż 80 % obj.;

6) „sok winogronowy” oznacza niesfermentowany, lecz podlegający fermentacji produkt ciekły, który:

a) jest otrzymywany w drodze stosownej obróbki sprawiającej, że nadaje się on do spożycia;

b) jest otrzymywany ze świeżych winogron lub moszczu winogronowego lub w drodze regeneracji. W przypadku gdy otrzymywany jest w drodze regeneracji, regenerowany jest z zagęszczonego moszczu winogronowego lub zagęszczonego soku winogronowego.

Dopuszczalna rzeczywista zawartość alkoholu w soku winogronowym jest nie większa niż 1 % obj.;

7) „zagęszczony sok winogronowy” oznacza niekarmelizowany sok winogronowy otrzymany w drodze częściowej dehydratacji soku winogronowego przy użyciu dowolnej dozwolonej metody – innej niż nagrzewanie bezpośrednie – stosowanej w taki sposób, aby liczba wskazana przez refraktometr użyty zgodnie z zalecaną metodą, która zostanie określona, w temperaturze 20 °C nie była niższa niż 50,9 %.

Dopuszczalna rzeczywista zawartość alkoholu w zagęszczonym soku winogronowym jest nie większa niż 1 % obj.;

▼C2

8) „drożdżowy osad winiarski” oznacza pozostałość:

▼B

a) zbierającą się w naczyniach zawierających wino po fermentacji podczas jego składowania lub po poddaniu go dozwolonej obróbce;

b) powstałą w wyniku filtrowania lub odwirowywania produktu, o którym mowa w lit. a);

c) zbierającą się w naczyniach zawierających moszcz winogronowy podczas jego składowania lub po poddaniu go dozwolonej obróbce; lub

d) powstałą w wyniku filtrowania lub odwirowywania produktu, o którym mowa w lit. c);

9) „wytłoki z winogron” oznaczają pozostałości powstałe w wyniku tłoczenia świeżych winogron, sfermentowane lub nie;

▼C2

10) „piquette” oznacza produkt otrzymywany:

▼B

a) w wyniku fermentacji niepoddanych obróbce wytłoków z winogron macerowanych w wodzie; lub

b) w wyniku ługowania w wodzie sfermentowanych wytłoków z winogron;

11) „wino wzmocnione do destylacji” oznacza produkt, który:

a) posiada rzeczywistą zawartość alkoholu nie mniejszą niż 18 % obj. i nie większą niż 24 % obj.;

b) jest otrzymywany wyłącznie przez dodanie do wina niezawierającego resztkowego cukru nierektyfikowanego produktu otrzymanego w wyniku destylacji wina, a maksymalna rzeczywista zawartość alkoholu wynosi 86 % obj.; lub

c) posiada kwasowość lotną 1,5 grama na litr, wyrażoną jako kwas octowy;

12) „cuvée” oznacza

a) moszcz winogronowy;

b) wino; lub

c) mieszaninę moszczu winogronowego lub win o różnych cechach charakterystycznych,

przeznaczone do przygotowywania szczególnego rodzaju win musujących.

Zawartość alkoholu

13) „rzeczywista objętościowa zawartość alkoholu” oznacza liczbę jednostek objętości czystego alkoholu zawartego w temperaturze 20 °C w 100 jednostkach objętości danego produktu w tej temperaturze;

14) „potencjalna objętościowa zawartość alkoholu” oznacza liczbę jednostek objętości czystego alkoholu w temperaturze 20 °C, który może być wyprodukowany na drodze całkowitej fermentacji cukrów zawartych w 100 jednostkach objętości danego produktu w tej temperaturze;

15) „całkowita objętościowa zawartość alkoholu” oznacza sumę rzeczywistej i potencjalnej zawartości alkoholu;

16) „naturalna objętościowa zawartość alkoholu” oznacza całkowitą objętościową zawartość alkoholu produktu przed jego wzbogaceniem;

17) „rzeczywista zawartość alkoholu na masę” oznacza liczbę kilogramów czystego alkoholu zawartą w 100 kilogramach danego produktu;

18) „potencjalna zawartość alkoholu na masę” oznacza liczbę kilogramów czystego alkoholu, który może być wyprodukowany w drodze całkowitej fermentacji cukrów zawartych w 100 kilogramach danego produktu;

19) „całkowita zawartość alkoholu na masę” oznacza sumę rzeczywistej i potencjalnej zawartości alkoholu.

▼B

CZĘŚĆ V

Definicje dotyczące sektora wołowiny i cielęciny

▼C2

„Bydło” oznacza żywe zwierzęta z gatunku bydła domowego objęte kodami CN 0102 21, ex 0102 31 00, 0102 90 20, od ex 0102 29 10 do ex 0102 29 99, 0102 39 10, 0102 90 91.

▼B

CZĘŚĆ VI

Definicje dotyczące sektora mleka i przetworów mlecznych

Do celów stosowania kwot taryfowych na masło pochodzące z Nowej Zelandii termin „wyprodukowane bezpośrednio z mleka lub śmietanki” nie wyklucza masła wyprodukowanego z mleka lub śmietanki bez użycia materiałów przechowywanych, w jednorazowym, autonomicznym i nieprzerwanym procesie, który może obejmować przechodzenie śmietanki przez stan koncentracji tłuszczu lub frakcjonowanie tego tłuszczu.

CZĘŚĆ VII

Definicje dotyczące sektora jaj

1) „jaja w skorupkach” oznaczają jaja drobiu w skorupkach, świeże, zakonserwowane lub gotowane, inne niż jaja wylęgowe, o których mowa w pkt 2;

2) „jaja wylęgowe” oznaczają jaja drobiowe wylęgowe;

3) „produkty całe” oznaczają jaja ptasie pozbawione skorupek, nawet zawierające dodatek cukru lub innego środka słodzącego, nadające się do spożycia przez ludzi;

4) „produkty oddzielone” oznaczają żółtka jaj ptasich, nawet zawierające dodatek cukru lub innego środka słodzącego, nadające się do spożycia przez ludzi.

CZĘŚĆ VIII

Definicje dotyczące sektora mięsa drobiowego

1) „drób żywy” oznacza żywe kury, kaczki, gęsi, indyki i perliczki o masie powyżej 185 gramów;

▼C2

2) „pisklęta” oznaczają żywe kury, kaczki, gęsi, indyki i perliczki o masie nieprzekraczającej 185 gramów;

▼B

3) „drób ubity” oznacza poddane ubojowi ptactwo z gatunku *Gallus domesticus*, kaczki, gęsi, indyki i perliczki, całe, z podrobami lub bez;

4) „produkty pochodne” oznaczają:

a) produkty wymienione w załączniku I część XX lit. a);

b) produkty wymienione w załączniku I część XX lit. b), z wyłączeniem drobiu ubitego i podrobów jadalnych, zwane „kawałkami drobiu”;

c) podroby jadalne wymienione w załączniku I część XX lit. b);

▼B

d) produkty wymienione w załączniku I część XX lit. c);

e) produkty wymienione w załączniku I część XX lit. d) i e);

f) produkty, o których mowa w załączniku I część XX lit. f), inne niż produkty objęte kodami CN 1602 20 10.

CZĘŚĆ IX

Definicje dotyczące sektora pszczelarskiego

1) „miód” rozumiany jest jako „miód” w rozumieniu dyrektywy Rady 2001/110/WE ([1]), w tym również, jeśli chodzi o główne rodzaje miodu;

2) „produkty pszczele” oznaczają miód, wosk pszczeli, mleczko pszczele, propolis lub pyłek.

([1]) Dyrektywa Rady 2001/110/WE z dnia 20 grudnia 2001 r. odnosząca się do miodu (Dz.U. L 10 z 12.1.2002, s. 47).

▼B

ZAŁĄCZNIK III

STANDARDOWA JAKOŚĆ RYŻU I CUKRU, O KTÓREJ MOWA W ART. 7 I 135

A. **Standardowa jakość ryżu niełuskanego**

Ryż niełuskany standardowej jakości:

a) to ryż o solidnej i właściwej jakości handlowej, bez zapachu;

b) wilgotność takiego ryżu wynosi maksymalnie 13 %;

c) ryż ten daje uzysk ryżu całkowicie bielonego wynoszący 63 % całych ziaren wagowo (z tolerancją 3 % dla ziaren obciętych); ta wartość procentowa odnosi się do wagi ziaren całkowicie bielonego ryżu niepogorszonej jakości:

ziarno kredowe ryżu niełuskanego objęte kodami CN 1006 10 27 i 1006 10 98	1,5 %
ziarno kredowe ryżu niełuskanego objęte innymi kodami niż CN 1006 10 27 i 1006 10 98:	2,0 %
ziarno z czerwonymi prążkami	1,0 %
ziarno plamiste	0,50 %
ziarno zaplamione	0,25 %
ziarno żółte	0,02 %
ziarno bursztynowe	0,05 %

B. **Standardowa jakość cukru**

I. *Standardowa jakość buraków cukrowych*

Burak standardowej jakości:

a) to burak o solidnej i właściwej jakości handlowej;

b) cechuje się zawartością cukru w wysokości 16 % w punkcie przyjęcia.

II. *Standardowa jakość cukru białego*

1) Cukier biały standardowej jakości ma następujące właściwości:

   a) o solidnej i właściwej jakości handlowej; suchy, w formie jednorodnych granulowanych kryształków, sypki;

   b) minimalna polaryzacja: 99,7;

   c) maksymalna zawartość wilgoci: 0,06 %;

   d) maksymalna zawartość cukru inwertowanego: 0,04 %;

   e) liczba punktów określonych na podstawie pkt 2 nie przekracza ogółem 22 ani też:

      — 15 w odniesieniu do zawartości popiołu,

      — 9 w odniesieniu do typu barwnego określonego przy zastosowaniu metody Instytutu Technologii Rolniczych w Brunszwiku („metoda Brunszwik”),

▼B

— 6 w odniesieniu do barwienia roztworu określonego przy zastosowaniu metody Międzynarodowej Komisji ds. Unifikacji Metod Analizy Cukru („metoda ICUMSA" – *International Commission for Uniform Methods of Sugar Analysis*).

2) Jeden punkt odpowiada:

a) 0,0018 % zawartości popiołu określonej przy zastosowaniu metody ICUMSA przy 28° w skali Brixa;

b) 0,5 jednostki typu barwnego określonego przy zastosowaniu metody Brunszwik;

c) 7,5 jednostki barwienia roztworu określonego przy zastosowaniu metody ICUMSA.

3) Metodami oznaczania czynników, o których mowa w pkt 1, są metody stosowane do oznaczania takich czynników w ramach środków interwencyjnych.

III. *Standardowa jakość cukru surowego*

1) Za cukier surowy jakości standardowej uważa się cukier, z którego uzysk cukru białego wynosi 92 %.

2) Uzysk cukru surowego buraczanego jest obliczany poprzez odjęcie od stopnia polaryzacji takiego cukru:

a) jego procentowej zawartości popiołu pomnożonej przez cztery;

b) jego procentowej zawartości cukru inwertowanego pomnożonej przez dwa;

c) liczby 1.

3) Uzysk cukru surowego trzcinowego jest obliczany poprzez odjęcie liczby 100 od stopnia polaryzacji takiego cukru pomnożonego przez dwa.

▼B

ZAŁĄCZNIK IV

UNIJNA SKALA KLASYFIKACJI TUSZ, O KTÓREJ MOWA W ART. 10

A. **Unijna skala klasyfikacji tusz bydła w wieku 8 miesięcy lub więcej**

I. *Definicje*

Stosuje się następujące definicje:

1) „tusza”: oznacza ciało zwierzęcia poddanego ubojowi po wykrwawieniu, wytrzewieniu i oskórowaniu;

2) „półtusza”: oznacza produkt otrzymany poprzez podzielenie tuszy symetrycznie przez środek każdego kręgu szyjnego, piersiowego, lędźwiowego i krzyżowego oraz przez środek mostka i spojenia miednicznego.

II. *Kategorie*

Tusze wołowe dzieli się na następujące kategorie:

Z: tusze zwierząt w wieku od 8 miesięcy do poniżej 12 miesięcy;

A: tusze niekastrowanych samców w wieku od 12 miesięcy do poniżej 24 miesięcy;

B: tusze niekastrowanych samców w wieku od 24 miesięcy;

C: tusze kastrowanych samców w wieku od 12 miesięcy;

D: tusze samic, które się cieliły;

E: tusze innych samic w wieku od 12 miesięcy.

III. *Klasyfikacja*

Tusze klasyfikuje się, oceniając kolejno:

1) Uformowanie, zgodnie z następującymi definicjami:

Klasy uformowania tuszy, w szczególności jej istotne części (udziec, grzbiet, łopatka)

Klasa uformowania	Opis
S wybitne	Wszystkie profile ekstremalnie wypukłe; wyjątkowo rozwinięte mięśnie (typ tuszy o podwójnym umięśnieniu)
E doskonałe	Wszystkie profile wypukłe do superwypukłych; wyjątkowo rozwinięte mięśnie
U bardzo dobre	Profile zasadniczo wypukłe; bardzo dobrze rozwinięte mięśnie
R dobre	Kształty proste na całej długości; dobrze rozwinięte mięśnie
O dostateczne	Profile na ogół proste do wklęsłych; przeciętnie wykształcone mięśnie
P słabe	Wszystkie profile wklęsłe do bardzo wklęsłych; słabo rozwinięte mięśnie

▼B

2. Okrywę tłuszczową, zgodnie z następującymi definicjami:

— Ilość tłuszczu na tuszy oraz w jamie piersiowej

Klasa okrywy tłuszczowej	Opis
1 niska	Od braku pokrycia do nieznacznej okrywy tłuszczowej
2 mała	Niewielka okrywa tłuszczowa, prawie wszędzie widoczne mięśnie
3 średnia	Poza udźcem i łopatką prawie wszędzie mięśnie pokryte tłuszczem, niewielkie złogi tłuszczu w jamie klatki piersiowej
4 wysoka	Mięśnie pokryte tłuszczem, ale na udźcu i łopatce jeszcze częściowo widoczne, trochę wyraźnych złogów tłuszczu w jamie klatki piersiowej
5 bardzo wysoka	Cała tusza pokryta tłuszczem; duże złogi w jamie klatki piersiowej

Państwa członkowskie są uprawnione do dokonania dalszego podziału każdej z klas przedstawionych w pkt 1 i 2 na maksymalnie trzy podklasy.

IV. *Prezentacja*

Tusze i półtusze prezentowane są w następujący sposób:

a) bez głowy oraz bez kończyn; głowa jest oddzielona od tuszy w stawie szczytowo-potylicznym, a racice oddzielone w stawie nadgarstkowo-śródręcznym lub stępowo-śródstopowym;

b) bez narządów wewnętrznych jamy klatki piersiowej i jamy brzusznej, z nerkami, tłuszczem okołonerkowym i tłuszczem miednicznym lub bez;

c) bez narządów rozrodczych i przylegających mięśni, a w przypadku samic – bez wymienia i tłuszczu gruczołu mlecznego.

V. *Klasyfikacja i identyfikacja*

Rzeźnie zatwierdzone na mocy art. 4 rozporządzenia (WE) nr 853/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady ([1]) przyjmują środki w celu zapewnienia, aby wszystkie tusze i półtusze bydła w wieku ośmiu miesięcy lub więcej poddanego ubojowi w takich rzeźniach i opatrzone znakiem jakości zdrowotnej, o którym mowa w art. 5 ust. 2 w związku z sekcją I rozdział III załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 854/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady ([2]), były klasyfikowane i identyfikowane na podstawie skali unijnej.

Przed identyfikacją poprzez znakowanie państwa członkowskie mogą przyznać upoważnienie do usuwania tłuszczu zewnętrznego z tusz lub półtusz, jeżeli jest to uzasadnione okrywą tłuszczową.

([1]) Rozporządzenie (WE) nr 853/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiające szczególne przepisy dotyczące higieny w odniesieniu do żywności pochodzenia zwierzęcego (Dz.U. L 139 z 30.4.2004, s. 55).

([2]) Rozporządzenie (WE) nr 854/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiające szczególne przepisy dotyczące organizacji urzędowych kontroli w odniesieniu do produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 139 z 30.4.2004, s. 206).

▼B

B. **Unijna skala klasyfikacji tusz wieprzowych**

I. *Definicja*

„Tusza” oznacza ciało świni poddanej ubojowi po wykrwawieniu i wytrzewieniu, całe lub podzielone wzdłuż linii środkowej.

II. *Klasyfikacja*

Tusze są dzielone na klasy w zależności od szacowanej zawartości chudego mięsa i odpowiednio klasyfikowane:

Klasy	Chude mięso jako odsetek masy tuszy
S	60 lub więcej
E	55 lub więcej, ale mniej niż 60
U	50 lub więcej, ale mniej niż 55
R	45 lub więcej, ale mniej niż 50
O	40 lub więcej, ale mniej niż 45
P	mniej niż 40

III. *Prezentacja*

Tusze prezentowane są bez języka, szczeciny, racic, narządów płciowych, tłuszczu okołonerkowego, nerek oraz przepony.

IV. *Zawartość chudego mięsa*

1) Zawartość chudego mięsa ocenia się za pomocą metod klasyfikowania zatwierdzonych przez Komisję. Można zatwierdzić jedynie statystycznie udowodnione metody szacowania, oparte na pomiarach fizycznych jednej lub większej liczby części anatomicznych tuszy wieprzowej. Zatwierdzenie metod klasyfikacji zależy od zgodności z maksymalną tolerancją błędu statystycznego przy dokonywaniu oceny.

2) Wartość handlowa tusz nie jest jednak ustalana wyłącznie na podstawie oszacowanej zawartości chudego mięsa.

V. *Identyfikacja tusz*

O ile Komisja nie postanowi inaczej, sklasyfikowane tusze są identyfikowane przez oznakowanie na podstawie skali unijnej.

C. **Unijna skala klasyfikacji tusz baranich**

I. *Definicja*

Zastosowanie mają definicje „tusza” i „półtusza” zamieszczone w pkt A.I.

II. *Kategorie*

Tusze dzieli się na następujące kategorie:

A: tusze owiec poniżej dwunastu miesięcy;

B: tusze pozostałych owiec.

III. *Klasyfikacja*

Tusze klasyfikuje się, stosując odpowiednio przepisy pkt A.III. Termin „udziec” w pkt A.III.1 i w wierszach 3 i 4 tabeli zamieszczonej w pkt A.III.2 zastępuje się terminem „ćwierćtusza tylna”.

▼B

IV. *Prezentacja*

Tusze i półtusze prezentowane są bez głowy (oddzielonej w stawie szczytowo-potylicznym), racic (oddzielonych w stawie nadgarstkowo-śródręcznym lub stępowo-śródstopowym), ogona (odciętego pomiędzy szóstym a siódmym kręgiem ogonowym), wymion, organów płciowych, wątroby i wnętrzności. Nerki i tłuszcz okołonerkowy zaliczane są do tuszy.

Państwa członkowskie mogą zezwolić na stosowanie innych rodzajów prezentacji, jeżeli opisana prezentacja nie jest stosowana.

V. *Identyfikacja tusz*

Sklasyfikowane tusze i półtusze są identyfikowane przez oznakowanie na podstawie skali unijnej.

▼B

ZAŁĄCZNIK V

WYKAZ PRODUKTÓW WYŁĄCZONYCH Z PROGRAMU „OWOCE I WARZYWA W SZKOLE" WSPÓŁFINANSOWANEGO Z POMOCY UNIJNEJ, O KTÓRYCH MOWA W ART. 23 UST. 3

Produkty, do których dodano którekolwiek z poniższych:

— cukier,

— tłuszcz,

— sól,

— substancje słodzące.

▼B

ZAŁĄCZNIK VI

LIMITY BUDŻETOWE NA PROGRAMY WSPARCIA, O KTÓRYCH MOWA W ART. 44 UST. 1,

w tys. EUR na rok budżetowy

	2014	2015	2016	2017 i dalsze
Bułgaria	26 762	26 762	26 762	26 762
Republika Czeska	5 155	5 155	5 155	5 155
Niemcy	38 895	38 895	38 895	38 895
Grecja	23 963	23 963	23 963	23 963
Hiszpania	353 081	210 332	210 332	210 332
Francja	280 545	280 545	280 545	280 545
Chorwacja	11 885	11 885	11 885	10 832
Włochy	336 997	336 997	336 997	336 997
Cypr	4 646	4 646	4 646	4 646
Litwa	45	45	45	45
Luksemburg	588	—	—	—
Węgry	29 103	29 103	29 103	29 103
Malta	402	—	—	—
Austria	13 688	13 688	13 688	13 688
Portugalia	65 208	65 208	65 208	65 208
Rumunia	47 700	47 700	47 700	47 700
Słowenia	5 045	5 045	5 045	5 045
Słowacja	5 085	5 085	5 085	5 085
Zjednoczone Królestwo	120	—	—	—

▼B

ZAŁĄCZNIK VII

DEFINICJE, OZNACZENIA I OPISY HANDLOWE PRODUKTÓW, O KTÓRYCH MOWA W ART. 78

Do celów niniejszego załącznika „opis handlowy" oznacza nazwę, pod którą sprzedawany jest produkt spożywczy, w rozumieniu art. 5 ust. 1 dyrektywy 2000/13/WE, lub nazwę żywności, w rozumieniu art. 17 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011.

CZĘŚĆ I

Mięso z bydła w wieku poniżej 12 miesięcy

I. Definicja

Do celów niniejszej części załącznika „mięso" oznacza wszystkie tusze, mięso z kośćmi i bez kości, podroby krojone lub niekrojone przeznaczone do spożycia przez ludzi, pochodzące z bydła w wieku poniżej 12 miesięcy, świeże, mrożone lub głęboko mrożone, bez względu na to, czy są one opakowane lub paczkowane, czy nie.

II. Klasyfikacja bydła w wieku poniżej 12 miesięcy dokonywana w rzeźni

W czasie uboju bydło w wieku poniżej 12 miesięcy jest klasyfikowane przez pracowników rzeźni, pod kontrolą właściwego organu, do jednej z dwu następujących kategorii:

A) Kategoria V: bydło w wieku poniżej ośmiu miesięcy

Litera identyfikacyjna kategorii: V;

▼C2

B) Kategoria Z: bydło w wieku od 8 miesięcy do poniżej 12 miesięcy

▼B

Litera identyfikacyjna kategorii: Z.

Klasyfikacji tej dokonuje się na podstawie informacji zawartych w paszporcie towarzyszącym bydłu lub, w przypadku braku takiego paszportu, na podstawie danych zawartych w skomputeryzowanej bazie danych, o której mowa w art. 5 rozporządzenia (WE) nr 1760/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady ([1]).

III. Opis handlowy

1) Mięso z bydła w wieku poniżej dwunastu miesięcy jest wprowadzane do obrotu w państwach członkowskich pod następującymi opisami handlowymi ustalonymi dla poszczególnych państw członkowskich:

A) dla mięsa z bydła w wieku poniżej ośmiu miesięcy (litera identyfikacyjna kategorii: V):

Państwo wprowadzenia do obrotu	Opis handlowy, jaki należy stosować
Belgia	veau, viande de veau/kalfsvlees/Kalbfleisch
Bułgaria	месо от малки телета

([1]) Rozporządzenie (WE) nr 1760/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 lipca 2000 r. ustanawiające system identyfikacji i rejestracji bydła i dotyczące etykietowania wołowiny i produktów z wołowiny (Dz.U. L 204 z 11.8.2000, s. 1).

▼B

Republika Czeska	Telecí
Dania	Lyst kalvekød
Niemcy	Kalbfleisch
Estonia	Vasikaliha
Irlandia	Veal
Grecja	μοσχάρι γάλακτος
Hiszpania	Ternera blanca, carne de ternera blanca
Francja	veau, viande de veau
Chorwacja	teletina
Włochy	vitello, carne di vitello
Cypr	μοσχάρι γάλακτος
Łotwa	Teļa gaļa
Litwa	Veršiena
Luksemburg	veau, viande de veau/Kalbfleisch
Węgry	Borjúhús
Malta	Vitella
Niderlandy	Kalfsvlees
Austria	Kalbfleisch
Polska	cielęcina
Portugalia	Vitela
Rumunia	carne de vițel
Słowenia	Teletina
Słowacja	Teľacie mäso
Finlandia	vaalea vasikanliha/ljust kalvkött
Szwecja	ljust kalvkött
Zjednoczone Królestwo	Veal

▼C2

B) dla mięsa bydła w wieku od 8 miesięcy do poniżej 12 miesięcy (litera identyfikacyjna kategorii: Z):

▼B

Państwo wprowadzenia do obrotu	Opis handlowy, jaki należy stosować
Belgia	jeune bovin, viande de jeune bovin/jongrundvlees/Jungrindfleisch
Bułgaria	Телешко месо
Republika Czeska	hovězí maso z mladého skotu
Dania	Kalvekød
Niemcy	Jungrindfleisch

▼B

Estonia	noorloomaliha
Irlandia	rosé veal
Grecja	νεαρό μοσχάρι
Hiszpania	Ternera, carne de ternera
Francja	jeune bovin, viande de jeune bovin
Chorwacja	mlada junetina
Włochy	vitellone, carne di vitellone
Cypr	νεαρό μοσχάρι
Łotwa	jaunlopa gaļa
Litwa	Jautiena
Luksemburg	jeune bovin, viande de jeune bovin/Jungrindfleisch
Węgry	Növendék marha húsa
Malta	Vitellun
Niderlandy	rosé kalfsvlees
Austria	Jungrindfleisch
Polska	młoda wołowina
Portugalia	Vitelão
Rumunia	carne de tineret bovin
Słowenia	meso težjih telet
Słowacja	mäso z mladého dobytka
Finlandia	vasikanliha/kalvkött
Szwecja	Kalvkött
Zjednoczone Królestwo	Beef

2) Opisy handlowe, o których mowa w pkt 1, mogą być uzupełnione informacją o nazwie lub oznaczeniu danych kawałków mięsa lub podrobów.

3) Opisów handlowych wymienionych w wykazie dla kategorii V zawartym w tabeli zamieszczonej w pkt 1 lit. A oraz wszelkich nowych nazw handlowych wywodzących się od nich używa się jedynie wtedy, gdy spełnione są wszystkie wymogi zawarte w niniejszym załączniku.

W szczególności nie używa się określeń „veau”, „telecí”, „Kalb”, „μοσχάρι”, „ternera”, „kalv”, „veal”, „vitello”, „vitella”, „kalf”, „vitela” i „teletina” w opisach handlowych w odniesieniu do mięsa z bydła w wieku powyżej 12 miesięcy ani też nie wymienia się ich na etykiecie.

4) Warunki, o których mowa w pkt 1, nie mają zastosowania do mięsa z bydła objętego nazwą pochodzenia lub oznaczeniem geograficznym, podlegającymi ochronie zgodnie z rozporządzeniem Rady (UE) nr 1151/2012 i zarejestrowanymi przed dniem 29 czerwca 2007 r.

▼B

IV. Obowiązkowe oznaczenie na etykiecie

1) Bez uszczerbku dla dyrektywy 2000/13/WE, rozporządzenia (UE) nr 1169/2011 oraz art. 13, 14 i 15 rozporządzenia (WE) nr 1760/2000 na każdym etapie produkcji i wprowadzania do obrotu na etykiecie mięsa z bydła w wieku poniżej 12 miesięcy podmioty gospodarcze umieszczają następujące informacje:

a) nazwę handlową zgodnie z pkt III niniejszej części;

b) wiek zwierząt przy uboju oznaczony, w zależności od przypadku, jako:

— „wiek przy uboju: poniżej 8 miesięcy";

— „wiek przy uboju: od 8 miesięcy do poniżej 12 miesięcy".

►C2 Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego lit. b) podmioty gospodarcze mogą na etapach poprzedzających sprzedaż konsumentowi finalnemu ◄ zastąpić oznaczenie zawierające wiek zwierzęcia przy uboju oznaczeniem kategorii; w zależności od przypadku będzie to „kategoria V" lub „kategoria Z".

►C2 2) W przypadku mięsa z bydła w wieku poniżej 12 miesięcy oferowanego w punkcie sprzedaży detalicznej w postaci niepaczkowanej do sprzedaży konsumentowi finalnemu, ◄ państwa członkowskie ustanawiają przepisy regulujące sposób oznaczania informacji, o których mowa w pkt 1.

V. Rejestracja

Na każdym etapie produkcji i wprowadzania do obrotu podmioty gospodarcze rejestrują następujące informacje:

a) numer identyfikacyjny i datę urodzenia zwierząt – wyłącznie na poziomie rzeźni;

b) numer referencyjny umożliwiający ustalenie związku między, z jednej strony, identyfikacją zwierząt, z których pochodzi mięso, a z drugiej – nazwą handlową, wiekiem przy uboju i umieszczoną na etykiecie mięsa literą wskazującą właściwą kategorię;

c) datę przywozu zwierząt i mięsa do zakładu i ich wywozu z zakładu.

VI. Kontrole urzędowe

1) Państwa członkowskie wyznaczają właściwy organ lub właściwe organy odpowiedzialne za kontrole urzędowe przeprowadzane w celu sprawdzenia stosowania niniejszej części; informację o wyznaczonych organach przekazują Komisji.

2) Kontrole urzędowe przeprowadzane są przez właściwy organ lub właściwe organy zgodnie z ogólnymi zasadami ustanowionymi w rozporządzeniu (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady ([1]).

([1]) Rozporządzenie (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz.U. L 165 z 30.4.2004, s. 1).

▼B

3) Eksperci z Komisji przeprowadzają, w razie konieczności, wspólnie z właściwymi organami, a w stosownych przypadkach – z ekspertami z państw członkowskich, kontrole na miejscu, w celu zapewnienia wdrażania przepisów niniejszego załącznika.

4) Państwo członkowskie, na którego terytorium przeprowadzane są kontrole, zapewnia Komisji wszelką niezbędną pomoc, która może być jej potrzebna do wykonywania jej zadań.

5) W odniesieniu do mięsa przywożonego z państw trzecich właściwy organ wyznaczony przez państwo trzecie lub, w stosownych przypadkach, niezależny organ reprezentujący stronę trzecią, zapewnia, aby spełnione zostały wymogi niniejszej części. Taki niezależny organ zapewnia pełną zgodność z warunkami określonymi w normie europejskiej EN 45011 lub przewodniku ISO/IEC nr 65.

CZĘŚĆ II

Kategorie produktów sektora wina

1) Wino

„Wino” oznacza produkt otrzymywany wyłącznie w drodze całkowitej lub częściowej fermentacji alkoholowej świeżych winogron, rozgniatanych lub nie lub moszczu winogronowego.

Wino:

a) posiada, bez względu na to, czy zastosowano procesy określone w załączniku VIII część I sekcja B, rzeczywistą zawartość alkoholu nie mniejszą niż 8,5 % obj., przy założeniu, że wino to było wyprodukowane wyłącznie z winogron zebranych w strefach uprawy winorośli A i B, o których mowa w dodatku I do niniejszego załącznika, oraz nie mniejszą niż 9 % obj., jeśli było wyprodukowane z winogron zebranych w innych strefach uprawy winorośli;

b) posiada, na zasadzie odstępstwa od stosowanej w innych okolicznościach minimalnej rzeczywistej zawartości alkoholu, w przypadku gdy ma chronioną nazwę pochodzenia lub chronione oznaczenie geograficzne, bez względu na to, czy zastosowano procesy określone w załączniku VIII część I sekcja B, rzeczywistą zawartość alkoholu nie mniejszą niż 4,5 % obj.;

▼C2

c) posiada całkowitą objętościową zawartość alkoholu nie większą niż 15 % obj. Jednak na zasadzie odstępstwa:

▼B

— górny limit całkowitej zawartości alkoholu może osiągnąć do 20 % obj. dla win, które zostały wyprodukowane bez wzbogacenia, z pewnych obszarów uprawy winorośli w Unii, które określi Komisja w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 75 ust. 2,

— górny limit całkowitej zawartości alkoholu może przekroczyć 15 % obj. dla win o chronionej nazwie pochodzenia, które zostały wyprodukowane bez wzbogacania;

d) posiada, z zastrzeżeniem odstępstw, które Komisja może przyjąć w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 75 ust. 2, całkowitą zawartość kwasowości wyrażonej jako kwas winowy nie mniejszą niż 3,5 grama na litr lub 46,6 miliekwiwalenta na litr.

„Retsina” oznacza wino produkowane wyłącznie na obszarze geograficznym Grecji przy użyciu moszczu winogronowego poddanego obróbce przy zastosowaniu żywicy z sosny alepskiej. Stosowanie żywicy sosny alepskiej jest dozwolone wyłącznie do wyrobu wina typu „Retsina” na warunkach określonych w mających zastosowanie przepisach greckich.

▼B

Na zasadzie odstępstwa od akapitu drugiego lit. b) „Tokaji eszencia” i „Tokajská esencia” są uznawane za wino.

Jednak państwa członkowskie mogą zezwolić na używanie terminu „wino”, jeżeli:

a) występuje ono w połączeniu z nazwą owocu w formie nazwy złożonej w odniesieniu do wprowadzanych na rynek produktów otrzymywanych w procesie fermentacji owocu innego niż winogrona; lub

b) jest ono częścią nazwy złożonej.

Unika się jakiejkolwiek pomyłki z produktami odpowiadającymi kategoriom win wymienionym w niniejszym załączniku.

2) Młode wino w trakcie fermentacji

„Młode wino w trakcie fermentacji” oznacza wino, w którym fermentacja alkoholowa nie została jeszcze zakończona i które nie jest jeszcze oddzielone od swojego osadu.

3) Wino likierowe

„Wino likierowe” oznacza produkt:

a) o rzeczywistej zawartości alkoholu nie mniejszej niż 15 % obj. i nie większej niż 22 % obj.;

b) posiadający całkowitą zawartość alkoholu nie mniejszą niż 17,5 % obj., z wyjątkiem niektórych win likierowych objętych nazwą pochodzenia lub oznaczeniem geograficznym umieszczonych w wykazie, który sporządzi Komisja w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 75 ust. 2;

c) otrzymywany z:

— moszczu winogronowego w czasie fermentacji,

— wina,

— połączenia wyżej wymienionych produktów, lub

— moszczu winogronowego lub jego mieszaniny z winem, w przypadku pewnych win likierowych objętych chronioną nazwą pochodzenia lub chronionym oznaczeniem geograficznym, które określi Komisja w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 75 ust. 2;

d) posiadający początkową naturalną zawartość alkoholu nie mniejszą niż 12 % obj., z wyjątkiem pewnych win likierowych objętych chronioną nazwą pochodzenia lub chronionym oznaczeniem geograficznym umieszczonych w wykazie, który sporządzi Komisja w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 75 ust. 2;

e) do którego dodano:

(i) indywidualnie lub w połączeniu:

— alkohol neutralny pochodzenia winnego, w tym alkohol wyprodukowany w drodze destylacji suszonych winogron, mający rzeczywistą zawartość alkoholu nie mniejszą niż 96 % obj.,

▼B

— wino lub destylat suszonych winogron mający rzeczywistą zawartość alkoholu nie mniejszą niż 52 % obj. i nie większą niż 86 % obj.;

(ii) w stosownych przypadkach, w połączeniu z jednym lub kilkoma następującymi produktami:

— zagęszczony moszcz winogronowy,

— połączeniem jednego z produktów, o których mowa w lit. e) ppkt (i), z moszczem winogronowym, o którym mowa w lit. c) tiret pierwsze i czwarte;

f) do którego, na zasadzie odstępstwa od lit. e), dodano, w przypadku pewnych win likierowych objętych chronioną nazwą pochodzenia lub chronionym oznaczeniem geograficznym umieszczonych w wykazie, który sporządzi Komisja w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 75 ust. 2:

(i) albo którykolwiek z produktów wymienionych w lit. e) ppkt (i), indywidualnie lub w połączeniu; albo

(ii) jeden lub kilka spośród następujących produktów:

— alkohol winny lub alkohol z suszonych winogron o rzeczywistej zawartości alkoholu nie mniejszej niż 95 % obj. i nie większej niż 96 % obj.,

— napój spirytusowy destylowany z wina lub z wytłoków z winogron o rzeczywistej zawartości alkoholu nie mniejszej niż 52 % obj. i nie większej niż 86 % obj.,

— napój spirytusowy destylowany z suszonych winogron o rzeczywistej zawartości alkoholu nie mniejszej niż 52 % obj. i mniejszej niż 94,5 % obj.; oraz

(iii) jeden lub kilka spośród następujących produktów, w stosownych przypadkach:

— częściowo sfermentowany moszcz winogronowy otrzymany z suszonych winogron,

— zagęszczony moszcz winogronowy otrzymany przez zastosowanie nagrzania bezpośredniego, zgodny, z wyjątkiem tej operacji, z definicją zagęszczonego moszczu winogronowego,

— zagęszczony moszcz winogronowy,

— połączenie jednego lub kilku produktów wymienionych w lit. f) ppkt (ii) z moszczem winogronowym, o którym mowa w lit. c) tiret pierwsze i czwarte.

4) Wino musujące

„Wino musujące” oznacza produkt:

a) otrzymywany z pierwszej lub drugiej fermentacji alkoholowej:

— ze świeżych winogron,

— z moszczu winogronowego, lub

— z wina;

b) który przy otwarciu zbiornika wydziela ditlenek węgla powstały wyłącznie w wyniku fermentacji;

▼B

c) który charakteryzuje się spowodowanym obecnością ditlenku węgla w roztworze nadciśnieniem, nie mniejszym niż 3 bary, gdy znajduje się w zamkniętych zbiornikach w temperaturze 20 °C; oraz

d) w przypadku którego całkowita zawartość alkoholu cuvées przeznaczonych dla jego przygotowania jest nie mniejsza niż 8,5 % obj.

5) Gatunkowe wino musujące

„Gatunkowe wino musujące” oznacza produkt:

a) otrzymywany z pierwszej lub drugiej fermentacji alkoholowej:

— ze świeżych winogron,

— z moszczu winogronowego, lub

— z wina;

b) który przy otwarciu zbiornika wydziela ditlenek węgla powstały wyłącznie w wyniku fermentacji;

c) który charakteryzuje się spowodowanym obecnością ditlenku węgla w roztworze nadciśnieniem, nie mniejszym niż 3,5 bara, gdy znajduje się w zamkniętych zbiornikach w temperaturze 20 °C; oraz

d) w przypadku którego całkowita zawartość alkoholu cuvées przeznaczonych dla jego przygotowania jest nie mniejsza niż 9 % obj.

6) Gatunkowe aromatyzowane wino musujące

„Gatunkowe aromatyzowane wino musujące” oznacza gatunkowe wino musujące:

a) które jest otrzymywane wyłącznie przy wykorzystaniu – podczas tworzenia cuvée – moszczu winogronowego lub moszczu winogronowego w trakcie fermentacji pochodzącego od szczególnych odmian winorośli umieszczonych w wykazie, który sporządzi Komisja w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 75 ust 2.

Gatunkowe aromatyzowane wina musujące produkowane w tradycyjny sposób przy wykorzystaniu win podczas tworzenia cuvée określa Komisja – w drodze aktów delegowanych – na mocy art. 75 ust. 2;

b) który charakteryzuje się spowodowanym obecnością ditlenku węgla w roztworze nadciśnieniem, nie mniejszym niż 3 bary, gdy znajduje się w zamkniętych zbiornikach w temperaturze 20 °C;

c) którego rzeczywista zawartość alkoholu nie może być mniejsza niż 6 % obj.; oraz

d) którego całkowita zawartość alkoholu nie może być mniejsza niż 10 % obj.

7) Gazowane wino musujące

„Gazowane wino musujące” oznacza produkt, który:

a) jest otrzymywany z wina nieposiadającego chronionej nazwy pochodzenia lub chronionego oznaczenia geograficznego;

b) wydziela przy otwarciu zbiornika ditlenek węgla powstały wyłącznie lub częściowo w wyniku dodania do wina tego gazu; oraz

▼B

c) charakteryzuje się nadciśnieniem spowodowanym obecnością ditlenku węgla w roztworze, nie mniejszym niż 3 bary, gdy znajduje się w zamkniętych zbiornikach w temperaturze 20 °C.

8) Wino półmusujące

„Wino półmusujące” oznacza produkt:

a) otrzymywany z wina, młodego wina jeszcze w trakcie fermentacji, moszczu winogronowego lub moszczu winogronowego w czasie fermentacji, pod warunkiem że produkty te mają całkowitą zawartość alkoholu co najmniej 9 % obj.;

b) o rzeczywistej zawartości alkoholu nie mniejszej niż 7 % obj.;

c) charakteryzujący się nadciśnieniem spowodowanym obecnością ditlenku węgla w roztworze, nie mniejszym niż 1 bar i nie większym niż 2,5 bara, gdy jest przechowywany w temperaturze 20 °C w zamkniętych zbiornikach; oraz

d) umieszczany w zbiornikach sześćdziesięciolitrowych lub mniejszych.

9) Gazowane wino półmusujące

„Gazowane wino półmusujące” oznacza produkt:

a) otrzymywany z wina, młodego wina jeszcze w trakcie fermentacji, moszczu winogronowego lub moszczu winogronowego w czasie fermentacji;

b) o rzeczywistej zawartości alkoholu nie mniejszej niż 7 % obj. i całkowitej zawartości alkoholu nie mniejszej niż 9 % obj.;

c) charakteryzujący się nadciśnieniem nie mniejszym niż 1 bar i nie większym niż 2,5 bara, gdy jest przechowywany w temperaturze 20 °C w zamkniętych zbiornikach; ciśnienie to jest wywołane obecnością w roztworze w całości lub częściowo dodanego ditlenku węgla; oraz

d) umieszczany w zbiornikach sześćdziesięciolitrowych lub mniejszych.

10) Moszcz winogronowy

„Moszcz winogronowy” oznacza produkt w stanie ciekłym, otrzymywany ze świeżych winogron w sposób naturalny lub przy zastosowaniu procesów fizycznych. Dopuszczalna rzeczywista zawartość alkoholu w moszczu winogronowym jest nie większa niż 1 % obj.

11) Częściowo sfermentowany moszcz winogronowy

„Moszcz winogronowy w trakcie fermentacji” oznacza produkt otrzymywany w drodze fermentacji moszczu winogronowego o rzeczywistej zawartości alkoholu większej niż 1 % obj., lecz mniejszej niż trzy piąte jego całkowitej objętościowej zawartości alkoholu.

12) Częściowo sfermentowany moszcz winogronowy uzyskiwany z suszonych winogron

„Moszcz winogronowy w trakcie fermentacji uzyskiwany z winogron suszonych” oznacza produkt otrzymywany w drodze częściowej fermentacji moszczu winogronowego otrzymanego z suszonych winogron, w którym całkowita zawartość cukru przed fermentacją wynosiła co najmniej 272 gramy na litr oraz którego naturalna i rzeczywista zawartość alkoholu jest nie mniejsza niż 8 % obj. Jednakże niektóre wina, które określi Komisja w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 75 ust. 2, spełniające te wymogi, nie są traktowane jako moszcz winogronowy w trakcie fermentacji uzyskiwany z suszonych winogron.

▼B

13) Zagęszczony moszcz winogronowy

„Zagęszczony moszcz winogronowy” oznacza moszcz niekarmelizowany otrzymywany w drodze częściowej dehydratacji moszczu winogronowego przy użyciu którejkolwiek z dozwolonych metod innej niż bezpośrednie nagrzewanie, prowadzonej w taki sposób, że liczba wskazana przez refraktometr użyty zgodnie z metodą, która zostanie określona zgodnie z art. 80 ust. 5 akapit pierwszy i art. 91 akapit pierwszy lit. d), w temperaturze 20 °C nie jest niższa niż 50,9 %.

Dopuszczalna całkowita zawartość alkoholu w zagęszczonym moszczu winogronowym jest nie większa niż 1 % obj.

14) Rektyfikowany zagęszczony moszcz winogronowy

„Rektyfikowany zagęszczony moszcz winogronowy” oznacza produkt:

a) w postaci niekarmelizowanej cieczy, który:

(i) otrzymywany jest w drodze częściowej dehydratacji moszczu winogronowego prowadzonej przy użyciu jednej z dozwolonych metod, innej niż bezpośrednie nagrzewanie, prowadzonej w taki sposób, że liczba wskazana przez refraktometr użyty zgodnie z metodą, która zostanie określona zgodnie z art. 80 ust. 5 akapit pierwszy i art. 91 akapit pierwszy lit. d), w temperaturze 20 °C nie jest niższa niż 61,7 %;

(ii) został poddany dozwolonej obróbce celem odkwaszenia i wyeliminowania składników innych niż cukier;

(iii) posiada następujące właściwości:

— pH nie wyższe niż 5 przy 25° w skali Brixa;

— gęstość optyczna na poziomie 425 nm dla grubości 1 cm nie większa niż 0,100 w moszczu winogronowym stężonym w 25° w skali Brixa;

— zawartość sacharozy – przy użyciu metody analizy, która zostanie określona – niewykrywalna;

— indeks Folin-Ciocalteu nie wyższy niż 6,00 przy 25° w skali Brixa;

— dająca się miareczkować kwasowość nie wyższa niż 15 miliekwiwalentów na kilogram łącznej zawartości cukrów,

— zawartość ditlenku siarki nieprzekraczająca 25 miligramów na kilogram łącznej zawartości cukrów,

— całkowita zawartość kationów nie wyższa niż 8 miliekwiwalentów na kilogram łącznej zawartości cukrów,

— przewodność właściwa w 25° w skali Brixa i 20 °C nieprzekraczająca 120 mikro-Siemens/cm;

— zawartość hydroksymetylofurfuralu nieprzekraczająca 25 miligramów na kilogram łącznej zawartości cukrów,

— obecność mezoinozitolu.

b) w postaci niekarmelizowanego ciała stałego, który:

▼C2

(i) otrzymywany jest w drodze krystalizacji płynnego rektyfikowanego zagęszczonego moszczu winogronowego bez użycia rozpuszczalników;

▼B

(ii) został poddany dozwolonej obróbce celem odkwaszenia i wyeliminowania składników innych niż cukier;

▼B

(iii) po rozcieńczeniu ma następujące cechy przy 25° w skali Brixa:

— pH nie wyższe niż 7,5,

— gęstość optyczna na poziomie 425 nm dla grubości 1 cm nie większa niż 0,100,

— zawartość sacharozy – przy użyciu metody analizy, która zostanie określona – niewykrywalna,

— indeks Folin-Ciocalteu nie wyższy niż 6,00,

— dająca się miareczkować kwasowość nie wyższa niż 15 miliekwiwalentów na kilogram łącznej zawartości cukrów,

— zawartość ditlenku siarki nieprzekraczająca 10 miligramów na kilogram łącznej zawartości cukrów,

— całkowita zawartość kationów nie wyższa niż 8 miliekwiwalentów na kilogram łącznej zawartości cukrów,

— przewodność właściwa w 20 °C nieprzekraczająca 120 mikro-Siemens/cm;

— zawartość hydroksymetylofurfuralu nieprzekraczająca 25 miligramów na kilogram łącznej zawartości cukrów,

— obecność mezoinozitolu.

Dopuszczalna rzeczywista zawartość alkoholu w rektyfikowanym zagęszczonym moszczu winogronowym jest nie większa niż 1 % obj.

15) Wino z suszonych winogron

„Wino z suszonych winogron” oznacza produkt:

a) produkowany bez wzbogacania z winogron pozostawionych na słońcu lub w cieniu w celu częściowej dehydratacji;

b) o całkowitej zawartości alkoholu wynoszącej co najmniej 16 % obj., a rzeczywistej zawartości alkoholu co najmniej 9 % obj.; oraz

c) o naturalnej zawartości alkoholu wynoszącej co najmniej 16 % obj. (lub 272 gramów cukru na litr).

16) Wino z przejrzałych winogron

„Wino z przejrzałych winogron” oznacza produkt:

a) produkowany bez wzbogacania;

b) o naturalnej objętościowej zawartości alkoholu większej niż 15 % obj.; oraz

c) o całkowitej zawartości alkoholu nie mniejszej niż 15 % obj. i rzeczywistej zawartości alkoholu nie mniejszej niż 12 % obj.

Państwa członkowskie mogą ustalić okres dojrzewania dla tego produktu.

17) Ocet winny

„Ocet winny” oznacza ocet:

a) otrzymywany wyłącznie w drodze kwaśnej fermentacji wina; oraz

b) o całkowitej kwaśności, wyrażonej jako kwas octowy, nie mniejszej niż 60 gramów na litr.

▼B

CZĘŚĆ III

Mleko i przetwory mleczne

1) „Mleko” oznacza wyłącznie zwykłą wydzielinę z wymion – bez żadnych dodatków ani niepoddaną ekstrakcji – otrzymywaną z co najmniej jednego doju.

   Pojęcie „mleko” może jednak być stosowane:

   a) do mleka przetworzonego bez zmiany składu lub do mleka, którego zawartość tłuszczu została znormalizowana na mocy części IV;

   b) w połączeniu z wyrazem lub wyrazami oznaczającymi typ, klasę jakości, pochodzenie lub przeznaczenie takiego mleka lub opisującymi technologiczny proces jego przetworzenia lub zmianę składu, której zostało ono poddane, pod warunkiem że zmiana ta jest ograniczona do dodania lub usunięcia naturalnych składników mleka.

2) Do celów niniejszej części pojęcie „przetwory mleczne” oznacza produkty uzyskiwane wyłącznie z mleka, przy założeniu że można dodać substancje konieczne do ich wytworzenia, o ile nie stosuje się ich do zastąpienia – w całości lub w części – jakichkolwiek naturalnych składników mleka.

   Wyłącznie dla przetworów mlecznych zarezerwowane są:

   a) następujące nazwy stosowane na wszystkich etapach wprowadzania do obrotu:

      (i) serwatka;

      (ii) śmietanka;

      (iii) masło;

      (iv) maślanka;

      (v) olej maślany;

      (vi) kazeina;

      (vii) bezwodny tłuszcz mleczny;

      (viii) ser;

      (ix) jogurt;

      (x) kefir;

      (xi) kumys;

      (xii) viili/fil;

      (xiii) smetana;

      (xiv) fil;

      (xv) rjaženka;

      (xvi) rūgušpiens;

   b) nazwy w rozumieniu art. 5 dyrektywy 2000/13/WE lub art. 17 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011 faktycznie stosowane do przetworów mlecznych.

3) Pojęcie „mleko” oraz nazwy stosowane do przetworów mlecznych mogą być stosowane również w połączeniu ze słowem lub słowami oznaczającymi przetwory złożone, których żadna część nie zastępuje ani nie ma w zamierzeniu zastępować żadnego składnika mleka i w których mleko lub produkt mleczny są częścią zasadniczą – zarówno w kategoriach ilości, jak i charakterystyki produktu.

▼B

4) W odniesieniu do mleka podaje się gatunek zwierzęcia, od którego dane mleko pochodzi, jeżeli nie jest to mleko krowie.

5) Nazwy, o których mowa w pkt 1, 2 i 3, nie mogą być stosowane do produktów innych niż te, o których mowa w tych punktach.

Przepis ten nie ma jednak zastosowania do nazw produktów, których dokładny charakter jest oczywisty ze względu na tradycyjne stosowanie, lub kiedy nazwy te są wyraźnie stosowane w celu opisania charakterystycznej cechy produktu.

6) W odniesieniu do produktów innych niż opisane w pkt 1, 2 i 3 niniejszej części nie wolno używać żadnej etykiety, dokumentu handlowego, materiału reklamowego ani żadnej formy reklamy, określonej w art. 2 dyrektywy Rady 2006/114/WE ([1]), ani żadnej formy prezentacji, które wskazywałyby, implikowałyby lub sugerowałyby, że produkt ten jest produktem mleczarskim.

Jednak w odniesieniu do produktu, który zawiera mleko lub przetwory mleczne, nazwa „mleko" lub nazwy, o których mowa w pkt 2 akapit drugi niniejszej części, mogą być stosowane tylko do opisania jego podstawowych surowców i wymienienia jego składników, zgodnie z dyrektywą 2000/13/WE lub rozporządzeniem (UE) nr 1169/2011.

CZĘŚĆ IV

Mleko przeznaczone do spożycia przez ludzi, objęte kodem CN 0401

I. Definicje

Do celów niniejszej części:

a) „mleko" oznacza produkt pochodzący z doju co najmniej jednej krowy;

b) „mleko spożywcze" oznacza produkty, o których mowa w pkt III niniejszej części, przeznaczone do dostarczenia konsumentowi bez dalszego przetwarzania;

c) „zawartość tłuszczu" oznacza stosunek masy cząstek tłuszczu mleka do masy stu cząstek mleka w danym mleku;

d) „zawartość białka" oznacza stosunek masy cząstek białka do masy stu cząstek mleka w danym mleku (uzyskany na skutek pomnożenia przez 6,38 całkowitej zawartości azotu w mleku wyrażonej jako odsetek masy).

▼C2

II. Dostawa do konsumenta finalnego lub sprzedaż temu konsumentowi

▼B

►C2 1) Jedynie mleko spełniające wymogi określone dla mleka spożywczego może być dostarczane lub sprzedawane bez przetwarzania konsumentowi finalnemu, ◄ zarówno bezpośrednio, jak i przez pośredników, takich jak restauracje, szpitale, stołówki lub inne podobne placówki zbiorowego żywienia.

2) Opisy handlowe, stosowane dla tych produktów, muszą być zgodne z opisami podanymi w pkt III. Opisy te stosuje się jedynie do produktów, o których mowa w tym punkcie, bez uszczerbku dla ich stosowania w opisach dotyczących składu.

3) Państwa członkowskie przyjmują środki mające na celu informowanie konsumentów o charakterze i składzie odnośnych produktów, w przypadku gdy brak takich informacji może powodować dezorientację.

([1]) Dyrektywa 2006/114/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca reklamy wprowadzającej w błąd i reklamy porównawczej (Dz.U. L 376 z 27.12.2006, s. 21).

▼B

III. Mleko spożywcze

1) Następujące produkty są uznawane za mleko spożywcze:

a) surowe mleko: mleko, które nie zostało podgrzane do temperatury powyżej 40 °C lub poddane obróbce mającej równoważny efekt;

b) mleko pełne: mleko poddane obróbce termicznej, które jeśli chodzi o zawartość tłuszczu, spełnia jeden z następujących wymogów:

(i) znormalizowane mleko pełne: mleko o zawartości tłuszczu co najmniej 3,50 % (m/m). Państwa członkowskie mogą jednak przewidzieć dodatkową kategorię mleka pełnego – o zawartości tłuszczu 4,00 % (m/m) lub wyższej;

(ii) nieznormalizowane mleko pełne: mleko o zawartości tłuszczu niezmienionej od etapu doju ani przez dodanie lub usunięcie tłuszczu mlecznego, ani przez zmieszanie z mlekiem, którego naturalna zawartość tłuszczu została zmieniona. Zawartość tłuszczu nie może być jednak niższa niż 3,50 % (m/m);

c) mleko częściowo odtłuszczone: mleko poddane obróbce termicznej, którego zawartość tłuszczu została obniżona do nie mniej niż 1,50 % (m/m) i nie więcej niż 1,80 % (m/m);

d) mleko odtłuszczone: mleko poddane obróbce termicznej, którego zawartość tłuszczu została obniżona do nie więcej niż 0,50 % (m/m).

Mleko poddane obróbce termicznej niespełniające wymogów dotyczących zawartości tłuszczu określonych w akapicie pierwszym lit. b), c) i d) jest uznawane za mleko spożywcze, pod warunkiem że zawartość tłuszczu jest podana na opakowaniu w wyraźny i czytelny sposób za pomocą zwrotu „zawartość tłuszczu … %”, z dokładnością do jednego miejsca po przecinku. Mleko to nie jest określane jako mleko pełne, częściowo odtłuszczone lub odtłuszczone.

2) Bez uszczerbku dla pkt 1 lit. b) ppkt (ii), dozwolone są jedynie następujące zmiany:

a) modyfikacja naturalnej zawartości tłuszczu przez usunięcie lub dodanie śmietanki lub dodanie mleka pełnego, mleka częściowo odtłuszczonego lub mleka odtłuszczonego – po to aby spełnione zostały wymogi dotyczące zawartości tłuszczu określone dla mleka spożywczego;

b) wzbogacenie mleka białkami mleka, solami mineralnymi lub witaminami, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1925/2006 ([1]);

c) obniżenie zawartości laktozy przez konwersję na glukozę i galaktozę.

Modyfikacje składu mleka, o których mowa w lit. b) i c), są dopuszczalne tylko wtedy, gdy wzmianka o nich znajduje się na opakowaniu produktu, jest nieusuwalna, łatwa do zauważenia i czytelna. Niemniej jednak takie znakowanie nie zwalnia z obowiązku oznaczania wartości odżywczej, który to obowiązek został określony w rozporządzeniu (UE) nr 1169/2011. W przypadku gdy dodawane jest białko, zawartość białka we wzbogaconym mleku musi wynosić co najmniej 3,8 % (m/m).

([1]) Rozporządzenie (WE) nr 1925/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie dodawania do żywności witamin i składników mineralnych oraz niektórych innych substancji (Dz.U. L 404 z 30.12.2006, s. 26).

▼B

Państwa członkowskie mogą jednak wprowadzić ograniczenia lub zakazać modyfikacji składu mleka, o których mowa w lit. b) i c).

3) Mleko spożywcze

a) ma temperaturę zamarzania bliską średniej temperaturze zamarzania mleka surowego odnotowanej na obszarze pochodzenia odbieranego mleka;

b) ma masę nie mniejszą niż 1 028 g/l w przypadku mleka zawierającego 3,5 % tłuszczu (m/m) w temperaturze 20 °C lub równoważną wagę na litr w przypadku mleka mającego inną zawartość tłuszczu;

c) zawiera co najmniej 2,9 % (m/m) białka w przypadku mleka zawierającego 3,5 % (m/m) tłuszczu lub równoważną zawartość w przypadku mleka o innej zawartości tłuszczu.

CZĘŚĆ V

Produkty sektora mięsa drobiowego

I. Niniejszą część stosuje się w przypadku wprowadzania do obrotu w Unii, w ramach działalności gospodarczej lub handlowej, niektórych rodzajów i prezentacji mięsa drobiowego, a także wyrobów i produktów z mięsa drobiowego lub podrobów drobiu następujących gatunków:

— *Gallus domesticus*,

— kaczek,

— gęsi,

— indyków,

— perliczek.

Niniejsze przepisy stosuje się również do mięsa drobiowego w solance, objętego kodem CN 0210 99 39.

II. Definicje

1) „mięso drobiowe” oznacza mięso drobiowe nadające się do spożycia przez ludzi, które nie zostało poddane żadnej obróbce, z wyjątkiem schłodzenia;

2) „świeże mięso drobiowe” oznacza mięso drobiowe nieusztywnione wskutek procesu wychładzania, które ma być utrzymywane przez cały czas w temperaturze nie niższej niż – 2 °C i nie wyższej niż 4 °C. Państwa członkowskie mogą jednak ustalić inne wymogi w odniesieniu do temperatury rozbioru i przechowywania świeżego mięsa drobiowego w sklepach sprzedaży detalicznej lub na terenie przyległym do punktów sprzedaży, o ile rozbiór i przechowywanie służą wyłącznie bezpośredniej obsłudze konsumenta na miejscu;

3) „mięso drobiowe mrożone” oznacza mięso drobiowe, które musi być zamrożone możliwie jak najszybciej w związku z wymogami normalnych procedur ubojowych i które ma być przechowywane przez cały czas w temperaturze nie wyższej niż – 12 °C;

4) „głęboko mrożone mięso drobiowe” oznacza mięso drobiowe, które ma być utrzymywane przez cały czas w temperaturze nie wyższej niż – 18 °C, z zachowaniem tolerancji przewidzianej w dyrektywie Rady 89/108/EWG ([1]);

([1]) Dyrektywa Rady 89/108/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do głęboko mrożonych środków spożywczych przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 40 z 11.2.1999, s. 34).

▼B

5) „wyroby z mięsa drobiowego” oznaczają mięso drobiowe, w tym rozdrobnione mięso drobiowe, do którego dodano środki spożywcze, środki smakowe lub dodatki lub które zostało poddane procesom, które nie wystarczają, aby zmienić wewnętrzną strukturę włókien mięśniowych mięsa;

6) „wyroby ze świeżego mięsa drobiowego” oznaczają wyroby z mięsa drobiowego, do których produkcji wykorzystano świeże mięso drobiowe.

Państwa członkowskie mogą jednak ustanawiać nieco inne wymogi w odniesieniu do temperatury, stosowane przez jak najkrótszy niezbędny okres i tylko w zakresie niezbędnym do ułatwienia obróbki i rozbioru w fabryce podczas wytwarzania wyrobów ze świeżego mięsa drobiowego;

7) „produkt z mięsa drobiowego” oznacza produkt mięsny określony w pkt 7.1 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 853/2004, do którego produkcji wykorzystano mięso drobiowe.

III. Mięso drobiowe i wyroby z mięsa drobiowego są wprowadzane do obrotu w jednej z następujących postaci:

— świeże;

— mrożone,

— głęboko mrożone.

CZĘŚĆ VI

Jaja kurze gatunku *Gallus gallus*

I. Zakres stosowania

1) Bez uszczerbku dla art. 75 dotyczącego norm handlowych odnoszących się do jaj wylęgowych i piskląt drobiu hodowlanego, niniejsza część ma zastosowanie do wprowadzania do obrotu w Unii jaj wyprodukowanych w Unii, importowanych z państw trzecich lub przeznaczonych na eksport poza Unię.

▼C2

2) Państwa członkowskie mogą zwalniać ze spełnienia wymogów przewidzianych w niniejszej części, z wyjątkiem pkt III pkt 3, w przypadku jaj sprzedawanych bezpośrednio konsumentowi finalnemu przez producenta:

▼B

a) w miejscu produkcji; lub

b) na lokalnym rynku publicznym lub w handlu obwoźnym w regionie produkcji danego państwa członkowskiego.

W przypadku przyznania takiego zwolnienia każdy producent ma możliwość zadecydowania o stosowaniu lub niestosowaniu takiego zwolnienia. W przypadku stosowania takiego zwolnienia nie można dokonywać żadnej klasyfikacji jakościowej ani wagowej.

Państwa członkowskie mogą określić, zgodnie z prawem krajowym, definicje terminów: „lokalny rynek publiczny”, „handel obwoźny” oraz „region produkcji”.

II. Klasyfikacja według jakości i wagi

1) Jaja klasyfikuje się według jakości następująco:

a) klasa A lub „świeże”,

b) klasa B.

▼B

2) Jaja klasy A klasyfikuje się według wagi. Klasyfikacja według wagi nie jest jednak wymagana w przypadku jaj dostarczanych przemysłowi spożywczemu i niespożywczemu.

3) Jaja klasy B są dostarczane wyłącznie do celów przemysłu spożywczego i niespożywczego.

III. Znakowanie jaj

1) Jaja klasy A są znakowane kodem producenta.

Jaja klasy B są znakowane kodem producenta lub innym oznaczeniem.

Państwa członkowskie mogą jednak zwolnić z tego wymogu jaja klasy B, w przypadku gdy są one wprowadzane do obrotu wyłącznie na ich terytorium.

2) Znakowanie jaj zgodnie z pkt 1 odbywa się w miejscu produkcji lub w pierwszym zakładzie pakowania, do którego dostarcza się jaja.

▼C2

3) Jaja sprzedawane przez producenta konsumentowi finalnemu na lokalnym rynku publicznym w regionie produkcji danego państwa członkowskiego są znakowane zgodnie z pkt 1.

▼B

Państwo członkowskie może jednak zwolnić z tego wymogu producentów posiadających nie więcej niż 50 kur nieśnych, pod warunkiem że nazwa i adres producenta są podane w punkcie sprzedaży.

CZĘŚĆ VII

Tłuszcze do smarowania

I. Opisy handlowe

Produkty, o których mowa w art. 78 ust. 1 lit. f), nie mogą być dostarczane ani przekazywane bez przetworzenia ostatecznemu konsumentowi ani bezpośrednio, ani przez restauracje, szpitale, stołówki lub podobne zakłady, jeżeli nie spełniają wymogów określonych w dodatku II.

Opisy handlowe tych produktów to opisy umieszczone w dodatku II, bez uszczerbku dla sekcji II pkt 2, 3 i 4.

Opisy handlowe w dodatku II zastrzeżone są dla produktów określonych w ramach następujących kodów CN oraz o zawartości tłuszczu wynoszącej co najmniej 10 %, ale mniejszej niż 90 % według masy, a więc dla:

a) tłuszczów mlecznych objętych kodami CN 0405 i ex 2106;

b) tłuszczów objętych kodem CN ex 1517;

c) tłuszczów złożonych z produktów roślinnych lub zwierzęcych objętych kodami CN ex 1517 i ex 2106.

Zawartość tłuszczu po wyłączeniu soli wynosi przynajmniej dwie trzecie suchej masy.

Jednakże te opisy handlowe mają zastosowanie wyłącznie do produktów, które pozostają w stanie stałym w temperaturze 20 °C i które nadają się do smarowania.

▼B

Definicji tych nie stosuje się do:

a) nazw produktów, których dokładny charakter jest oczywisty ze względu na tradycyjne stosowanie, lub kiedy nazwy są używane w sposób oczywisty w celu opisania charakterystycznej jakości produktu;

b) produktów skoncentrowanych (masło, margaryna, miksy) o zawartości co najmniej 90 % tłuszczu.

II. Terminologia

▼C2

1) Określenie „tradycyjny” może być używane wraz z nazwą „masło”, o której mowa w dodatku II część A pkt 1, w przypadku gdy produkt otrzymywany jest bezpośrednio z mleka lub śmietanki.

Do celów niniejszego punktu „śmietanka” oznacza produkt otrzymany z mleka w formie emulsji typu olej w wodzie z zawartością tłuszczu mlecznego wynoszącą co najmniej 10 %.

▼B

2) Zabrania się określeń produktów, o których mowa w dodatku II, które stwierdzają, implikują lub sugerują zawartość tłuszczu, innych niż te, o których mowa w tym dodatku.

3) Na zasadzie odstępstwa od pkt 2 i dodatkowo, określenie „o zmniejszonej zawartości tłuszczu” lub „lekki” może być stosowane w przypadku produktów, o których mowa w dodatku II, zawierających nie więcej niż 62 % tłuszczu.

Określeniem „o zmniejszonej zawartości tłuszczu” oraz określeniem „lekki” można jednak zastąpić określenia „o zawartości trzech czwartych tłuszczu” lub „półtłuste” używane w dodatku II.

4) Opisy handlowe „minarine” lub „halvarine” mogą być stosowane do produktów, o których mowa w części B pkt 3 dodatku II.

5) Określenie „roślinny” może być używane wraz z opisami handlowymi zawartymi w części B dodatku II, pod warunkiem że produkt zawiera jedynie tłuszcz pochodzenia roślinnego, z tolerancją 2 % zawartości tłuszczów zwierzęcych. Tolerancja ta ma również zastosowanie w przypadku odniesienia do gatunków roślinnych.

CZĘŚĆ VIII

Opisy i definicje oliwy z oliwek oraz oliwy z wytłoczyn z oliwek

Stosowanie opisów i definicji oliwy z oliwek oraz oliwy z wytłoczyn z oliwek określonych w niniejszej części jest obowiązkowe w odniesieniu do wprowadzenia do obrotu danych produktów w Unii oraz, o ile to zgodne z obowiązkowymi międzynarodowymi przepisami, handlu z państwami trzecimi.

Wyłącznie oliwy, o których mowa w pkt 1 lit. a) i b), pkt 3 i pkt 6 mogą być wprowadzone do obrotu w sprzedaży detalicznej.

1) OLIWY Z OLIWEK Z PIERWSZEGO TŁOCZENIA

„Oliwy z oliwek z pierwszego tłoczenia” oznaczają oliwy uzyskane z owoców drzewa oliwnego wyłącznie przy pomocy mechanicznych lub innych fizycznych środków, w warunkach nieprowadzących do zmian w oliwie, które nie zostały poddane innej obróbce niż płukanie, dekantacja, odwirowanie lub filtrowanie, z wyłączeniem oliw uzyskanych przy użyciu rozpuszczalników lub środków wspomagających o działaniu chemicznym lub biochemicznym, lub w drodze procesu ponownej estryfikacji oraz jakichkolwiek mieszanek z oliwami innego rodzaju.

▼B

Oliwa z oliwek z pierwszego tłoczenia jest klasyfikowana i opisywana wyłącznie w następujący sposób:

a) Oliwa z oliwek najwyższej jakości z pierwszego tłoczenia

„Oliwa z oliwek najwyższej jakości z pierwszego tłoczenia" oznacza oliwę z oliwek z pierwszego tłoczenia o maksymalnej kwasowości odnoszącej się do zawartości kwasu oleinowego, nie większej niż 0,8 g na 100 g, o innych cechach charakterystycznych zgodnych z cechami ustalonymi dla tej kategorii przez Komisję zgodnie z art. 75 ust. 2.

b) Oliwa z oliwek z pierwszego tłoczenia

„Oliwa z oliwek z pierwszego tłoczenia" oznacza oliwę z oliwek z pierwszego tłoczenia o maksymalnej kwasowości odnoszącej się do zawartości kwasu oleinowego, nie większej niż 2 g na 100 g, o innych cechach charakterystycznych zgodnych z cechami ustalonymi dla tej kategorii przez Komisję zgodnie z art. 75 ust. 2.

c) Oliwa lampante

„Oliwa lampante" oznacza oliwę z oliwek z pierwszego tłoczenia, o maksymalnej kwasowości odnoszącej się do zawartości kwasu oleinowego, większej niż 2 g na 100 g, lub o innych cechach charakterystycznych zgodnych z cechami ustalonymi dla tej kategorii przez Komisję zgodnie z art. 75 ust. 2.

2) RAFINOWANA OLIWA Z OLIWEK

„Rafinowana oliwa z oliwek" oznacza oliwę z oliwek uzyskaną w drodze rafinacji oliwy z oliwek z pierwszego tłoczenia, o kwasowości odnoszącej się do zawartości kwasu oleinowego, nie większej niż 0,3 g na 100 g, oraz o innych cechach charakterystycznych zgodnych z cechami ustalonymi dla tej kategorii przez Komisję zgodnie z art. 75 ust. 2.

3) OLIWA Z OLIWEK – SKŁADAJĄCA SIĘ Z RAFINOWANEJ OLIWY Z OLIWEK ORAZ OLIWY Z OLIWEK Z PIERWSZEGO TŁOCZENIA

„Oliwa w oliwek składająca się z rafinowanej oliwy z oliwek oraz oliwy z oliwek z pierwszego tłoczenia" oznacza oliwę z oliwek uzyskaną w drodze mieszania rafinowanej oliwy z oliwek oraz oliwy z oliwek z pierwszego tłoczenia innej niż oliwa z oliwek typu lampante, o kwasowości odnoszącej się do zawartości kwasu oleinowego, nie większej niż 1 g na 100 g, oraz o innych cechach charakterystycznych zgodnych z cechami ustalonymi dla tej kategorii przez Komisję zgodnie z art. 75 ust. 2.

4) SUROWA OLIWA Z WYTŁOCZYN Z OLIWEK

„Surowa oliwa z wytłoczyn z oliwek" oznacza oliwę uzyskaną z wytłoczyn z oliwek w drodze obróbki przy pomocy rozpuszczalników lub środków fizycznych lub oliwa odpowiadająca oliwie z oliwek typu lampante, z wyjątkiem pewnych szczególnych cech, z wyłączeniem oliwy uzyskanej w drodze ponownej estryfikacji oraz mieszanek z oliwami innego rodzaju, oraz o innych cechach charakterystycznych zgodnych z cechami ustalonymi dla tej kategorii przez Komisję zgodnie z art. 75 ust. 2.

5) RAFINOWANA OLIWA Z WYTŁOCZYN Z OLIWEK

„Rafinowana oliwa z wytłoczyn z oliwek" oznacza oliwę uzyskaną w drodze rafinacji surowej oliwy z wytłoczyn z oliwek o kwasowości odnoszącej się do zawartości kwasu oleinowego, nie większej niż 0,3 g na 100 g, oraz o innych cechach charakterystycznych zgodnych z cechami ustalonymi dla tej kategorii przez Komisję zgodnie z art. 75 ust. 2.

6) OLIWA Z WYTŁOCZYN Z OLIWEK

„Oliwa z wytłoczyn z oliwek" oznacza oliwę uzyskaną w drodze mieszania rafinowanej oliwy z oliwek oraz oliwy z oliwek z pierwszego tłoczenia innej niż oliwa z oliwek typu lampante, o kwasowości odnoszącej się do zawartości kwasu oleinowego, nie większej niż 1 g na 100 g, oraz o innych cechach charakterystycznych zgodnych z cechami ustalonymi dla tej kategorii przez Komisję zgodnie z art. 75 ust. 2.

▼B

Dodatek I

Strefy uprawy winorośli

Strefy uprawy winorośli są następujące:

1) strefa uprawy winorośli A obejmuje:

a) w Niemczech: obszary uprawy winorośli inne niż obszary uprawy winorośli wymienione w pkt 2 lit. a);

b) w Luksemburgu: luksemburski region uprawy winorośli;

c) w Belgii, Danii, Irlandii, Niderlandach, Polsce, Szwecji i Zjednoczonym Królestwie: obszary uprawy winorośli w tych państwach członkowskich;

d) w Republice Czeskiej: region uprawy winorośli Čechy;

2) strefa uprawy winorośli B obejmuje:

a) w Niemczech: obszary położone w regionie Baden, na których znajdują się uprawy winorośli;

b) we Francji: obszary, na których znajdują się uprawy winorośli, które nie zostały wymienione w niniejszym załączniku, oraz te znajdujące się na terytoriach następujących departamentów:

— w Alzacji: Bas-Rhin, Haut-Rhin,

— w Lotaryngii: Meurthe-et-Moselle, Meuse, Moselle, Vosges,

— w Szampanii: Aisne, Aube, Marne, Haute-Marne, Seine-et-Marne,

— w Jurze: Ain, Doubs, Jura, Haute-Saône,

— w Sabaudii: Savoie, Haute-Savoie, Isère (gmina Chapareillan),

— w Dolinie Loary: Cher, Deux-Sèvres, Indre, Indre-et-Loire, Loir-et-Cher, Loire-Atlantique, Loiret, Maine-et-Loire, Sarthe, Vendée, Vienne i obszary uprawy winorośli w okręgu Cosne-sur-Loire w departamencie Nièvre;

c) w Austrii: austriacki obszar uprawy winorośli;

d) w Republice Czeskiej: region uprawy winorośli Morava oraz obszary uprawy winorośli niewymienione w pkt 1 lit. d);

e) na Słowacji: obszary uprawy winorośli położone w następujących regionach: Malokarpatská vinohradnícka oblasť, Južnoslovenská vinohradnícka oblasť, Nitrianska vinohradnícka oblasť, Stredoslovenská vinohradnícka oblasť, Východoslovenská vinohradnícka oblasť oraz obszary uprawy winorośli niewymienione w pkt 3 lit. f);

f) w Słowenii: obszary uprawy winorośli położone w następujących regionach:

— w regionie Podravje: Štajerska Slovenija, Prekmurje,

— w regionie Posavje: Bizeljsko Sremič, Dolenjska i Bela krajina oraz obszary uprawy winorośli niewymienione w pkt 4 lit. d);

▼B

g) w Rumunii: obszar Podişul Transilvaniei;

h) w Chorwacji: obszary uprawy winorośli położone w następujących podregionach: Moslavina, Prigorje-Bilogora, Plešivica, Pokuplje oraz Zagorje-Međimurje.

3) strefa uprawy winorośli C I obejmuje:

a) we Francji: obszary uprawy winorośli:

— w następujących departamentach: Allier, Alpes-de-Haute-Provence, Hautes-Alpes, Alpes-Maritimes, Ariège, Aveyron, Cantal, Charente, Charente-Maritime, Corrèze, Côte-d'Or, Dordogne, Haute-Garonne, Gers, Gironde, Isère (z wyjątkiem gminy Chapareillan), Landes, Loire, Haute-Loire, Lot, Lot-et-Garonne, Lozère, Nièvre (z wyjątkiem okręgu Cosne-sur-Loire), Puy-de-Dôme, Pyrénées-Atlantiques, Hautes-Pyrénées, Rhône, Saône-et-Loire, Tarn, Tarn-et-Garonne, Haute-Vienne, Yonne;

— w okręgach Valence i Die w departamencie Drôme (z wyjątkiem kantonów Dieulefit, Loriol, Marsanne i Montélimar);

— w okręgu Tournon, w kantonach Antraigues, Burzet, Coucouron, Montpezat-sous-Bauzon, Privas, Saint-Etienne de Lugdarès, Saint-Pierreville, Valgorge i la Voulte-sur-Rhône w departamencie Ardèche;

b) we Włoszech: obszary uprawy winorośli w regionie Valle d'Aosta i prowincjach Sondrio, Bolzano, Trento i Belluno.

c) w Hiszpanii: obszary uprawy winorośli w prowincjach A Coruña, Asturias, Cantabria, Guipúzcoa i Vizcaya;

d) w Portugalii obszary uprawy winorośli w części regionu Norte, który odpowiada określonemu obszarowi wina „Vinho Verde” oraz „Concelhos de Bombarral, Lourinhã, Mafra e Torres Vedras” (za wyjątkiem „Freguesias da Carvoeira e Dois Portos”) należącemu do „Região viticola da Extremadura”;

e) na Węgrzech: wszystkie obszary uprawy winorośli;

f) na Słowacji: obszary uprawy winorośli w Tokajská Vinohradnícka oblasť;

g) w Rumunii: obszary uprawy winorośli niewymienione w pkt 2 lit. g) lub pkt 4 lit. f);

h) w Chorwacji: obszary uprawy winorośli położone w następujących podregionach: Hrvatsko Podunavlje oraz Slavonija.

4) strefa uprawy winorośli C II obejmuje:

a) we Francji: obszary uprawy winorośli:

— w następujących departamentach: Aude, Bouches-du-Rhône, Gard, Hérault, Pyrénées-Orientales (z wyjątkiem kantonów Olette i Arles-sur-Tech), Vaucluse;

— w części departamentu Var graniczącego na południu z północną granicą gmin Evenos, Le Beausset, Sollies-Toucas, Cuers, Puget-Ville, Collobrières, La Garde-Freinet, Pland-de-la-Tour i Sainte-Maxime;

— w okręgu Nyons i kantonie Loriol-sur-Drôme w departamencie Drôme;

— w częściach departamentu Ardèche niewymienionych w pkt 3 lit. a);

▼B

b) we Włoszech: obszary uprawy winorośli położone w następujących regionach: Abruzzo, Campania, Emilia-Romagna, Friuli-Venezia, Giulia, Lazio, Liguria, Lombardia (z wyłączeniem prowincji Sondrio), Marche, Molise, Piemonte, Toscana, Umbria, Veneto (z wyłączeniem prowincji Belluno), włączywszy wyspy należące do tych regionów, takie jak Elba, oraz inne wyspy archipelagu należące do Toskanii, wyspy Ponziane, Capri i Ischia;

c) w Hiszpanii: obszary uprawy winorośli położone w następujących prowincjach:

— Lugo, Orense, Pontevedra;

— Ávila (z wyłączeniem okręgów administracyjnych, które pokrywają się z okręgiem administracyjnym (comarca) Cebreros, będącym okręgiem winiarskim), Burgos, León, Palencia, Salamanca, Segovia, Soria, Valladolid, Zamora;

— La Rioja;

— Álava;

— Navarra;

— Huesca;

— Barcelona, Girona, Lleida;

— w tej części prowincji Zaragoza, która znajduje się na północ od rzeki Ebro;

— w okręgach administracyjnych prowincji Tarragona objętych nazwą pochodzenia Penedés;

— w tej części prowincji Tarragona, która pokrywa się z okręgiem administracyjnym (comarca) Conca de Barberá, będącym okręgiem winiarskim;

d) w Słowenii: obszary uprawy winorośli położone w następujących regionach: Brda lub Goriška Brda, Vipavska dolina lub Vipava, Kras i Slovenska Istra;

e) w Bułgarii: obszary uprawy winorośli położone w następujących regionach: Dunavska Ravnina (Дунавска равнина), Czernomorski Rajon (Черноморски район), Rozova Dolina (Розова долина);

f) w Rumunii: obszary uprawy winorośli położone w następujących regionach:

Dealurile Buzăului, Dealu Mare, Severinului oraz Plaiurile Drâncei, Colinele Dobrogei, Terasele Dunării, region południowy, w tym regiony piaszczyste i inne sprzyjające regiony;

g) w Chorwacji: obszary uprawy winorośli położone w następujących podregionach: Hrvatska Istra, Hrvatsko primorje, Dalmatinska zagora, Sjeverna Dalmacija oraz Srednja i Južna Dalmacija.

5) strefa uprawy winorośli C III a obejmuje:

a) w Grecji: obszary uprawy winorośli położone w następujących nomoi: Florina, Imathia, Kilkis, Grevena, Larisa, Ioannina, Levkas, Akhaia, Messinia, Arkadia, Korinthia, Iraklio, Khania, Rethimni, Samos, Lasithi i wyspa Thira (Santorini);

b) na Cyprze: obszary uprawy winorośli położone na wysokości powyżej 600 m;

c) w Bułgarii: obszary uprawy winorośli niewymienione w pkt 4 lit. e);

▼B

6) strefa uprawy winorośli C III b obejmuje:

a) we Francji: obszary uprawy winorośli:

— w departamentach Korsyki;

— w części departamentu Var położonej pomiędzy morzem a granicą gmin (które są także włączone) Evenos, Le Beausset, Solliès-Toucas, Cuers, Puget-Ville, Collobrières, La Garde-Freinet, Plan-de-la-Tour i Sainte Maxime;

— w kantonach Olette i Arles-sur-Tech w departamencie Pyrénées-Orientales;

b) we Włoszech: obszary uprawy winorośli położone w następujących regionach: Calabria, Basilicata, Puglia, Sardegna i Sicilia, włączywszy wyspy należące do tych regionów, takie jak Pantelleria i Lipari, Egadi oraz Wyspy Pelagijskie;

c) w Grecji: obszary uprawy winorośli niewymienione w pkt 5 lit. a);

d) w Hiszpanii: obszary uprawy winorośli niewymienione w pkt 3 lit. c) lub pkt 4 lit. c);

e) w Portugalii: obszary uprawy winorośli położone w regionach niewymienionych w pkt 3 lit. d);

f) na Cyprze: obszary uprawy winorośli położone na wysokości nieprzekraczającej 600 m;

g) na Malcie: obszary uprawy winorośli.

7) Wytyczenie granic terytoriów podlegających jednostkom administracyjnym, o których mowa w niniejszym załączniku, wynika z krajowych przepisów obowiązujących w dniu 15 grudnia 1981 r., natomiast dla Hiszpanii – z krajowych przepisów obowiązujących w dniu 1 marca 1986 r., a dla Portugalii – z krajowych przepisów obowiązujących w dniu 1 marca 1998 r.

▼B

Dodatek II

Tłuszcze do smarowania

Grupa tłuszczów	Opisy handlowe	Kategorie produktu
Definicje		Uzupełniający opis kategorii ze wskazaniem procentowej zawartości tłuszczu według masy
A. Tłuszcze mleczne Produkty w formie stałej, miękkiej emulsji, zasadniczo typu woda w oleju, pozyskiwane wyłącznie z mleka lub niektórych przetworów mlecznych; zasadniczym elementem ich wartości jest tłuszcz. Dodawane mogą być jednak także inne substancje niezbędne do ich produkcji, pod warunkiem że nie są one używane w celu zastąpienia – w całości ani w części – jakichkolwiek składników mleka.	1. Masło	Produkt zawierający nie mniej niż 80 % i mniej niż 90 % tłuszczu mlecznego, nie więcej niż 16 % wody i nie więcej niż 2 % suchej masy beztłuszczowej mleka.
	2. Masło o zawartości trzech czwartych tłuszczu (*)	Produkt zawierający nie mniej niż 60 % i nie więcej niż 62 % tłuszczu mlecznego.
	3. Masło półtłuste (**)	Produkt zawierający nie mniej niż 39 % i nie więcej niż 41 % tłuszczu mlecznego.
	4. Tłuszcz mleczny do smarowania X %	Produkt zawierający następujące ilości tłuszczu mlecznego: — poniżej 39 %, — powyżej 41 % i poniżej 60 %, — powyżej 62 % i poniżej 80 %.
B. Tłuszcze Produkty w formie stałej, miękkiej emulsji, zasadniczo typu woda w oleju, pozyskiwane ze stałych lub płynnych tłuszczów roślinnych lub zwierzęcych nadających się do spożycia przez ludzi, o zawartości tłuszczu mlecznego nie większej niż 3 % zawartości tłuszczu.	1. Margaryna	Produkt otrzymywany z tłuszczów roślinnych lub zwierzęcych i zawierający nie mniej niż 80 % i mniej niż 90 % tłuszczu.
	2. Margaryna o zawartości trzech czwartych tłuszczu (***)	Produkt otrzymywany z tłuszczów roślinnych lub zwierzęcych i zawierający nie mniej niż 60 % i nie więcej niż 62 % tłuszczu.
	3. Margaryna półtłusta (****)	Produkt otrzymywany z tłuszczów roślinnych lub zwierzęcych i zawierający nie mniej niż 39 % i nie więcej niż 41 % tłuszczu.
	4. Tłuszcze do smarowania X %	Produkt otrzymywany z tłuszczów roślinnych lub zwierzęcych i zawierający następujące ilości tłuszczu: — poniżej 39 %, — powyżej 41 % i poniżej 60 %, — powyżej 62 % i poniżej 80 %.

▼B

Grupa tłuszczów	Opisy handlowe	Kategorie produktu
Definicje		Uzupełniający opis kategorii ze wskazaniem procentowej zawartości tłuszczu według masy
C. Tłuszcze złożone z produktów roślinnych lub zwierzęcych. Produkty w formie stałej, miękkiej emulsji, zasadniczo typu woda w oleju, pozyskiwane ze stałych lub płynnych tłuszczów roślinnych lub zwierzęcych nadających się do spożycia przez ludzi, zawierające od 10 % do 80 % tłuszczu mlecznego w całkowitej zawartości tłuszczu.	1. Miks (mix) tłuszczowy	Produkt otrzymywany z mieszaniny tłuszczów roślinnych lub zwierzęcych i zawierający nie mniej niż 80 % i mniej niż 90 % tłuszczu.
	2. Miks (mix) o zawartości trzech czwartych tłuszczu (*****)	Produkt otrzymywany z mieszanki tłuszczów roślinnych lub zwierzęcych i zawierający nie mniej niż 60 % i nie więcej niż 62 % tłuszczu.
	3. Miks (mix) tłuszczowy półtłusty (******)	Produkt otrzymywany z mieszanki tłuszczów roślinnych lub zwierzęcych i zawierający nie mniej niż 39 % i nie więcej niż 41 % tłuszczu.
	4. Miks (mix) tłuszczowy do smarowania X %	Produkt otrzymywany z mieszanki tłuszczów roślinnych lub zwierzęcych i zawierający następujące ilości tłuszczu: — poniżej 39 %, — powyżej 41 % i poniżej 60 %, — powyżej 62 % i poniżej 80 %.

(*) odpowiadające „smør 60” w języku duńskim.
(**) odpowiadające „smør 40” w języku duńskim.
(***) odpowiadające „margarine 60” w języku duńskim.
(****) odpowiadające „margarine 40” w języku duńskim.
(*****) odpowiadające „blandingsprodukt 60” w języku duńskim.
(******) odpowiadające „blandingsprodukt 40” w języku duńskim.

▼C2

Składnik tłuszczu mlecznego w produktach wymienionych w niniejszym dodatku może zostać zmieniony jedynie przy zastosowaniu procesów fizycznych.

▼B

ZAŁĄCZNIK VIII

PRAKTYKI ENOLOGICZNE, O KTÓRYCH MOWA W ART. 80

CZĘŚĆ I

Wzbogacanie, zakwaszanie i odkwaszanie w pewnych obszarach uprawy winorośli

A. **Ograniczenia wzbogacania**

1) W przypadku gdy warunki klimatyczne w pewnych obszarach uprawy winorośli znajdujących się na terenie Unii stworzyły taką konieczność, zainteresowane państwa członkowskie mogą zezwolić na zwiększenie naturalnej objętościowej zawartości alkoholu świeżych winogron, moszczu winogronowego, moszczu winogronowego w trakcie fermentacji, młodego wina w trakcie fermentacji oraz wina uzyskanego z odmian winorośli klasyfikowanych zgodnie z art. 81.

2) Zwiększenie naturalnej objętościowej zawartości alkoholu jest osiągane w drodze praktyk enologicznych, o których mowa w sekcji B, i nie przekracza następujących poziomów:

   a) 3 % obj. w strefie uprawy winorośli A;

   b) 2 % obj. w strefie uprawy winorośli B;

   c) 1,5 % obj. w strefie uprawy winorośli C.

3) W latach, w których warunki klimatyczne byłyby wyjątkowo niekorzystne, państwa członkowskie mogą zwrócić się o zwiększenie limitów określonych w pkt 2 o 0,5 %. W odpowiedzi na taki wniosek Komisja na mocy uprawnień, o których mowa w art. 91, przyjmuje akt wykonawczy w najkrótszym możliwym terminie. Komisja podejmie starania, aby podjąć decyzję w terminie czterech tygodni od złożenia wniosku.

B. **Procesy wzbogacania**

1) Zwiększenie naturalnej objętościowej zawartości alkoholu przewidziane w sekcji A jest dokonywane wyłącznie:

   a) poprzez dodanie sacharozy, zagęszczonego moszczu winogronowego lub rektyfikowanego zagęszczonego moszczu winogronowego – w przypadku świeżych winogron, moszczu winogronowego w trakcie fermentacji lub młodego wina w trakcie fermentacji;

   b) poprzez dodanie sacharozy, zagęszczonego moszczu winogronowego lub rektyfikowanego zagęszczonego moszczu winogronowego lub poprzez częściowe zagęszczenie łącznie z osmozą odwrotną – w przypadku moszczu winogronowego;

   c) poprzez częściowe zagęszczenie w wyniku schłodzenia – w przypadku wina.

2) Procesy, o których mowa w pkt 1, wykluczają się wzajemnie w przypadku gdy wino lub moszcz winogronowy wzbogaca się zagęszczonym moszczem winogronowym lub rektyfikowanym zagęszczonym moszczem winogronowym i wypłacono pomoc na mocy art. 103y rozporządzenia (WE) nr 1234/2007.

3) Dodanie sacharozy, przewidziane w pkt 1 lit. a) i b), może być wykonane wyłącznie poprzez cukrzenie suche i tylko w następujących obszarach:

   a) strefa uprawy winorośli A;

▼B

b) strefa uprawy winorośli B;

c) strefa uprawy winorośli C;

z wyjątkiem winnic w Grecji, Hiszpanii, we Włoszech, na Cyprze i w Portugalii oraz winnic w departamentach francuskich podlegających jurysdykcji sądów apelacyjnych:

— Aix-en-Provence,

— Nîmes,

— Montpellier,

— Toulouse,

— Agen,

— Pau,

— Bordeaux,

— Bastia.

W drodze wyjątku wzbogacanie poprzez cukrzenie suche może zostać dozwolone przez organy krajowe we francuskich departamentach wymienionych powyżej. Francja niezwłocznie powiadamia Komisję i pozostałe państwa członkowskie o wszelkich przypadkach udzielenia takiego zezwolenia.

4) Dodanie zagęszczonego moszczu winogronowego lub rektyfikowanego zagęszczonego moszczu winogronowego nie zwiększa początkowej objętości świeżo tłoczonych winogron, moszczu winogronowego, moszczu winogronowego w trakcie fermentacji lub młodego wina w trakcie fermentacji o więcej niż 11 % w strefie uprawy winorośli A, 8 % w strefie uprawy winorośli B oraz 6,5 % w strefie uprawy winorośli C.

5) Zagęszczenie moszczu winogronowego lub wina poddanych procesom, o których mowa w pkt 1:

a) nie może skutkować zmniejszeniem początkowej objętości tych produktów o więcej niż 20 %;

b) niezależnie od sekcji A pkt 2 lit. c) nie może zwiększać naturalnej zawartości alkoholu tych produktów o więcej niż 2 % obj.

6) Procesy, o których mowa w pkt 1 i 5, nie zwiększają całkowitej objętościowej zawartości alkoholu świeżych winogron, moszczu winogronowego, moszczu winogronowego w trakcie fermentacji, młodego wina w trakcie fermentacji, lub wina:

a) w strefie uprawy winorośli A – do ponad 11,5 % obj.;

b) w strefie uprawy winorośli B – do ponad 12 % obj.;

c) w strefie uprawy winorośli C I – do ponad 12,5 % obj.;

d) w strefie uprawy winorośli C II – do ponad 13 % obj.; oraz

▼B

e) w strefie uprawy winorośli C III – do ponad 13,5 % obj.

7) Na zasadzie odstępstwa od pkt 6 państwa członkowskie mogą:

a) w przypadku czerwonego wina podnieść górną granicę całkowitej objętościowej zawartości alkoholu produktów, o których mowa w pkt 6 – 12 % obj. w strefie uprawy winorośli A i 12,5 % obj. w strefie uprawy winorośli B;

b) podnieść całkowitą objętościową zawartość alkoholu produktów, o których mowa w pkt 6, w przypadku produkcji win z nazwą pochodzenia do poziomu określonego przez państwa członkowskie.

C. **Zakwaszanie i odkwaszanie**

1) Świeże winogrona, moszcz winogronowy, moszcz winogronowy w trakcie fermentacji, młode wino w trakcie fermentacji oraz wino mogą być poddawane:

a) odkwaszaniu w strefach uprawy winorośli A, B i C I;

b) zakwaszaniu oraz odkwaszaniu w strefach uprawy winorośli C I, C II oraz C III a, bez uszczerbku dla pkt 7; lub

c) zakwaszaniu w strefie uprawy winorośli C III b.

2) Zakwaszanie produktów innych niż wino, o których mowa w pkt 1, może być przeprowadzone wyłącznie do poziomu 1,50 g na litr wyrażonego jako kwas winowy lub 20 miliekwiwalentów na litr.

3) Zakwaszanie win może być przeprowadzone wyłącznie do poziomu 2,50 g na litr wyrażonego jako kwas winowy lub 33,3 miliekwiwalenta na litr.

4) Odkwaszanie win może być przeprowadzone wyłącznie do poziomu 1 g na litr wyrażonego jako kwas winowy lub 13,3 miliekwiwalenta na litr.

5) Moszcz winogronowy przeznaczony do zagęszczenia może być częściowo odkwaszony.

6) Niezależnie od pkt 1 w latach, w których warunki klimatyczne byłyby wyjątkowe, państwa członkowskie mogą zezwolić na zakwaszanie produktów, o których mowa w pkt 1, w strefach uprawy winorośli A i B, przy spełnieniu warunków, o których mowa w pkt 2 i 3.

7) Zakwaszanie i wzbogacanie z wyjątkiem odstępstw, które przyjmie Komisja w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 75 ust. 2, oraz zakwaszanie i odkwaszanie tego samego produktu są procesami wzajemnie się wykluczającymi.

D. **Procesy**

1) Żaden z procesów, o których mowa w sekcjach B i C, z wyjątkiem zakwaszania oraz odkwaszania win, nie jest dozwolony, jeżeli nie jest przeprowadzany – na warunkach, które określi Komisja w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 75 ust. 2 – w czasie gdy świeże winogrona, moszcz winogronowy, moszcz winogronowy w trakcie fermentacji lub młode wino w trakcie fermentacji są przekształcane w wino lub jakikolwiek inny napój przeznaczony do bezpośredniego spożycia przez ludzi inny niż wino musujące lub gazowane wino musujące w strefie uprawy winorośli, gdzie zebrano świeże winogrona użyte do produkcji.

▼B

2) Zagęszczania win dokonuje się w strefie uprawy winorośli, gdzie zebrano świeże winogrona użyte do produkcji.

3) Zakwaszania oraz odkwaszania win dokonuje się tylko w przedsiębiorstwie produkującym wino i tylko w strefie uprawy winorośli, gdzie zebrano świeże winogrona użyte do produkcji.

4) Właściwe organy powiadamiane są o zastosowaniu każdego z procesów, o których mowa w pkt 1, 2 i 3. Ta sama zasada ma zastosowanie do ilości skoncentrowanego moszczu winogronowego, rektyfikowanego skoncentrowanego moszczu winogronowego lub sacharozy przechowywanych w tym samym czasie i miejscu co świeże winogrona, moszcz winogronowy, moszcz winogronowy w trakcie fermentacji oraz wino w zbiornikach przez osoby fizyczne lub prawne lub grupy osób, a w szczególności producentów, jednostki zajmujące się butelkowaniem, przetwórców oraz handlowców; ilość taką określi Komisja w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 75 ust. 2. Powiadomienia o ilościach tych produktów mogą jednak zostać zastąpione przez wpis do rejestru towarów przyjmowanych do składu i wychodzących ze składu.

5) Informacja o każdym z procesów, o których mowa w sekcjach B i C, zostaje zapisana w dokumencie towarzyszącym, jak określono w art. 147, na mocy którego produkty poddane tym procesom są wprowadzane do obiegu.

6) Procesy, o których mowa w sekcjach B i C, nie są prowadzone, z zastrzeżeniem sytuacji usprawiedliwionych wyjątkowymi warunkami klimatycznymi:

   a) w strefie uprawy winorośli C – po dniu 1 stycznia;

   b) w strefach uprawy winorośli A i B – po dniu 16 marca, oraz są przeprowadzane wyłącznie w przypadku produktów wytworzonych z winogron zebranych bezpośrednio przed tymi datami.

7) Niezależnie od pkt 6, zagęszczenie w drodze chłodzenia oraz zakwaszanie i odkwaszanie wina mogą być stosowane w trakcie całego roku.

CZĘŚĆ II

Ograniczenia

A. **Zagadnienia ogólne**

1) Wszystkie dozwolone praktyki enologiczne wykluczają dodawanie wody, z wyjątkiem konieczności zastosowania jej ze względu na konkretne wymogi techniczne.

2) Wszystkie dozwolone praktyki enologiczne wykluczają dodawanie alkoholu, z wyjątkiem praktyk związanych z otrzymywaniem świeżego moszczu winogronowego z fermentacją zatrzymaną przez dodanie alkoholu, wina likierowego, wina musującego, wina wzmocnionego do destylacji i wina półmusującego.

3) Wino wzmocnione do destylacji jest wykorzystywane wyłącznie do destylacji.

B. **Świeże winogrona, moszcz winogronowy i sok winogronowy**

1) Świeży moszcz winogronowy z fermentacją zatrzymaną przez dodanie alkoholu stosowany jest jedynie w fazie przygotowania produktów nieobjętych kodami CN 2204 10, 2204 21 i 2204 29. Pozostaje to bez uszczerbku dla wszelkich bardziej restrykcyjnych przepisów, które państwa członkowskie mogą stosować w odniesieniu do przygotowywania na swoim terytorium produktów nieobjętych kodami CN 2204 10, 2204 21 i 2204 29.

▼B

2) Sok winogronowy oraz zagęszczony sok winogronowy nie są przetwarzane na wino ani dodawane do wina. Nie są też poddawane fermentacji alkoholowej na terytorium Unii.

3) Pkt 1 i 2 nie stosuje się do produktów przeznaczonych do produkcji w Irlandii, Polsce i Zjednoczonym Królestwie, produktów objętych kodem CN 2206 00, w odniesieniu do których państwa członkowskie mogą zezwolić na wykorzystanie złożonej nazwy handlowej zawierającej słowo „wino”.

4) Moszcz winogronowy w trakcie fermentacji uzyskiwany z winogron suszonych jest wprowadzany na rynek tylko w celu produkcji win likierowych wyłącznie w regionach uprawy winorośli, gdzie takie wykorzystanie tych produktów było tradycyjnie stosowane w dniu 1 stycznia 1985 r., oraz w celu produkcji wina z przejrzałych winogron.

5) Świeże winogrona, moszcz winogronowy, moszcz winogronowy w trakcie fermentacji, zagęszczony moszcz winogronowy, rektyfikowany zagęszczony moszcz winogronowy, moszcz winogronowy z fermentacją zatrzymaną przez dodanie alkoholu, sok winogronowy, zagęszczony sok winogronowy i wino lub mieszaniny wymienionych produktów pochodzące z państw trzecich nie mogą być przetwarzane na produkty, o których mowa w załączniku VII część II, lub dodawane do takich produktów na terytorium Unii.

C. **Mieszanie win**

W Unii zakazane jest kupażowanie wina pochodzącego z państwa trzeciego z winem pochodzącym z Unii oraz kupażowanie win pochodzących z państw trzecich.

D. **Produkty uboczne**

1) Zabronione jest nadmierne tłoczenie winogron. O minimalnej zawartości alkoholu w wytłokach i osadzie drożdżowym po wytłoczeniu winogron decydują państwa członkowskie, uwzględniając warunki lokalne i techniczne.

O ilości alkoholu zawartej w tych produktach ubocznych decydują państwa członkowskie; wynosi ona co najmniej 5 % w odniesieniu do objętości alkoholu w wyprodukowanym winie.

►C2 2) Z wyjątkiem alkoholu, napojów spirytusowych oraz piquette, ani wina, ani żaden inny napój przeznaczony do bezpośredniego spożycia przez ludzi nie jest produkowany z drożdżowego osadu winiarskiego ani z wytłoków winogronowych. ◄ Polewanie winem osadu lub wytłoków winogronowych lub wyciśniętego miąższu aszú jest dozwolone – na warunkach, które określi Komisja w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 75 ust. 2 – w przypadkach gdy praktyka ta jest tradycyjnie stosowana w produkcji „Tokaji fordítás” i „Tokaji máslás” na Węgrzech oraz „Tokajský forditáš” i „Tokajský mášláš” na Słowacji.

▼C2

3) Zabronione jest tłoczenie drożdżowego osadu winiarskiego oraz ponowna fermentacja wytłoków winogronowych w celach innych niż destylacja lub produkcja piquette. Filtrowanie i odwirowywanie drożdżowego osadu winiarskiego nie są traktowane jako tłoczenie, jeśli uzyskane produkty mają solidną i właściwą jakość handlową.

4) Piquette, w przypadku gdy jego produkcja jest dozwolona w danym państwie członkowskim, jest używany tylko do destylacji lub spożycia w gospodarstwie domowym producenta wina.

▼B

5) Bez uszczerbku dla możliwości decydowania przez państwa członkowskie o wymogu usuwania produktów ubocznych za pomocą destylacji, każda osoba fizyczna lub osoba prawna lub grupy osób, w których posiadaniu znajdują się produkty uboczne, są zobowiązane do ich usunięcia – z zastrzeżeniem warunków, które określi Komisja w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 75 ust. 2.

▼B

ZAŁĄCZNIK IX

OKREŚLENIA ZASTRZEŻONE STOSOWANE FAKULTATYWNIE

Kategoria produktu (odesłanie do klasyfikacji wg Nomenklatury scalonej)	Określenie zastrzeżone stosowane fakultatywnie
mięso drobiowe (kody CN 0207 i 0210)	żywione z udziałem … % …
	gęś żywiona owsem
	ekstensywny chów ściółkowy
	chów wybiegowy
	tradycyjny chów wybiegowy
	chów wybiegowy bez ograniczeń
	wiek w momencie uboju
	długości okresu tuczu
jaja (kod CN 0407)	świeże
	ekstra lub ekstraświeże
	oznaczenie sposobu żywienia kur niosek
oliwa z oliwek (kod CN 1509)	pierwsze tłoczenie na zimno
	uzyskiwanie na zimno
	kwasowość
	cierpki
	owocowy: dojrzały lub zielony
	gorzki
	intensywny
	umiarkowany
	lekki
	wyważony
	łagodna oliwa

▼B

ZAŁĄCZNIK X

▼C2

WARUNKI ZAKUPU BURAKÓW W OKRESIE, O KTÓRYM MOWA W ART. 125 UST. 3

▼B

PUNKT I

1) Umowy dostawy są sporządzane na piśmie dla określonej ilości buraków.

2) Umowy dostawy mogą być wieloletnie.

3) Umowy dostawy mogą określać możliwość dostawy dodatkowej ilości buraków i warunki takich dostaw.

PUNKT II

1) W umowach dostawy wskazuje się ceny zakupu w odniesieniu do ilości buraków, o których mowa w punkcie I.

▼C2

2) Cena, o której mowa w pkt 1, ma zastosowanie do buraków cukrowych standardowej jakości określonej w załączniku III część B.

▼B

Ceny są skorygowane przez podwyższenie lub obniżenie, uprzednio uzgodnione przez strony w celu uwzględnienia odchyleń od standardowej jakości.

3) W umowie dostawy precyzuje się, w jaki sposób koszt zmian w cenach rynkowych jest dzielony między strony.

4) W umowach dostawy ustanawia się określoną zawartość cukru w burakach. Zawierają one skalę przeliczeniową wskazującą różne zawartości cukru oraz współczynniki służące do przeliczania ilości dostarczonych buraków na ilości odpowiadające zawartości cukru wskazanej w umowie dostawy.

Skala jest oparta na uzyskach odpowiadających różnym zawartościom cukru.

PUNKT III

W umowach dostawy zawarte są postanowienia dotyczące rozłożenia w czasie oraz normalnego czasu trwania dostaw buraków.

PUNKT IV

1) W umowach dostawy określa się miejsca gromadzenia buraków oraz warunki związane z dostawą i transportem.

2) W umowach dostawy wyraźnie wskazuje się odpowiedzialność za koszty załadunku i transportu z miejsc gromadzenia buraków. W przypadku gdy w umowach dostawy przewiduje się udział przedsiębiorstwa produkującego cukier w kosztach załadunku i transportu, wyraźnie określa się jego wartość procentową lub kwotę.

3) W umowach dostawy wyraźnie określa się koszty ponoszone przez każdą ze stron.

PUNKT V

1) W umowach dostawy określa się miejsca odbioru buraków.

▼B

2) W przypadku gdy sprzedawca buraków i przedsiębiorstwo produkujące cukier podpisali już umowę dostawy na poprzedni rok gospodarczy, uzgodnione przez nich miejsca odbioru dla dostaw podczas tego roku gospodarczego pozostają w mocy. Porozumienia branżowe mogą określać odstępstwa od niniejszego przepisu.

PUNKT VI

1) W umowach dostawy przewiduje się, że zawartość cukru zostanie oznaczona za pomocą metody polarymetrycznej lub, aby uwzględnić postęp techniczny, za pomocą innej metody uzgodnionej przez obie strony. Próbka buraków jest pobierana w momencie odbioru.

2) Porozumienia branżowe mogą przewidywać pobieranie próbek na innym etapie. W takich przypadkach w umowie dostawy przewiduje się korektę, aby wyrównać ewentualny spadek zawartości cukru między momentem odbioru a pobraniem próbki.

PUNKT VII

W umowach dostawy przewiduje się, że waga brutto, tara i zawartość cukru zostaną oznaczone za pomocą jednej z następujących procedur:

a) wspólnie, przez przedsiębiorstwo produkujące cukier i organizację zrzeszającą producentów buraków, jeżeli tak przewidziano w porozumieniu branżowym;

b) przez przedsiębiorstwo produkujące cukier, pod nadzorem organizacji zrzeszającej plantatorów buraków;

c) przez przedsiębiorstwo produkujące cukier, pod nadzorem eksperta uznanego przez zainteresowane państwo członkowskie, pod warunkiem że sprzedawca buraków pokryje koszty z tym związane.

PUNKT VIII

1) W umowach dostawy przewiduje się, że przedsiębiorstwo produkujące cukier spełni co najmniej jeden z następujących obowiązków w odniesieniu do całej ilości dostarczonych buraków:

   a) bezpłatny zwrot sprzedawcy buraków, na zasadzie EXW, świeżych wysłodków z masy dostarczonych buraków;

   b) bezpłatny zwrot sprzedawcy buraków, na zasadzie EXW, części takich wysłodków sprasowanych, suszonych lub suszonych i melasowanych;

   c) zwrot sprzedawcy buraków, na zasadzie EXW, wysłodków sprasowanych lub suszonych; w takim przypadku przedsiębiorstwo produkujące cukier może zażądać od sprzedawcy buraków pokrycia kosztów prasowania lub suszenia;

   d) zapłata sprzedawcy buraków kwoty wyrównawczej, uwzględniającej możliwości sprzedaży danych wysłodków.

2) W przypadku gdy części całej ilości dostarczonych buraków podlegają różnej obróbce, w umowie dostawy określa się więcej niż jeden spośród obowiązków przewidzianych w pkt 1.

3) W porozumieniach branżowych można przewidywać dostawy wysłodków na etapie innym niż etap, o którym mowa w pkt 1 lit. a), b) i c).

▼B

PUNKT IX

W umowach dostawy określa się terminy płatności ewentualnych zaliczek oraz terminy płatności dla całej kwoty zakupu buraków.

PUNKT X

W przypadku gdy w umowach dostawy określa się zasady dotyczące kwestii, które są przedmiotem niniejszego załącznika, lub gdy zawiera się w nich postanowienia dotyczące innych kwestii, postanowienia i skutki takich umów nie mogą być sprzeczne z przepisami niniejszego załącznika.

PUNKT XI

1) W porozumieniach branżowych, o których mowa w części II sekcja A pkt 6 załącznika II do niniejszego rozporządzenia, przewiduje się klauzule arbitrażowe.

2) W porozumieniach branżowych można określić standardowy wzór umów dostawy zgodny z niniejszym rozporządzeniem i z przepisami unijnymi.

3) W przypadku gdy w porozumieniach branżowych na poziomie unijnym, regionalnym lub lokalnym określa się zasady dotyczące kwestii, które są przedmiotem niniejszego rozporządzenia, lub gdy zawiera się w nich przepisy dotyczące innych kwestii, postanowienia i skutki takich porozumień nie mogą być sprzeczne z przepisami niniejszego załącznika.

4) Porozumienia, o których mowa w pkt 3, określają w szczególności:

   a) skalę przeliczeniową określoną w punkcie II pkt 4;

   b) zasady wyboru oraz dostaw nasion produkowanych odmian buraków;

   c) minimalną zawartość cukru w dostarczanych burakach;

   d) wymóg konsultacji między przedsiębiorstwem produkującym cukier a przedstawicielami sprzedawców buraków przed ustaleniem daty rozpoczęcia dostaw buraków;

   e) wypłaty sprzedawcom buraków premii za przedterminowe lub opóźnione dostawy;

▼C2

   f) szczegóły dotyczące warunków i kosztów odnoszących się do wysłodków, o których mowa w punkcie VIII;

▼B

   g) usunięcie wysłodków przez sprzedawcę buraków;

   h) zasady dostosowywania cen w przypadku uzgadniania umów wieloletnich;

   i) zasady dotyczące pobierania próbek i metod oznaczania wagi brutto, tary i zawartości cukru.

▼B

ZAŁĄCZNIK XI

WARUNKI ZAKUPU BURAKÓW W OKRESIE, O KTÓRYM MOWA W ART. 124

PUNKT I

1) Umowy dostawy są sporządzane na piśmie dla określonej ilości buraków kwotowych.

2) Umowy dostawy określają możliwość dostawy dodatkowej ilości buraków i określają warunki takich dostaw.

PUNKT II

1) W umowach dostawy wskazuje się ceny zakupu w odniesieniu do ilości buraków, o których mowa w art. 127 ust. 2 lit. a), oraz, w stosownych przypadkach, lit. b). W przypadku ilości, o których mowa w art. 127 ust. 2 lit. a), ceny nie mogą być niższe niż cena minimalna za buraki kwotowe, o której mowa w art. 135.

2) W umowach dostawy ustanawia się określoną zawartość cukru w burakach. Zawierają one skalę przeliczeniową wskazującą różne zawartości cukru oraz współczynniki służące do przeliczania ilości dostarczonych buraków na ilości odpowiadające zawartości cukru wskazanej w umowie dostawy.

   Skala jest oparta na uzyskach odpowiadających różnym zawartościom cukru.

3) W przypadku gdy sprzedawca buraków podpisał z przedsiębiorstwem produkującym cukier umowę dostawy buraków, o czym mowa w art. 127 ust. 2 lit. a), wszystkie dostawy dokonane przez takiego sprzedawcę buraków, przeliczone na mocy pkt 2 niniejszego punktu, są uważane za dostawy w rozumieniu art. 127 ust. 2 lit. a) aż do osiągnięcia ilości buraków określonej w umowie dostawy.

4) Jeśli przedsiębiorstwo produkujące cukier produkuje cukier w ilości poniżej jego kwoty buraków, w odniesieniu do których podpisało przedsiewne umowy dostawy na mocy art. 127 ust. 2 lit. a), jest ono zobowiązane do rozdzielenia ilości buraków odpowiadającej ewentualnej produkcji dodatkowej aż do osiągnięcia swojej kwoty między sprzedawców buraków, z którymi podpisało przedsiewne umowy dostawy w rozumieniu art. 127 ust. 2 lit. a).

   Porozumienia branżowe mogą określać odstępstwa od niniejszego przepisu.

PUNKT III

1) W umowach dostawy zawarte są postanowienia dotyczące rozłożenia w czasie oraz normalnego czasu trwania dostaw buraków.

2) Przepisy, o których mowa w pkt 1, są przepisami stosowanymi w poprzednim roku gospodarczym, z uwzględnieniem poziomu rzeczywistej produkcji; porozumienia branżowe mogą określać odstępstwa od tych przepisów.

PUNKT IV

1) W umowach dostawy określa się miejsca gromadzenia buraków.

2) W przypadku gdy sprzedawca buraków i przedsiębiorstwo produkujące cukier podpisali już umowę dostawy na poprzedni rok gospodarczy, uzgodnione przez nich miejsca gromadzenia dla dostaw podczas danego roku gospodarczego pozostają w mocy. Porozumienia branżowe mogą określać odstępstwa od niniejszego przepisu.

▼B

3) W umowach dostawy przewiduje się, że koszty załadunku i transportu z miejsc gromadzenia są ponoszone przez przedsiębiorstwo produkujące cukier, z zastrzeżeniem szczególnych porozumień opartych na lokalnych zasadach lub praktykach stosowanych przed poprzednim rokiem gospodarczym.

4) Niemniej jednak gdy w Danii, Irlandii, Grecji, Hiszpanii, Portugalii, Finlandii i w Wielkiej Brytanii buraki są dostarczane franco fabryka, w umowach dostawy przewiduje się udział przedsiębiorstwa produkującego cukier w kosztach załadunku i transportu oraz określa się jego wartość procentową lub kwotę.

PUNKT V

1) W umowach dostawy określa się miejsca odbioru buraków.

2) W przypadku gdy sprzedawca buraków i przedsiębiorstwo produkujące cukier podpisali już umowę dostawy na poprzedni rok gospodarczy, uzgodnione przez nich miejsca odbioru dla dostaw podczas tego roku gospodarczego pozostają w mocy. Porozumienia branżowe mogą określać odstępstwa od niniejszego przepisu.

PUNKT VI

1) W umowach dostawy przewiduje się, że zawartość cukru zostanie oznaczona za pomocą metody polarymetrycznej. Próbka buraków jest pobierana w momencie odbioru.

2) Porozumienia branżowe mogą przewidywać pobieranie próbek na innym etapie. W takich przypadkach w umowie dostawy przewiduje się korektę, aby wyrównać ewentualny spadek zawartości cukru między momentem odbioru a pobraniem próbki.

PUNKT VII

W umowach dostawy przewiduje się, że waga brutto, tara i zawartość cukru zostaną oznaczone za pomocą jednej z następujących procedur:

a) wspólnie, przez przedsiębiorstwo produkujące cukier i organizację zrzeszającą producentów buraków, jeżeli tak przewidziano w porozumieniu branżowym;

b) przez przedsiębiorstwo produkujące cukier, pod nadzorem organizacji zrzeszającej plantatorów buraków;

c) przez przedsiębiorstwo produkujące cukier, pod nadzorem eksperta uznanego przez zainteresowane państwo członkowskie, pod warunkiem że sprzedawca buraków pokryje koszty z tym związane.

PUNKT VIII

1) W umowach dostawy przewiduje się, że przedsiębiorstwo produkujące cukier spełni jeden lub większą liczbę spośród następujących obowiązków w odniesieniu do całej ilości dostarczonych buraków:

   a) bezpłatny zwrot sprzedawcy buraków, na zasadzie EXW, świeżych wysłodków z masy dostarczonych buraków;

   b) bezpłatny zwrot sprzedawcy buraków, na zasadzie EXW, części takich wysłodków sprasowanych, suszonych lub suszonych i melasowanych;

   c) zwrot sprzedawcy buraków, na zasadzie EXW, wysłodków sprasowanych lub suszonych; w takim przypadku przedsiębiorstwo produkujące cukier może zażądać od sprzedawcy buraków pokrycia kosztów prasowania lub suszenia;

   d) zapłata sprzedawcy buraków kwoty wyrównawczej, uwzględniającej możliwości sprzedaży danych wysłodków.

2) W przypadku gdy części całej ilości dostarczonych buraków podlegają różnej obróbce, w umowie dostawy określa się więcej niż jeden spośród obowiązków przewidzianych w akapicie pierwszym.

▼B

3) W porozumieniach branżowych można przewidywać dostawy wysłodków na etapie innym niż etap, o którym mowa w ust. 1 lit. a), b) oraz c).

PUNKT IX

1) W umowach dostawy określa się terminy płatności ewentualnych zaliczek oraz terminy płatności dla całej kwoty zakupu buraków.

2) Terminami, o których mowa w pkt 1, są terminy obowiązujące w poprzednim roku gospodarczym. Porozumienia branżowe mogą określać odstępstwa od niniejszego przepisu.

PUNKT X

W przypadku gdy w umowach dostawy określa się zasady dotyczące kwestii, które są przedmiotem niniejszego załącznika, lub gdy zawiera się w nich postanowienia dotyczące innych kwestii, postanowienia i skutki takich umów nie mogą być sprzeczne z przepisami niniejszego załącznika.

PUNKT XI

1) W porozumieniach branżowych, o których mowa w części II sekcja A pkt 6 załącznika II, przewiduje się klauzule arbitrażowe.

2) W przypadku gdy w porozumieniach branżowych na poziomie unijnym, regionalnym lub lokalnym określa się zasady dotyczące kwestii, które są przedmiotem niniejszego rozporządzenia, lub gdy zawiera się w nich postanowienia dotyczące innych kwestii, postanowienia i skutki takich porozumień nie mogą być sprzeczne z przepisami niniejszego załącznika.

3) Porozumienia, o których mowa w pkt 2, określają w szczególności:

   a) zasady rozdziału między sprzedawców buraków ilości buraków, które przedsiębiorstwo produkujące cukier postanawia zakupić przed zasiewami do celów produkcji cukru w ramach limitów kwoty;

   b) zasady rozdziału, o których mowa w pkt II pkt 4;

   c) skalę przeliczeniową, o której mowa w pkt II pkt 2;

   d) zasady wyboru oraz dostaw nasion produkowanych odmian buraków;

   e) minimalną zawartość cukru w dostarczanych burakach;

   f) wymóg konsultacji między przedsiębiorstwem produkującym cukier a przedstawicielami sprzedawców przed ustaleniem daty rozpoczęcia dostaw buraków;

   g) wypłaty sprzedawcom buraków premii za przedterminowe lub opóźnione dostawy;

   h) szczegóły dotyczące:

      (i) części wysłodków, o których mowa w pkt VIII pkt 1 lit. b);

      (ii) kosztów, o których mowa w pkt VIII pkt 1 lit. c);

      (iii) kwoty wyrównawczej, o której mowa w pkt VIII pkt 1 lit. d);

   i) usunięcie wysłodków przez sprzedawcę buraków;

   j) bez uszczerbku dla art. 135, – zasady rozdziału między przedsiębiorstwo produkujące cukier a sprzedawców buraków jakiejkolwiek różnicy między progiem referencyjnym a rzeczywistą ceną sprzedaży cukru.

▼B

PUNKT XII

W przypadku braku porozumienia branżowego określającego sposób rozdziału między sprzedawców buraków ilości buraków przeznaczonych do produkcji cukru w ramach limitów kwoty, które przedsiębiorstwo produkujące cukier zamierza kupić przed zasiewami, zainteresowane państwo członkowskie może samo określić zasady takiego rozdziału.

Zgodnie z tymi zasadami tradycyjnym sprzedawcom buraków do spółdzielni mogą być przyznawane także inne prawa w zakresie dostaw niż te, które by im przysługiwały, gdyby należeli do takich spółdzielni.

▼B

ZAŁĄCZNIK XII

KRAJOWE I REGIONALNE KWOTY NA PRODUKCJĘ CUKRU, IZOGLUKOZY I SYROPU INULINOWEGO, O KTÓRYCH MOWA W ART. 136

(w tonach)

Państwa członkowskie lub regiony (1)	Cukier (2)	Izoglukoza (3)	Syrop inulinowy (4)
Belgia	676 235,0	114 580,2	0
Bułgaria	0	89 198,0	
Republika Czeska	372 459,3		
Dania	372 383,0		
Niemcy	2 898 255,7	56 638,2	
Irlandia	0		
Grecja	158 702,0	0	
Hiszpania	498 480,2	53 810,2	
Francja (metropolitalna)	3 004 811,15		0
Francuskie departamenty zamorskie	432 220,05		
Chorwacja	192 877,0		
Włochy	508 379,0	32 492,5	
Łotwa	0		
Litwa	90 252,0		
Węgry	105 420,0	250 265,8	
Niderlandy	804 888,0	0	0
Austria	351 027,4		
Polska	1 405 608,1	42 861,4	
Portugalia (kontynentalna)	0	12 500,0	
Region Autonomiczny Azorów	9 953,0		
Rumunia	104 688,8	0	
Słowenia	0		
Słowacja	112 319,5	68 094,5	
Finlandia	80 999,0	0	
Szwecja	293 186,0		
Zjednoczone Królestwo	1 056 474,0	0	
ŁĄCZNIE	13 529 618,2	720 440,8	0

▼B

ZAŁĄCZNIK XIII

SZCZEGÓŁOWE PRZEPISY DOTYCZĄCE PRZEKAZYWANIA KWOT CUKRU LUB IZOGLUKOZY ZGODNIE Z ART. 138

PUNKT I

Do celów niniejszego załącznika:

a) „połączenie przedsiębiorstw” oznacza scalenie dwóch lub większej liczby przedsiębiorstw w jedno przedsiębiorstwo;

b) „przeniesienie własności przedsiębiorstwa” oznacza przeniesienie lub przejęcie majątku przedsiębiorstwa posiadającego kwotę przez co najmniej jedno przedsiębiorstwo;

c) „przeniesienie własności fabryki” oznacza przeniesienie własności zakładu produkcyjnego, włączając w to całą instalację niezbędną do produkcji danego produktu, na co najmniej jedno przedsiębiorstwo, powodujące częściowe lub całkowite przejęcie produkcji przedsiębiorstwa dokonującego przeniesienia własności;

d) „dzierżawa fabryki” oznacza umowę dzierżawy zakładu produkcyjnego, w tym całej instalacji niezbędnej do produkcji cukru, mającą na celu jego użytkowanie, którą to umowę zawiera się na okres co najmniej trzech kolejnych lat gospodarczych i której strony zobowiązują się nie rozwiązywać przed końcem trzeciego roku gospodarczego, z przedsiębiorstwem mającym siedzibę w tym samym państwie członkowskim co dana fabryka, jeżeli przedsiębiorstwo, które dzierżawi fabrykę, po wejściu w życie umowy dzierżawy może być uważane w odniesieniu do całej swojej produkcji za przedsiębiorstwo produkujące wyłącznie cukier.

PUNKT II

1) Bez uszczerbku dla ust. 2 w przypadku połączenia lub przeniesienia własności przedsiębiorstw produkujących cukier lub przeniesienia własności fabryk cukru, kwoty są korygowane w następujący sposób:

   a) w przypadku połączenia przedsiębiorstw produkujących cukier państwa członkowskie przydzielają przedsiębiorstwu powstałemu w wyniku połączenia kwotę w wysokości równej sumie kwot przydzielonych odnośnym przedsiębiorstwom produkującym cukier przed połączeniem;

   b) w przypadku przeniesienia własności przedsiębiorstwa produkującego cukier państwo członkowskie przydziela nabywającemu przedsiębiorstwu kwotę produkcji cukru przedsiębiorstwa, którego własność przeniesiono, lub jeżeli jest więcej niż jedno nabywające przedsiębiorstwo, przydział jest dokonywany proporcjonalnie do przejętej przez każde z nich produkcji cukru;

   c) w przypadku przeniesienia własności fabryki cukru państwo członkowskie obniża kwotę przedsiębiorstwa przenoszącego własność fabryki oraz zwiększa kwotę przedsiębiorstwa lub przedsiębiorstw produkujących cukier, które nabyły daną fabrykę, o ilość obniżoną proporcjonalnie do przeniesionej produkcji.

2) W przypadku gdy kilku plantatorów buraków cukrowych lub trzciny cukrowej, których bezpośrednio dotyczy jedno z działań określonych w pkt 1, wyraźnie wykaże wolę dostarczania swoich buraków lub trzciny cukrowej przedsiębiorstwu produkującemu cukier, które nie jest stroną takich działań, państwo członkowskie może dokonać przydziału na podstawie produkcji przejętej przez przedsiębiorstwo, któremu plantatorzy ci zamierzają dostarczać swoje buraki lub trzcinę cukrową.

3) W przypadku zamknięcia, w okolicznościach innych niż te, o których mowa w pkt 1:

   a) przedsiębiorstwa produkującego cukier;

   b) co najmniej jednej fabryki przedsiębiorstwa produkującego cukier,

▼B

państwo członkowskie może przydzielić część kwot związanych z takim zamknięciem co najmniej jednemu przedsiębiorstwu produkującemu cukier.

Również w przypadku, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. b), w przypadku gdy część zainteresowanych plantatorów wyraźnie wykaże wolę dostarczania swoich buraków lub trzciny cukrowej danemu przedsiębiorstwu produkującemu cukier, państwo członkowskie może przydzielić część kwot odpowiadającą danym burakom lub trzcinie cukrowej przedsiębiorstwu, któremu plantatorzy ci zamierzają dostarczać te produkty.

4) W przypadku powołania się na odstępstwo, o którym mowa w art. 127 ust. 5, zainteresowane państwo członkowskie może żądać od plantatorów buraków i przedsiębiorstw cukrowniczych, których dotyczy to odstępstwo, aby zawarli oni w swoich porozumieniach branżowych specjalne klauzule umożliwiające temu państwu członkowskiemu stosowanie pkt 2 i 3 niniejszego punktu.

5) W przypadku dzierżawy fabryki należącej do przedsiębiorstwa produkującego cukier państwo członkowskie może obniżyć kwotę przedsiębiorstwa oddającego fabrykę w dzierżawę oraz przydzielić część, o którą została obniżona kwota, przedsiębiorstwu, które dzierżawi fabrykę w celu produkowania w niej cukru.

W przypadku zakończenia dzierżawy w okresie trzech lat gospodarczych, o których mowa w punkcie I lit. d), korekta kwot na mocy akapitu pierwszego niniejszego punktu zostaje unieważniona przez państwo członkowskie z mocą wsteczną od dnia, w którym dzierżawa stała się skuteczna. Jeżeli jednak zakończenie dzierżawy następuje na skutek działania siły wyższej, państwo członkowskie nie musi unieważniać korekty.

6) W przypadku gdy przedsiębiorstwo produkujące cukier nie jest w stanie nadal zapewniać wypełniania swoich obowiązków wynikających z przepisów unijnych wobec danych plantatorów buraków cukrowych lub trzciny cukrowej oraz gdy sytuacja taka została stwierdzona przez właściwe organy danego państwa członkowskiego, państwo to może przydzielić, na jeden rok gospodarczy lub większą liczbę lat gospodarczych, część odnośnych kwot jednemu przedsiębiorstwu produkującemu cukier lub większej ich liczbie, proporcjonalnie do przejętej produkcji.

7) W przypadku gdy państwo członkowskie przyznaje przedsiębiorstwu produkującemu cukier gwarancje cenowe i gwarancję zbytu w odniesieniu do przetwarzania buraków cukrowych na alkohol etylowy, to państwo członkowskie może, w porozumieniu z tym przedsiębiorstwem i zainteresowanymi plantatorami buraków, dokonać przydziału całości lub części kwot na produkcję cukru jednemu przedsiębiorstwu lub większej ich liczbie w odniesieniu do jednego roku gospodarczego lub większej liczby lat gospodarczych.

PUNKT III

W przypadku połączenia lub przeniesienia własności przedsiębiorstw produkujących izoglukozę lub przeniesienia własności fabryki produkującej izoglukozę państwo członkowskie może przydzielić odnośne kwoty na produkcję izoglukozy jednemu przedsiębiorstwu lub większej ich liczbie, bez względu na to, czy posiadają one jakąkolwiek kwotę produkcyjną.

PUNKT IV

Środki podejmowane na podstawie punktów II i III można wdrażać tylko, jeżeli spełnione są następujące warunki:

a) uwzględniono interesy każdej z zainteresowanych stron;

b) zainteresowane państwo członkowskie uważa, że środki takie poprawią strukturę sektora buraczanego, trzcinowego oraz produkcji cukru;

c) środki te dotyczą przedsiębiorstw mających siedzibę na terytorium, w odniesieniu do którego w załączniku XII określono kwotę.

▼B

PUNKT V

W przypadku gdy połączenie lub przeniesienie własności przedsiębiorstw następuje pomiędzy dniem 1 października a 30 kwietnia następnego roku, środki, o których mowa w punktach II i III, stają się skuteczne w bieżącym roku gospodarczym.

W przypadku gdy połączenie lub przeniesienie własności przedsiębiorstw następuje pomiędzy dniem 1 maja a 30 września tego samego roku, środki, o których mowa w punktach II i III, stają się skuteczne w następnym roku gospodarczym.

PUNKT VI

W przypadku zastosowania punktów II i III państwa członkowskie informują Komisję o skorygowanych kwotach nie później niż 15 dni po upływie okresów, o których mowa w punkcie V.

▼B

ZAŁĄCZNIK XIV

TABELA KORELACJI, O KTÓREJ MOWA W ART. 230

Rozporządzenie (WE) nr 1234/2007	Niniejsze rozporządzenie	Rozporządzenie (UE) nr 1306/2013
art. 1	art. 1	—
art. 2 ust. 1	art. 3 ust. 1 i 2	—
art. 2 ust. 2 lit. a) i b)	—	—
art. 2 ust. 2 lit. c)	art. 15 ust. 1 lit. a)	—
art. 3	art. 6	—
art. 4	—	—
art. 5, pierwszy akapit	—	—
art. 5, drugi akapit, pierwsza część	art. 3 ust. 4	—
art. 5, drugi akapit, druga część	—	—
art. 5, trzeci akapit	art. 5 lit. a)	—
art. 6	—	—
art. 7	art. 9	—
art. 8	art. 7	—
art. 9	art. 126	—
art. 10	art. 11	—
art. 11	art. 12	—
art. 12	art. 13	—
art. 13	art. 14 ([1])	—
art. 14 (uchylony)	—	—
art. 15 (uchylony)	—	—
art. 16 (uchylony)	—	—
art. 17 (uchylony)	—	—
art. 18 ust. 1–4	art. 15 ust. 2 ([1])	—
art. 18 ust. 5	—	—
art. 19 (uchylony)	—	—
art. 20 (uchylony)	—	—
art. 21 (uchylony)	—	—
art. 22 (uchylony)	—	—
art. 23 (uchylony)	—	—

▼B

Rozporządzenie (WE) nr 1234/2007	Niniejsze rozporządzenie	Rozporządzenie (UE) nr 1306/2013
art. 24 (uchylony)	—	—
art. 25	art. 16 ust. 1	—
art. 26	—	—
art. 27	—	—
art. 28	—	—
art. 29	—	—
art. 30 (uchylony)	—	—
art. 31	art. 17	—
art. 32	—	—
art. 33	[art. 18]	—
art. 34	[art. 18]	—
art. 35 (uchylony)	—	—
art. 36 (uchylony)	—	—
art. 37	[art. 18]	—
art. 38	[art. 18]	—
art. 39	[art. 19 ust. 3]	—
art. 40	[art. 19 ust. 5 lit. a) oraz art. 20 lit. o) ppkt (iii)]	—
art. 41	—	—
art. 42 ust. 1	art. 10	—
art. 42 ust. 2	art. 20 lit. u)	—
art. 43 lit. a) do f), lit. i), lit. j) oraz lit. l)	art. 19 i 20	—
art. 43 lit. g), lit. h) oraz lit. k)	—	—
art. 44	art. 220 ust. 1 lit. a), ust. 2 i 3	—
art. 45	art. 220 ust. 1 lit. b), ust. 2 i 3	—
art. 46 ust. 1	art. 220 ust. 5	—
art. 46 ust. 2	art. 220 ust. 6	—
art. 47	art. 219	—
art. 48	art. 219	—
art. 49	art. 135 ([1]).	—
art. 50	art. 125 i 127	—

▼B

Rozporządzenie (WE) nr 1234/2007	Niniejsze rozporządzenie	Rozporządzenie (UE) nr 1306/2013
art. 51	art. 128 ([1])	—
art. 52	art. 130	—
art. 52a	—	—
art. 53 lit. a)	art. 132 lit. c)	—
art. 53 lit. b)	art. 130 ust. 2	—
art. 53 lit. c)	art. 130 ust. 6	—
art. 54	art. 166	—
art. 55	— ([2])	—
art. 56	art. 136	—
art. 57	art. 137	—
art. 58	—	—
art. 59	—	—
art. 60	art. 138	—
art. 61	art. 139	—
art. 62	art. 140	—
art. 63	art. 141	—
art. 64 ust. 1	art. 142 ust. 1	—
art. 64 ust. 2 i ust. 3	art. 142 ust. 2 ([1])	—
art. 65	— ([2])	—
▼C2		
art. 66	— ([2])	—
art. 67	— ([2])	—
art. 68	— ([2])	—
art. 69	— ([2])	—
art. 70	— ([2])	—
art. 71	— ([2])	—
art. 72	— ([2])	—
art. 73	— ([2])	—
art. 74	— ([2])	—
art. 75	— ([2])	—
art. 76	— ([2])	—
art. 77	— ([2])	—

▼C2

Rozporządzenie (WE) nr 1234/2007	Niniejsze rozporządzenie	Rozporządzenie (UE) nr 1306/2013
art. 78	— (2)	—
art. 79	— (2)	—
art. 80	— (2)	—
art. 81	— (2)	—
art. 82	— (2)	—
art. 83	— (2)	—
art. 84	— (2)	—
art. 85	w odniesieniu do mleka: — (2) w odniesieniu do innych sektorów:	—
— art. 85 lit. a)	art. 143 ust. 1 i art. 144 lit. a)	—
— art. 85 lit. b)	art. 144 lit. j)	—
— art. 85 lit. c)	art. 144 lit. i)	—
— art. 85 lit. d)	—	—

▼B

art. 85a	— (1)	—
art. 85b	— (1)	—
art. 85c	— (1)	—
art. 85d	— (1)	—
art. 85e	— (1)	—
art. 85f	— (1)	—
art. 85g	— (1)	—
art. 85h	— (1)	—
art. 85i	— (1)	—
art. 85j	— (1)	—
art. 85k	— (1)	—
art. 85l	— (1)	—
art. 85m	— (1)	—
art. 85n	— (1)	—
art. 85o	—	—
art. 85p	—	—
art. 85q	—	—
art. 85r	—	—
art. 85s	—	—

▼B

Rozporządzenie (WE) nr 1234/2007	Niniejsze rozporządzenie	Rozporządzenie (UE) nr 1306/2013
art. 85t	—	—
art. 85u	—	—
art. 85v	—	—
art. 85w	—	—
art. 85x	—	—
art. 86 (uchylony)	—	—
art. 87 (uchylony)	—	—
art. 88 (uchylony)	—	—
art. 89 (uchylony)	—	—
art. 90 (uchylony)	—	—
art. 91	—	—
art. 92	—	—
art. 93	—	—
art. 94	—	—
art. 94a	—	—
art. 95	—	—
art. 95a	—	—
art. 96 (uchylony)	—	—
art. 97	art. 129 ([1])	—
art. 98	— ([1])	—
art. 99	—	—
art. 100	—	—
art. 101 (uchylony)	—	—
art. 102	art. 26 ([1])	—
art. 102 ust. 2	art. 217	—
art. 102a	art. 58	—
art. 103	art. 29, 30 i 31	—
art. 103a	—	—
art. 103b	art. 32	—
art. 103c	art. 33	—
art. 103d	art. 34	—
art. 103e	art. 35	—
art. 103f	art. 36	—

▼B

Rozporządzenie (WE) nr 1234/2007	Niniejsze rozporządzenie	Rozporządzenie (UE) nr 1306/2013
▼C2		
art. 103g	art. 33 ust. 1, art. 37 lit. a) i art. 38 lit. b)	—
▼B		
art. 103ga	art. 23	—
art. 103ga ust. 7	art. 217	—
art. 103h lit. a) do e)	art. 37 i 38	—
art. 103h lit. f)	art. 24 i 25	—
art. 103i	art. 39	—
art. 103j	art. 40	—
art. 103k	art. 41	—
art. 103l	art. 42	—
art. 103m	art. 43	—
art. 103n	art. 44	—
art. 103n ust. 4	art. 212	—
art. 103o	—	—
art. 103p	art. 45	—
art. 103q	art. 46	—
art. 103r	art. 47	—
art. 103s	art. 48	—
art. 103t	art. 49	—
art. 103u ust. 1 lit. a)	art. 50	—
art. 103u ust. 1 lit. b)	art. 51	—
art. 103u ust. 2–5	art. 52	—
art. 103v	art. 50	—
art. 103w	—	—
art. 103x	—	—
art. 103y	—	—
art. 103z	—	—
art. 103za	art. 53 i 54	—
art. 104	—	—
art. 105 ust. 1	art. 55 ust. 1	—
art. 105 ust. 2	art. 215	—
art. 106	art. 55 ust. 4	—
art. 107	art. 55 ust. 3	—
art. 108 ust. 1	art. 55 ust. 2	—
art. 108 ust. 2	—	—

▼B

Rozporządzenie (WE) nr 1234/2007	Niniejsze rozporządzenie	Rozporządzenie (UE) nr 1306/2013
art. 109, zdanie pierwsze	art. 55 ust. 1, ostatnie zdanie	—
art. 110	art. 56 i 57	—
art. 111	—	—
art. 112	—	—
art. 113 ust. 1	art. 75 ust. 1 lit. a) – e) i ust. 2	—
art. 113 ust. 2	art. 75 ust. 5	—
art. 113 ust. 3, akapit pierwszy	art. 74	—
art. 113 ust. 3, akapit drugi	—	art. 89
art. 113a ust. 1–3	art. 76	—
▼C2		
art. 113a ust. 4	— (2)	—
art. 113b	art. 78	—
▼B		
art. 113c	art. 167	—
art. 113d ust. 1, akapit pierwszy	art. 78 ust. 1 i ust. 2	—
art. 113d ust. 1, akapit drugi	załącznik VII, część II pkt1	—
art. 113d ust. 2	art. 78 ust. 3	—
art. 113d ust. 3	art. 82	—
▼C2		
art. 114	art. 78 ust. 1 (2)	—
art. 115	art. 78 ust. 1, art. 75 ust. 1 lit. h) (2)	—
art. 116	art. 78 ust. 1, art. 75 ust. 1 lit. f) i g) (2)	—
▼B		
art. 117	art. 77	—
art. 118	art. 78 ust. 1	—
art. 118a	art. 92	—
art. 118b	art. 93	—
art. 118c	art. 94	—
art. 118d ust. 1	art. 94 ust. 3	—
art. 118d ust. 2 i 3	[art. 109 ust. 3]	—
art. 118e	art. 95	—
art. 118f	art. 96	—
art. 118g	art. 97	—
art. 118h	art. 98	—
art. 118i	art. 99	—

▼B

Rozporządzenie (WE) nr 1234/2007	Niniejsze rozporządzenie	Rozporządzenie (UE) nr 1306/2013
art. 118j	art. 100	—
art. 118k	art. 101	—
art. 118l	art. 102	—
art. 118m	art. 103	—
art. 118n	art. 104	—
▼C2		
art. 118o	—	art. 90 ust. 2
art. 118p	—	art. 90 ust. 3
▼B		
art. 118q	art. 105	—
art. 118r	art. 106	—
art. 118s	art. 107	—
art. 118t	art. 108	—
art. 118u	art. 112	—
art. 118v	art. 113	—
art. 118w	art. 117	—
art. 118x	art. 118	—
art. 118y	art. 119	—
art. 118z	art. 120	—
art. 118za	art. 121	—
art. 118zb	—	—
art. 119	—	—
art. 120	—	—
art. 120a	art. 81	—
art. 120b	—	—
art. 120c	art. 80	—
art. 120d, akapit pierwszy	art. 83 ust. 2	—
art. 120d, akapit drugi	[art. 223]	—
art. 120e ust. 1	art. 75 ust. 3 i ust. 4	—
art. 120e ust. 2	art. 83 ust. 3 i ust. 4	—
art. 120f	art. 80 ust. 3	—
art. 120g	art. 80 ust. 5 i art. 91 lit. c)	—
art. 121 lit. a) ppkt (i)	art. 75 ust. 2	—
art. 121 lit. a) ppkt (ii)	art. 75 ust. 3	—
art. 121 lit. a) ppkt (iii)	art. 89	—

▼B

Rozporządzenie (WE) nr 1234/2007	Niniejsze rozporządzenie	Rozporządzenie (UE) nr 1306/2013
art. 121 lit. a) ppkt (iv)	art. 75 ust. 2 i art. 91 lit. b)	—
art. 121 lit. b)	art. 91 lit. a), art. 78 ust. 3	—
art. 121 lit. c) ppkt (i)	art. 91 lit. a)	—
art. 121 lit. c) ppkt (ii) i (iii)	art. 91 lit. d)	—
art. 121 lit. c) ppkt (iv)	[art. 223]	—
art. 121 lit. d) ppkt (i)	art. 78 ust. 1	—
art. 121 lit. d) ppkt (ii) do (v) i ppkt (vii)	art. 75 ust. 2 i ust. 3	—
art. 121 lit. d) ppkt (vi)	art. 89	—
art. 121 lit. e) ppkt (i)	art. 78 ust. 1	—
art. 121 lit. e) ppkt (ii) do (v), ppkt (vii)	art. 75 ust. 2 i ust. 3	—
art. 121 lit. e) ppkt (vi)	art. 75 ust. 2	—
art. 121 lit. f) ppkt (i)	art. 78 ust. 1	—
art. 121 lit. f) ppkt (ii), (iii) i (v)	art. 75 ust. 3	—
art. 121 lit. f) ppkt (iv) i (vii)	art. 91 lit. g)	—
art. 121 lit. f) ppkt (vi)	[art. 223]	—
art. 121 lit. g)	art. 75 ust. 3	—
art. 121 lit. h)	art. 91 lit. d)	—
art. 121 lit. i)	—	—
art. 121 lit. j) ppkt (i)	art. 75 ust. 3	—
art. 121 lit. j) ppkt (ii)	art. 91 lit. d)	
art. 121 lit. k)	art. 122	—
art. 121 lit. l)	art. 114, 115 i 116	—
art. 121 lit. m)	art. 122	—
art. 121, drugi akapit	art. 78 ust. 3	—
art. 121, trzeci akapit	art. 75 ust. 3 i ust. 4	—
art. 121, czwarty akapit, lit. a) do f)	art. 75 ust. 3	—
art. 121, czwarty akapit, lit. g)	art. 75 ust. 3 lit. m)	—
art. 121, czwarty akapit, lit. h)	art. 80 ust. 4	—

▼B

Rozporządzenie (WE) nr 1234/2007	Niniejsze rozporządzenie	Rozporządzenie (UE) nr 1306/2013
▼C2		
art. 122	art. 152 i 160	—
▼B		
art. 123	art. 157	—
art. 124	—	—
art. 125	—	—
▼C2		
art. 125a	art. 153 i 160	—
▼B		
art. 125b	art. 154	—
art. 125c	art. 156	—
art. 125d	art. 155	—
art. 125e	—	—
art. 125f	art. 164	—
art. 125g	art. 164 ust. 6	—
art. 125h	art. 175 lit. d)	—
art. 125i	art. 165	—
art. 125j	art. 164	—
art. 125k	art. 158	—
art. 125l	art. 164	—
art. 125m	art. 164 ust. 6 [i art. 175 lit. d)]	—
art. 125n	art. 165	—
art. 125o	art. 154 i 158	—
art. 126	art. 165	—
art. 126a ust. 1, ust. 3 i 4	art. 161	—
art. 126a ust. 2	art. 156 ust. 2	
▼C2		
art. 126b	art. 163	—
▼B		
art. 126c	art. 149	—
art. 126d	art. 150	—
art. 126e	art. 173 ust. 2 i art. 174 ust. 2	—
art. 127	art. 173	—
art. 128	—	—
art. 129	—	—
art. 130	art. 176 ust. 1	—
art. 131	art. 176 ust. 2	—
art. 132	art. 176 ust. 3	—
art. 133	[art. 177 ust. 2 lit. e)]	—

▼B

Rozporządzenie (WE) nr 1234/2007	Niniejsze rozporządzenie	Rozporządzenie (UE) nr 1306/2013
art. 133a ust. 1	art. 181	—
art. 133a ust. 2	art. 191	—
art. 134	art. 177 i 178	—
art. 135	—	—
art. 136	[art. 180]	—
art. 137	[art. 180]	—
art. 138	[art. 180]	—
art. 139	[art. 180]	—
art. 140	[art. 180]	—
art. 140a	art. 181	—
art. 141	art. 182	—
art. 142	art. 193	—
art. 143	art. 180	—
art. 144	art. 184	—
art. 145	art. 187 lit. a)	—
art. 146 ust. 1	—	—
art. 146 ust. 2	art. 185	—
art. 147	—	—
art. 148	art. 187	—
art. 149	[art. 180]	—
art. 150	[art. 180]	—
art. 151	[art. 180]	—
art. 152	[art. 180]	—
art. 153	art. 192	—
art. 154	—	—
art. 155	—	—
art. 156	art. 192 ust. 5	—
art. 157	art. 189	—
art. 158	art. 190	—
art. 158a	art. 90	—
art. 159	art. 194	—
art. 160	art. 195	—
art. 161	art. 176, 177, 178 i 179	—

▼B

Rozporządzenie (WE) nr 1234/2007	Niniejsze rozporządzenie	Rozporządzenie (UE) nr 1306/2013
art. 162	art. 196	—
art. 163	art. 197	—
art. 164 ust. 1	art. 198 ust. 1	—
art. 164 ust. 2–4	art. 198 ust. 2 ([1])	—
art. 165	— ([1])	—
art. 166	— ([1])	—
art. 167	art. 199	—
art. 168	art. 200	—
art. 169	art. 201	—
art. 170	art. 202 i 203	—
art. 171	art. 184	—
art. 172	[art. 186 ust. 2]	—
art. 173	—	—
art. 174	art. 205	—
art. 175	art. 206	—
art. 176	art. 209	—
art. 176a	art. 210	—
art. 177	art. 210	—
art. 177a	art. 210	—
art. 178	art. 164	—
art. 179	art. 210 ust. 7	—
art. 180	art. 211	—
art. 181	art. 211	—
art. 182 ust. 1	art. 213	—
art. 182 ust. 2	—	—
art. 182 ust. 3, akapit trzeci	art. 214	—
art. 182 ust. 3, akapit pierwszy, drugi i czwarty	—	—
art. 182 ust. 4–7	—	—
art. 182a	art. 216	—
art. 183	—	—
art. 184 ust. 1	—	—
art. 184 ust. 2	art. 225 lit. a)	—
art. 184 ust. 3–8	—	—

▼B

Rozporządzenie (WE) nr 1234/2007	Niniejsze rozporządzenie	Rozporządzenie (UE) nr 1306/2013
art. 184 ust. 9	art. 225 lit. b)	—
art. 185	—	—
art. 185a	art. 145	—
art. 185b	art. 223	—
art. 185c	art. 147	—
art. 185d	art. 146	—
art. 185e	art. 151	—
art. 185f	art. 148	—
art. 186	art. 219	—
art. 187	art. 219	—
art. 188	art. 219	—
art. 188a ust. 1 i ust. 2	— ([1])	—
art. 188a ust. 3 i ust. 4	—	—
art. 188a ust. 5–7	[art. 223]	—
art. 189	[art. 223]	—
art. 190	—	—
art. 190a	—	—
art. 191	art. 221	—
art. 192	art. 223	—
art. 193	—	—
art. 194	—	art. 62 i 64
art. 194a	—	art. 61
art. 195	art. 229	—
art. 196	—	—
art. 196a	art. 227	—
art. 196b	art. 229	—
art. 197	—	—
art. 198	—	—
art. 199	—	—
art. 200	—	—
art. 201	230 ust. 1 i ust. 3	—
art. 202	230 ust. 2)	—
art. 203	—	—

▼B

Rozporządzenie (WE) nr 1234/2007	Niniejsze rozporządzenie	Rozporządzenie (UE) nr 1306/2013
art. 203a	art. 231	—
art. 203b	art. 231	—
art. 204	art. 232	—
załącznik I	załącznik I (części I do XX, część XXIV/1)	—
załącznik II	załącznik I (części XXI do XXIII)	—
załącznik III	załącznik II	—
załącznik IV	załącznik III	—
załącznik V	załącznik IV	—
załącznik VI	załącznik XII	—
załącznik VII	—	—
załącznik VIIa	—	—
załącznik VIIb	—	—
załącznik VIIc	—	—
załącznik VIII	załącznik XIII	—
załącznik IX	— ([1])	—
załącznik X	— ([1])	—
załącznik Xa	—	—
załącznik Xb	załącznik VI	—
załącznik Xc	—	—
załącznik Xd	—	—
załącznik Xe	—	—
załącznik XI	—	—
załącznik XIa	załącznik VII, część I	—
załącznik XIb	załącznik VII, część II	—
załącznik XII	załącznik VII, część III	—
załącznik XIII	załącznik VII, część IV	—
▼C2		
załącznik XIV.A, części I, II i III	załącznik VII, część VI	—
załącznik XIV.A, część IV	art. 89	—
▼B		
załącznik XIV.B	załącznik VII, część V	—

▼B

Rozporządzenie (WE) nr 1234/2007	Niniejsze rozporządzenie	Rozporządzenie (UE) nr 1306/2013
załącznik XIV.C	art. 75 ust. 2 i 3 ([1])	—
załącznik XV	załącznik VII, część VII	—
załącznik XVa	załącznik VIII, część I	—
załącznik XVb	załącznik VIII, część II	—
załącznik XVI	załącznik VII, część VIII	—
załącznik XVIa	[art. 173 ust. 1 ppkt (i)]	—
załącznik XVII	[art. 180]	—
załącznik XVIII	[art. 180]	—
załącznik XIX	—	—
załącznik XX	—	—
załącznik XXI	—	—
załącznik XXII	załącznik XIV	—

([1]) ►C2 Zob. także rozporządzenie Rady (UE) nr 1370/2013 z dnia 16 grudnia 2013 r. określające środki dotyczące ustalania niektórych dopłat i refundacji związanych ze wspólną organizacją rynków produktów rolnych (Dz.U. L 346 z 20.12.2013, s. 12). ◄

([2]) Jednakże zob. art. 230.